

Xuyên Việt Thành Thần Điều

Contents

Xuyên Việt Thành Thần Điều	2
1. Chương 1: Bị Biến Thành Một Trái Trứng	2
2. Chương 2: Bị Nhặt Về Nuôi	6
3. Chương 3: Bất Tỉnh Nên Chỉ Có Thể Uống Cháo	10
4. Chương 4: Hoàng Dược Sư	14
5. Chương 5: Cục Long Nhỏ Tuyệt Thực	17
6. Chương 6: Tuyệt Thực Hay Không Tuyệt Thực	22
7. Chương 7: Tuyệt Thực Thất Bại	25
8. Chương 8: Cùng Độc Cô Luyện Kiếm [Thượng]	29
9. Chương 9: Cùng Độc Cô Luyện Kiếm [Hạ]	32
10. Chương 10: Săn Bắn	35
11. Chương 11: Tắm Rửa Bôi Thuốc	39
12. Chương 12: Độc Cô Bị Phạt	42
13. Chương 13: Nướng Thịt	46
14. Chương 14: Chim Điều Viết Chữ	49
15. Chương 15: Xuống Núi	52
16. Chương 16: Đại Điều Trúng Độc	56
17. Chương 17: Độc Cô Ép Hối Thuốc Giải	59
18. Chương 18: Tiền Gian Hậu Sát	62
19. Chương 19: Canh Rắn Ăn Với Bánh Thịt Là Gọn Nhất	66
20. Chương 20: Hóa Ra Âu Dương Phong Là Tiểu Bạch Kiếm*	69
21. Chương 21: Buổi Tối Thăm Thỉnh Toàn Chân Giáo	72
22. Chương 22: Vương Trùng Dương Và Chu Bá Thông	75
23. Chương 23: Có Mê Hương	79
24. Chương 24: Độc Cô Trúng Xuân Dược	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	104
32. Chương 32	107
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35	117
36. Chương 36	119
37. Chương 37: Chương 37	123
38. Chương 38	125
39. Chương 39	129
40. Chương 40	132
41. Chương 41	135

42. Chương 42	138
43. Chương 43	144
44. Chương 44	148
45. Chương 45	152
46. Chương 46	155
47. Chương 47	158
48. Chương 48	162
49. Chương 49	166
50. Chương 50	169
51. Chương 51: Ban Đêm	172
52. Chương 52	175
53. Chương 53	178
54. Chương 54	181
55. Chương 55	185
56. Chương 56	188
57. Chương 57	191
58. Chương 58	195
59. Chương 59	198
60. Chương 60	201
61. Chương 61: Phiên Ngoại 1	207
62. Chương 62: Phiên Ngoại 2	211
63. Chương 63: Phiên Ngoại 3	214

Xuyên Việt Thành Thần Điêu

Giới thiệu

[Chu Mộ Phi giận: Là điêu!..... Được rồi, là điêu, hơn nữa còn là thần điêu nổi tiếng trong tiểu thuyết]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-thanh-than-dieu>

1. Chương 1: Bị Biến Thành Một Trái Trứng

Lúc Chu Mộ Phi tỉnh lại đã phát hiện toàn thân dính nhớp, chung quanh tràn ngập thứ mùi tanh tanh khó ngửi của lòng trắng trứng.

Loại cảm giác này khiến Chu Mộ Phi cực kỳ khó chịu, y cau mày, cố mở mắt ra, thế nhưng mí mắt lại như nặng tựa ngàn cân, có cố như thế nào thì cũng không mở lên nổi.

Chuyện này là sao đây?

Bất quá ngày hôm qua y không cẩn thận bị gió lạnh thổi vào người nên bị chút cảm mạo thôi mà, sao ngay cả khí lực mở mắt cũng không có vậy.

–Chẳng lẽ y phát sốt?

Còn nữa, mùi tanh tanh của trứng và cái cả cảm giác như bị đông chất lỏng dính dính quánh sệt bao quanh người là sao đây?

–Chẳng lẽ đã sốt tới độ xuất hiện ảo giác rồi sao?

Cũng có thể là do bản thân còn chưa tỉnh ngủ, vẫn còn đang đắm chìm trong cảnh mộng cũng nên.

Chu Mộ Phi nghĩ nghĩ, đang định nâng tay nhéo mình một cái để xác định xem có phải bản thân đang nằm mơ hay không, nhưng y chợt phát hiện ra ngay cả khí lực để nâng tay cũng không có.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, chẳng lẽ là đang nằm mơ thật?

Chu Mộ Phi kinh ngạc, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu khàn khàn thô ráp vang lên.

“Dát dát

dát dát

” Khoảng cách giữa y và thanh âm kia rất gần, nghe qua có điểm giống như tiếng ưng kêu, nhưng cẩn thận nghe thêm lần nữa thì lại không giống lắm.

Chu Mộ Phi cảm thấy thanh âm này có chút quen tai, hình như là đã nghe qua ở đâu đó, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Trong lúc y đang nhíu mày vắt óc suy nghĩ, chợt cảm thấy có một thứ rất nhẹ nhàng nhu hòa ầm ập ập lên người mình.

Kỳ quái, rõ ràng độ ẩm kia còn cách thân thể y cả một khoảng không, nhưng y lại có thể cảm giác được đó là nhiệt độ cơ thể của một loài chim nào đó.

Về phần vì sao lại cảm thấy như vậy, y cũng không rõ, chắc là do trực giác đi.

Nhưng vì sao y lại biết đây là nhiệt độ cơ thể chim nha?

Còn có, cái cảm giác dính nhớp quanh thân và mùi lòng trắng trứng là thế nào?

Trong lòng Chu Mộ Phi bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không tốt.

Y dùng hết khí lực toàn thân, mở banh hai mắt ra.

–Đập vào mắt chính là một thứ gì đó cong cong màu trắng giống như vách tường, có khoảng cách khá gần với y, nhiều nhất cũng chỉ cách có khoảng một hai tấc.

Nhưng mà nhìn có chút mờ mờ, bởi vì trước mặt y là chất lỏng trong suốt sền sệt dính dính.

Chu Mộ Phi trong lòng đại chấn, cố gắng hạ mắt nhìn xuống dưới.

Sau đó y liền biến thành Sparta!

*Sparta: ai xem phim 300 rồi hẳn biết đây là một dân tộc thiện chiến. Đại khái anh Phi đang kích động tới độ gào thét như anh vua gào thét xông lên chiến đấu với Hy Lạp.

A a a thứ y đang nhìn thấy đến tột cùng là cái gì a!

Thân thể của y đâu?!

Cái đám lông tơ mỏng manh màu nâu ươn ướt sũng kia là cái quái gì vậy!

Còn nữa, sao ngay cái miệng y lại mọc ra cái gì đó nhỏ nhỏ nhọn nhọn màu nâu đậm cực kì giống mỏ chim vậy?!

Dại ra hết năm giây, Chu Mộ Phi trong lòng ôm một tia hy vọng cuối cùng, vạn phần gian nan quay đầu nhìn cánh tay, nhưng thứ mà y thấy lại một cái cánh ngắn ngắn mọc đầy lông tơ ẩm ướt.

Àn, mình nhất định là còn đang nằm mơ, chờ tỉnh ngủ thì không còn gì nữa.

Chu Mộ Phi tự thôi miên bản thân.

Y nhắm mắt lại, lát sau lại mở ra.

Trước mắt vẫn là cái thứ cong cong màu trắng và chất lỏng trong suốt.

Thấy thế nào cũng giống như là vách trong của vỏ trứng.

Chẳng lẽ y thật sự bị biến thành một con chim con chỉ mới vừa thành hình, hiện tại còn đang đứng trong trái trứng sao?!

–Này cũng quá vớ vẩn rồi!

Cho dù có nằm mơ vớ vẩn tới cỡ nào đi nữa, y cũng chưa từng mơ thấy loại chuyện hoang đường như thế này.

“Dát dát

dát dát

” Cách đó không xa lại truyền đến tiếng chim kêu khàn khàn kỳ quái lúc này, nhưng lại càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại bên người y cách đó không xa.

Chu Mộ Phi rốt cục đã nhớ ra y nghe thanh âm này ở đâu rồi.

–Khoảng hai tuần trước, lúc y xem kênh [Thế giới động vật] đã nghe thấy tiếng kêu của một đàn đại điêu, chính là loại thanh âm này.

Chu Mộ Phi lại hóa đá.

Phút chốc, trong lòng như có cả vạn con thảo nê mã gào thét ào ào chạy ngang qua.

Chẳng lẽ bản thân thật sự biến thành một con điêu non vừa mới thành hình trong vỏ trứng sao?!

–Lạy thánh đây là thế giới không thật mình nhất định là còn chưa tỉnh ngủ ai đó mau tới đánh thức tôi để tôi mau mau chấm dứt cái cơn ác mộng đáng sợ này đi a!

Chu Mộ Phi nổi điên rít gào trong lòng.

Đáng tiếc, ác mộng không chấm dứt, lại còn kéo dài vô hạn.

Trên đỉnh đầu truyền đến hai tiếng kêu thô ráp của điêu, hình như tụi nó đang nói chuyện với nhau thì phải.

Áp lực mềm nhẹ và độ ẩm kia vẫn chưa hề mất đi, hơn nữa lại rõ ràng đến mức y không thể ngó lơ.

Chu Mộ Phi chợt nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

–Nếu nói tất cả không phải là mộng, bản thân thật sự biến thành một con điêu con chưa phá vỏ, vậy, cái áp lực ẩm áp vẫn tồn tại trên đầu mình kia, rốt cục là cái gì?!

Y thật sự không muốn đi suy xét vấn đề này, nhưng càng không muốn suy xét, lại càng không tự chủ được mà đi suy đoán.

Mà chân tướng thì chỉ có một – cái nơi phát ra cỗ áp lực ẩm áp kia, kỳ thật là bụng của đại điêu, cũng có thể là cục hoa a.

Nghĩ đến khả năng này, Chu Mộ Phi cảm thấy dạ dày đảo lộn từng cơn.

Không cần hỏi cũng biết, đám đại điêu đó chưa bao giờ biết chùi đít là gì đâu!

Mà hiện tại cái tên ba ba chưa bao giờ chùi đít kia đang dán lên người y đó!

Chu Mộ Phi cảm thấy bản thân sắp hỏng mất rồi.

Y liều mạng lắc lắc thân người, né cái bụng đại điêu hay là cái mông gì gì đó ra xa một chút, đáng tiếc, cho dù y cố cố như thế nào thì cũng lực bất tòng tâm, giày vò hết nửa ngày kết quả vẫn là uống công vô ích.

Chu Mộ Phi kiệt sức, đành phải im lặng lại.

Sau đó lại có một trận mệt mỏi đánh úp tới, y chậm rãi lâm vào mộng đẹp.

Lúc Chu Mộ Phi tỉnh lại một lần nữa, thì bản thân vẫn nằm trong vỏ trứng trắng trắng như cũ, chớp mũi vẫn ngửi thấy mùi của lòng trắng trứng.

Thân thể y vẫn là thân thể của một con diều con tròn vo ướt sũng mọc đầy lông tơ nâu nhạt nho nhỏ. Đồng thời, nhiệt độ ấm áp vẫn không ngừng thông qua vỏ trứng cuộn cuộn truyền tới.

Hết thấy đều nhắc nhở y, tất cả đều không phải mộng, chính mình xác thực đã bị biến thành một trái trứng diều còn chưa ấp xong.

Mà cỗ nhiệt độ ấm áp nhẹ nhàng áp lên người mình kia dĩ nhiên là của con đại diều đang tận tâm tận lực ấp trứng rồi.

Chẳng lẽ xuyên việt trong truyền thuyết thật sự phát sinh ngay trên người mình sao?

Vì sao y không được xuyên thành vương hầu tướng quân giành binh quyền chính quyền giành em gái gì gì đó a, y thậm chí ngay cả người cũng không được làm, lại bị xuyên thành một con súc sinh vừa mới mọc lông!

Chu Mộ Phi buồn bực đến độ suýt nữa thì phun ra ngụm máu già.

Y tuyệt vọng với cái thế giới gặt người này rồi.

Nếu y còn sức để nhúc nhích, y thật muốn tự mình lặn ra khỏi người con chim bự kia, trực tiếp ngã từ trên tổ chim ngã xuống, nói không chừng còn có thể xuyên trở về.

Đáng tiếc đại diều lại bảo hộ y rất nghiêm mật, sức lực hiện tại của y lại mỏng manh, căn bản làm cái gì cũng rất là khó khăn.

Chu Mộ Phi càng nghĩ càng bi phẫn, càng nghĩ càng buồn bực, lại chỉ có thể dùng cái mỏ diều nhọn nhọn đi chọc vỏ trứng để trút căm phẫn – đương nhiên lấy khí lực hiện tại của y mà nói, khẳng định là chọc không lủng.

Lúc Chu Mộ Phi đang tràn ngập ảm ức không chỗ phát tiết, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chim kêu thê lương tại đằng xa.

Chim bự ngay trên đầu y cũng phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thiết, sau đó Chu Mộ Phi cảm thấy độ ấm vẫn truyền đến người mình chọc tiêu thất.

—Đại diều bay đi rồi.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bạn đời của nó bị thương?

Chu Mộ Phi còn đang nghi hoặc, bỗng cảm thấy bản thân bắt đầu di động, giống như là bị ai đó bốc ra khỏi tổ.

Bất quá lấy tình huống hiện tại của y, căn bản không thể đoán ra bản thân bị đem đi đâu.

Căn cứ vào tiếng đập lá khô truyền tới cùng với độ ấm mà phán đoán, hiện tại y hẳn là đang nằm trong tay một người nào đó.

Không biết người này mang y đi là muốn làm gì, Chu Mộ Phi bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương.

Di chuyển một lúc lâu, sau đó ngừng lại.

Chu Mộ Phi cảm thấy trái trứng được đặt trên mặt đất bằng phẳng.

Sau đó y nghe thấy giọng nói trong trẻo của thiếu niên đang thấp giọng nói: “Tuy không bắt được đại diều, nhưng nhặt được một trái trứng cũng coi như không tồi. Ít nhất hôm nay cũng có bữa tối. Ân, đi tìm chút cành khô, nhóm lửa nướng trứng chim ăn.”

Chu Mộ Phi: “.....”

Sau đó y nghe thấy tiếng bước chân dần dần biến mất, thiếu niên kia hẳn là đã đi xa rồi.

Chu Mộ Phi nhất thời phát điên .

Tuy không lâu trước đó y còn có ý định vớ vẫn muốn rút khỏi tổ tan xương nát thịt cho xong, nhưng y đâu có muốn biến thành bữa tối cho kẻ khác no bụng đâu a!

Không được, trước khi thiếu niên kia quay trở về phải rời khỏi nơi này ngay!

Chu Mộ Phi nôn nóng dùng thân thể phá vỏ trứng, đụng vài cái lại phát hiện hoàn toàn vô dụng, đành phải ngẩng đầu dùng mỏ chim nhọn nhọn liều mạng chọc vỏ trứng.

Một chọc, hai chọc, mười chọc, một trăm chọc...

Không biết có phải cơ thể cảm ứng được nguy hiểm nên kích phát tiềm năng hay không, trong lúc y bám riết không tha chọc vỏ trứng rốt cục cũng nứt ra được một vết rạn tinh tế.

Chu Mộ Phi mừng như điên, vội vàng không ngừng cố gắng tiếp tục mổ mổ.

Qua một lát, có tiếng ‘răng rắc’ nho nhỏ vang lên, vỏ trứng vỡ thành bốn năm mảnh.

Chu Mộ Phi rốt cục lại thấy được ánh mặt trời.

Nhưng mà, còn chưa y kịp thấy rõ tình huống xung quanh, lại nghe thấy tiếng đập lá khô từ ra truyền tới.

Chu Mộ Phi kinh hãi, vội vàng liều mạng dùng hai cái chân chim nhỏ xiu đứng lên, sau đó quay đầu đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy trước mắt đều là núi đá, ánh sáng cũng có chút hôn ám, nơi này hẳn là sơn động.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Chu Mộ Phi nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy một thiếu niên ước chừng mười một mười hai tuổi tiến đến.

Thiếu niên kia mặc một bộ trường sam vải thô cổ xưa màu xám, mái tóc dài một nửa được buộc ngay ngắn chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vết bẩn, chỉ có thể nhìn ra được một đôi mắt sáng ngời lúng liếng.

Hiện tại ánh mắt kia đang chăm chú nhìn y, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Chu Mộ Phi chú ý tới phía sau tấm lưng gầy yếu của thiếu niên còn vác theo một thanh ô sao trường kiếm có chút không tương xứng.

*ô sao trường kiếm: kiếm dài được bọc trong vỏ kiếm màu đen

Trang phục này thấy thể nào cũng là loại cổ nhân mấy trăm năm trước mặc, xem ra bản thân đã xuyên tới cổ đại rồi, chỉ là không biết đã xuyên tới triều đại nào, xuyên lịch sử hay là xuyên giá không* đây?

*xuyên giá không: xuyên qua thế giới không thực khác.

Bất quá xuyên cái kiểu gì thì có liên quan gì tới y chứ, y đã bị xuyên thành con chim chết tiệt rồi còn gì!

2. Chương 2: Bị Nhặt Về Nuôi

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc nhìn cục lông tơ nho nhỏ màu nâu cực kỳ gầy yếu ở trước mắt, giật mình đến mức thiếu chút nữa tròn mắt muốn lọt ra ngoài.

Hắn nhớ lúc hắn nhặt về chỉ là một quả trứng chim thôi mà, như thế nào vừa mới đi ra ngoài kiếm chút cành khô đã ấp thành chim non thể này? !

— này cũng quá nhanh rồi.

Bất quá, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là..... Cục lông nhỏ này nhìn dễ thương thật a!

Thân thể tròn vo nho nhỏ, ngay cả đứng cũng đứng không vững, đám lông tơ màu nâu nhạt nửa ướt nửa khô dán dính trên người, đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen lóng lánh nhìn hẩn, nhìn kiểu gì cũng thấy quá dễ thương.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nhìn cái vỏ trứng nát kể bên cục lông nhỏ, xem ra lúc hẩn nhặt được trái trứng này thì nó đã thành hình rồi, kết quả lúc bản thân đi ra ngoài tìm củi đốt thì vừa đúng thời điểm nó mổ vỏ thoát ra ngoài.

Không ngờ đại điều hung mãnh to lớn như vậy, lúc còn chim non vừa ra khỏi vỏ lại nhu nhược khả ái tới mức này.

*khả ái: dễ thương

Độc Cô Lưu Vân tiến lên trước vài bước rồi ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn cục lông nhỏ vừa mới ra khỏi vỏ kia, lại tinh tường nhìn thấy cục lông nhỏ hơi rụt người lại, hình như là đang e ngại hẩn.

Độc Cô Lưu Vân chợt cảm thấy đáy lòng trở nên mềm mại đến rối tinh rối mù, hẩn vươn tay, cẩn thận khum hai tay lại nâng cục lông nhỏ lên cao*, nhìn đôi mắt tròn xoe đen láy đó mà ôn nhu nói: “Cục Lông Nhỏ, người yên tâm, ta sẽ không hại người.”

*nguyên gốc Hán-Việt là “phủng” có nghĩa là nâng vật gì đó bằng hai lòng bàn tay hơi khum khum lại.

Chu Mộ Phi nghe thấy liền phẫn nộ: người mới là Cục Lông Nhỏ, cả nhà các người đều là Cục Lông Nhỏ, phạm vi một trăm dặm chung quanh người đều là Cục Lông Nhỏ!

Nhưng mà..... Nhìn thân thể đầy lông tơ vẫn còn ẩm ướt dán trên người mình, Chu Mộ Phi có cảm giác giống y như trái bóng bị xì hơi xì một cái phẫn nộ liền biến mất tiêu, nhụt chí cúi đầu.

Độc Cô Lưu Vân nhìn con chim con đang ngồi trong lòng bàn tay mình đem cái đầu chôn vào thân, không biết tại sao hẩn lại có thể cảm nhận được tâm tình của vật nhỏ hiện tại đang rất là suy sút.

Ngay cả hẩn cũng cảm thấy chuyện này thực vớ vẩn.

“Cục Lông Nhỏ,” Độc Cô Lưu Vân thương tiếc nhìn vật nhỏ cuộn thành một cục trên tay, đám lông xù xù cọ nhẹ lên lòng bàn tay khiến hẩn cảm thấy có chút ngứa ngứa, cái loại cảm giác khác thường này giống như truyền từ lòng bàn tay truyền thẳng xuống đáy lòng, hẩn quyết định phải đối xử tử tế với vật nhỏ vừa đáng yêu lại đáng thương này mới được, “Người đói bụng chưa? Ta đi tìm chút đồ cho người ăn nhé.”

Chẳng thèm quản cái bụng bản thân cũng đang rỗng tuếch, việc cấp bách hẩn phải làm ngay bây giờ chính là tìm cái gì đó nhét no bụng cho Cục Lông Nhỏ này.

Nếu hẩn đã nhặt được vật nhỏ này, vậy hẩn phải có trách nhiệm chăm sóc cho nó thật tốt.

Độc Cô Lưu Vân nghĩ xong, liền ôm Cục Lông Nhỏ đi ra ngoài sơn động, khom lưng cẩn thận tìm kiếm trong bụi cỏ.

Chu Mộ Phi rút cả người vào trong lòng bàn tay phải của Độc Cô Lưu Vân, nhìn thiếu niên bước ra khỏi sơn động, nhìn thiếu niên cẩn thận vén bụi cỏ, sau đó..... Nhìn thiếu niên như thấy được bảo vật trân quý mà bắt ra một con sâu trắng trắng mập mập không ngừng vặn vẹo giây dụa.

*bảo vật trân quý = chí bảo (Hán-Việt)

Sau đó Độc Cô Lưu Vân đem con sâu đó đặt ngay trước mặt Chu Mộ Phi, rồi ôn nhu nói: “Cục Lông Nhỏ, nhanh ăn đi.”

Chu Mộ Phi nhìn con sâu mập mập kia, trong lòng cảm thấy ghê tởm không chịu nổi, theo bản năng lui về sau một bước rồi xoay người lại.

“Kỉ kỉ..... Kỉ kỉ.....” Muốn ăn thì tự người ăn, ông đây mới không thèm ăn mấy thứ ghê tởm đó!

*lão tử = ông đây

Độc Cô Lưu Vân: “?” Hay là lựa con lớn quá, Cục Lông Nhỏ không ăn nổi?

Chắc là vậy rồi, Cục Lông Nhỏ vừa mới sinh, con sâu này đối với nó mà nói xác thực là có hơi lớn.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân cẩn thận đặt Cục Long Nhỏ và con sâu xuống đất, sau đó thuận tay hái một cái lá xoát xoát vài cái lên người con sâu, lập tức con sâu bị cắt ra làm mấy khúc.

Chất lỏng dính nhớp từ thân thể bị cắt khúc của con sâu tràn ra ngoài, nhìn qua cực kỳ ghê tởm.

Dạ dày Chu Mộ Phi đầy lên từng đợt đảo lộn, từ nhỏ y đã chán ghét cái loại sâu bọ này rồi, mặc xác nó sống hay chết.

Bắt y ăn cái thứ ghê tởm này á, y thà chết đói.

Chu Mộ Phi dùng hết toàn lực mà xoay người, đi về hướng ngược lại với cái xác sâu, tận lực cách càng xa cái thứ ghê tởm kia càng tốt.

Cho dù Độc Cô Lưu Vân có trì hoãn tới mức nào thì cũng nhìn ra Cục Long Nhỏ không thích ăn sâu.

Thật là kỳ quái, không phải chim nào cũng thích ăn sâu sao?

Sao Cục Long Nhỏ lại kháng cự với sâu như vậy.

Bản thân lại không mang theo thức ăn, nếu nó không chịu ăn sâu, vậy cũng chỉ có thể chịu đói cùng mình chờ đến khi sự phụ hấn mở lòng từ bi chấm dứt trừng phạt diện bích, phải người truyền lời bảo hấn hồi sơn, không biết nó có thể chống đỡ được đến lúc đó không.

Độc Cô Lưu Vân cẩn thận quan sát Cục Long Nhỏ, chỉ thấy tuy nó có chút gầy yếu, nhưng ánh mắt lúng liếng vẫn rất có tinh thần, thoát nhìn rất khỏe mạnh, hơn nữa từ đầu cho đến giờ nó vẫn rất im lặng, hẳn là còn chưa có đói đâu.

Độc Cô Lưu Vân lại đặt Cục Long Nhỏ lên lòng bàn tay, cẩn thận ôm nó trở về sơn động.

Chu Mộ Phi buồn bã ỉu xiu ngồi xổm trong lòng bàn tay Độc Cô Lưu Vân, khó chịu cực kỳ, ngay cả liếc mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân một cái cũng lười.

Y đương nhiên biết thiếu niên này không có ác ý với mình, nhưng y cũng không quan tâm đối phương sẽ đối xử mình như thế nào.

Dù sao hiện tại y đã biến thành một con chim, còn chuyện gì có thể gay go hơn chuyện này nữa sao?

Cho dù hiện tại thiếu niên này dùng một tay bóp chết y cũng chẳng có gì to tát cả, nói không chừng còn có thể xuyên trở về.

Chu Mộ Phi phá bình phá suất* nghĩ, cả người, a không, cả chim đều nản lòng thoái chí, thầm nghĩ mặc cho số phận.

* “Phá quán tử phá suất” theo nghĩa đen là một cái bình đã bị nứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình nứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục thôi hoặc thành tích không tốt cũng không quan tâm, không cầu tiến. (quysudonglon.wordpress.com)

Độc Cô Lưu Vân nhìn Cục Long Nhỏ đang cúi đầu ngồi xổm trong lòng bàn tay mình, lòng tơ toàn thân đã được gió thổi khô, nhìn qua cực kỳ bông bênh, càng xem càng thích.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời đã muộn, Độc Cô Lưu Vân cũng lười đi kiếm ăn lần nữa, vì thế cẩn thận ôm Cục Long Nhỏ quay về sơn động.

Sau đó hẩn khoanh chân ngồi xuống dựa vào vách đá, đem Cục Long Nhỏ đặt trên vạt trường sam rồi dùng hai tay che chở, sau đó nhắm mắt yên lặng vận công điều tức.

*trường: dài, sam: áo

Chu Mộ Phi ngồi xổm trên người hẩn, cảm giác hình như có từng đợt từng đợt nhiệt ý từ người thiếu niên phát ra thì phải, không khỏi ngạc nhiên nghĩ, chẳng lẽ đây chính là nội lực trong truyền thuyết?

Không ngờ thiếu niên này tuổi nhỏ như vậy thế nhưng đã mang nội lực trong người.

Tối đầu thu trong sơn động có chút lạnh, cho dù trước mặt có đồng lửa cũng không có hiệu quả gì cho cam, lông tơ trên người Chu Mộ Phi lại càng không được việc gì, cho nên y hiện tại cảm thấy có chút lạnh.

Mà hiện tại trên người thiếu niên lại phát ra nhiệt ý, khiến Chu Mộ Phi cảm thấy cả người ấm áp dạt dào, thoải mái nói không nên lời.

Chu Mộ Phi theo bản năng dựa sát người thiếu niên, lười biếng ghé nằm trên người hắn, qua một lát cơn buồn ngủ liền ập tới, Chu Mộ Phi nhắm mắt lại, dần dần lâm vào mộng đẹp.

Đợi đến khi Độc Cô Lưu Vân lưu chuyển chân khí qua mười hai vòng trong cơ thể, kết thúc hành công mở mắt ra, liền nhìn thấy cục lông nhỏ tròn tròn nâu đậm kia đã nằm thoải mái trên người mình, đôi mắt chim nhắm lại ngủ ngon lành.

Độc Cô Lưu Vân thấy thế không khỏi lộ ra một nụ cười ấm áp, sau đó đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ lông tơ trên lưng Cục Lông Nhỏ.

Xúc cảm tê dại khi đám lông tơ mềm nhẹ kia phát qua lòng bàn tay, trong lòng Độc Cô Lưu Vân vừa ngứa vừa mềm mại, bình thần nói không nên lời, ủ dột lúc xưa hóa thành hư không.

Ánh mắt hắn không khỏi nhu hòa xuống, đưa tay nhắc vạt áo nhẹ nhàng đắp lên người Cục Lông Nhỏ, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc Chu Mộ Phi tỉnh dậy thì sắc trời đã sáng rõ.

Y mở mắt nhìn chung quanh, phát hiện bản thân vẫn ở trong sơn động, trên người còn đắp một góc ngoại sam của thiếu niên.

*ngoại sam: áo mặc bên ngoài. Thời xưa người ta thường mặc ba lớp áo: nội y hoặc nội khổ (áo lót và quần lót), trung y (cái bộ màu trắng thường thấy mấy diễn viên đóng vai cổ trang mặc lúc đi ngủ hoặc bị cho vô tù á), cuối cùng là ngoại y (lớp áo ngoài)

Sau đó y lại cúi đầu nhìn mình, vẫn là cái thân thể tròn vo đầy lông tơ màu nâu đậm a, kỳ tích mà mình mong chờ tối hôm qua không hề xuất hiện.

Dù sao hiện tại y chỉ là một con chim con, cũng không có chuyện gì cần làm. Cứ đơn giản cùng thiếu niên này hỗn ăn chờ chết thôi.

Chu Mộ Phi há mồm ngáp một cái, sau đó cũng lười nhúc nhích, tiếp tục ngồi xõm nhắm mắt dưỡng thần.

Qua non nửa ly trà nhỏ, Chu Mộ Phi nghe thấy động tĩnh, mở mắt nhìn, liền thấy Độc Cô Lưu Vân cầm trong tay một thanh trường kiếm quay trở về, trên trán còn lưu lại một tầng mồ hôi sáng ngời trong suốt, hô hấp so với bình thường dồn dập hơn chút, xem ra hắn vừa mới luyện kiếm xong.

*trường kiếm: kiếm dài

Độc Cô Lưu Vân tùy tay tra kiếm vào vỏ, đến trước mặt Cục Lông Nhỏ, ngồi xõm xuống, dùng một đôi mắt đen láy nhìn nó rồi nói: “Cục Lông Nhỏ, ngươi tỉnh rồi sao? Có đói bụng không?”

Hắn vừa hỏi, Chu Mộ Phi liền cảm thấy bụng đói kêu vang đến hoảng hốt, liền gật đầu.

Độc Cô Lưu Vân nhất thời cả kinh, đôi mắt suýt nữa cũng lờn ra ngoài: Hắn nhìn thấy cái gì?! Một con chim non với vừa thoát khỏi vỏ không bao lâu đang gật đầu với hắn?! Hay là nó có thể nghe hiểu bản thân đang nói cái gì?

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy suy nghĩ của mình thập phần tức cười, Cục Lông Nhỏ này sao lại có thể nghe hiểu tiếng người chứ.

Nhưng hắn vẫn nhịn không được hỏi dò: “Người.....Có thể hiểu lời ta nói?”

Chu Mộ Phi gật gật đầu, tuy người trước mắt là người cổ đại, nhưng cũng không giống như người cổ đại bình thường miệng đầy [chi, hồ, giả, dă], y đương nhiên có thể nghe hiểu.

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc nhìn Cục Lông Nhỏ ở trước mắt, chỉ cảm thấy chấn động cực kỳ.

— Y vậy mà lại hiểu được con chim hiểu tiếng người.....Hay đây là một con thần diệu?!

*thần điều: chim thần

Chu Mộ Phỉ nhìn bộ dáng ngồi xổm sững sờ của hắn, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Nếu không phải bởi vì hiện tại y chỉ là một con chim, nói không chừng y thật sự đã cười thành tiếng.

Lúc một người một chim còn đang nhìn nhau, chợt xa xa bên ngoài sơn động truyền đến thanh âm của nam tử: “Độc Cô công tử.....Chủ nhân truyền người trở về –”

Độc Cô Lưu Vân nghe lập tức tinh thần đại chấn, vội vàng nâng Chu Mộ Phỉ lên nói: “Cục Long Nhỏ, người sắp có cháo uống rồi.”

Nói xong liền đứng dậy đi vài bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, cước bộ dừng lại nhìn Cục Long Nhỏ trong tay, thực nghiêm túc nói: “Cục Long Nhỏ, người trăm ngàn lần đừng có để cho người khác biết người có thể nghe hiểu tiếng người, nếu không... có thể sẽ không tốt đâu.”

Chu Mộ Phỉ mất kiên nhẫn gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Y cũng không định để cho nhiều người biết bản thân có thể nghe hiểu tiếng người. Nếu không một con chim nói cái gì cũng có thể nghe hiểu, nói không chừng sẽ bị người ta bắt đi huấn luyện sau đó trở thành trân bảo bán cho kẻ có tiền. Y cũng không muốn biến thành đồ chơi mua vui cho người khác.

Thấy nó gật đầu, Độc Cô Lưu Vân yên lòng, khum tay ôm Cục Long Nhỏ ra khỏi sơn động.

Đi ra khỏi động, Độc Cô Lưu Vân ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, quả nhiên nhìn thấy Đường thúc đang đứng trên vách núi xoay người nhìn xuống dưới.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nói: “Đừng sợ, ta mang người đi lên.”

Nói xong nhét Cục Long Nhỏ vào trong lòng, sau khi xác định nó sẽ không rơi ra ngoài, mới đề khí nhảy lên, lúc nhảy lên cao khoảng hai trượng, chọn được một khối đá nhô ra từ vách đá, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, lại bay lên cao hai trượng.

Cứ lặp lại như thế mấy lần, rốt cục đến đỉnh núi.

Nhìn thấy hai chân hắn rốt cục cũng đáp xuống đất, cục ghen trong cổ Chu Mộ Phỉ rốt cục cũng trôi xuống bụng.

Vừa rồi y thật sự sợ thiếu niên chỉ cần thất thần một chút liền trượt chân xuống vực sâu vạn trượng, sau đó cả hai liền cùng nhau biến thành nhân bánh.

Sau đó Chu Mộ Phỉ mới phát hiện, nguyên lai cho dù biến thành một con chim, y vẫn muốn tiếp tục sống sót.

3. Chương 3: Bất Tỉnh Nền Chỉ Có Thể Uống Cháo

Thiếu niên khum tay ôm lấy Chu Mộ Phỉ rồi cùng người tên ‘Đường thúc’ kia đi thêm khoảng chừng hơn mười dặm đường, đến trước đại môn đỏ thẫm của một tòa trạch viện.

*trạch viện: tòa nhà rộng có sân

Trạch viện kia trông có vẻ rất lớn, bên trong là nóc nhà trùng trùng điệp điệp, mơ hồ có thể thấy được điều lan họa bích* thập phần hoa lệ cổ điển, cực kỳ giống mấy cái trạch viện của người giàu thường thấy trong phim.

*điều lan: lan can được chạm trổ hoa văn.

*họa bích: tường được vẽ thành một bức tranh

Một tòa trạch viện lớn như vậy lại xuất hiện ở vùng hoang vu dã ngoại trông có hơi chút đột ngột, càng kỳ quái chính là đại môn đang mở rộng, nhưng ngay cả thủ vệ cũng không có lấy một bóng người.

Độc Cô Lưu Vân ôm Cục Long Nhỏ đến tiền thính, sau đó dừng lại ngay trước cửa đại sảnh, hạ thấp giọng rồi nói: “Sư phụ, đệ tử đã trở lại.”

Chu Mộ Phi ngó vào phòng thăm dò, chỉ thấy một bóng người cao cao mặc trường sam màu thiên thanh đang lặng lẽ đứng trong đại sảnh.

Nghe thấy tiếng của Độc Cô Lưu Vân, thanh y nhân từ từ xoay người lại.

Hắn khoảng chừng ba mươi tuổi, mày kiếm thon dài chỉnh tề, mắt phượng tối đen băng lãnh, bộ dáng thâm thúy lãnh ngạnh, cả người lãnh lãnh băng băng, hoàn toàn không giống người sống, lại có vẻ giống như một khối băng được điêu khắc tuần mỹ hơn.

Chạm phải ánh mắt nghiêm túc lạnh như băng của hắn, Chu Mộ Phi theo bản năng rút lui thân người.

Độc Cô Lưu Vân khom người bái lạy: “Đệ tử khấu kiến sư phụ.”

Đôi mắt phượng không hề có chút cảm tình của thanh y nhân rơi xuống người Chu Mộ Phi, nhìn lâu đến mức khiến lông tơ trên người y đều muốn dựng đứng cả lên, sau đó mới chuyển mắt qua nhìn Độc Cô Lưu Vân, nói: “Trong tay ngươi là cái gì?”

Thanh âm và dáng người hắn đều băng lãnh giống nhau không mang theo một chút cảm tình, Chu Mộ Phi nhin không được sợ run cả người.

Độc Cô Lưu Vân đã quen, vừa nghe thấy liền ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng thanh y nhân mà nói: “Khởi bẩm sư phụ, là một con chim non đệ tử nhặt tại huyền nhai.”

“Ném đi.”

Độc Cô Lưu Vân ngẩn người, một lát sau mới cố lấy dũng khí nói: “Sư phụ, con chim non này chỉ vừa mới ra khỏi vỏ, bây giờ mà vứt đi nó sẽ chết.”

“Ném đi.” Thanh y nhân lập lại một lần nữa, quanh thân bắt đầu tản mát ra áp lực cường đại.

Ngay cả Cục Long Nhỏ trong tay Độc Cô Lưu Vân cũng theo bản năng cuộc thành một cục, Độc Cô Lưu Vân trực tiếp thừa nhận cổ áp lực kia dĩ nhiên càng cảm thấy cường thế uy áp, thái dương không khỏi toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Nhưng hắn vẫn cố chấp ôm lấy Cục Long Nhỏ, miễn cưỡng đưa đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào thanh y nhân, sau đó thấp giọng khẩn cầu: “Sư phụ, con nhặt thì cũng đã nhặt rồi, người cho con nuôi nó đi. Con cam đoan sẽ không làm trễ nải việc luyện công, van cầu người mà.”

Thanh y nhân trầm mặc, tính tình của đệ tử hắn từ trước đến nay đều quái gở trầm mặc ít lời, rất ít khi thỉnh cầu cái gì, thế nhưng lại chỉ vì một con chim non mà mở miệng khẩn cầu, có thể thấy đệ tử hắn rất thích vật nhỏ lông xù kia.

Thanh y nhân trầm thờ dài.

Dù sao thì đứa nhỏ này cũng chỉ mới mười một tuổi.

Thế nhưng nó không giống với những đứa nhỏ bình thường, nó nhất định không thể bước lên con đường giống như những người khác.

Cho nên, những đứa nhỏ khác có thể vui vẻ hạnh phúc, nhưng nó thì không được.

Cuộc đời của nó chỉ có thể có hai thứ, một là kiếm, hai là báo thù.

Bây giờ bản thân mềm lòng với nó, chính là tàn nhẫn đối với tương lai của nó.

Nghĩ đến đây, thanh y nhân vốn có chút mềm lòng lập tức chấn chỉnh lại tâm tư, lạnh lùng nói: “Ngươi là đang bắt ta nói đến lần thứ ba sao?”

“Đệ tử không dám.” Độc Cô Lưu Vân kinh hãi dập đầu, hắn rất kính sợ sư phụ, vô luận sư phụ nói cái gì hắn đều sẽ xem như là khuôn vàng thước ngọc*, nhưng mà....

*kim khoa ngọc luật = khuôn vàng thước ngọc

Cúi đầu nhìn Cục Long Nhỏ cuộn thành một đoàn ở trong tay, trong lòng Độc Cô Lưu Vân vạn phần không muốn buông tha.

Nhưng hắn lại không dám làm trái mệnh lệnh của sư phụ.

Đang trong lúc khó xử, chợt bên ngoài truyền đến một thanh âm trong trẻo: “Yêu, làm sao vậy? Tiểu Lưu Vân, người lại phạm phải sai lầm bị sư phụ giáo huấn sao?”

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy tiếng nói kia, tinh thần chấn động một cái, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ vui mừng, giống như nhìn thấy vị đại cứu tinh xuất hiện.

Chu Mộ Phi nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng không khỏi có chút tò mò rốt cục người đến là ai, cố ý đưa mắt liếc nhìn một cái, nhưng tầm mắt lại bị cản trở nên đành phải từ bỏ.

Cũng may người nọ vừa dứt lời liền đi đến trước mặt thanh y nhân, Chu Mộ Phi giờ đã có thể nhìn thấy được y.

Tuổi người này cao nhất cũng xấp xỉ ba mươi, tướng mạo có chút tuấn lãng, mắt vừa lớn vừa tròn lại vừa sáng, khóe miệng cong cong còn ẩn ẩn hai cái lúm đồng tiền, trông cực kỳ dương quang khỏe mạnh, khiến y có vẻ nhỏ tuổi hơn hiện thực nhiều, mới vừa nhìn thì bộ dáng chỉ như mới đầu hai mươi.

Giống như cảm ứng được ánh mắt vụng trộm đánh giá của Chu Mộ Phi, người kia cúi đầu nhìn cục long nhỏ trong lòng bàn tay Độc Cô Lưu Vân, hai mắt sáng bừng, nói: “Đây là cái gì vậy? Chim ưng non mới vừa chui ra khỏi vỏ sao? Là người nhật được?”

Độc Cô Lưu Vân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Là một con điều non. Con muốn nuôi nó...”

“Nhưng sư phụ người không cho?” Người kia lập tức nhảy bén hiểu được mấu chốt vấn đề.

Độc Cô Lưu Vân nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó đưa mắt cầu khẩn nhìn cái người mới tới kia.

“A Hiên, là người không đúng rồi.” Đôi mắt đen sáng lấp lánh của người kia lập tức rơi xuống khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt vô biểu tình của thanh y nhân, không chút khách khí tỏ vẻ chỉ trích mà nói: “Lưu Vân nó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ mới mười một tuổi, người không thể cướp đoạt lạc thú bình thường của một đứa nhỏ a. Mấy đứa nhỏ bằng tuổi nó ai mà không cả ngày ngoạn nháo chứ, không phải lên núi mò tổ chim thì cũng xuống sông bắt tôm cá, cuộc sống trẻ thơ muôn màu muôn vẻ. Mà nó lại bị người nhốt ở trong này, mỗi ngày trừ bỏ luyện kiếm thì cũng chỉ là luyện kiếm, mới có chút lưỡi biếng thì không đánh cũng là mắng, người có phải là quá khắc nghiệt...”

*lạc thú: niềm vui

“A Thiên, ta đang quản giáo đệ tử, người đừng xen vào.” Thanh y nhân vẫn không thay đổi biểu tình nào. “Người cũng biết Lưu Vân và những hài tử khác không giống nhau.”

“Ta đương nhiên biết.” Người kia hoàn toàn không e ngại sự lạnh nhạt của thanh y nhân, vẫn cứ khoa tay múa chân nước miếng bay tứ tung: “Lưu Vân có huyết hải thâm cừ, khắc khổ luyện công đương nhiên là cần thiết. Nhưng người cũng không thể buộc nó sống cuộc sống đơn điệu như vậy, trừ bỏ luyện kiếm ra thì không có cái gì nữa. Chẳng lẽ người muốn huấn luyện nó thành một công cụ chỉ biết luyện võ thôi sao, bắt nó giống như người, sau khi lớn lên nhớ lại tuổi thơ thì chỉ có kiếm, không có lấy nửa điểm lạc thú thời ấu thơ sao?”

Thanh y nhân thản nhiên nói: “Cũng đâu có gì không tốt.”

“Đâu có gì không tốt?!” Người kia khoa trương hú lên một tiếng quái dị, sau đó nghiêm mặt nói: “Người có biết, trước kia bởi vì người bị quản giáo quá khắc nghiệt, cho nên mới biến thành dạng băng băng lãnh lãnh khô khan không thú vị như vậy không. Bây giờ Tiểu Lưu Vân đi theo người, chỉ mới qua có hai ba năm giọng điệu liền y chang người. Phỏng chừng qua thêm hai năm nữa, nó sẽ thành Quý Lăng Hiên phiên bản thứ hai. A Hiên, người có thể để tay lên ngực tự hỏi, người thật sự sống vui vẻ sao? Người thật sự muốn nó biến thành một kẻ như người sao?”

Quý Lăng Hiên nghe vậy liền trầm mặc.

Một lát sau, hần quay đầu nhìn Độc Cô Lưu Vân vẫn còn quỳ trên mặt đất, thầm thở dài rồi nói: “Dương đại thúc đã biện hộ cho người như vậy, vậy thì nuôi đi. Nhớ kỹ lời hứa của người. Còn có, đừng quên lý do vì sao ta bắt người diện bích.” Nói xong liền xoay người đi ra tiền thính.

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy, mắt liền lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng quỳ củ dập đầu với bóng lưng Quý Lăng Hiên, sau đó lớn tiếng nói: “Đa tạ sư phụ. Đệ tử sau này nhất định ghi nhớ lời sư phụ dạy bảo, chuyên tâm luyện công, sẽ không bao giờ mắc phải sai lầm tương tự.”

Nói xong lại xoay người dập đầu với Dương Thiên, nói: “Đa tạ Dương đại thúc.”

Dương Thiên phát phát tay: “Đừng cảm tạ, mau đứng lên rửa mặt đi. Nhìn người đi, giống y như tiểu hoa miêu rồi. Lần này lại bị sư phụ phạt đi diện bích mấy ngày? Bụng nhất định là đói lắm rồi hả?”

“Bảy ngày.” Độc Cô Lưu Vân đáp. “Con vẫn còn khỏe, nhưng Cục Long Nhỏ chắc là đã đói bụng lắm, tối hôm qua từ lúc nó thoát ra khỏi vỏ cho đến giờ vẫn chưa được ăn cái gì.”

Dương Thiên vươn tay sờ sờ đầu hần rồi nói: “Vậy người mau đi đi. Ta đi xem sư phụ người. Người cũng đừng trách hần, tính tình hần hơi kém một chút, nhưng tâm địa rất tốt.”

“Con biết sư phụ tốt với con.” Độc Cô Lưu Vân gật gật đầu nói: “Con không có giận người.”

Nhìn Dương Thiên rời khỏi tiền thính xong, Độc Cô Lưu Vân mới ôm Cục Long Nhỏ đến trù phòng ở hậu viện.

*trù phòng: phòng bếp

Mới vừa đến cửa trù phòng, liền nhìn thấy Trần mục đang bận rộn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa hôm nay.

*ngọ thiện: bữa trưa

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân bước vào, Trần mục lập tức ngừng tay, từ ái đưa tay xoa đầu hần, nói: “Tiểu Lưu Vân, mấy ngày nay không thấy người, nghe nói lại bị chủ nhân phạt đi diện bích à?..... Đứa nhỏ đáng thương, mấy ngày nay nhất định ăn không ít khổ đi? Người chờ chút, Trần mục mở bếp nấu một nồi canh gà bồi bổ cho người.”

Độc Cô Lưu Vân không thích cùng người khác thân cận quá mức, lại càng không thích bị người khác thương hại.

Cho dù hai năm nay Trần mục đối đãi với hần vô cùng tốt, nhưng hần vẫn thềm lùi ra sau một bước né tránh cái tay đang xoa đầu mình, hơi nhú mi chặn lại lời nài: “Trần mục, ta không đói lắm, nhưng cục long nhỏ này chắc là đã đói bụng lắm rồi, người nấu cho nó một ít cháo trước đi.” Vừa nói vừa nâng Cục Long Nhỏ lên.

Trần mục cúi đầu nhìn con chim non lông xù xù tròn vo trong tay hần, nói: “Người nhạt được? Muốn nuôi nó?”

Độc Cô Lưu Vân gật gật đầu: “Sư phụ đã đáp ứng.”

“Được được, người đi rửa mặt trước đi, ta lập tức đi nấu cháo.”

Độc Cô Lưu Vân đặt Cục Long Nhỏ lên ghế, lấy một bồn nước lạnh rửa mặt, sau đó quay lại nhắc Cục Long Nhỏ lên, bản thân thì ngồi lên ghế.

Trần mục thuận tay lấy hai cái bánh bao từ trong lồng hấp đưa cho Độc Cô Lưu Vân, “Hai cái bánh bao này còn nóng, người ăn dần bụng trước đi.”

Độc Cô Lưu Vân nói cảm ơn, đưa tay nhận lấy bánh bao ăn từng miếng một.

Chu Mộ Phi ngồi xổm trên đùi Độc Cô Lưu Vân, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mắt.

Y phát hiện sau khi thiếu niên rửa mặt xong thì rất dễ nhìn nha, mày kiếm thanh tú lại ngay thẳng, môi hồng răng trắng, đôi mắt đen lấp lánh lấp lánh, sau này lớn lên khẳng định là một mỹ nam tử đi hết trăm dặm mới tìm được một.

Bất quá lực chú ý của Chu Mộ Phi không dừng lại trên mặt thiếu niên lâu lắm, bởi vì y đã bị mùi vị thơm ngon của cái bánh bao trong tay Độc Cô Lưu Vân hấp dẫn mất rồi.

Ồ, thơm quá..... Chắc chắn là nhân thịt heo.....

Chu Mộ Phi thèm tới mức nước miếng muốn chảy đầy đất, đôi mắt tròn tròn đen láy nhìn không được mà nhìn chăm chăm vào cái bánh bao trắng trắng mềm mềm kia, y chợt nhận ra bản thân thật sự rất là đói.

Đáng tiếc không cần người khác nói, bản thân y cũng biết mình khẳng định là vô duyên với bánh bao thịt rồi.

–Chim non mới phá vỏ thì làm sao ăn thịt được chứ, nhiều lắm chỉ có thể ăn chút cháo thôi.

Bất quá có cháo ăn cũng được rồi a!.... Cái thím bên kia, động tác của ngài nhanh lên một chút đi a!

4. Chương 4: Hoàng Dược Sư

Trước khi Chu Mộ Phi ngóng trông đến món con mắt, Trần mụ rót cục cũng đã nấu cháo xong.

Cháo gà thơm ngào ngạt, hạt gạo được nấu đến nhuyễn như sền sệt, mặt trên còn có một lớp dầu ánh vàng rực rỡ, không chỉ một mình Chu Mộ Phi thèm nhỏ dãi, ngay cả Độc Cô Lưu Vân cũng cảm thấy thèm thuồng.

Trần mụ cho Độc Cô Lưu Vân một chén cháo đầy, sau đó lại lấy thêm một cái đĩa nhỏ múc nửa muôi cháo rồi đặt lên một cái ghế nhỏ ở bên cạnh cho Chu Mộ Phi.

Độc Cô Lưu Vân đặt Cục Long Nhỏ xuống ngay cạnh đĩa, đưa tay vuốt ve cái đầu đầy lông tơ của nó, rồi ôn nhu nói: “Cục Long Nhỏ, mau ăn đi, ăn xong người sẽ không đói bụng nữa.”

....Xí, người có cần vô nghĩa vậy không?

Chu Mộ Phi tức đến trợn trắng mắt, sau đó đem miệng kê đến cái gần cái đĩa mà uống cháo – sau đó liền bị bỏng.

“Thu thu....” Bị ăn đau, Cục Long Nhỏ thét lên hai tiếng chói tai, rồi như bị điện giật lập tức rụt mỏ trở về.

Độc Cô Lưu Vân và Trần mụ ở một bên nhìn thấy vừa đau lòng lại vừa buồn cười, Độc Cô Lưu Vân dứt khoát buông chén cháo của mình xuống, cầm cái đĩa lên, thổi thổi một lát cho đến khi nước cháo không còn quá nóng nữa, lúc này mới đặt lại trước mặt Chu Mộ Phi: “Hiện tại có thể ăn rồi.”

Chu Mộ Phi thấy cháo đã không còn bốc khói nóng nữa, mới cúi đầu dùng cái mỏ nhọn mổ từng ngụm từng ngụm cháo.

Tuy y không quên chúc luôn cả cái miệng vào trong đĩa mà ăn cháo, nhưng hiện tại y chỉ là một con chim non, cũng chỉ có thể như thế.

Nhưng mà cái miệng này thật sự là quá nhỏ quá nhọn, một lần mổ chỉ có thể ăn được một ngụm nhỏ, cho dù có đói có vội như thế nào thì cũng chỉ có thể từ từ mà mổ.

Mắt thấy Độc Cô Lưu Vân ở bên cạnh đã ăn hết cái bánh bao uống hết hai chén cháo, mà cái đĩa ở trước mặt Chu Mộ Phi cơ hồ vẫn còn y nguyên.

Cũng may, chim non có sức ăn rất nhỏ, Độc Cô Lưu Vân ăn xong không bao lâu, Chu Mộ Phi liền cảm thấy chướng bụng, vì thế cũng ngừng ăn.

Độc Cô Lưu Vân thấy nó đã ăn no, lúc này mới đứng dậy, cảm tạ Trần mụ, sau đó ôm Cục Long Nhỏ trở về phòng mình.

Hắn đặt Cục Long Nhỏ lên giường, rồi bắt đầu tìm vại thứ làm ổ cho nó.

Kỳ thật cũng rất đơn giản, lấy một hộp giấy to, lót thêm một tầng bông, thế là có ngay một ổ chim giản dị.

Độc Cô Lưu Vân đặt Cục Long Nhỏ vào ổ chim tự chế, sau đó lại đặt cả ổ lên cửa sổ – nơi có ánh mặt trời chiếu đến, rồi cúi đầu chăm chú nhìn đôi mắt tròn tròn đen láy của nó, nghiêm túc nói: “Cục Long Nhỏ, ta muốn đi luyện kiếm. Người ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Nói xong liền xoay người rời đi, bỏ lại Chu Mộ Phi ở lại một mình tại cái nơi xa lạ.

Chu Mộ Phi ngồi xổm trong hộp giấy, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy nóc nhà, cùng với bốn vách hộp đối với y mà nói thì khá là cao.

Xung quanh không một tiếng động khiến y nhận không được mà bắt đầu nghĩ về cái thế giới trước khi mình xuyên qua.

Tuy cuộc sống lúc ở thế giới kia không thể nói là vừa ý lắm: cha mẹ ly dị lúc y còn nhỏ, mẹ bỏ mặc y chạy đi lấy người khác, cha thì tái hôn, mẹ kế cũng mặt nặng mày nhẹ đến mức ngay khi vừa bước vào cấp trung học y liền chọn học nội trú, sau này học đại học thì báo danh tới cái trường càng xa nhà càng tốt, nếu không có chuyện gì lớn, bình thường sẽ không về nhà, cảm tình giữa cha và y cũng càng ngày càng nhạt nhẽo. Sau khi y tốt nghiệp đại học, đi ra ngoài xã hội làm việc lại cũng chẳng được vừa ý, bởi vì bằng cấp tầm thường lai lịch thấp kém nên bị các đồng sự khác ức hiếp xa lánh, khiến cho y nước đắng đầy một bụng*. Nhưng nếu so với hiện tại, y cảm thấy cái công ty đó so với ở đây còn hơn cả Thiên Đường.

*nước đắng đầy bụng: trong lòng khổ tâm không sao kể xiết

–tốt xấu gì thì lúc đó bản thân y cũng còn là con người đàng hoàng nha.

Hiện tại thì hay rồi, biến thành một con súc sinh mọc đầy lông chỉ có thể dựa vào người ta mà sống qua ngày thôi.

–mẹ nó cuộc đời y còn có thể xui xẻo hơn được nữa không!

Rất nhanh sau đó, Chu Mộ Phi liền phát hiện kỳ thật y còn có thể lại xui hơn nữa.

–y mắc quá.

Lần trước ở trong sơn động, bởi vì Độc Cô Lưu Vân đã đi ra ngoài luyện kiếm, cho nên y mới giải quyết ngay tại chỗ.

Nhưng mà lần này thì khác, Độc Cô Lưu Vân làm cho y một cái ổ tốt như vậy, y lại mót tới chịu không nổi, phải làm sao đây?

Cũng đâu thể nào làm bậy ngay tại cái chỗ mình sắp ngủ đúng không.

Chu Mộ Phi ngẩng đầu nhìn vách hộp so với y mà nói thì có chút cao quá mức, sau đó cắn cắn miệng [bởi vì chim không có răng cho nên không thể cắn răng] ra sức nhảy lên, hai cái cánh nhỏ cũng dùng lực mà vẫy vẫy. Kết quả, bởi vì sức lực quá yếu, mới nhảy chưa tới năm phân liền té cái oạch.

Chu Mộ Phi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại ra sức nhảy lần nữa, lần này so với lần trước có tiến bộ hơn chút, nhảy được cao hơn chút, nhưng vẫn còn cách mép hộp rất xa, cho nên kết quả là rơi càng thảm hơn lần trước.

Trải qua hai lần thất bại, Chu Mộ Phi liền hiểu bản thân không có khả năng nhảy ra ngoài.

Nhưng mà y thật sự không muốn giải quyết vấn đề tại ngay cái ổ y đang ở này, vì thế đành phải nhẫn.

Chỉ tiếc một điều, đối với một con chim non mà nói, loại chuyện này thật sự không phải muốn nín liền có thể nín được.

Vì thế, chờ đến lúc Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm trở về xem Cục Long Nhỏ, liền nhìn thấy Cục Long Nhỏ đang ủ rũ ngồi xổm trong một góc, còn không ngừng dùng móng chim vẽ từng vòng từng vòng xuống đáy hộp, mà ở tại một góc hộp khác, một đồng phân chim vàng vàng xám xám đang lẳng lẳng nằm yên ngay đó.

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Chờ đến khi Độc Cô Lưu Vân đem phần bông bị dính phân chim dọn dẹp sạch sẽ, sau đó đặc biệt tìm một cái đĩa nhỏ để cho Cục Long Nhỏ dùng làm nhà xí, lại ân cần an ủi Cục Long Nhỏ đang quá sức ủ rũ xong thì cũng đã sắp đến giờ dùng bữa.

Độc Cô Lưu Vân ôm Cục Long Nhỏ đến nhà ăn, sau đó tìm một cái ghế đặt Cục Long Nhỏ lên, lại bưng món cháo Trần mụ đặc biệt nấu tới cho nó.

Chu Mộ Phi ngẩng đầu nhìn một bàn đầy ắp thịt cá, chỉ có thể nuốt nước miếng, bị đất củi đầu im lặng uống cháo.

Nửa tháng sau.

Cục Long Nhỏ so với trước thì có lớn hơn chút, bởi vì đồ ăn dư dả, lông tơ màu nâu trở nên mượt mà sáng loáng, đôi mắt tròn tròn nhỏ nhỏ đen lay láy, nhìn qua vừa linh lợi lại vừa khỏe mạnh.

Độc Cô Lưu Vân lại càng yêu thích nó hơn, còn đặc biệt dọn dò Trần mụ mỗi ngày bỏ vào cháo một chút thịt băm nhuyễn, vì thế rốt cuộc Chu Mộ Phi cũng đã có thể ăn chút thức ăn mặn rồi.

Tuy đãi ngộ này rất tốt, nhưng so với lúc làm người trước kia mà nói thì, vẫn là lệch trời lệch đất.

Chu Mộ Phi vừa uống cháo thịt băm, vừa nhìn chân giò kho tàu và tôm hấp đến phát thèm – mẹ nó đến khi nào thì bản thân mới được ăn món thuộc về nhân loại a!

Không chỉ có Độc Cô Lưu Vân, ngay cả Trần mụ và Đường thúc – đại biểu cho bọn hạ nhân – cũng đều thích cái cục lông nhỏ này, biểu hiện cụ thể chính là mỗi lần thấy Độc Cô Lưu Vân mang nó ra ngoài đều nhin không đưa tay sờ sờ nó, sau đó khen một câu “A a thật dễ thương”, hoặc là thường thường chạy đến trước cửa sổ phòng Độc Cô Lưu Vân nhìn nó, vừa không để ý đến sự giãy dụa và kháng cự của nó mà cường ôm cường sờ, vừa dâng lên một ít điểm tâm ngọt.

Chu Mộ Phi đối với chuyện này vừa cảm thấy mất kiên nhẫn lại cực kỳ khó chịu, nhưng hiện tại y chỉ là một con chim non mà thôi, nên dù có mất bình tĩnh tới mức nào thì cũng phải cố mà chịu đựng. Sau đó lại ở trong lòng thâm oán: Cứ chờ đi! Chờ lão tử trưởng thành đủ lông đủ cánh, có mỏ nhọn có móng vuốt sắc bén phòng thân rồi thì xem xem đám các người còn dám tùy tiện sờ mó lão tử nữa hay không!

Một tháng sau.

Cục Long Nhỏ lại trưởng thành không ít, thân thể càng lúc càng tròn vo, lông tơ toàn thân càng lúc càng sáng bóng bông xù, vừa thấy liền biết là loại gia cầm thường ngày được sống an nhàn sung sướng.

Lúc này sức lực của Chu Mộ Phi đã lớn hơn trước rất nhiều, có thể dễ dàng nhảy ra khỏi hộp, sau đó lại dễ dàng nhảy từ trên bàn xuống.

Tuy hiện tại y còn chưa biết bay, nhưng tốt xấu gì thì cũng phành phạch được mấy cái.

Lúc này trời đã vào đông, buổi tối lạnh vô cùng, lông vũ trên người Chu Mộ Phi vẫn còn chưa phát triển hết, ngủ tới nửa đêm thì lạnh đến run người. Sau khi Chu Mộ Phi tự cải cách tư tưởng nội tâm xong, liền quyết định nhảy lên giường Độc Cô Lưu Vân, chui vào cái ổ chăn ấm áp của hắn mà cọ nhiệt*.

*cọ nhiệt: dùng nhiệt độ của người ta miễn phí (giống như cọ cơm = ăn cơm chực)

Dù sao cả hai cũng là giống đực, hơn nữa đối phương lại chỉ là một tiểu p hài* mới hơn mười tuổi, hoàn toàn không cần phải tị hiềm* gì nhiều.

*tiểu p hài: thằng nhóc con

*tị hiềm: tránh để người khác nghi ngờ

Lần đầu tiên y tiến vào ổ chăn của Độc Cô Lưu Vân, Độc Cô Lưu Vân liền lập tức bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn mới phát hiện là Cục Long Nhỏ, liền ngầm đồng ý cho nó chui vào ổ chăn kê sát vào người mình ngủ, đồng thời buổi tối lúc trở mình cũng đều rất cẩn thận, sợ rằng chỉ cần không lưu ý một chút thì liền sẽ đè chết Cục Long Nhỏ yếu ớt.

Thấy Độc Cô Lưu Vân cho phép bản thân cùng hắn đại bị đồng miên*, Chu Mộ Phi liền không còn áp lực gì nữa, dứt khoát cứ tới tới là trực tiếp ngồi xổm ở ngay trên giường chờ Độc Cô Lưu Vân.

*đại bị đông miên: cùng ngủ chung trong một cái chăn bự

Mà Độc Cô Lưu Vân luôn thích sạch sẽ đối với cảnh tượng này lại cực kỳ dễ dàng tiếp nhận, dù sao cứ cách vài ngày là Cục Long Nhỏ liền được hẩn tắm cho, hơn nữa Cục Long Nhỏ rất thông minh, mỗi khi muốn đại tiểu tiện gì đều sẽ chủ động nhảy xuống giường kiểm chỗ giải quyết, hoàn toàn không cần lo lắng nó sẽ làm bẩn chăn giường.

Gần đây thời tiết khá lạnh, trong phòng Độc Cô Lưu Vân mỗi tối đều có đốt hỏa lò, cho nên mỗi lần cho Chu Mộ Phi tắm, y cũng không có bị đông lạnh đến chết.

Mà Độc Cô Lưu Vân chăm sóc y lại cực kỳ kiên nhẫn, mỗi lần tắm xong đều dùng một cái khăn lớn ôn nhu lau khô lông cho y, sau đó lại đổi một cái khăn khác bọc y lại, thẳng đến khi lông trên người Cục Long Nhỏ đã khô hoàn toàn mới nhét y vào trong ổ chăn, sau đó hai người cùng nhau ngủ.

Chu Mộ Phi thấy hẩn dốc lòng chăm sóc mình như vậy – mặc dù nguyên nhân có chút mắc cười – nhưng trong lòng vẫn có chút cảm động, vì thế cảm giác mất kiên nhẫn đã dần dần biến thành hảo cảm với đứa nhỏ này, bắt đầu cảm thấy ở chung với hẩn cũng không khó tiếp nhận lắm.

Ngày hôm đó, tuyết lớn vừa dừng.

Độc Cô Lưu Vân theo thường lệ trời còn chưa sáng đã thức dậy đến phòng luyện kiếm luyện công. Chu Mộ Phi cảm giác hẩn xốc chăn lên thì mơ mơ màng màng mở mắt “thu thu” hai tiếng, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Hiện tại đã là tháng mười một, cho dù trong phòng có hỏa lò thì cũng lạnh như thường, nơi ấm áp nhất vẫn là ổ chăn, Chu Mộ Phi mơ mơ màng màng ngủ, còn cảm thán thẳng nhóc Độc Cô Lưu Vân này mệnh cũng thật khổ, tới mùa đông rồi mà vẫn không được phép ở trong chăn ngủ nướng.

Chu Mộ Phi lại ngủ thêm ít nhất một canh giờ rồi nữa, thẳng đến khi mặt trời đã mọc qua ba sào rồi mới tự nhiên tỉnh lại, sau đó y bỗng nhiên cảm nhận được có khí tức của người lạ — đây là trực giác của loài chim từ khi mới sinh ra đã có – y mở mắt ra, liền nhìn thấy một đứa nhỏ khoảng mười tuổi đang đứng ngay trước giường, đôi mắt đen láy vụt sáng nhìn Chu Mộ Phi nằm trong ổ chăn, chỉ lộ ra có mỗi cái đầu đầy lông tơ nhưng nhưng.

Đứa nhỏ này vóc người tương đương với Độc Cô Lưu Vân, mặc một cái áo khoác lông chồn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ngũ quan tinh xảo nộn nộn vô cùng.

Chu Mộ Phi có thể xác định, y chưa bao giờ thấy đứa nhỏ này.

Vì thế y chui ra khỏi ổ chăn, có chút địch ý mà nói với đứa nhỏ: “Thu thu, thu thu.....”

Uy, nhóc là ai a, vào bằng cách nào? Phòng của Độc Cô Lưu Vân là nơi có thể để cho người khác tùy tiện lui tới sao?

Đứa nhỏ dĩ nhiên nhìn ra được vẻ đề phòng và địch ý ở trong mắt y, vội vàng khoát tay nói: “Người đừng sợ, ta không phải người xấu, ta tên là Hoàng Dược Sư, là sư phụ mang ta tới đây làm khách. – Người chính là Cục Long Nhỏ mà Lưu Vân ca ca nhắc được sao?”

5. Chương 5: Cục Long Nhỏ Tuyệt Thực

Hoàng, Hoàng Dược Sư? !

Chu Mộ Phi suyết chút nữa đã ngã quy xuống đất.

–Không phải là cái tên Hoàng Dược Sư mà y biết đó chứ?

Là cái tên Đông Tà Hoàng Dược Sư, đứng đầu “Thiên hạ Ngũ tuyệt”, nhạc phụ của Quách Tĩnh, lão cha của Hoàng Dung trong bộ tiểu thuyết [Anh hùng xạ điêu] của Kim Dung đó hả?

Hay chỉ đơn thuần chỉ là trùng tên?

Nếu nó thực sự là Hoàng Dược Sư kia, nói như vậy chính mình đã xuyên việt tới thế giới trong tiểu thuyết Kim Dung rồi sao?

Y vừa nghĩ tới Hoàng Dược Sư, dĩ nhiên liền nghĩ tới truyện Anh hùng xạ điêu, rất nhanh sau đó y đã bắt được từ mấu chốt ‘Điêu’.

Y lại không thể không nhớ tới bộ thứ hai trong Anh hùng xạ điêu – Thần điêu hiệp lữ, cái con thần điêu mà Dương Quá nuôi, hình như chủ nhân trước của nó là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại thì phải....

–Con bà mẹ nó!

Nháy mắt, có ít nhất một vạn con thảo nê mã gào thét chạy ầm ầm như điên trong lòng Chu Mộ Phi.

Cái thằng nhóc nhặt mình về cũng có họ Độc Cô, này rốt cục chỉ là trùng hợp, hay là.... Bản thân mình thực sự xuyên việt thành thần điêu cực kỳ nổi danh, từng được xuất hiện trong vô số bản phim truyền hình [Thần điêu hiệp lữ] sao?

Không phải đâu, y không có muốn sống tới cái thời đại của Dương Quá đâu, lại còn bi đát hơn là bởi vì y chỉ là một con điêu!

Sau đó lại còn bị Dương Quá và Tiểu Long Nữ cười tới cười lui, hai người ở trên lưng mình mất đi mây lại khinh khinh ta ta, còn mình thì làm một con điêu lẻ loi đơn chiếc cô độc sống nốt quãng đời còn lại, sống kiểu này thiệt là có cảm giác bị kịch quá đi mà.

Hoàng Dược Sư nhìn Cục Long Nhỏ còn đang ngẩn người ở trước mặt, thầm nghĩ vật nhỏ này quả nhiên là đáng yêu giống như lời sư phụ nói, nếu bản thân cũng có một con như thế thì tốt rồi, Lưu Vân ca ca thật may mắn, cứ nhiên lại nhặt được một con điêu con đáng yêu tới như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Cục Long Nhỏ, nói: “Cục Long Nhỏ, bên ngoài có rất nhiều tuyết, ta mang ngươi ra ngoài đắp người tuyết nha. Đợi lát nữa Lưu Vân ca ca luyện kiếm xong cũng bảo hắn tới chơi cùng luôn.” Nói xong liền ôm y đi.

Chu Mộ Phi vẫn còn đang đắm chìm trong tâm sự, hoàn toàn không hề chú ý tới Hoàng Dược Sư đang nói cái gì, bỗng nhiên cảm thấy có người nhắc mình lên, khí tức lại xa lạ như vậy, liền không chút nghĩ ngợi hung hăng mổ xuống một ngụm.

Hoàng Dược Sư không ngờ Cục Long Nhỏ lại đột nhiên gây khó dễ, bất ngờ không kịp đề phòng bị cái mỏ móc câu sắc bén mổ trúng ngay mu bàn tay, lập tức tróc da chảy máu.

Hoàng Dược Sư hô đau một tiếng rút tay về, chỉ thấy trên mu bàn tay phải của mình lũng một lỗ máu chảy đầm đìa, đau đến mức làm cho hắn phải nhe răng nhếch miệng nước mắt đảo vòng.

Từ nhỏ hắn đã được cha mẹ cưng chiều phụng trong lòng bàn tay, sư phụ cũng cực kỳ yêu thương hắn, làm sao có thể nếm qua chuyện lỗ vốn ủy khuất như thế này?

Huống chi kẻ tổn thương hắn lại chỉ là một con chim non.

Vừa đau vừa giận, thầm nghĩ phải giáo huấn cái con súc sinh lông xù không hiểu chuyện này một trận, Hoàng Dược Sư liền tung chưởng về phía Cục Long Nhỏ, bất giác còn mang theo nội lực.

Tuy tuổi của hắn còn nhỏ, nhưng lúc luyện võ lại cực kỳ chăm chỉ, lại có cực kỳ thiên phú luyện võ, vì vậy một chưởng này vừa mau vừa chuẩn lại ngoan diệu vẹn toàn, Chu Mộ Phi hiện tại chỉ là một con chim non vừa đầy tháng, làm sao có thể tránh thoát được một chưởng không chút ngông nghênh càn rỡ của cao thủ võ lâm này chứ.

Chu Mộ Phi tự mình biết mình, mắt thấy bản thân sắp bị một chưởng ẩn chứa nội lực này chưởng cho bay về lại nhà, cũng chỉ thầm than một tiếng “Xem ra kiếp sống xuyên việt của ông đây đã kết thúc rồi” Sau đó nhắm mắt chờ chết.

Ngay lúc một chuông của Hoàng Dược Sư sắp sửa chạm đến người Chu Mộ Phi, một cái vỏ kiếm đột ngột nghiêng mình bay ra, ‘ba’ một tiếng đập thẳng vào mu bàn tay Hoàng Dược Sư, nhất thời đau đến mức khiến hắn phải hít một ngụm khí lạnh, nhanh như chớp rút tay về.

Chu Mộ Phi nghe thấy tiếng động lạ vội vàng mở mắt, chỉ thấy Độc Cô Lưu Vân đang lướt vào trong phòng, hắc mâu lạnh lùng nhìn Hoàng Dược Sư, nhíu mày nói: “Người sao lại khi dễ Cục Long Nhỏ?”

Hoàng Dược Sư cúi đầu nhìn vỏ kiếm bị Độc Cô Lưu Vân ném dưới tình thế cấp bách đập vào tay hắn sau đó rơi trên mặt đất, rồi nhìn nhìn mu bàn tay phải lại nhiều thêm một vết sưng tấy, nhìn qua cực kỳ thâm, lại nhìn gương mặt lạnh như băng của Độc Cô Lưu Vân, cảm thấy vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, cố nén không để nước trong hốc mắt rơi xuống, dùng ngón tay bị mổ mà chỉ thẳng vào Chu Mộ Phi: “Là nó mổ ta trước!”

Độc Cô Lưu Vân liếc mắt nhìn miệng vết thương trên tay hắn, nói: “Cục Long Nhỏ sẽ không vô duyên vô cớ mổ người. Hơn nữa một chuông vừa rồi của người nếu thật sự chuông ra, sẽ lấy luôn cả mạng nó.”

Hoàng Dược Sư sững sốt, mới hậu tri hậu giác nhớ tới vừa rồi hắn quả thực không có không chế lực đạo, đã quên mất kẻ hứng chịu chuông của hắn chỉ là một con chim non vừa đầy tháng.

Tuy biết bản thân mình sai, nhưng Hoàng Dược Sư tuổi nhỏ lại cực độ ngạo kiều đương nhiên sẽ không thừa nhận sai lầm, cái miệng nhỏ liền nhếch lên nói: “Ai bảo nó mổ ta trước! Ta chỉ là muốn ôm nó một cái thôi, hơn nữa đã thương lượng với nó rồi! Nó không phản đối nên ta mới ôm!”

Độc Cô Lưu Vân nhìn về phía Cục Long Nhỏ, Cục Long Nhỏ mặt đầy vẻ vô tội nhìn lại hắn.

Trong lúc hai người một chim còn đang giằng co, Quý Lăng Hiên và Dương Thiên đã một trước một sau đi tới.

Quý Lăng Hiên nhìn tình huống quỷ dị trong phòng, tuần mi hơi nhíu lại: “Xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Dược Sư vừa nhìn thấy sư phụ tới, một bụng đầy ủy khuất lập tức phát tiết, chui thẳng vào lòng Dương Thiên, nước mắt lưng tròng rầu rĩ trưng vết thương trên tay phải ra cho y xem: “Sư phụ, con chim của Độc Cô ca ca nuôi mổ ta! Độc Cô ca ca còn giúp con chim kia đánh ta!”

Dương Thiên nghe vậy khóe miệng thoáng co rút, cùng Quý Lăng Hiên nhìn nhau một cái rồi lại nhìn về phía Độc Cô Lưu Vân và Cục Long Nhỏ.

Quý Lăng Hiên hỏi: “Lưu Vân, người sao lại đánh Dược Sư?”

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nói: “Hắn bị Cục Long Nhỏ mổ, bị đau nên hạ sát thủ, con là vì cứu Cục Long Nhỏ nên mới ra tay.”

Quý Lăng Hiên và Dương Thiên nhìn nhau, hai người đều có loại xúc động muốn vỗ trán.

Sau đó Dương Thiên liếc nhìn Hoàng Dược Sư, trách mắng: “Chuyện là do con không đúng. Cục Long Nhỏ chỉ là một con chim linh trí chưa mở, sao con lại có thể đi chấp nhặt với một con chim?”

Hoàng Dược Sư thấy sư phụ cũng không chịu giúp mình, trong lòng lại càng ủy khuất nhiều hơn, nước mắt này giờ vẫn cố nén rất cục trăn mi.

Nhưng từ nhỏ hắn đã được gia giáo rất tốt, lòng tự trọng lại rất mạnh, vì vậy mà quật cường căn môi không chịu khóc thành tiếng, nhìn qua lại càng đáng thương.

Dương Thiên nhìn thấy liền mềm lòng, rốt cuộc không thể cứng rắn mà trách cứ hắn nữa, lấy lọ thuốc trị thương từ trong lòng ra nói: “Dược Sư đừng khóc. Sư phụ không mắng con nữa, lại đây, bôi thuốc trước đi.”

Nói xong lại quay đầu nói với Quý Lăng Hiên: “Người cũng đừng trách cứ Tiểu Lưu Vân, chuyện này là do Dược Sư không đúng trước. Cũng may không phải là đại sự gì, tới đây là ngừng đi.” Nói xong liền kéo Hoàng Dược Sư qua một bên bôi thuốc.

Quý Lăng Hiên thản nhiên liếc mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân, nói: “Lưu Vân, người biết mình sai ở đâu sao?”

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nói: “Hồi sư phụ, Dược Sư là khách nhân của sư phụ, đệ tử không nên dùng võ kiếm đánh hấn.”

Quý Lăng Hiên lắc đầu nói: “Sai, tuy người đánh hấn là không đúng, nhưng vì bảo vệ đồ của mình, về tình thì có thể tha.”

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc ngẩng đầu, nói: “Vậ.....”

Quý Lăng Hiên nói: “Ta nhìn miệng vết thương của Dược Sư, đoán ra phương vị tốc độ và lực đạo lúc người ném võ kiếm. Cái sai của người chính là lúc phát ra một kích kia đã quá mức vội vàng xao động, không nắm chắc góc độ và lực đạo. Nếu vừa rồi Dược Sư phản ứng nhanh hơn nửa phần, người sẽ lập tức thất thủ. Nếu vừa rồi một kích kia của người có thể chuẩn xác tính toán ra phương vị và lực đạo, hoàn toàn có thể đánh trúng được huyết đạo trên cổ tay của Dược Sư, vừa có thể ngăn một chửơng kia của hấn, vừa có thể cam đoan hấn lông tóc vô thương.”

Độc Cô Lưu Vân mặt đỏ hồng, cúi đầu đáp: “Sư phụ giáo huấn phải.”

Lúc này tình huống nguy cấp, hấn làm sao còn nhớ phải tính toán góc độ và lực đạo ra tay chứ, chỉ thuận tay ném võ kiếm đi thôi.

Hiện tại nghĩ đến, lại thấy lời nói của sư phụ rất có đạo lý.

Nếu lúc này hấn trấn định thêm một chút, hoàn toàn có thể khống chế được phương vị góc độ và lực đạo ra tay.

Như vậy vừa có thể ngăn cản Hoàng Dược Sư có cơ hội biến chiêu, cũng vừa có thể không khiến hấn bị thương – dù sao hấn cũng là đệ tử thân truyền duy nhất của hảo hữu của sư phụ, dĩ nhiên hấn không phải là chuyện tốt.

Quý Lăng Hiên nói: “Người nếu đã biết sai, vậy phạt nhẹ một chút. Từ ngày mai, thời gian người luyện kiếm tăng gấp đôi.”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng quỳ xuống nói: “Đa tạ sư phụ khai ân.”

Chu Mộ Phi đồng tình nhìn thẳng nhóc đáng thương, bình thường thời gian luyện kiếm của hấn đã là ba canh giờ, này là còn chưa tính tới thời gian luyện tập nội lực.

Nếu phạt, vậy một ngày phải luyện tới sáu canh giờ, cũng chính là mười hai tiếng đồng hồ.

Thằng nhóc này mới vừa đủ mười một tuổi thôi a!

Nếu hiện tại Chu Mộ Phi có thể nói, y nhất định sẽ nhảy dựng lên chỉ trích Quý Lăng Hiên ngược đãi trẻ em, tiếc là hiện tại y có nói gì thì cũng chưa chắc có người nghe hiểu, cho nên y đành phải thông minh lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Ngược lại, Dương Thiên có chút không đành lòng, liền khuyên nhủ: “Lăng Hiên, một ngày sáu canh giờ đối với Tiểu Lưu Vân mà nói có phải là quá vất vả hay không? Nó dù sao vẫn còn nhỏ.....”

Quý Lăng Hiên thản nhiên nói: “Không thử thì làm sao biết nó không làm được.”

Dương Thiên thấy tâm ý của hấn đã quyết, cũng không khuyên nữa.

Vì thế, sau chuyện này, thời lượng luyện công của Độc Cô Lưu Vân vô duyên vô cớ gia tăng gấp đôi.

Bất quá chờ tới lúc hấn trở về, mới phát giác ra một chuyện khiến hấn trở tay không kịp.

–Cục Long Nhỏ tuyệt thực.

Từ giữa trưa đã bắt đầu, Trần mục làm đồ ăn cho nó nhưng một ngụm nó cũng không thêm ăn.

Lúc đầu Độc Cô Lưu Vân còn tưởng Cục Long Nhỏ ngán món cháo thịt băm của Trần mục làm, vì thế không ăn đêm khuya tự mình xuống bếp nướng cho nó một con cá chép mập mập tươi sống, kết quả Cục Long Nhỏ ngay cả nhìn một cái cũng không thèm nhìn, hơn nữa buổi tối cũng không thèm ngủ trên giường, lại nhảy về cái hộp giấy đã lâu không ở của nó.

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng buổi sáng trước khi xuất môn Cục Long Nhỏ vẫn còn rất tốt mà, sao lại thay đổi thành bộ dáng như thế này. Ừ ừ mệt mỏi, có vẻ suy nhược, ánh mắt đen láy lúng liếng cũng không còn thần thái như xưa.

Chẳng lẽ nó bị Hoàng Dược Sư dọa?

—cũng đâu có giống lắm.

Hay là, sinh bệnh?

....cũng không phải không có khả năng này.

Tuy trong trang không có đại phu, nhưng có Dương thúc thúc thông thạo thiên văn địa lý y đạo bát quái không gì là không giỏi, tuy y không biết phải xem bệnh cho chim như thế nào, nhưng nếu y đã thông hiểu y lý, nói không chừng cũng có thể nhìn ra được chút manh mối.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân lập tức tìm tới khách phòng nơi Dương Thiên ở tạm, giải thích trạng huống của Cục Long Nhỏ cho y nghe.

Dương Thiên nghe tình huống hẩn tả có vẻ khá nghiêm trọng, lập tức đáp ứng đi theo Độc Cô Lưu Vân đến đó nhìn xem.

Hoàng Dược Sư ở bên cạnh nghe hẩn nói xong, trong lòng không khỏi có chút lo lắng cho Cục Long Nhỏ đáng yêu kia, có lòng muốn đi nhìn xem, bất quá vừa cúi đầu nhìn thấy miệng vết thương sưng tấy trên tay phải, hẩn liền đánh bay ý niệm trong đầu, thở phò phà quay đầu tiếp tục đọc sách.

Dương Thiên cùng Độc Cô Lưu Vân trở về phòng hẩn, sau đó đến trước hộp giấy.

Chu Mộ Phi nghe thấy động tĩnh, mở to mắt lờ lững liếc nhìn Dương Thiên một cái, sau đó lại nhắm mắt, bộ dáng thoát nhìn có chút giống sinh bệnh.

Dương Thiên quan sát Cục Long Nhỏ, không nhìn thấy có gì bất thường, liền đưa tay định lật mí mắt nó nhìn trong mắt.

Kết quả lúc ngón tay y cách cái đầu lông xù khoảng hai tấc, Chu Mộ Phi đã nhận ra ý đồ của y, vì thế đột nhiên gây khó dễ, đầu duỗi ra chơi lại chiêu cũ, hung hăng mổ xuống ngón tay thon dài trắng nõn của Dương Thiên.

Dương Thiên là loại người nào chứ, cả một thân công phu cho dù có phóng mắt khắp thiên hạ cũng chỉ được vài địch thủ, nếu để cho con chim non này mổ trúng, lỡ truyền ra giang hồ chẳng phải sẽ khiến cho đám nhân sĩ hắc bạch lưỡng đạo cười đến rụng răng luôn sao.

Lúc cái mỏ nhọn của Chu Mộ Phi sắp sửa chạm tới ngón tay, y đột nhiên thấy hoa mắt, ngón tay trắng nõn không thấy đâu nữa, đầu thì lại bị búng một cú mạnh.

Chu Mộ Phi đột nhiên cảm thấy đầu đau nhức một trận, thậm chí kêu lên một tiếng ‘Thu’, đau đến mức hai mắt chim cũng nổi lên một tầng nước, theo bản năng dùng hai cái cánh ngắn cùn che đầu, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong vang một trận, não cũng chấn động sắp bị bắn ra ngoài luôn rồi.

Nhìn thấy Cục Long Nhỏ bận rộn dùng cánh dùng móng loạn che đầu, Độc Cô Lưu Vân thấy dễ thương tới mức hai mắt liền biến thành hình trái tim, ngay cả Dương Thiên bên cạnh cũng buồn cười tới mức cười ra tiếng.

Chu Mộ Phi nghe thấy tiếng cười lại càng phần nộ: Người nha tốt xấu gì cũng là cao thủ võ lâm, tương lai là sư phụ của Đào Hoa Đảo chủ Đông Tà Hoàng Dược Sư, nói như thế nào thì cũng là nhất đại Tông Sư, cư nhiên lại dùng tuyệt thế võ công của người đi khi dễ một con chim non, người cái đồ không biết xấu hổ a!

Một chỉ kia nhanh đến mức không gì sánh kịp, ngay cả bóng dáng ngón tay lúc ra chiêu y cũng không nhìn thấy, khẳng định đây chính là Đạn Chỉ Thần Công trong truyền thuyết rồi!

Bản thân chỉ là một con chim non vừa tròn tháng, thể nhưng lại bị Đạn Chỉ Thần Công trong truyền thuyết khi dễ, thật không biết đây là vinh hạnh hay bất hạnh đây!

6. Chương 6: Tuyệt Thực Hay Không Tuyệt Thực

Chu Mộ Phỉ dĩ nhiên biết, một chỉ này là do Dương Thiên nể mặt mũi của Độc Cô Lưu Vân, cho nên đã rất thủ hạ lưu tình rồi.

Nếu không, đừng nói tới việc y chỉ là một con chim non nhỏ xíu, cho dù có là một con cự điều trưởng thành thì cũng chỉ có nước đi đời nhà ma mà thôi.

Nhưng y không muốn nhận cái tình này, y thà để cho đối phương bùng chết y còn hơn là phải tân tân khổ khổ tuyệt thực như vậy, vừa phiền toái lại còn bị giày vò chịu tội.

Nhưng chắc chắn Dương Thiên sẽ không để cho Chu Mộ Phỉ như nguyện, dù sao thì mục đích y tới đây là để cứu Cục Long Nhỏ mà.

Thừa dịp Chu Mộ Phỉ bị y bùng đến choáng đầu hoa mắt nước mắt lưng tròng, Dương Thiên liền lập tức ra tay, một tay kéo lấy cánh Cục Long Nhỏ, tay khác thì mở mí mắt nó ra nhìn.

Sau khi thả mí mắt ra, Dương Thiên lại thuận tay túm lấy mỏ Cục Long Nhỏ, cưỡng ép nó mở miệng rồi nhìn kỹ đầu lưỡi và cổ họng, thậm chí còn đưa tay sờ sờ bụng nó, sau khi xác định không xuất hiện vấn đề tiêu hóa gì, mới buông Chu Mộ Phỉ này giờ bị y giày vò đến đây một bụng hỏa ra, kết luận: “Nhìn qua không có gì khác thường, hẳn là không có sinh bệnh.”

“Không sinh bệnh?” Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc nói: “Vậy vì sao Cục Long Nhỏ không chịu ăn?”

Dương Thiên lắc đầu: “Ta cũng không biết. Chẳng lẽ bị một chướng lúc trưa của Dược Sư dọa sợ?”

Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên biết là không phải, hẳn và Cục Long Nhỏ đã ở chung cả tháng nay, hẳn biết Cục Long Nhỏ không có nhát gan như vậy.

Nếu không tra ra được vấn đề, vậy Dương Thiên nên quay về thôi. Để mặc Độc Cô Lưu Vân một mình chăm sóc Cục Long Nhỏ, vất hết óc tự hỏi lý do vì sao nó không chịu ăn.

Không phải sinh bệnh, cũng không phải bị dọa cho sợ, vậy đến tột cùng là làm sao?

Độc Cô Lưu Vân nghĩ không ra, cũng không muốn tự đi hao tổn tâm trí, hẳn quyết định hỏi Cục Long Nhỏ một chút, cùng nó tâm sự một chút.

“Cục Long Nhỏ,” Độc Cô Lưu Vân vươn tay nâng Cục Long Nhỏ đã lớn hơn một chút so với lúc nhặt về, nghiêm mặt nói: “Người sao không chịu ăn? Là bởi vì không thích thức ăn, hay là do ta mãi lo luyện công, không có thời gian cho người, người cảm thấy bị vắng vẻ, cho nên tức giận?.....Ai, người biết nói thì tốt rồi, người muốn cái gì cũng đều có thể nói ra.”

Chu Mộ Phỉ nhắm mắt đem đầu chôn vào cánh, làm bộ nghe không hiểu lời hắn nói.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân lại biết y kỳ thật có thể hiểu hết những lời hắn nói.

Trải qua thời gian ở chung dài như vậy, hẳn đã sớm biết Cục Long Nhỏ kỳ thật có thể nghe hiểu người nói.

Vì thế hắn bắt đầu suy nghĩ xem sáng nay bản thân có nói sai cái gì không, nhưng suy nghĩ cả nửa ngày vẫn chưa nghĩ ra được bản thân đã nói cái gì khiến Cục Long Nhỏ bị chọc tức.

Độc Cô Lưu Vân nâng ngón tay lên, đau lòng vuốt lông Cục Long Nhỏ, nói: “Cục Long Nhỏ, ta biết người nghe hiểu lời ta nói. Người nghe ta nói này, mặc kệ người vì cái gì mà tức giận, người cũng không thể tuyệt thực như vậy được, bởi vì đây chính là vì sai lầm của người khác mà hành hạ bản thân. Nếu người đã được sinh ra trong thế giới này rồi, vậy mặc kệ có bao nhiêu gian nan khó khăn đi nữa, người vẫn phải cố mà sống, lại còn phải tận lực để cho mình sống thật tốt nữa, người hiểu không?”

Người cái đồ con nít con nôi thì biết cái gì a!

Chu Mộ Phỉ vẫn đem đầu chôn trong cánh, nội tâm lại muốn ngửa mặt lên trời mà rống giận: “Lão tử mới lơ là một chút, lúc tỉnh lại đã bị biến thành một con chim, nếu đổi lại là người, người có thể chấp nhận sao?!”

Hơn nữa lão tử lại bị biến thành một con chim có tuổi thọ ít nhất là tám mươi năm thậm chí còn lâu hơn, ai mà chịu được a! Nếu đổi lại là người nói không chừng đã sớm tìm một khối đậu hủ đâm đầu chết luôn rồi!”

Đương nhiên đâm đầu vào đậu hủ thì làm sao mà chết nổi, bất quá tuyệt thực thì lại có thể a.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Chu Mộ Phi tuyệt thực.

Y hiện tại được Độc Cô Lưu Vân chăm sóc rất tốt, lấy năng lực hiện tại của y, căn bản không thể nào thoát khỏi nơi này, vì thế biện pháp duy nhất để chấm dứt sinh mệnh chính là tuyệt thực.

Y thực sự không muốn làm một con điều mơ mơ hồ hồ sống tới gần cả trăm năm trong thế giới võ hiệp Kim Dung đâu, đáng sợ lắm.

Nếu y chết, có phải sẽ được xuyên trở về thế giới hiện tại hay không?

Tuy vấn đề này không thể xác định được, nhưng ít nhất cũng sẽ không tệ hơn bây giờ đúng không.

Cho nên Chu Mộ Phi càng chôn đầu vào cánh, hoàn toàn không để ý tới mấy lời lải nhải của Độc Cô Lưu Vân, không chút do dự lựa chọn giả chết.

Độc Cô Lưu Vân khuyên cả nửa ngày, nói tới mức khô cả miệng, nhưng Cục Long Nhỏ vẫn bất vi sở động*, đành phải tạm thời buông tha ý định khuyên nhủ nó ăn trở lại, ôm lấy Cục Long Nhỏ đặt nó lên giường cùng nhau ngủ.

*bất vi sở động: không động đây nhúc nhích

Chu Mộ Phi đối với lòng tốt của hắn hoàn toàn không có cảm giác cảm kích, thằng nhóc con này muốn lão tử cả đời làm sủng vật làm tọa kỵ* cho người sao, đừng nói là ra cửa, ngay cả ra cửa sổ cũng đừng có mơ! Lão tử có phải là nãi tử* đâu, mắc mớ gì phải làm trâu làm ngựa cho một nhân vật không có thực tại cái thế giới ảo này a!! Cái loại chuyện vô nghĩa này chỉ có thằng ngu mới làm!

*tọa kỵ: vật để cưỡi

*nãi tử: ý chỉ ngu ngốc nhưng mức độ chửi nặng hơn

Bất quá nếu Độc Cô Lưu Vân đã kiên quyết bắt y đắp chăn nằm ngủ trên giường, y cũng không kháng cự làm gì, dù sao mình cũng không còn ở đây bao nhiêu ngày nữa, có thể ít chịu khổ chút thì vẫn nên chấp nhận đi.

So với cái ổ chăn được nhiệt độ con người ủ đến nóng hằm hạp mà nói thì, cái hộp giấy kia thật sự rất lạnh, quả thực không phải là nơi tốt để một con chim ở mà.

Bất quá, y sẽ không bị mua chuộc chỉ bởi vì cái một ổ chăn ấm đâu, quyết tâm rời khỏi thế giới này của y đã không có gì có thể dao động được.

Ý chí của Chu Mộ Phi y tuyệt đối kiên định!

Chỉ cần là chuyện y đã quyết, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được!

Chu Mộ Phi nghĩ như vậy xong, cuộn thân thể lại chui vào trong ổ chăn mơ mơ màng màng ngủ.

Độc Cô Lưu Vân xốc lên một góc chăn, ánh mắt nhu hòa nhìn Cục Long Nhỏ cuộn thành một đoàn say sưa ngủ kia, nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ nâu nâu bóng loáng đằng sau lưng nó, sau đó cũng cùng nhau ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau.

Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm trở về, chuyện thứ nhất chính là đi thăm dò trạng huống của Cục Long Nhỏ, quả nhiên nhìn thấy cái đĩa đựng thức ăn ở trước mặt nó chưa hề bị đụng lấy một lần nào.

Lại nhìn Cục Long Nhỏ, vẫn đem đầu chôn vào cánh như cũ, trưng ra bộ dáng hoàn toàn không nghĩ tới việc ăn uống.

Bằng trực giác, Độc Cô Lưu Vân khẳng định bởi vì Cục Long Nhỏ có chuyện luẩn quẩn trong lòng cho nên mới nháo* tuyệt thực, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của nó, Độc Cô Lưu Vân vẫn cảm thấy áy náy đau lòng không nói nên lời.

*nháo: âm ỉ đòi hỏi

Nhất định là do bản thân không chăm sóc tốt cho Cục Long Nhỏ, cho nên nó mới không vui mà đòi tuyệt thực.

Độc Cô Lưu Vân rầu rĩ nghĩ.

Mất thấy lại đến giờ luyện kiếm, Độc Cô Lưu Vân không dám trì hoãn lâu, đành phải đưa tay vuốt ve lông sau lưng Cục Long Nhỏ, ôn nhu khuyên nhủ: “Cục Long Nhỏ, có phải ngươi không thích bị ta nuôi hay không, có cảm giác bị mất tự do, cho nên muốn bay trở về nơi đã ngoại sinh tồn sao? Nhưng mà hiện tại ngươi còn nhỏ như vậy, nếu lập tức thả ngươi trở về đã ngoại, ngươi chắc chắn sẽ sống không nổi. Nói không chừng lập tức sẽ bị biến thành cơm trưa cho mãnh thú hung ác. Cục Long Nhỏ, ngươi thấy vậy có được không, trước tiên ngươi cứ ở nơi này của ta, chờ ngươi trưởng thành lông cánh đầy đủ, có năng lực tự bảo vệ bản thân rồi, ta lại đưa ngươi trở về nơi lúc trước ta nhặt ngươi. Tin ta đi, ta cam đoan sẽ giữ lời mà.”

Chu Mộ Phi vẫn chôn đầu trong cánh, cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân, nội tâm oán thăm: Ta nói thẳng nhóc ngươi có biết phiền không a, sao lại còn lải nhải hơn nữ nhân nữa là thể nào, lão tử sắp chết rồi ngươi có thể để cho lão tử thanh tịnh một chút được không a!

Đợi đến lúc Độc Cô Lưu Vân ngừng lải nhải đứng dậy rời đi, Chu Mộ Phi mới ngẩng đầu ra khỏi cánh.

Vừa mới lộ đầu ra, lập tức ngửi được hương vị nồng đậm của bánh chà bông trong đĩa truyền đến, Chu Mộ Phi nhịn không được nuốt nước miếng, buộc bản thân không được nhìn cái bánh chà bông vàng óng đã cắt thành từng miếng nhỏ kia nữa.

Mẹ nó thực đói thực khát a!

Bởi vì nghe nói người không ăn cơm có thể sống bảy ngày, nhưng nếu không uống nước chỉ có thể sống được ba ngày, cho nên y ngay cả nước cũng không thèm uống một ngụm, kết quả dẫn đến tình huống hiện tại cổ họng vừa khô vừa đau, chết người ở chỗ đã một ngày một đêm không có ăn gì, trong bụng trống rỗng, chỉ cảm thấy đói đến đầu vầng mắt hoa, bụng cũng dán sát vào lưng luôn rồi.

Khó trách dân chúng thường nói “Người là sắt cơm là thép, một chút không ăn đói đến hoảng,” mẹ nó quả là lời nói chí lý a!

—xem ra tuyệt thực quả là kiểu chết thống khổ nhất đời mà.

Nhất là đối với một tên háo ăn như y mà nói, nhìn mỹ thực vàng óng rực rỡ thơm ngào ngạt ở trước mặt lại bắt buộc bản thân không được ăn, trên đời này còn có chuyện thống khổ hơn nữa sao!

Chu Mộ Phi yên lặng xoay người nhảy xuống bàn, trực tiếp nhảy lên giường Độc Cô Lưu Vân, không còn nhìn thấy bánh chà bông đang không ngừng tản mát ra dụ hoặc trí mạng nữa, mắt không thấy tâm không phiền.

Y không tin, bằng quyết tâm và nghị lực hơn người của mình lại không thể chống cự được dụ hoặc của mỹ thực!

Chu Mộ Phi nhắm mắt, hung hăng chôn đầu vào cánh, sau đó cuộn mình thành một đoàn.

Bởi vì bụng rất đói, cho nên cái mũi không thể khống chế được mà luôn hướng tới cái đĩa bánh chà bông, thậm chí đến mức cơ hồ nước miếng cũng muốn chảy ra.

Vì để phân tán lực chú ý, Chu Mộ Phi quyết định bắt đầu đếm cừ.

Một con cừ, hai con cừ.....

Năm trăm bảy mươi tám con cừ, năm trăm bảy mươi chín con cừ.....

Rốt cục, tại con cừ thứ tám trăm sáu mươi ba, y chống đỡ không nổi dần dần ngủ say.

Sau đó lại qua một lúc lâu, y lại đói đến tỉnh.

Chu Mộ Phi lộ đầu ra khỏi cánh, tham lam hít lấy một ngụm hương khí của bánh chà bông cách đó không xa, đôi mắt chìm đen lấy bất giác phiêu qua nhìn cái bánh chà bông.

Y lại một lần nữa sâu sắc cảm nhận được: Đói bụng lại phải khắc chế bản thân không được đến gần mỹ thực trong gang tấc là chuyện thống khổ nhất trên đời này!

Lại một lần nữa ép buộc bản thân thu hồi ánh mắt, Chu Mộ Phi thầm nhắc nhở chính mình: Nhất định phải chống lại dụ hoặc của mỹ thực, bằng không tất cả mọi cố gắng trước đó đều sẽ trở thành công cốc, lại còn có thể biến thành chuyện để người ta chê cười!

Nhưng hiện tại bản thân chỉ là một con chim con mới hơn tháng tuổi, nhiều lắm thì chỉ cần bỏ đói thêm một hai ngày nữa, y liền có thể giải thoát rồi!

Có lẽ.... còn có thể trở lại thế giới trước kia!

Hy vọng ngay tại trước mắt, Chu Mộ Phi, người nhất định phải kiên trì a!

Chu Mộ Phi ở trong lòng quyết tâm một trận, lại một lần nữa đưa đầu vói vào cánh, ý đồ mượn hắc ám để bản thân quên đi đói khát.

Lúc Độc Cô Lưu Vân bước vào phòng, liền nhìn thấy một màn như thế này: Cục Long Nhỏ của hắn thu hồi lại ánh mắt lưu luyến không rời với cái bánh chà bông, sau đó yên lặng đem đầu vùi vào cánh.

Độc Cô Lưu Vân có thể thề, trong nháy mắt đó, hắn rõ ràng nhìn thấy ánh sáng đói khát lóe lên trong mắt Cục Long Nhỏ.

–Nó vẫn rất muốn ăn a!

Phát hiện này khiến hai mắt Độc Cô Lưu Vân sáng lên, tinh thần đại chấn.

Mặc kệ Cục Long Nhỏ là vì cái gì mà tuyệt thực, chỉ cần bản thân có thể dùng mỹ thực dụ nó ăn thành công, hắn liền thắng!

Niệm đến đây, Độc Cô Lưu Vân không chút do dự vận khinh công lao về hướng phòng bếp.

7. Chương 7: Tuyệt Thực Thất Bại

Nửa nén hương sau, một đĩa tôm nướng – món chiêu bài do Trần mục đích thân ra tay – đã được Độc Cô Lưu Vân đưa đến trước mặt Chu Mộ Phi.

Độc Cô Lưu Vân ôm Cục Long Nhỏ đang giả dò ngủ ở trên giường xuống, chuyển đến cái đĩa cạnh bàn, để cho mùi hương nồng đậm thơm phức xộc thẳng vào mũi nó, sau đó cẩn thận lột vỏ tôm, lộ ra lớp thịt mềm mềm khiến người ta thêm nhỏ dãi, lại vớt đầu tôm chân tôm đi, cuối cùng đặt con tôm ngay ngắn chỉnh tề vào cái đĩa trước mặt Cục Long Nhỏ.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, thấy Cục Long Nhỏ vẫn thờ ơ giả bộ ngủ như cũ, Độc Cô Lưu Vân dứt khoát cầm lên một con tôm đã được lột vỏ sạch sẽ, tay kia kéo lấy cánh Cục Long Nhỏ, đem tôm tới bên cạnh cái mỏ nhọn nhọn của nó, bắt đầu dẫn dắt từng bước: “Cục Long Nhỏ mau nhìn này, đây là tôm nướng ta cầu xin Trần mục nướng cho ngươi, ngươi ngửi xem rất thơm a! Trần mục chỉ làm món này mỗi khi tết đến thôi, ngày thường rất hiếm khi được ăn, ngươi lần này có lộc ăn rồi!”

..... Thơm quá !

Chu Mộ Phi lập tức cảm thấy nước miếng của mình lại bắt đầu tràn ra nữa rồi.

Cái dạ dày rỗng tuếch tạo phản bắt đầu khó chịu, mãnh liệt kháng nghị mình bắt công với nó, cường liệt yêu cầu quyền lợi.

Hương vị kia quá thật quá mức hấp dẫn chim, Chu Mộ Phi nhịn không được hé mắt ra nhìn, một con tôm được lột vỏ sạch sẽ lộ ra miếng thịt mềm mềm hồng tươi lập tức ánh vào mi mắt.

Vì thế, đôi mắt đang hé nửa kia lập tức trợn tròn.

Phải biết rằng tôm là món y thích ăn nhất, lúc trước y có ăn nhiều tới mức nào cũng không biết ngán là gì.

Hơn nữa món tôm này rất thơm, so với món tôm y ăn trong nhà hàng năm sao còn muốn thơm hơn!

Màu sắc cũng rất tốt, hương vị khẳng định không cần nói nữa!

Chu Mộ Phi nhìn con tôm được dâng đến tận miệng, đôi mắt thèm ăn cơ hồ phát ra toàn bộ ánh sáng.

“Cục Long Nhỏ,” Độc Cô Lưu Vân lắc lắc con tôm trước mắt y, “Ta không có lừa ngươi, tôm do Trần mụ nướng là tuyệt nhất nhân gian, con tôm thơm ngon như vậy nếu không ăn thử một miếng thì quả là rất đáng tiếc. Ngươi nếm thử một ngụm nha, chỉ có một miếng đầu có ảnh hưởng đến kế hoạch tuyệt thực của ngươi. Ngươi có thể tiếp tục tuyệt thực, ta thề sau này sẽ không khuyên ngươi ăn nữa!”

Cho dù câu cuối cùng của Độc Cô Lưu Vân hoàn toàn không có chút thành thật nào, nhưng vì tránh để hấn tiếp tục ở bên tai mình lải nhải như nữ nhân, Chu Mộ Phi quyết định nếm thử món tôm trên tay hấn coi như là tượng trưng.

Giống như hấn nói, chỉ một ngụm, không có bao nhiêu ảnh hưởng đến kế hoạch.

Chu Mộ Phi an ủi bản thân, sau đó há miệng ngậm lấy con tôm Độc Cô Lưu Vân đưa đến miệng mình, thật cẩn thận mổ lấy một ngụm.

Một ngụm mổ xuống, rốt cục, dùng không nổi.

Mùi vị món tôm thật sự là quá ngon, khiến Chu Mộ Phi ăn một miếng xong lại muốn ăn thêm miếng thứ hai, vì thế kết quả chính là, niềm tin kiên định nguyên bản của y bởi vì mỹ thực trước mặt mà vỡ thành từng mảnh chỉ trong một tích tắc, không thể không chế nổi mà ăn sạch cái đĩa tôm!

Sau khi qua được một nửa chung trà nhỏ, Chu Mộ Phi kinh ngạc nhìn cái đĩa bị mình càn quét không còn sót lại gì, cảm nhận cơn chướng bụng cường liệt, hối hận đến mức khóc không ra nước mắt.

Y biết, bởi vì bản thân nhất thời thèm ăn, hai ngày cố gắng đã hoàn toàn đổ sông đổ biển bể tan tành.

Trái ngược với vẻ uể oải của y đó là, sau hai ngày Độc Cô Lưu Vân mặt ủ mày chau rốt cục cũng thở ra được một hơi dài, lộ ra nụ cười vui mừng.

Chỉ cần Cục Long Nhỏ đồng ý ăn một lần, vậy lần sau tiếp tục dụ nó cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nói không chừng còn có thể đánh bay luôn cái ý niệm tuyệt thực trong đầu nó nữa.

Dù sao loại chuyện tuyệt thực này cần phải có một ý chí cường đại để duy trì, một khi đã bị đánh gãy, muốn bắt đầu lại rất là khó khăn.

Cho dù là người cũng không chắc có nghị lực như vậy, huống chi chỉ là một con chim.

Đương nhiên, Độc Cô Lưu Vân có thể nghĩ đến, Chu Mộ Phi tất nhiên cũng đã nghĩ tới.

Y so với bất kỳ ai đều rõ ràng hơn cả, lúc trước y đã dùng bao nhiêu nghị lực và quyết tâm từ chối mỹ thực, vì thế y biết, một lần phá giới này, e là không thể quyết tâm tuyệt thực lần hai rồi.

Việc này khiến y vừa uể oải vừa tức giận, nhịn không nổi mà dùng đôi mắt đen tràn ngập lửa giận nhìn trừng trừng Độc Cô Lưu Vân.

Nếu không phải cái tên gia hỏa nhiều chuyện này trăm phương ngàn kế dùng đủ loại món ngon tới dụ mình, y làm sao có thể thất bại trong gang tấc như thế được!

Đây đều là lỗi của thằng nhóc!

Chu Mộ Phi phẫn nộ “Thu” một tiếng, xoay người nhảy vào trong hộp giấy, sau đó không chút khách khí đánh rầm ngay hướng Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân bởi vì Cục Long Nhỏ bắt đầu ăn lại mà vui mừng khôn xiết, dĩ nhiên sẽ không để ý đến động tác dỗi hờn của nó.

Cúi đầu nhìn chén nước đã hai ngày chưa hề động qua ở trên bàn, hiện tại đã trở nên lạnh lẽo, Độc Cô Lưu Vân đưa tay vào trong hộp giấy vỗ về trấn an Cục Long Nhỏ, nói: “Cục Long Nhỏ, ngươi ăn nhiều tôm như

vậy nhất định là khát nước rồi, ta đem đĩa trở lại phòng bếp, sau đó sai người đưa chút nước ấm cho người nhé.”

Nhắc tới mới nhớ, Chu Mộ Phi cảm thấy yết hầu mình khát khô rất cần nước uống, bất quá hiện tại y đang nổi nóng, cho dù trong lòng cực kỳ mong mỏi có một ly nước ấm để uống, nhưng vẫn ngạo kiều lựa chọn hờ hững với Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân đối với sự lạnh nhạt của y không chút phật lòng, thuận tay gạt hết vỏ tôm vào trong đĩa, đem đồ tới phòng bếp trả cho Trần mụ.

Sau đó hẩn rửa tay, sai hạ nhân đưa nước ấm cho Cục Long Nhỏ, xong việc rồi mới đến tiền thính dùng bữa tối.

Trong lúc Chu Mộ Phi ngóng trông chờ đợi, rốt cục cũng có hạ nhân đưa tới một bát nước ấm lớn.

Chu Mộ Phi chờ cho người kia ra ngoài rồi mới nhảy ra khỏi hộp giấy, đem miệng vói vào trong chén uống nước.

Uống đến khi cái bụng tròn vo, cảm giác như nước muốn trào ra khỏi cổ họng, Chu Mộ Phi mới thỏa mãn táp táp miệng, nhảy trở lại vào hộp giấy, lưỡi biếng dùng miệng chải lông tơ rồi bồi ở đằng sau lưng.

Việc đã đến nước này, y đương nhiên không thể tiếp tục tuyệt thực được nữa, so với việc rối rắm ép buộc, chỉ bằng thuận theo tự nhiên, trước cứ tiếp tục cùng thằng nhóc Độc Cô Lưu Vân – không biết sau này có phải là Độc Cô Cầu Bại hay không – hỗn ăn hỗn uống cái đã, chờ sau khi trưởng thành rồi mới xác định con đường sau này đi như thế nào. Có lẽ cũng không quá xấu như dự đoán của y.

Không phải còn có câu ngôn ngữ “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”* sao, hiện tại tất cả chỉ là do bản thân suy đoán, hết thấy vẫn chưa biến thành kết cục đã định, có lẽ tương lai có thể biến đổi cũng không chừng.

*Sơn cùng thủy tận không lối thoát, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra ánh sáng le lói trong vùng u tối kia.

Nghĩ đến tận đây, nỗi buồn bực uể oải trong lòng Chu Mộ Phi đã tiêu tán hơn phân nửa, vì thế nằm lên miếng đệm bông trong hộp bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời cũng để cho đám đồ ăn trong dạ dày có thể im lặng tiêu hóa.

Một lát sau, Chu Mộ Phi nghe thấy cửa bị đẩy ra “chi nha” một tiếng, quay đầu lại nhìn, thì ra là Độc Cô Lưu Vân đã dùng xong bữa tối trở lại.

Chu Mộ Phi vẫn còn giận hẩn phá hư kế hoạch tuyệt thực của mình, vì thế vừa thấy hẩn tiến vào liền lập tức xoay người, bày ra thái độ ‘Ta về sau không thèm để ý tới người nữa’.

Độc Cô Lưu Vân thấy Cục Long Nhỏ vẫn còn bực bội với mình, đương nhiên cũng không muốn mất mặt tự hạ thấp bản thân đi làm lành, liền trở lại bên giường khoanh chân ngồi xuống bắt đầu điều tiết nội lực.

Sáng sớm nay Quý Lăng Hiên thấy tinh thần hẩn không tốt, biểu tình lại có chút không vui, tưởng bản thân đã an bài cường độ luyện công quá lớn cho hẩn, liền quyết định tiến hành theo chất lượng, tuyên bố giảm thời gian luyện kiếm xuống còn bốn canh giờ.

Tuy Độc Cô Lưu Vân còn nhỏ, nhưng luyện võ lại cực kỳ chăm chỉ, tự giác không cần dùng đòn roi đốc thúc, liền quyết định đem hai canh giờ rảnh kia dùng để tu tập nội lực sớm muộn gì cũng phải luyện thêm một canh giờ.

Một lúc lâu sau, Độc Cô Lưu Vân hành công xong, đứng dậy xuống giường nhìn Cục Long Nhỏ, phát hiện nó đang nằm ngủ trên cái đệm bông.

Độc Cô Lưu Vân ra ngoài sai hạ nhân mang nước tắm vào trong phòng, sau đó vươn tay nâng Cục Long Nhỏ lên, vừa chuẩn bị đánh thức nó, thì đã thấy Cục Long Nhỏ tự tỉnh dậy.

“Cục Long Nhỏ, tắm rửa.” Độc Cô Lưu Vân múc nước ấm trong đại mộc dũng đổ vào cái bồn nhỏ chuyên dụng của Cục Long Nhỏ, sau đó bỏ nó vào trong nước, dùng tay hất nước ấm lên người nó giúp nó tắm rửa.

Chu Mộ Phi ngâm mình ở trong nước ấm, cảm thấy toàn thân cao thấp ấm áp dào dạt cực kỳ thoải mái, động tác của cái người giúp y tắm rửa kia cũng rất dịu dàng, vì thể cơ tức trong lòng vốn đã tiêu tan không ít liền triệt để tan thành mây khói, nhắm mắt tùy ý để đối phương tự mình loay hoay.

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy đã tắm sạch rồi, liền vớt Cục Long Nhỏ từ trong nước ấm ra, dùng khăn mặt tỉ mỉ lau khô lông tơ toàn thân cho nó, sau đó lại đổi một cái khăn khác bọc kín toàn thân, chỉ chừa lại cái đầu lông xù mềm mại lộ ra ngoài, cuối cùng đặt nó lên giường.

Làm xong hết thảy mọi việc, Độc Cô Lưu Vân mới đi đến cạnh đại mộc dũng cởi áo tháo thắt lưng nhảy vào mộc dũng tắm rửa.

Chu Mộ Phi thoải mái nằm trong cái khăn lớn khô ráo ấm áp, hai mí mắt trên dưới không ngừng đánh vào nhau, không qua bao lâu sau liền triệt để tiến nhập mộng đẹp.

Độc Cô Lưu Vân tắm rửa xong bước ra, lau khô thân thể thay một bộ trung y, sau đó trải lại chăn mềm, gỡ cái khăn đang bọc Cục Long Nhỏ ra, sau đó chui vào ổ chăn, đặt Cục Long Nhỏ ngay cạnh cổ mình, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Chu Mộ Phi ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác được ở bên cạnh có một vật thể phát ra hơi ấm, liền tự động dán lên vai Độc Cô Lưu Vân, vô ý thức cọ cọ, sau đó tiếp tục ngủ vù vù.

Đợi đến khi Chu Mộ Phi tỉnh ngủ mở mắt ra, thì trời đã sáng.

Trên người y còn đắp cái chăn của Độc Cô Lưu Vân, bên cạnh vẫn nóng hổi, nhưng lại không thấy bóng dáng của Độc Cô Lưu Vân.

Chu Mộ Phi biết hẳn đi luyện công, vì thể nhắm mắt ngủ tiếp.

Một lúc lâu sau.

Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm xong trở về phòng, cũng đã gần đến giờ dùng bữa sáng.

Hắn xốc chăn lên, đưa tay nâng lấy Cục Long Nhỏ vẫn còn ngủ say chưa tỉnh, xoay người ra ngoài đi đến tiền thính.

Tuy Chu Mộ Phi một lòng thầm muốn ngủ tiếp một trận, nhưng đột nhiên có một cỗ không khí lạnh lùng vào trong ổ chăn, làm hắn nhất thời sợ run cả người, cơn buồn ngủ nguyên bản còn nồng đậm lập tức không cánh mà bay.

Chu Mộ Phi tức giận mở to mắt trừng Độc Cô Lưu Vân: “Thu thu! Thu thu!” Thằng nhóc này, mắc mớ gì đi phá giấc ngủ của lão tử!

Chẳng lẽ ngươi không biết được đắp chăn ấm ngủ đông chính là chuyện hạnh phúc nhất thiên hạ sao!

Nhìn thấy biểu tình tức giận của y, Độc Cô Lưu Vân cười cười, lấy ngón tay vuốt vuốt cái đầu lông xù nói: “Nên ăn sáng.”

Chu Mộ Phi vẫn có chút cảm tức như cũ, phải biết là bình thường y đều ngủ đến khi bản thân tự tỉnh, có trời mới biết hôm nay Độc Cô Lưu Vân rốt cục bị trúng cái gió gì, bản thân hắn không được hưởng cảm giác ngủ nướng thì thôi đi, thế nhưng cũng không nên ép buộc một con chim cũng dậy sớm như thế chứ.

Phải biết là, lúc trước, vào mỗi mùa đông hoặc nghỉ lễ gì đó, y chưa bao giờ rời giường trước 11 giờ!

Hiện tại y đã biến thành một con chim non, còn tưởng bản thân có thể danh chính ngôn thuận lười biếng, kết quả sáng sớm vẫn bị Độc Cô Lưu Vân xách ra khỏi ổ chăn bởi hắn ăn điểm tâm!

Bất quá....Nếu hắn đã làm cho y tỉnh rồi thì, vậy thì đi cùng hắn thôi.

Hiện tại hắn là chủ, chủ chính là Thượng Đế, cho dù không đi lấy lòng, cũng không thể tới đắc tội.

Chu Mộ Phi ăn cơm ké nhà người ta, không thể phẫn nộ với Độc Cô Lưu Vân được, thế là thành thành thật thật nằm trên tay hắn để hắn ôm tới tiền thính.

8. Chương 8: Cùng Độc Cô Luyện Kiếm [Thượng]

Đến tiền thính, Độc Cô Lưu Vân đặt Cục Long Nhỏ ngồi lên ghế, sau đó đặt đĩa cá chép sốt chua ngọt đã được gỡ sạch xương do Trần mụ làm lên ngay trước mặt.

Chu Mộ Phi ngủ cả một đêm, mấy con tôm ngày hôm qua ăn đã tiêu hóa không còn mảnh nào trong bụng, giờ nhìn thấy nguyên một con cá chép bự ngon lành ở trước mặt, mắt chim liền bừng sáng, lập tức vùi đầu ăn ngấu nghiến .

Hoàng Dược Sư ngồi ở một bên nhìn cái đầu đầy lông mềm mại của Cục Long Nhỏ hết duỗi ra rồi rút vào mổ thịt cá ăn ngon lành, càng xem càng thích, nhịn không được ngẩng đầu đưa đôi mắt phượng sáng ngồi nhìn Độc Cô Lưu Vân, nói: “Cục Long Nhỏ dễ thương quá hà, chờ nó ăn xong rồi ta có thể ôm nó một cái được không?”

Chu Mộ Phi nghe vậy xem chút đã bị ghen thịt cá, tức giận liếc mắt nhìn Hoàng Dược Sư ra vẻ xem thường, lẳng lặng ở trong lòng làm động tác giờ ngón giữa ra, thầm oán: Người mới dễ thương! Cả nhà người mới dễ thương, ba con đường gần nhà người mới dễ thương! Ông đây không có dễ thương, ông đây thuộc dạng uy mãnh!

Khó chịu thì khó chịu, nhưng y cũng biết thân thể này với hình tượng uy mãnh không hề đáng lấy xu nào, đành phải tiếp tục mổ thịt cá.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy gương mặt tràn đầy chờ mong của Hoàng Dược Sư, cảm thấy khó mà cự tuyệt được, liền nói: “Vậy người và Cục Long Nhỏ thương lượng với nhau đi, nếu nó chấp nhận, thì người cứ ôm.”

Hoàng Dược Sư nghe thấy liền vui vẻ đến chân mày cũng nâng lên, vừa không yên lòng ăn cơm, vừa đem toàn lực chú ý nhìn Cục Long Nhỏ.

Thẳng đến khi hán đã ăn no hết nửa ngày rồi mà vẫn còn thấy Cục Long Nhỏ mổ mổ không ngừng, sau đó hán lại thấy Cục Long Nhỏ lưu loát đem cái mỡ dính đầy dầu mỡ chà lên đám lông mọc trên lưng.

Hoàng Dược Sư:“.....”

Tuy tuổi của hán vẫn còn nhỏ, nhưng lại cực thích sạch sẽ, không ngờ Cục Long Nhỏ lại mất vệ sinh như vậy.

— ôm hay không, đây là một nan đề.

Chu Mộ Phi đưa mắt khiêu khích nhìn Hoàng Dược Sư, trong mắt chứa đầy ý tứ hàm xúc rõ ràng: Ông đây mất vệ sinh vậy đấy rồi sao? Có giỏi thì người tới ôm ta đi nha!

Độc Cô Lưu Vân ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng phải mở rộng tầm mắt mà dở khóc dở cười, hán đương nhiên biết bình thường Cục Long Nhỏ không phải là như thế này, hôm nay sở dĩ cố ý làm bẩn lông, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là.....

Hoàng Dược Sư nhìn ánh mắt khiêu khích như có như không của Cục Long Nhỏ, lại càng thêm kiên định muốn ôm nó.

Vì thế lấy khăn tay thêu trúc xanh từ trong tay áo ra, đi đến trước mặt Chu Mộ Phi, dùng khăn tay cẩn thận lau sạch đám lông vừa rồi bị dính dầu mỡ của nó, sau đó lại dùng giọng điệu thương lượng nói: “Cục Long Nhỏ, cho ta ôm người một cái nha? Ta sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho người ăn.”

Xí, làm như ta thích lắm vậy a.

Chu Mộ Phi ngạo kiều vịn vẹo.

Bất quá nói như thế nào thì cái thằng nhóc này cũng là khách của chủ nhân, không thể để hán mất mặt mũi được, cho nên Chu Mộ Phi cũng không ra vẻ phản đối gì.

Nhìn thấy Cục Long Nhỏ có vẻ như là đã đáp ứng, Hoàng Dược Sư nhất thời vui vẻ ra mặt, đưa tay ôm lấy Cục Long Nhỏ, tay còn lại thì nhẹ nhàng vuốt ve lông trên lưng nó.

Thật mềm mại nha, sờ thích quá!

Sau này có cơ hội ta cũng muốn nuôi một cục lông nhỏ giống như vậy!

Hoàng Dược Sư nhỏ tuổi thầm quyết định như thế.

Sau đó ôm lấy Chu Mộ Phi yêu thích đến không muốn buông tay.

Một lát sau, Chu Mộ Phi mất kiên nhẫn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Dược Sư: “Thu thu, thu thu thu !”

Ta nói nha, thằng nhóc ngươi có chừng mực đi a, đừng có sờ hoài như vậy được không! Đại gia ta bán nghề chứ không bán thân à nha!

.....Sờ nữa, còn sờ nữa thì ông đây nổi giận đó!

Nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng phạt lòng của Cục Long Nhỏ, Hoàng Dược Sư biết điều đành phải lưu luyến thả nó ra.

Độc Cô Lưu Vân tiến lên trước ôm lấy Cục Long Nhỏ, nói: “Cục Long Nhỏ, ta dẫn ngươi đi luyện kiếm ha?”

Chu Mộ Phi đưa đôi mắt đen láy nhìn hắn, trong mắt ngập tràn dấu chấm hỏi, thật sự không hiểu vì sao hắn đi luyện kiếm cũng muốn dẫn y đi cùng.

— chẳng lẽ hắn muốn đào tạo y thành một con chim tinh thông kiếm thuật?

Chu Mộ Phi nghĩ đến đây liền không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhìn thấy nghi vấn trong mắt Cục Long Nhỏ, Độc Cô Lưu Vân giải thích: “Lúc trước ta một mình đi luyện công, để một mình ngươi ở trong phòng, chắc là ngươi chán muốn chết rồi. Sau này mỗi lần ta luyện kiếm đều sẽ mang theo ngươi, như vậy ít ra thì ngươi cũng không cảm thấy chán nữa.”

Chu Mộ Phi lười biếng ngáp một cái, thầm nghĩ luyện kiếm thì có gì hay mà xem.

Bất quá, nếu Độc Cô Lưu Vân đã quyết định như vậy, y đi xem một chút cũng không sao, cứ coi như là nhàn rồi không có việc gì làm tới xem biểu diễn võ thuật cho vui cũng được.

Kết quả sau khi đi theo Độc Cô Lưu Vân rồi, Chu Mộ Phi mới phát hiện hóa ra mình đã nghĩ trật rồi.

Quá trình luyện kiếm của Độc Cô Lưu Vân hoàn toàn không phấn khích như y đã tưởng tượng.

Gần cả một canh giờ, chỉ thấy hắn dùng ô sao trường kiếm (kiếm dài có vỏ kiếm màu đen) lặp đi lặp lại mỗi một động tác cực kỳ đơn giản, ít nhất cũng phải mấy ngàn lần.

Lúc Độc Cô Lưu Vân đổi chiêu, Chu Mộ Phi còn cố xốc lại tinh thần xem, kết quả chỉ thấy Độc Cô Lưu Vân cực kỳ có kiên nhẫn lại lặp đi lặp lại chiêu kiếm mới đó, một lần rồi lại một lần.

Không nghĩ tới thằng nhóc tuổi còn nhỏ thế này lại có kiên nhẫn và nghị lực vượt xa y như thế, có thể lặp đi lặp lại mỗi một chiêu thức cả mấy ngàn lần mà vẫn có thể giữ nguyên dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ, mỗi một lần xuất kiếm đều chính xác không sai một li.

Sự cố gắng và nghiêm túc thế này, chỉ sợ không có mấy đứa nhỏ giống như hắn đâu.

Nếu đổi ngược lại là y, đã sớm cảm thấy vô vị, nhện không được chạy đi lười biếng rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Mộ Phi không khỏi sinh ra vài phần ngưỡng mộ đối với Độc Cô Lưu Vân.

Y nghĩ, phán đoán lúc trước của y không hề sai.

Dựa vào sự kiên nhẫn và nghị lực của đứa nhỏ này, Chu Mộ Phi không chút nghi ngờ tương lai của hắn có thể sẽ trở thành Kiếm Thần thiên hạ vô địch khó mà bại trận.

Hai canh giờ trôi qua, Độc Cô Lưu Vân rốt cục cũng đã luyện xong hai kiếm chiêu cực kỳ đơn giản nhưng lại có uy lực cực lớn mà sư phụ mới vừa truyền thụ ngày hôm qua. Sau đó hắn đến bên cạnh giá vũ khí,

cầm một khối vải mềm tỉ mỉ lau kiếm, sau đó thu kiếm trở lại vào vỏ, rồi quay đầu nhìn Cục Long Nhỏ mới thấy nó đã nằm ngủ luôn ở trên ghế rồi.

Khóe miệng của Độc Cô Lưu Vân không khỏi cong lên, nâng Cục Long Nhỏ dậy rồi nói: “Cục Long Nhỏ, mau tỉnh lại nào, đến giờ dùng cơm trưa rồi.”

Chu Mộ Phi lười biếng mở to mắt, đánh liên tục hai cái ngáp, sau đó kêu lên hai tiếng thu thu tỏ vẻ mình đã biết, rồi nhảy ra khỏi lòng bàn tay Độc Cô Lưu Vân, tự mình đi theo đằng sau Độc Cô Lưu Vân tới nhà ăn.

Sau khi dùng cơm xong, Độc Cô Lưu Vân vẫn mang theo Chu Mộ Phi vào phòng luyện võ, đặt y xuống ghế, tự mình rút kiếm ra, vẫn luyện có một chiêu kiếm nhìn cực kỳ đơn giản.

Chu Mộ Phi nhìn đến chán muốn chết, dựa vào nhãn lực hiện giờ của y, dĩ nhiên là nhìn không ra được chỗ thần kỳ của kiếm chiêu này, cho nên mới vừa xem có một lát đã cảm thấy mệt, sau đó liền nhìn không được bắt đầu ngủ gật.

Mà một khi Độc Cô Lưu Vân đã bắt đầu luyện kiếm rồi thì sẽ hoàn toàn chú tâm không để ý đến bên ngoài, ngay cả phản ứng của Cục Long Nhỏ cũng không có rảnh mà chú ý tới, chỉ hết sức tập trung mỗi một phương vị góc độ tốc độ xuất kiếm, phải bảo đảm trăm phần trăm hoàn mỹ không chút khuyết điểm.

Mà mỗi khi hẩn luyện kiếm xong nhìn phản ứng của Cục Long Nhỏ, kết quả lúc nào cũng chỉ có ngủ.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi lần luyện kiếm, Độc Cô Lưu Vân đều phải mang Cục Long Nhỏ cùng đi.

Tuy Chu Mộ Phi không có hứng thú nhìn hẩn luyện kiếm, chán muốn chết nhưng cũng vẫn sẽ nhìn hẩn xuất chiêu, sau đó lại thăm xoi mồi.

Chu Mộ Phi phát hiện, mỗi ngày Quý Lăng Hiên sẽ đến dạy Độc Cô Lưu Vân một canh giờ.

Sau đó, Chu Mộ Phi đều nhìn đến cực kỳ nghiêm túc.

Nguyên nhân không có gì khác, Quý Lăng Hiên sử dụng kiếm cực kỳ phiêu dật soái khí, chỉ là một thanh kiếm sắt bình thường, nhưng khi vào tay hẩn thì lại như mây bay nước chảy lưu loát sinh động biến ảo khó lường, quả nhiên là phiên nhược kinh hồng uyển nhược du long (nhanh như chim nhận, uyển chuyển như rồng dạo chơi), không thể nhìn ra được chiêu thức biến chuyển lúc nào.

Chu Mộ Phi tuy không hiểu kiếm pháp, nhưng nhìn biểu tình khí định thần nhàn, tư thái tùy ý thoải mái của hẩn, liền đoán được người này tuyệt đối là bậc thầy kiếm thuật nhất đẳng, khó trách hẩn có thể làm sư phụ của Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại tương lai.

Mỗi khi Quý Lăng Hiên làm mẫu xong, hẩn đều nhận được ánh mắt trần trụi toát ra cảm xúc hâm mộ sùng bái của một người một chim.

Độc Cô Lưu Vân có thiên phú cực cao, vô luận kiếm pháp có phức tạp tới cỡ nào, Quý Lăng Hiên cũng chỉ cần làm mẫu một lần, mỗi một chiêu thức hẩn đều có thể ghi tạc trong lòng, chưa bao giờ phải khiến Quý Lăng Hiên lặp lại lần thứ hai. Thật khiến người ta đỡ lo rất nhiều.

Quý Lăng Hiên làm mẫu xong, sau đó lại đứng ở một bên nhìn Độc Cô Lưu Vân luyện lại một lần, xác định chiêu thức chính xác không sai rồi mới rời khỏi phòng luyện võ đi làm chuyện của mình, hoàn toàn không cần lo lắng đệ tử của mình sẽ lười biếng.

Vì thế mỗi lần Chu Mộ Phi xem xong mấy chiêu kiếm pháp Quý Lăng Hiên làm mẫu, đều bị kiếm quang quơ qua quơ lại trắng xóa nhìn đến hoa cả mắt, mà lúc này Độc Cô Lưu Vân lại yên lặng bắt đầu tập luyện kiếm chiêu, hơn nữa bình thường xuất chiêu vô luận là tư thế hay góc độ đều không sai chút nào.

Sự chênh lệch cực lớn này của hai người, à không, của một người một chim này khiến cho Chu Mộ Phi phải xấu hổ không thôi, âm thầm cảm thán thiên tài quả nhiên là thiên tài. Có vài người trời sinh đã biết dùng kiếm.

Tuy thiên phú kiếm thuật của Chu Mộ Phi không có gì đặc biệt, nhưng mỗi ngày nhìn Độc Cô Lưu Vân lặp đi lặp lại kiếm chiêu, cũng nhớ được không ít chiêu thức.

Về phần võ công tâm pháp khẩu quyết kiếm pháp linh tinh gì đó, bởi vì lúc Quý Lăng Hiên truyền thụ cho Độc Cô Lưu Vân hoàn toàn không tỏ vẻ kiêng dè gì với một con chim, vì thế trải qua mấy tháng, Chu Mộ Phi gần như có thể nhớ hết toàn bộ — đối với mấy cái khẩu quyết thâm ảo này, y hoàn toàn không hiểu gì, nhưng nhờ công lao phương thức học như nhồi vẹt của nền giáo dục Trung Quốc, y ngược lại nhớ rõ không sai một chữ.

Chớp mắt đông đi xuân đến, thời gian nhoáng lên một cái đã qua đi năm tháng, lông tơ trên người Chu Mộ Phi rốt cuộc đã biến thành lông vũ sáng bóng như mỡ, thể trọng cũng nặng hơn ít nhất vài cân, từ cục lông đã chuyển hình thể thành chim điêu, đứng lên cũng cao được khoảng một thước rưỡi, cái mỏ cũng đã dài ra thành cái móc nhọn, nhìn qua đã hơi ra dáng của một con chim uy phong lẫm lẫm. Đến nỗi khi Dương Thiên và Hoàng Dược Sư quay trở lại làm khách, lúc nhìn thấy y đều nhận không ra cái con chim hung ác này chính là Cục Lông Nhỏ tròn vo mấy tháng trước.

Mà hiện tại sức ăn của Chu Mộ Phi cũng tăng lên rất nhiều, mấy tháng trước chỉ có thể ăn một phần tư con cá chép, hiện tại đã có thể một hơi xử hết hai con cá chép một cân thịt bò, ngay cả thỏ gấp cũng không có lấy một cái.

Ngay cả chính y cũng bị lượng cơm khổng lồ kia làm cho kinh hoảng, vì tránh cho bản thân mỗi ngày chỉ ăn cơm không vận động biến thành một con chim điêu béo phì bị người cười nhạo, hiện tại mỗi ngày cơm nước xong, Chu Mộ Phi đều phải bay một vòng sau núi rồi bay trở về.

Mỗi khi y phe phẩy hai cánh ở trên không trung, từ trên cao nhìn xuống phong cảnh sông núi phía dưới hoặc là hình dáng con người nhỏ như kiến, Chu Mộ Phi mới cảm thấy, nguyên lai làm một con điêu cũng không phải không có điểm ưu việt gì — ít nhất cũng biết bay mà! Các người biết bay sao?!

Nhìn sắc mặt hân diện dương dương tự đắc kia kìa, y đã hoàn toàn quên mất lúc bản thân học bay, bởi vì không có cha mẹ chỉ dạy phương pháp, cho nên có vô số lần từ trên nóc nhà té xuống bộ dáng chật vật y chang như con chó ăn phân a.

9. Chương 9: Cùng Độc Cô Luyện Kiếm [Hạ]

Đương nhiên, bay không phải là loại vận động duy nhất của Chu Mộ Phi.

Trừ hoạt động này ra, y còn có loại vận động hạng nhất có thể tiêu hao hết vài chục cân thịt, đó chính là cùng Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm.

Kỳ thật ngay từ đầu, Độc Cô Lưu Vân không nghĩ tới sẽ nuôi Cục Lông Nhỏ thành một con điêu biết võ công.

Chuyện này muốn kể cũng phải kể từ hai tháng trước.

Ngày ấy, Độc Cô Lưu Vân đang đau đầu vì không thể chân chính lĩnh ngộ kiếm thức sư phụ mới vừa truyền thụ, kiếm chiêu này cực kỳ phức tạp, biến chiêu có ít nhất tới mười mấy cái, Độc Cô Lưu Vân liên tục luyện hơn mười lần nhưng vẫn không thể nắm được trọng điểm, không thể không dừng lại, lẩm bẩm: “Nếu có người cùng ta sách chiêu thì tốt quá, như vậy chẳng những có thể nghiệm chứng kiếm chiêu của ta có chính xác hay không, đồng thời cũng có thể giúp ta tùy cơ ứng biến, có thêm chút kinh nghiệm thực chiến.... Hiện tại sư phụ lại không có ở đây....”

Chu Mộ Phi ở bên cạnh đang chán muốn chết rảnh rồi đến đau trướng lại có xu thế muốn ngủ gật đột nhiên nghe được những lời này nhất thời tỉnh thần phần chấn, trong lòng thầm nghĩ: Bản thân mình tốt xấu gì cũng đã cùng Độc Cô Lưu Vân học nhiều khẩu quyết kiếm pháp như vậy, hơn nữa cũng đã nhìn hẩn luyện kiếm hết vài tháng rồi, ít nhiều gì cũng nhớ được một chút đường kiếm và biến hóa, chỉ là chưa từng dùng qua, không biết bản thân có nhớ đúng hay không.

Dù sao hiện tại cũng đang quá mức nhàn rỗi, không bằng cùng Độc Cô Lưu Vân chơi chút, hoạt động gân cốt, vận động để tiêu hóa hết ba cân thịt ba rọi lúc sáng ăn còn chưa tiêu hóa hết cũng được.

Thuận tiện cũng để cho thằng nhóc Độc Cô Lưu Vân này hiểu rõ, ông đây không phải là loại vô dụng chỉ biết ăn!

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi liền tung cánh bay đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân, kêu hai tiếng “thu thu” với hắn, không quan tâm đối phương có hiểu hay không, trực tiếp quật một cái cánh thẳng ngay mặt Độc Cô Lưu Vân.

Mới đầu Độc Cô Lưu Vân cũng rất sửng sốt, nhưng sau đó liền hiểu được ý tứ của Cục Long Nhỏ, trong lòng vừa mừng vừa sợ, nghiêng người tránh thoát một cánh nó đột ngột quất tới, sau đó dùng kiếm pháp đang luyện tập đâm tới chỗ Cục Long Nhỏ. Một kiếm này của hắn dĩ nhiên không đâm đâm nhanh, đồng thời cũng không dám dùng nội lực, chỉ sợ không lưu ý một lút liền đâm bị thương Cục Long Nhỏ.

Chu Mộ Phi nhìn thấy sơ hở, lập tức đáp xuống, còn hung hăng dùng móng vuốt chụp xuống Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân không ngờ Cục Long Nhỏ lại có thể nhìn sơ hở của mình, trong lòng kinh hãi tới mức không gì sánh kịp, trường kiếm trong tay lập tức chuyển một cái, đúng lúc bổ sung cho phần sơ hở của kiếm chiêu lúc trước, kiếm phong chỉ thẳng vào móng vuốt sắc bén của Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi sớm biết hắn sẽ ứng đối như thế, lập tức đập cánh lùi về sau vài thước tránh né kiếm phong, tiện đà quần lấy bên trái Độc Cô Lưu Vân, công kích này đối với kiếm chiêu kia chính là góc chết, sau đó dùng mỏ mổ xuống “huyết tiểu yêu” ngay eo Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân thấy Cục Long Nhỏ tiến thối thức thời, mỗi một lần xuất chiêu đều có hình có dạng, thậm chí ngay cả nhận thức huyền vi đều chuẩn vô cùng, quả thực cực kỳ giống như cùng luyện kiếm với võ lâm cao thủ, khiến hắn cực kỳ vui mừng, lập tức thu hồi lại lòng khinh thường, sử dụng kiếm chiêu cũ tạo thành chiêu mới ứng đối công kích của nó, tốc độ bất giác tăng lên rất nhiều.

Chu Mộ Phi là một con chim, ưu thế trời sinh chính là phản ứng của y nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều, đúng lúc có thể so sánh với cao thủ bậc hai trên giang hồ, vì thế uy chiêu giúp Độc Cô Lưu Vân đúng là quá thích hợp.

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân nghiêm túc hẳn lên, Chu Mộ Phi cũng dùng toàn bộ tinh thần ứng đối, mục đích tất nhiên là để thiếu niên này phải nhìn y bằng một cặp mắt khác xưa, để hắn hiểu rõ lúc trước hắn nhậ y về rồi mỗi ngày dùng đủ loại thịt nuôi y chính là quyết định anh minh vĩ đại tới cỡ nào.

Một người một chim cùng nhau quay cuồng đánh cả nửa canh giờ, thẳng đến khi Độc Cô Lưu Vân luyện hết mười mấy cái biến chiêu của kiếm chiêu kia, Chu Mộ Phi mệt đến nửa sống nửa chết thở hồng hộc, mới đập cánh bay lên ghé ngồi nghỉ.

“Hô...” Chu Mộ Phi mở to miệng thở hổn hển, nâng cánh lau mồ hôi không hề tồn tại ở trên đầu, sau đó thâm thở dài ở trong lòng cùng luyện kiếm với người ta quả là một việc yêu cầu cường độ kỹ thuật cao nha, mới có một lát đã khiến ông mệt thành cái dạng xơ mướp này rồi. Xem ra thể lực và nhẫn nại của mình còn cần phải tăng cường thêm.

Độc Cô Lưu Vân đến trước người Chu Mộ Phi, đầu lòng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ bóng loáng màu nâu đậm đằng sau lưng y, ôn nhu nói: “Cục Long Nhỏ, ngươi mệt muốn chết rồi phải không. Đáng lẽ ra ta nên sớm dùng mới phải.”

Chu Mộ Phi ngẩng đầu, nói: “Thu thu, thu thu!” Ông đây không có mệt! Năm ông đi huấn luyện quân sự vừa phải mang phụ trọng vừa phải chạy mười cây số còn chưa kêu mệt nữa kìa, chút vận động này thì tính cái lông gì a! Ông đây chỉ là chưa có thích ứng thôi!

Tuy Độc Cô Lưu Vân không biết Cục Long Nhỏ đang nói cái gì, nhưng nhìn biểu tình của nó cũng có thể đoán ra được tám, chín phần, liền xoa xoa đỉnh đầu của nó, dùng giọng điệu tự hào mà nói: “Cục Long Nhỏ, ngươi rất giỏi! Ngươi thật sự là chim điêu lợi hại nhất mà ta từng thấy!” Tuy cho đến giờ chim điêu mà hắn gặp qua cũng không có quá mấy con.

Chu Mộ Phi trừng mắt liếc hắn một cái, tỏ vẻ kháng nghị nói: “Thu thu, thu thu!” Đừng có kêu ông là Cục Long Nhỏ nữa!

Người sao không nhìn lại xem, ông đây bây giờ còn giống Cục Long Nhỏ hồi đó sao!

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy dáng vẻ kháng nghị trong đôi mắt đen lúng liếng của tiểu điều đang dần lớn lên và đã hoàn toàn thoát khỏi dáng vẻ của Cục Long Nhỏ lúc trước, đoán rằng nó đang bắt mẫn vì thói quen xưng hô của hắn, liền hỏi: “Người ngại cái tên Cục Long Nhỏ này không đủ uy phong, cho nên không muốn ta gọi người như vậy?”

Chu Mộ Phi nghe thấy liền vội vàng gật đầu: “Thu thu thu!” Ai mà muốn được kêu bằng cái tên này a, quả là muốn chết mà!

“Được rồi, nếu người không muốn thì ta không kêu như vậy nữa.” Độc Cô Lưu Vân tiếc nuối vươn tay sờ lông vũ bóng loáng sau lưng Chu Mộ Phi, “Kỳ thực ta cảm thấy tên này rất đáng yêu a, tiếc là người không thích..... Vậy về sau ta gọi người là Tiểu Điều nhé?”

Tiểu Điều?

Nghe không được tự nhiên chút nào.... Nhưng mà so với Cục Long Nhỏ thì dễ nghe hơn được chút.

Vì thế Chu Mộ Phi không phản đối nữa.

Vì thế bắt đầu từ ngày đó, Độc Cô Lưu Vân không gọi Chu Mộ Phi là Cục Long Nhỏ nữa – trừ bỏ đôi lúc thuận miệng gọi sai, hẳn đều gọi y là Tiểu Điều.

Tuy hình tượng bây giờ của Chu Mộ Phi so với bộ dáng vừa nhỏ vừa nhu nhược lại tròn vo đầy lông nhưng lúc Độc Cô Lưu Vân nhặt được kia là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, nhưng trải qua mấy tháng cùng Độc Cô Lưu Vân sớm chiều ở chung, ban ngày cùng nhau luyện kiếm, buổi tối lại cùng ngủ chung chăn, tình cảm đối với con chim do chính bản thân mình nuôi dưỡng chẳng những không giảm sút, ngược lại còn có xu thế dần dần gia tăng.

Xem ra, con điều nhỏ này không phải là sủng vật, mà là đồng bọn cùng nhau trưởng thành, cùng nhau luyện công với hắn.

Về phần Chu Mộ Phi, trải qua nửa năm sống chung với Độc Cô Lưu Vân, từ đáy lòng cũng đã dần dần sinh ra tình cảm hữu nghị với người thiếu niên này.

Tuy Độc Cô Lưu Vân rất ít nói, tính cách nhìn qua có chút quái gở không dễ ở chung, nhưng Chu Mộ Phi biết, ít nhất hắn cũng thật tâm quan tâm đến y, đối đãi rất tốt với y.

Chu Mộ Phi không phải là loại người không biết tốt xấu, nếu Độc Cô Lưu Vân đối xử tốt với y, y dĩ nhiên nguyện ý đối xử tốt thậm chí là tốt hơn với Độc Cô Lưu Vân.

Vì thế, lại qua một thời gian dài sau đó, mỗi lần Chu Mộ Phi ăn uống no đủ xong bay ra ngoài tiêu thực, thường xuyên mang về một ít con mồi y săn được – bình thường là thỏ hoang, đôi khi sẽ là gà rừng.

Đừng hỏi ta vì sao y lại đi bắt mấy thứ này, đối với mấy con đại điều mà nói, đuổi bắt con mồi cơ hồ đã là bản năng từ lúc sinh ra đã có rồi.

Cũng không biết có phải thiên tính của loài chim lẩn át huyết thống của nhân loại hay không, hiện tại mỗi lần Chu Mộ Phi bay ra ngoài, nếu vô tình nhìn thấy thỏ hoang mà không bắt thì cả người y đều cảm thấy khó chịu, chỉ khi nào y nhào xuống hung hăng dùng móng vuốt sắc bén đâm vào cổ con thỏ rồi, y mới cảm thấy cả người thoải mái thần thanh khí爽.

Loại tình huống này cũng sẽ phát sinh mỗi khi nhìn thấy gà rừng, thậm chí là rắn độc.

Cho nên, một ngày nào đó, Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy chim điều mình dưỡng từ không trung đáp xuống trước mặt hắn, sau đó giống như hiến dâng vật quý dâng lên một con rắn độc màu sắc sặc sỡ dài ít nhất ba bốn thước to như cánh tay trẻ sơ sinh cho hắn, liền lập tức kinh hãi, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là chạy đến xem rắn độc đã chết ngắt kia, mà là lập tức chạy tới kiểm tra xem Chu Mộ Phi có bị thương hay không.

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của hắn, Chu Mộ Phi ngẩng đầu đặc ý kêu dài một tiếng, ý tứ thực rõ ràng: Thân, người quá khẩn trương rồi. Ông đây là ai a, sao lại có thể để cho một con rắn độc cắn trúng chứ?

Độc Cô Lưu Vân cẩn thận kiểm tra, thấy Tiểu Điều lông tóc không tổn hao gì, ngay cả lông vũ cũng không rụng bớt một cái, tâm ghen ngay cổ họng với dần trôi xuống bụng.

Kỳ thật dựa vào trí thông minh của hắn, dĩ nhiên có thể nghĩ đến nếu Chu Mộ Phi quả thật bị rắn độc cắn trúng, nó cắn bản không có khả năng quay trở lại đây gặp mình. Bất quá lúc đó, quan tâm ắt loạn, hắn dĩ nhiên không thể nghĩ được nhiều như vậy.

Chu Mộ Phi thấy hắn vì mình mà khẩn trương như vậy, trong lòng không khỏi hơi ảm áp, tiến lên trước hai bước dùng một móng dè con rắn chết lại, móng còn lại thì nhẹ nhàng vạch lên bụng con rắn một cái, lập tức cắt xuyên qua, lộ ra một viên mật rắn xanh biếc.

Chu Mộ Phi cầm lấy mật rắn đem đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân, dùng cái giọng trong thời kì vỡ giọng nghe có chút thô thô kêu lên vài tiếng lộ vẻ như có như không mà khoe: “Úc úc! Úc úc!” Xem này, là mật rắn! Đây là thứ tốt nga!

Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên biết mật rắn là vị thuốc rất tốt, liền đưa tay tiếp nhận, sau đó trách cứ: “Tiểu Điều, sau này không được bắt rắn độc nữa, rất nguy hiểm. Vạn nhất người bị nó cắn trúng thì làm sao còn có mạng về đây nữa?”

Chu Mộ Phi nghe thấy liền mắt kiên nhẫn kêu lên hai tiếng “úc úc” tỏ vẻ đã biết.

Nhưng mà sau này nếu có gặp rắn độc, y vẫn cứ bắt như cũ – không còn cách nào, ai biểu điều và rắn là thiên địch chứ, bản thân Chu Mộ Phi vốn không nhất định phải bắt, đáng tiếc đây lại là thiên tính, bản thân y cũng không có cách nào.

Vì thế số lần Chu Mộ Phi bắt rắn độc càng lúc càng nhiều, kỹ thuật bắt rắn cũng càng ngày càng thành thạo.

Độc Cô Lưu Vân ban đầu còn rất lo lắng, nhưng sau này thấy nó mỗi lần đều là dạng lông tóc vô thương bắt rắn độc trở về, cũng dần dần yên lòng, về sau liền mặc xác nó.

Vì thế ngày qua ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Hiện tại, Chu Mộ Phi mỗi ăn xong điểm tâm liền có thói quen ra ngoài bay một vòng, nếu nhìn thấy thỏ hoang rắn độc gì đó liền thuận tay bắt về, sau đó cùng Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm, ăn cơm chiều xong lại bay ra ngoài tiêu thực, sau khi trở về sẽ được Độc Cô Lưu Vân tắm rửa giúp cho, chờ hắn tắm xong rồi lại dùng khăn lông lớn lau khô, sau đó ôm lên giường, một người một điều cứ thế mà ngủ.

Chu Mộ Phi dần dần quen với nếp sinh hoạt như thế này, y bắt đầu cảm thấy, làm một con chim điều cái gì cũng không nghĩ tới, mỗi ngày ăn rồi ngủ rồi cùng Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm, cũng không phải là chuyện khó chịu đựng gì.

Đương nhiên, nếu ông trời có thể cho y cơ hội biến lại làm người, hắn lại càng nguyện ý làm người hơn.

Bất quá hiện tại y cũng không bởi vì bản thân làm chim mà uể oải tuyệt vọng tìm chết.

Tuy y vẫn không hiểu, vì sao ông trời lại cho y xuyên việt thành một con điều, nhưng mà, hiện tại Chu Mộ Phi đã nghĩ thông suốt rồi, vô luận là làm người hay điều, y đều sẽ sống thật tốt.

Sinh mệnh rất quý giá, dĩ nhiên phải quý trọng.

10. Chương 10: Săn Bắn

Năm tháng như trôi đưa, lúc Chu Mộ Phi còn chưa ý thức được thì ba năm đã bắt giắc lặng lẽ trôi đi.

Phảng phất giống như chỉ là một cái nháy mắt, Độc Cô Lưu Vân đã cao đến bả vai của sư phụ hắn rồi, gương mặt cũng trở nên góc cạnh sắc nét thâm thúy lạnh lùng hơn trước, nghiêm nhiên đã trở thành một vĩ thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

Mà trong ba năm này, Chu Mộ Phỉ từ một con chim non tròn vo lông xù đã biến thành một con diều “thiếu niên” dài ba thước, hai cánh sải ra hết cỡ cũng đã dài gần một trượng, nếu đứng thẳng người thì đã cao ngang bằng với gốc đùi của Độc Cô Lưu Vân rồi.

*1 thước = 33.33cm

*1 trượng = 3.33m

Trong ba năm này, bởi vì có Quý Lăng Hiên – tuyệt đỉnh kiếm khách đệ nhất đệ nhị trên giang hồ – chỉ dạy, hơn nữa bản thân Độc Cô Lưu Vân cũng không ngừng cố gắng, đương nhiên, cũng có một phần là do Chu Mộ Phỉ mỗi ngày đều phải vất vả luyện cùng, kiếm pháp của Độc Cô Lưu Vân mới có thể tiến bộ thần tốc như vậy, ngay cả Quý Lăng Hiên luôn nghiêm khắc, mỗi lần nhìn hần luyện kiếm cũng không thể che dấu được ánh mắt khen ngợi.

Về phần Chu Mộ Phỉ, y và Độc Cô Lưu Vân đã cùng nhau luyện kiếm nhiều năm như vậy, dĩ nhiên cũng không phải không thu hoạch được gì.

Tuy y là một con diều không thể dùng kiếm, nhưng qua bao nhiêu năm không ngừng cùng Độc Cô Lưu Vân sách chiêu đối thức, y cũng dần dần cân nhắc ra một bộ võ công cho riêng mình.

Bình thường y đều nghe Quý Lăng Hiên dạy đọc nội công tâm pháp, tuy Chu Mộ Phỉ biết mấy cái này đối với một con diều mà nói có hay không thì cũng đều vô dụng như nhau, nhưng mỗi đêm sắp ngủ thì y vẫn đều đọc thầm ở trong lòng một hồi. Lúc Độc Cô Lưu Vân ngồi thiền luyện công, y không có việc gì làm vì thế cũng yên lặng nhắm mắt suy tưởng ở bên cạnh, ảo tưởng trong cơ thể có một cỗ chân khí lưu chuyển tuần hoàn.

Kiên trì suốt mấy năm, Chu Mộ Phỉ chợt phát hiện vô luận là thể lực nại lực* hay là phản ứng gì đó đều tăng cấp rất nhanh, nghĩ một chốc, ngoại trừ đây là kết quả do việc bồi luyện với Độc Cô Lưu Vân ra, thì khẩu quyết nội công tâm pháp này cũng không thể không tính công lao.

*nại lực: sức chịu đựng (thể xác hoặc tinh thần)

Vì thế, tuy Chu Mộ Phỉ vẫn chưa hiểu rõ ràng, nhưng trên thực tế, dựa vào thân thủ hiện tại của y, cho dù có chọi y vào giang hồ thì cũng đã có thể phân tranh cao thấp với cao thủ hạng nhất rồi.

May mà Chu Mộ Phỉ vẫn chưa biết điều này, cho nên mỗi ngày y vẫn cứ bay tới bay lui bất rần túm thỏ, sau đó lại cùng Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm với nhau, chứ không phải bay xuống núi quấy rối võ lâm, để cho khắp thiên hạ đều biết tại giang hồ có một con diều là võ lâm cao thủ.

Dựa vào thân thủ hiện tại của Chu Mộ Phỉ, bắt gà rừng thỏ hoang rần độc gì đó đã không còn khiến y sinh ra cảm giác thành tựu và kích thích nữa, y cảm thấy bản thân cần phải tìm cái gì đó kích thích hơn chút nữa để chơi đùa.

Vì thế, tại một ngày nào đó, Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm xong đợi cả nửa ngày nhưng vẫn không thấy Chu Mộ Phỉ quay về, trong lòng lo lắng liền đi ra sau núi tìm, kết quả vừa mới đi được nửa đường liền thấy cả người chim diều nhà hần toàn là máu, mà nó thì còn đang cố sức cắp cả một con sói xám trưởng thành bay về lại sơn trang.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy liền cả kinh, trông mắt suýt nữa là lọt ra ngoài.

Tiểu Diều bị thương?!

Nó sao lại chạy đi tìm sói chứ!

Xung quanh đây sao lại có sói?

Vô số câu hỏi nảy sinh dồn kệt một đống trong đầu Độc Cô Lưu Vân, nhưng hiện tại hần không muốn hỏi nhiều, bước nhanh tới trước vừa lôi kéo Chu Mộ Phỉ nhìn máu trên người của nó vừa nôn nóng hỏi: “Tiểu Diều, người bị thương sao?”

Chu Mộ Phỉ lắc đầu: “Úc úc ! úc úc !” Không có! Máu trên người đều là máu sói!

Ông đây lợi hại lắm nha, chỉ cần cầu một cái là đã bắt được một con sói rồi, làm sao lại để nó cắn trúng chứ!

Độc Cô Lưu Vân thấy nó lắc đầu, tâm tình mới thả lỏng hơn nữa, nhưng vẫn phải kiểm tra tỉ mỉ từ trên xuống dưới hết một lần, thấy nó quả thật là không có bị thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó trách cứ: “Tiểu Điều, sau này ngươi không được như vậy nữa. Sói hoang bên ngoài rất hung tàn, hơn nữa còn thích kết bè kết đội. Cho dù là thợ săn cũng không dám đơn độc một mình đi đánh sói nữa là, lỡ như ngươi bị tụi nó cắn bị thương thậm chí là cắn chết ngươi thì làm sao đây, ta sẽ rất đau lòng rất đau lòng, ngươi biết không?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng cùng với lời nói cực kỳ nghiêm túc của Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi chợt sinh ra một tia áy náy, cảm thấy bản thân không nên chỉ vì nhất thời muốn hưởng thụ một chút kích thích mà khiến hắn phải lo lắng.

Cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một chốc, sau đó Chu Mộ Phi gật gật đầu nói: “Úc úc, úc úc, úc úc !” Được rồi, sau này ta không chơi trò mạo hiểm nữa, miễn cho người ở nhà lại lo lắng. Nếu gặp phải thú nguy hiểm, ta lập tức quay lại kêu người cùng đi bắt, được rồi chứ?

Tuy Độc Cô Lưu Vân không biết Tiểu Điều đang nói cái gì, nhưng nhìn đôi mắt đen bóng lay láy cực nghiêm túc cực trịnh trọng đang chăm chú nhìn hắn kia, hắn liền biết nó đã thật tâm đáp ứng rồi.

Độc Cô Lưu Vân vươn tay vuốt ve vỗ về đầu Chu Mộ Phi, sau đó giúp nó tha sói xám vào trong thôn trang.

Vì thế ngày hôm sau, toàn bộ người trong thôn trang đều được nếm món thịt sói tươi ngon, da sói đã bị Độc Cô Lưu Vân lột ra hết, làm thành một cái áo da tặng cho Quý Lăng Hiên.

Chu Mộ Phi thì mỗi ngày vẫn cứ chạy ra ngoài săn thú – đây là chuyện duy nhất khiến y cảm thấy vui vẻ trong cuộc đời làm chim vô vị của y – hơn nữa phạm vi càng lúc càng xa, cuối cùng còn bao hết cả mấy cái đỉnh núi xung quanh vùng phụ cận.

Đến ngày 14 tháng tám, chỉ còn cách lễ Trung Thu có một ngày, Quý Lăng Hiên cho phép Độc Cô Lưu Vân nghỉ ngơi hai ngày, bảo hắn trong hai ngày này không cần phải luyện kiếm, có thể mang con điều nhà hắn đi ra ngoài chơi một hồi.

Dù sao Độc Cô Lưu Vân vẫn là một thiếu niên, kỳ thật cũng có chút ham chơi, nhưng bởi vì sư phụ quá nghiêm khắc, cho nên hắn mới miễn cưỡng dè dặt bản tính ham chơi của mình xuống.

Hiện giờ đã biết bản thân có hai ngày nghỉ, Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên là mừng rỡ chạy đến phòng luyện công lấy cung tên, sau đó dắt Chu Mộ Phi đi ra ngoài săn bắn.

Mấy năm gần đây, toàn bộ đám gà rừng thỏ hoang rần rộc phía sau núi nếu không bị Chu Mộ Phi bắt hết, thì cũng là do biết được gần đây có đại khắc tinh nên đã mang hết toàn gia trốn rồi, cho nên Độc Cô Lưu Vân chỉ có thể tới một đỉnh núi khác cũng gần đó mà săn bắn.

Khinh công của hắn rất tốt, bạn điều thì lại càng thích bay, xa bao nhiêu thì cứ bay bấy nhiêu, có rất nhiều huyền nhai và vách núi cheo leo toàn đá là đá nhưng một người một điều vẫn có thể trực tiếp lướt qua, vì thế lộ trình một ngày đi đường, đã bị bọn họ rút ngắn còn có hơn một canh giờ.

Bởi vì sơn đạo của ngọn núi này quá dốc, cho nên ngay cả thợ săn sống dưới chân núi cũng rất ít khi lên đây, vì thế nai rừng a hoẵng a còn rất là nhiều.

Độc Cô Lưu Vân liên tục nhảy qua mấy cái huyền nhai, có chút mệt mỏi, liền ngồi xuống một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi một chốc. Còn Chu Mộ Phi là do bay tới, hoàn toàn không cảm thấy mệt chút nào, vì thế liền bay lên không trung tìm kiếm con mồi.

Y thật là may mắn, mới bay chưa được bao xa, liền nhìn thấy một con mai hoa lộc to béo đầy đà đang lủi trong bụi cỏ không xa.

*mai hoa lộc: hươu sao

Mắt Chu Mộ Phi lập tức phát sáng, vội vàng phát ra một tiếng thét dài báo với Độc Cô Lưu Vân rằng bản thân đã phát hiện ra con mồi, đồng thời phát động đôi cánh lao thẳng xuống mục tiêu.

Con mai hoa lộc kia phát hiện ra mối nguy hiểm, lập tức chạy trốn như điên.

Chu Mộ Phi làm sao có thể khinh địch để nó đào thoát như vậy, lập tức vỗ cánh bay đuổi theo.

Con mai hoa lộc kia tuy chạy trốn rất mau, nhưng làm sao có thể nhanh bằng hai cái cánh dài gần một trượng của y chứ.

Vì thế, sau khi người đuổi ta chạy hết hơn mười dặm đường, Chu Mộ Phi rút cuộc cũng bắt được con hươu đó.

Y lập tức khê kêu lên một tiếng, nhanh như chớp lao thẳng xuống, hai cái móng vuốt như cái móc sắt hung hăng đâm thẳng vào gáy con hươu, còn thuận thế quật ngã nó xuống đất, dễ dàng cắt đứt yết hầu của nó.

Máu hươu lập tức phun ra xối xả, nhuộm hai cái móng vuốt của Chu Mộ Phi thành một màu đỏ sẫm.

Con hươu quây đạp một trận, rốt cục cũng tắt thở.

Chu Mộ Phi nhìn con hươu nằm dưới chân, trong lòng có chút không nỡ, nhưng đồng thời lại có cảm giác thành tựu và thỏa mãn khác thường.

Trong lúc tâm lý còn đang phải đấu tranh với mẫu thuẫn, y thu lại hai cái cánh đứng ngay bên cạnh xác con hươu, đang định quay đầu nhìn xem Độc Cô Lưu Vân đã đuổi tới chưa, thì lại nghe thấy có tiếng xé gió vang lên.

Chu Mộ Phi trong lòng đã biết không ổn, vội vàng vỗ cánh bay lên, lách người qua một bên hòng né tránh mũi tên đang bay sát sườn.

Y tưởng nguy cơ đã được giải trừ, nào ngờ lần tên bay tới tiếp theo không chỉ có một mũi, mà là hai cây.

Người bắn tên hình như đã đoán được lúc y nghe thấy tiếng xé gió nhất định sẽ bay lên trời, vì thế hai mũi tên kia bắn ra cực kỳ có kỹ xảo, trong đó có một cây còn bắn cao hơn vài thước.

Chu Mộ Phi bối rối, tưởng rằng chỉ có một mũi tên, cho nên đã lơ là thiếu cảnh giác, khiến cánh phải bị trúng một tên, máu tươi nhất thời tuôn ra, mất cân bằng, gào lên một tiếng vô lực rồi ngã xuống đất.

Sau đó y nhìn thấy hai tên thanh niên mày rậm mắt to mặc y phục thợ săn, mặt mày còn bôi đen từ trong khu rừng rậm cách đó không xa bước ra.

Người thanh niên đi trước chỉ Chu Mộ Phi mà nói: “Ca, lần trước đệ đã nói với huynh là có một con đại điều rất là lợi hại, có thể bắt cả dã lang, huynh còn bảo đệ nói vậy, giờ huynh đã tin chưa?”

Thanh niên đi sau gật đầu khen: “Con điều này quả thực không giống bình thường, chúng ta bắt nó đem về thuần dưỡng được thì còn gì bằng. – Mũi tên vừa rồi của đệ không bắn trúng chỗ yếu hại của nó đúng không?”

“Đương nhiên, đệ biết chừng mực mà, chỉ làm cánh phải của nó bị thương thôi, có thể chữa được.” Người đằng trước vừa nói vừa bước tới chỗ Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi nhìn thấy mục tiêu của hắn là mình, liền cảnh giác nhìn chằm chằm vào bọn họ, đồng thời dùng cái cánh không bị thương liều mạng đẩy người lùi về sau.

Người kia hình như đã từng luyện qua võ công, nhìn thấy con mồi đã tới tay thế nhưng lại còn muốn trốn, liền vội vàng bước nhanh tới trước, tay phải đuổi ra chụp lên cái cánh bị thương của Chu Mộ Phi.

Nhưng ngay lúc này, bất chợt có một mũi tên dài từ phía ngược lại nhanh như chớp bắn thẳng tới, mục tiêu là cánh tay phải của người kia.

Phản ứng của người kia cũng coi như là nhanh nhẹn, đúng lúc rút được tay về, tránh thoát được một tên, sau đó hằm hằm ngẩng đầu lên nhìn, thấy một thiếu niên tướng mạo tuấn tú lạnh lùng khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi cầm trong tay một cây cung dài làm bằng ngọc thạch, đôi mắt như sao lạnh nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt hình như còn chột lóe qua sát ý lạnh lẽo.

Người kia bị khí thế thiếu niên này đè ép tới mức cả người cứng ngắc, nhưng lại nghĩ đến đối phương chỉ là một thằng nhóc còn chưa mọc đủ lông đủ cánh, sao bản thân lại phải sợ?

Nghĩ đến đây, người kia liền bày ra bộ dáng hung ác, trừng mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân vừa mới đuổi tới, nói: “Tiểu hồn dân, mắc mớ gì dùng tên bắn gia gia người?”

*gia gia người = ông nội mày (vì là cổ trang cho nên ta dùng gia gia người nha)

Độc Cô Lưu Vân cố gắng áp chế tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Người không nên bắn thương điều của ta.”

Người kia nghe thấy liền sửng sốt: “Con điều này là do người nuôi?”

Độc Cô Lưu Vân mặc xác hắn, đi đến trước người Chu Mộ Phi, sau đó vươn tay ôm lấy nó, cúi đầu xem xét thương thế.

Vừa rồi nhìn thấy Điều Nhi của hắn nằm sấp ở trên mặt đất, một bên cánh còn cắm cả một cây tên dài ngoằng, trong lòng Độc Cô Lưu Vân vừa cảm thấy kinh hãi lại vừa tức giận, hắn sợ Điều Nhi của hắn bị đối phương gây thương tích quá nặng. Nhưng hiện tại nhìn thấy Chu Mộ Phi chỉ bị thương cánh phải, không có ảnh hưởng đến tính mạng, tảng đá lớn treo ở trong lòng rốt cục cũng rơi xuống đất.

11. Chương 11: Tắm Rửa Bôi Thuốc

Hai tên thanh niên kia liếc nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút không cam lòng nhìn con đại điều phi thường dũng mãnh hung mãnh cứ như thế mà mất đi.

Một lát sau, người thanh niên đằng sau lớn tiếng nói với Độc Cô Lưu Vân: “Người nói con điều này là do người nuôi sao? Chứng cứ đâu?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Cái tên thanh niên lúc này muốn bắt Chu Mộ Phi lập tức phụ họa theo: “Con điều này rõ ràng là do đại gia ta dùng tên bắn xuống! Thằng nhóc người nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi sao?! Thực thời thì lập tức buông con điều kia ra rồi tránh sang một bên, nếu không thì coi chừng đại gia ta không khách khí với người!”

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy hai tên này bắn thương Điều Nhi yêu dấu của mình, lửa giận trong lòng đã sớm dâng lên hừng hực, cực kỳ muốn giết chết hai người này báo thù cho Điều Nhi. Nhưng sau khi nhìn thấy cách ăn vận của họ, nghĩ chắc chỉ là thợ săn bình thường ở gần đây mà thôi, Điều Nhi của hắn cũng chỉ bị thương cánh phải, chỉ cần điều dưỡng thích đáng thì sẽ hoàn toàn khôi phục như xưa, cho nên mới quyết định đại nhân đại lượng phóng cho hai tên này một con ngựa*.

*phóng cho một con ngựa: ý chỉ không truy cứu trách nhiệm gì nữa.

Nào ngờ hai tên đầu sỏ này lại còn không biết sống chết quấy rối hắn, mưu toan chiếm đoạt Điều Nhi của hắn về làm của riêng, cơn lửa giận này giờ vẫn áp chế ở trong lòng nhất thời lại bùng lên, hàng lông mày tạo thành một độ cao lạnh như băng, nói: “Sao người lại không biết khách khí như vậy?”

Người nọ bị khí thế của hắn làm cho khiếp sợ, vô thức co quắp người một cái, sau đó lại ý thức được phản ứng của bản thân rất là túng quẫn, vì thể sải bước lên trước một bước, hung hăng vung nắm tay như cái bát sắt về phía Độc Cô Lưu Vân, nói: “Tiểu tử thú kia, mau trả con điều lại cho lão tử, nếu không lão tử sẽ đánh người tới mức ngay cả mẹ người cũng nhận không ra!”

Độc Cô Lưu Vân khinh miệt nhìn hắn, ôm Chu Mộ Phi xoay người rời đi.

Người nọ nhìn thấy thằng nhóc kia nửa điểm cũng không đem mình để vào mắt, nhất thời giận dữ, bước lên vài bước lên ra đằng sau Độc Cô Lưu Vân, vung quyền hung hăng đâm vào giữa lưng Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân giống như là có mắt mọc sau đầu, không hề quay đầu lại, chỉ dùng một tay cầm trường cung nhẹ nhàng quất ra đằng sau một cái, vừa vặn đánh trúng quyền của người kia.

Người kia chợt thấy mu bàn tay đau nhức một trận, ngay cả cánh tay cũng tê dại, lập tức kêu thảm một tiếng, cánh tay vừa mới vung quyền lập tức vô lực buông thõng xuống.

Ca ca của hắn vẫn còn đang đứng ở bên cạnh nhìn, nhìn thấy đệ đệ bị thua dưới tay một tên tiểu mao đầu, nhất thời vừa sợ vừa giận, lập tức phi thân tiến lên, vung tay làm đao hung hăng bổ xuống gáy Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân lúc này mới xoay người, vẫn dùng tay trái cầm trường cung, cực kỳ chuẩn xác đập trúng chỗ giữa hõ khẩu và huyết hợp cốc của hắn.

*hõ khẩu: là chỗ giữa ngón trỏ và ngón cái.

*huyết hợp cốc: khép ngón cái và ngón trỏ vào sát nhau, chỗ giữa hai ngón ấy có phần thịt lồi lên chính là huyết Hợp Cốc.

Bàn tay của thợ săn ca ca kia lập tức đau nhức đến chịu không nổi, điên cuồng hét lên một tiếng, chân quét ngang bên dưới Độc Cô Lưu Vân.

Đệ đệ kia cũng đã thở xong liền tiến lên trợ giúp, quần lấy bên sườn Độc Cô Lưu Vân, hạ thất lưng ngồi xuống, hai chân mở ra, dùng toàn lực đánh một quyền lên eo Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân sao có thể đem loại trình độ công kích này vào mắt chứ, hắn không chút hoang mang, đợi quyền cước của cả hai đều đã đánh gần đến người liền phi thân nhảy lên, đồng thời dùng trường cung trong tay quét ngang một cái—

Chỉ nghe thấy một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, đồng thời tiếng hai người đau đớn rống lên vang khắp không trung.

Độc Cô Lưu Vân ngay cả liếc cũng không thèm liếc lấy một cái, ôm Chu Mộ Phi xoay người rời đi.

Thợ săn ca ca kia một tay ôm lấy đùi phải đang đau nhức đến không chịu nổi, thống khổ thở hổn hển nói: “Tiểu tử giỏi! Có dám lưu lại tên tuổi không hả! Để cho huynh đệ chúng ta biết bản thân đã bị thiệt trong tay ai!”

Độc Cô Lưu Vân cười lạnh một tiếng, cước bộ vẫn không ngừng: “Ta tên Độc Cô Lưu Vân, ở Phong Kiếm sơn trang ngay tại đỉnh núi phía trước. Nếu các người muốn báo thù có thể tùy thời đến tìm ta.”

Độc Cô Lưu Vân ôm Chu Mộ Phi đi thêm vài dặm, tránh cho tiếng kêu thảm của hai người kia quấy rầy. Sau đó tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra thương thế cho Chu Mộ Phi.

Nhìn thấy mũi tên dài xuyên qua cánh phải của nó, có thể thấy người bắn tên đã xuất lực rất lớn, may mà hắn chỉ muốn bắt Điều Nhi, nếu bắn thẳng lên ngực lên bụng nó, phỏng chừng hiện tại cái mà hắn thấy là thi thể của một con điều rồi.

Độc Cô Lưu Vân nghĩ đến đây không khỏi có chút sợ hãi, nếu Điều Nhi của hắn thật sự bị người ta bắn chết, hắn chắc chắn sẽ hận không được mà giết hai người kia báo thù cho Điều Nhi.

Kỳ thật hắn sợ dĩ ra tay nặng khiến cho hai người kia đứt gân gãy xương như vậy cũng là vì muốn hung hăng khiển trách hai người kia, giúp Điều Nhi trả thù mà thôi.

Hắn biết bản thân không nên xử trí theo cảm tính, xem một con điều còn quan trọng hơn mạng người, nhưng dù sao Điều Nhi cũng là do một tay hắn nuôi lớn, hai người kia dám dẫm thương nó, dĩ nhiên là phải trả đại giá.

Huống chi hắn đã cho bọn người kia một cơ hội, là do bọn hắn dấy dựa không ngớt lại còn ra tay với mình.

Ta không có làm sai. Độc Cô Lưu Vân nghĩ.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn con đại điều đang nằm úp sấp trên đầu gối của hắn, đôi mắt đen láy tròn tròn ánh lên vẻ đồng tình khôn xiết, ánh mắt hắn lập tức nhu hòa xuống, trong giọng nói cũng mang theo vẻ xót xa lẫn không nỡ: “Điều Nhi, người kiên nhẫn một chút, ta rút mũi tên ra cho người. Nếu không người lại cứ chảy máu.”

Chu Mộ Phi gật gật đầu, sau đó yên lặng nhắm mắt lại.

Hắn biết lúc rút tên sẽ rất đau, nhưng nếu không rút, nó sẽ bị mất máu quá nhiều mà chết.

Độc Cô Lưu Vân cơ hồ có thể cảm giác được nó đang khẩn trương, liền lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve lông điều bóng loáng ở trên lưng nó hồng trần an, ôn nhu nói: “Thả lỏng một chút, không cần khẩn trương như vậy. Chỉ đau một chút liền hết rồi.”

Nói xong liền xé một nửa vạt áo ấn lên miệng vết thương, sau đó khẽ cắn môi, tay phải chợt dụng lực rút mũi tên kia ra.

“Úc.....” Một dòng máu tươi nhỏ theo mũi tên trào ra khỏi miệng vết thương. Chu Mộ Phi đau đến mức phải hú lên một tiếng, thiếu chút nữa nước mắt cũng chảy ào ra. Đôi móng vuốt theo bản năng túm chặt lấy hai chân Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, cực kỳ chăm chú dùng nửa vạt áo kia băng bó vết thương lại, sau đó vuốt ve đầu Điều Nhi đang nằm ở trong lòng, nói: “Tốt rồi, hiện tại không sao nữa rồi. Ta mang người quay về bôi thuốc.”

Nói xong liền ôm lấy Chu Mộ Phi, đứng dậy dùng khăn công quay về Phong Kiếm sơn trang.

Độc Cô Lưu Vân ôm Chu Mộ Phi vào trong sơn trang, lập tức phân phó hạ nhân nhanh đi nấu nước ấm.

Sau đó hẩn quay về phòng ngủ, đặt Chu Mộ Phi lên giường. Lại lấy cái hòm đựng thuốc ra, từ trong giữa đóng lọ lấy ra lọ thuốc trị thương bí chế* thuộc đẳng cấp ngay cả bản thân cũng không nở dùng ra.

*bí chế: được điều chế theo phương thức bí mật

Sau khi có nước nóng rồi, Độc Cô Lưu Vân lập tức cởi bỏ vạt áo buộc trên cánh Chu Mộ Phi, tùy tay vứt vạt áo nhuộm đầy máu đó xuống đất, rồi cẩn thận dùng nước ấm tẩy rửa miệng vết thương cho nó. Rửa sạch sẽ rồi, Độc Cô Lưu Vân lại cầm lấy lọ thuốc trị thương có giá trị ngàn vàng kia, mở nắp bình, mặc xác nó là bao nhiêu tiền cứ đem thuốc trị thương bôi khắp miệng vết thương hết mấy lượt.

Bôi thuốc xong rồi, hẩn lại dùng một khối vải sạch sẽ băng bó vết thương cho nó.

Chu Mộ Phi cúi đầu yên lặng nhìn hẩn rửa vết thương rồi bôi thuốc băng bó lại cho mình, trong lòng không khỏi cực kỳ cảm động.

Y biết bình thuốc trị thương kia là quà tết âm lịch năm trước Thời Dương tặng cho Độc Cô Lưu Vân, nghe nói là thánh dược hoàng cung, ngàn vàng cũng khó mua được một lọ. Cho nên đó thực sự là bảo bối của Độc Cô Lưu Vân, bình thường luyện kiếm bị thương đều không dám dùng, chỉ dùng mấy lọ thuốc trị thương bình thường trong sơn trang.

Không ngờ hôm nay hẩn lại dùng hết non nửa bình thuốc trên người mình mà không có tí ti đau lòng nào.

Thiếu niên này, là thật tâm đối tốt với mình, xem mình như là bằng hữu thậm chí còn là người thân mà đối đãi.

Nhận ra được điều này khiến Chu Mộ Phi cảm thấy trong ngực vừa ấm áp lại cảm thấy trường trường, hốc mắt nóng lên, y vội vàng cúi đầu nhắm mắt lại, sợ Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy bản thân mình khác thường.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân căn bản là không chú ý tới điều đó, tâm tình hiện tại của hẩn rất là xấu.

Điều Nhi theo mình đi săn bắt, kết quả lại bị thương mà về, điều này khiến cho Độc Cô Lưu Vân cực kỳ áy náy lại tự trách, hẩn cảm thấy đều là do lỗi của hẩn không chăm sóc Điều Nhi cho tốt, cho nên mới xảy ra chuyện nó bị người xấu khi dễ, gây thương tích.

Chu Mộ Phi chờ cho hốc mắt tản hết nhiệt ra mới ngẩng đầu nhìn Độc Cô Lưu Vân, liền thấy đôi môi mỏng của hẩn đang dẩu ra, khuôn mặt tuần tú ẩn ẩn đầy vẻ tự trách, không khỏi có chút đau lòng, liền khẽ gọi hai tiếng, vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ vài cái trên mặt hẩn xem như là an ủi.

Đây là lần đầu tiên y biểu lộ hành động thân thiết quý mến rõ ràng như thế với Độc Cô Lưu Vân, nhất thời khiến Độc Cô Lưu Vân thụ sủng nhược kinh, vội vàng ôm lấy Chu Mộ Phi, vừa dùng tay vuốt ve lông điều trên lưng nó, cảm thụ lông vũ mềm mại nhẵn nhụi nhẹ nhàng thoải mái cọ cọ trong lòng bàn tay, vừa nghiêm mặt nói: “Điều Nhi, lần này là do ta quá sơ suất, sau này ta sẽ bảo vệ người thật tốt, sẽ không để người bị thương nữa.”

Chu Mộ Phỉ nghe thấy, lắc lắc đầu nói: “Úc, úc úc !” Không trách người, là do hai thằng kia rất là đê tiện, dám đi ám toán ông! Nếu đo bằng công phu thực, ông đây còn không phải sẽ đánh cho bọn họ rã rụn đầy đất gọi mẹ ới ới luôn sao!

Độc Cô Lưu Vân đã ở chung với y suốt mấy năm, hiện tại đã có thể đoán ra đại khái ý tứ nó muốn biểu đạt rồi, trên mặt không khỏi lộ ra nét cười: “Đúng vậy, Điều Nhi của ta là lợi hại nhất!”

Bởi vì Chu Mộ Phỉ bị thương, cho nên Độc Cô Lưu Vân không có tâm tư đến tiền thính dùng bữa cơm chiều.

May mà Trần mục nghe được tin đại điều bị thương từ mấy người khác, vì thế liền vội vàng nấu một nồi canh gà đưa tới, thuận tiện mang luôn cho Độc Cô Lưu Vân vài món đồ ăn.

Tuy Độc Cô Lưu Vân không muốn ăn, nhưng không chịu nổi việc Chu Mộ Phỉ liên tục dùng miệng cắn vạt áo của hắn rồi dùng sức kéo tới bên bàn, thịnh tình thì dĩ nhiên không thể chối từ, đành phải cùng nhau dùng cơm.

Độc Cô Lưu Vân múc canh gà cho Chu Mộ Phỉ, cố ý lấy hết cả hai chân gà cho nó, lại cộng thêm một khối thịt thỏ hoang béo tốt.

Chu Mộ Phỉ vừa leo núi vừa bắt mai hoa lộc lại bị trúng tên, bận bịu cả một ngày đã sớm đói đến bụng dán sát vào lưng, hiện tại có nhiều thịt thơm như vậy nước miếng cũng muốn chảy ra hết rồi, vì thế vừa cúi đầu xuống liền ngấu nghiến ăn.

Cả ngày nay Độc Cô Lưu Vân cũng không ăn gì, nhìn bộ dáng tham ăn của Điều Nhi, hắn cũng bắt đầu cảm thấy đói khát, vì thế gạt hết buồn bực trong lòng, cầm lấy đĩa ăn.

Vì thế, một người một điều ngồi đối diện nhau, ăn đến bất giác nhạc hồ*.

*ăn đến mức không còn biết trời trăng mây nước gì nữa.

Sáng sớm hôm sau.

Bởi vì còn đang trong kì nghỉ, Độc Cô Lưu Vân hiếm khi được ngủ nướng, liền ngủ đến giờ ăn sáng mới rời giường rửa mặt, sau đó kéo Chu Mộ Phỉ vừa mới mở mắt xuống giường, dắt nó đi ăn sáng.

Quý Lăng Hiên đã sớm nghe nói hôm qua con chim điều của Độc Cô Lưu Vân nuôi bị thương, vì thế lúc nhìn thấy Chu Mộ Phỉ bị vải trắng bao kín cánh cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau khi dùng bữa sáng xong, Độc Cô Lưu Vân lại kéo Chu Mộ Phỉ, một người một điều đi ra tiền thính, sau đó dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người bước ra Phong Kiếm sơn trang, đi dọc theo sơn trang chờ tiêu thực.

Lúc này Chu Mộ Phỉ đã một hơi ăn hết hai cân thịt bò, ăn đến mức dạ dày có chút trướng trướng muốn ợ lên một cái.

Y vừa đi theo đằng sau Độc Cô Lưu Vân nhìn bóng dáng cao ngất của thiếu niên, vừa nghĩ, cuộc sống hiện tại vừa có rượu có thịt lại còn không cần phải lo lắng cho cuộc sống sau này, sống như vậy cũng rất là tốt a.

12. Chương 12: Độc Cô Bị Phạt

Chớp mắt một cái liền qua lễ Trung Thu, hai ngày nghỉ của Độc Cô Lưu Vân cũng đã kết thúc, lại tiếp tục đến phòng luyện kiếm luyện công như bình thường.

Bởi vì Chu Mộ Phỉ bị thương ngay cánh phải, không thể bay ra sau núi bắt thỏ hoang rán độc, cũng không thể luyện kiếm cùng Độc Cô Lưu Vân, đành phải nằm trên giường của Độc Cô Lưu Vân mà dưỡng thương ngủ nướng.

Lúc tỉnh lại thì phát hiện bản thân đã bỏ lỡ mất bữa điểm tâm, Chu Mộ Phi đói đến mức phải tự mò dậy xuống bếp kiếm ăn, cũng may Độc Cô Lưu Vân đã sớm phân phó Trần mụ chuẩn bị cho y một phần thịt thỏ nướng thơm ngon rồi.

Chu Mộ Phi càn quét toàn bộ con thỏ hoang cho vào cái bụng sôi ùng ục của mình xong, liền ra ngoài tản bộ tiêu thực, miễn cho việc chỉ biết ăn không biết động đậy biến thành một com chim béo phì bay cũng không nổi thì bị kích lắm a.

Đi bộ hơn nửa giờ mới quay trở về, đúng lúc nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân từ trong phòng luyện công đi ra.

Hóa ra đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Chu Mộ Phi cùng Độc Cô Lưu Vân đến tiền thính ăn cơm, không muốn lại một mình nằm ngốc ở trong phòng chán muốn chết, vì thế y cùng Độc Cô Lưu Vân đi đến phòng luyện công. Tuy không thể cùng luyện kiếm với hắn, nhưng đứng đó nhìn hắn luyện kiếm cũng tốt mà, ít ra cũng có người làm bạn, còn hơn là một mình ở trong căn phòng trống huơ trống hoác kia chả có chút nào nhiệt nào.

Vốn Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đều nghĩ sự kiện săn bắn ngày hôm đó đã kết thúc rồi, nhưng chuyện lại không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Giữa trưa hôm nay, lúc Độc Cô Lưu Vân đang luyện kiếm trong phòng luyện công, Chu Mộ Phi đang nhìn hắn luyện kiếm thuận tiện ngăn người luôn thể, bỗng nhiên có người đi vào đánh gãy bầu không khí hài hòa này.

Độc Cô Lưu Vân dừng tay quay đầu lại thì thấy người đến là Đường thúc, không khỏi có chút kinh ngạc. Phải biết là lúc hắn đang luyện công, ngoại trừ sư phụ ra, không có bất cứ ai được phép bước vào phòng luyện công cả — đương nhiên Chu Mộ Phi là ngoại lệ, y không phải là người, là điều.

Đường thúc thi lễ với Độc Cô Lưu Vân xong liền nói thẳng vào vấn đề: “Độc Cô công tử, chủ nhân cho mời người đến tiền thính.”

Độc Cô Lưu Vân đáp lại, lật tay nhét trường kiếm vào vỏ, sau đó cùng Đường thúc đến tiền thính.

Chu Mộ Phi dĩ nhiên cũng đi theo sau.

Một người một điều theo Đường thúc bước vào tiền thính, thì thấy trong phòng ngoại trừ Quý Lăng Hiên, còn có hai người mặc trang phục thợ săn, một người là ông lão sáu mươi tuổi, người còn lại là thanh niên khoảng hai mươi.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy người trẻ tuổi có cánh tay phải đang bị bó băng vải cổ định kia thì cảm thấy rất là quen mắt, cẩn thận nhìn lại, mới phát hiện ra người này chính là một trong hai tên thợ săn trẻ tuổi dùng tên bắn Điều Nhi sau đó bị mình ra tay giáo huấn mấy ngày trước.

Lúc này Chu Mộ Phi cũng nhận ra tên thợ săn trước mắt chính là tên bắn mình bị thương, còn có ý đồ chộp mình đem đi huấn luyện, vì thế phần nộ kêu lên một tiếng, trợn mắt nhìn tên thợ săn trẻ tuổi.

Mà lúc này người nọ lại đang dùng hai mắt phun lửa nhìn trừng trừng Độc Cô Lưu Vân, sau đó dùng tay trái chỉ vào hắn, hung ác nói: “Cha! Chính là hắn, ngày đó là do hắn đánh gãy tay chân của ca ca và con!”

Lúc này Độc Cô Lưu Vân mới hiểu thì ra tên này đến đây cáo trạng, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác khinh thường.

Thợ săn già kia nghe thấy đứa con của mình hùng hồn xác nhận Độc Cô Lưu Vân, liền xoay người nói với Quý Lăng Hiên: “Trang chủ, ngày đó lệnh cao đồ và hai đứa con bất tài của ta xảy ra xung đột. Cho dù con của ta có làm sai trước, nhưng bọn nó không biết con chim mà tụi nó bắn trúng lại là thú nuôi của lệnh cao đồ, không biết không có tội, nhưng lệnh cao đồ lại đánh gãy tay gãy chân hai đứa con ta, có phải đã ra tay ác độc quá không?”

Ngày đó, lúc Độc Cô Lưu Vân quay về vẫn chưa đề cập đến chuyện phát sinh lúc săn bắn cho Quý Lăng Hiên biết, vì thế Quý Lăng Hiên trừ bỏ biết chim điều của Độc Cô Lưu Vân bất cẩn bị thương ra, hoàn toàn không còn biết gì nữa.

Hắn mặt không đổi sắc nghe lão thợ săn lên án xong, mới chuyển hướng nhìn Độc Cô Lưu Vân rồi nói: “Vân Nhi, lời nói của vị lão nhân gia này có thật hay không?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu nói: “Hồi sư phụ, đồ nhi đúng là có đả thương hai người bọn họ. Nhưng là bởi vì bọn họ muốn cướp đi Điêu Nhi, là bọn hắn động thủ trước, hơn nữa còn xuất chiêu tàn nhẫn, cho nên đồ nhi mới ra tay khiến bọn họ bị thương.”

Quý Lăng Hiên liếc nhìn Độc Cô Lưu Vân một cái, hắn biết đồ nhi của mình tuyệt đối không nói dối, liền quay đầu hỏi tên thợ săn trẻ tuổi: “Mọi chuyện có đúng như lời Vân Nhi nói không?”

“Chuyện này.....” Tên thợ săn trẻ tuổi nhất thời cứng họng: “Dù chúng ta có động thủ trước, hắn cũng không nên.....”

Lão thợ săn nghe vậy nhất thời giận đến tái mặt: “Húc Nhi, sao con không đề cập tới việc các con động thủ trước?”

Tên thợ săn trẻ tuổi cúi đầu, ngập ngừng nói nhỏ: “Cha không có hỏi a....”

Lão thợ săn nghe xong liền cứng người, sau đó lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn đứa con bất tài của ông.

Ngày đó, lúc ông vừa thấy hai đứa con mình một đứa gãy tay một đứa gãy chân cực kỳ thê thảm nâng nhau về nhà liền giận đến tím mặt, vì thế không có hỏi rõ chi tiết, chỉ biết đại khái sự tình liền dắt đứa con nhỏ vẫn còn có thể đi được đến Phong Kiếm sơn trang đòi lại công đạo. Nào ngờ, lúc đối chất mới biết hóa ra là do con của mình động thủ trước. Chuyện này quả thật là bên ông đã hoàn toàn đuối lý.

Quý Lăng Hiên nhìn dáng vẻ có chút xấu hổ của lão thợ săn, biết người này không phải là cố tình gây sự, liền ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Vị lão trượng này, theo ý của ngài, thì phải làm thế nào cho phải đây?”

Lão thợ săn nghe vậy, nét mặt già nua liền đỏ bừng, khẽ nói: “Nếu con của ta đã động thủ trước, vậy đó là do tội nó không đứng trước, chuyện này cứ quên đi.” Nói xong liền hung hăng trừng con mình một cái.

Quý Lăng Hiên nói: “Tuy nói là như thế, nhưng dù sao Vân Nhi đã làm cho hai vị lệnh lang bị thương, cũng là sai quấy. Ngài xem như vậy có được không, bản trang sẽ bồi thường cho lão trượng một trăm lượng bạc xem như là phí dưỡng thương cho hai vị lệnh lang, ngài thấy như thế nào?”

Lão thợ săn vốn định dắt đứa con ảo não chán chường rời đi, không ngờ Quý Lăng Hiên lại chủ động đưa bồi thường, hơn nữa vừa mở miệng liền nói ra một trăm lượng bạc, liền mừng rỡ, khẩn trương xoa xoa hai tay, nói: “Này sao lại không biết xấu hổ như vậy? Vốn là do thằng chó con này có lỗi trước, sao lại có thể để trang chủ tiêu pha....”

Quý Lăng Hiên phát tay ngăn cản lời nói của ông, sau đó bảo Đường thúc đến phòng thu chi mang ngân lượng giao cho lão thợ săn, chuyện này rốt cục cũng chấm dứt.

Sau khi tiễn hai cha con kia đi rồi, Quý Lăng Hiên quay đầu hỏi Độc Cô Lưu Vân: “Vân Nhi, sao không bẩm báo chuyện này với ta?”

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu không nói.

Hắn tưởng hai người kia nhiều lắm chỉ là dưỡng thương xong liền tìm thêm người đến gây rối với mình thôi, dựa vào thực lực bản thân cũng có thể ứng phó đủ, cho nên không nhắc chuyện này với Quý Lăng Hiên. Nào ngờ bọn họ lại chủ động đến cáo trạng, đem chuyện này làm âm ỉ trước mặt sư phụ.

Quý Lăng Hiên dĩ nhiên biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhú mày nói: “Vân Nhi, vì sự truyền kiếp đạo cho con, là để con đi khi dễ thường dân sao?”

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy, cảm thấy có chút ủy khuất, liền ngẩng đầu lên mà nói: “Bọn họ đều là người có võ công, căn bản không phải là thường dân....”

Quý Lăng Hiên ngắt lời: “Cho dù là như vậy, nhưng chỉ vì một con chim mà xuống tay nặng như thế, làm gãy tay chân của người ta là quá mức rồi. Niệm tình con lần đầu vi phạm, phạt con đến vách đá sau núi diện bích tư quá bảy ngày. Con có dị nghị gì không?”

Độc Cô Lưu Vân nào dám dị nghị, liền vội vàng nói: “Đa tạ sư phụ khai ân.”

Quý Lăng Hiên phát phát tay, nói: “Vậy thì đi đi.” Nói xong liền xoay người đi ra khỏi tiền thính.

Độc Cô Lưu Vân yên lặng liếc nhìn đại điêu một cái, thấy trong đôi đen láy của nó hiện lên vẻ tức giận bất bình, biết nó đang âm ỉ vì mình, liền đi qua sờ đầu nó rồi nói: “Hết cách rồi, ta chỉ đi diện tích bảy ngày thôi mà. Rất nhanh sẽ trở lại. Mấy ngày tới ta không có ở đây, người nhớ phải chăm sóc cho mình thật tốt.” Nói xong liền đi ra tiền thính, ra khỏi sơn trang.

Mỗi lần hắn bị phạt, sư phụ đều không cho bất cứ ai mang cơm cho hắn ăn, cũng không cho hắn mang theo bất cứ lương khô nào mà bắt hắn tự mình nghĩ cách kiếm ăn, tìm không được thì nhịn đói, đây là nội dung đầu đề trong hình phạt.

Chu Mộ Phi nghe hắn nói xong liền kêu hai tiếng “Úc úc”, sau đó xoay người ra khỏi tiền thính, bám sát theo sau Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân đến đại môn sơn trang, thấy nó vẫn còn đi theo sau mình, liền xoay người nói: “Điêu Nhi, đừng tiến nữa, trở về nghỉ ngơi đi.”

Chu Mộ Phi ngửa đầu nói: “Úc úc ! úc nga !” Là ta hại người bị phạt , ta cùng đi với người!

Độc Cô Lưu Vân hiểu ý của nó, lắc đầu kiên quyết nói: “Vết thương của người còn chưa có lành, ở lại trong sơn trang dưỡng thương cho tốt đi, đừng đi theo ta ra ngoài sống màn trời chiếu đất nữa, không tốt cho thương thế.”

Chu Mộ Phi thấy thái độ kiên quyết của hắn, đành phải dừng bước, nhìn hắn ra khỏi đại môn sơn trang.

Không lâu sau đã đến giờ cơm trưa, Chu Mộ Phi đến tiền thính, nhìn thấy thịt thỏ hoang nướng và một con cá Trần mục chuẩn bị sẵn cho hắn.

Chu Mộ Phi cúi đầu từ từ ăn, trong lòng bất giác nghĩ không biết Độc Cô Lưu Vân ở sau núi có tìm thấy đồ ăn không.

Thỏ hoang gà rừng động vật hoang dã ở chỗ đó đã bị y bắt gần hết rồi, chỉ sợ Độc Cô Lưu Vân không dễ săn thú mà lấp đầy bụng như vậy.

Sau núi lại không có trái đại, hắn sẽ không bị đói bụng chứ?

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi không khỏi lo lắng một trận.

Nhưng rất nhanh sau y lại tự an ủi bản thân, từ nhỏ Độc Cô Lưu Vân đã bị sư phụ hắn phạt diện tích đến thành quen luôn rồi, chắc chắn sẽ tự chăm sóc tốt cho mình thôi. Bản thân ở đây lo cũng chẳng giúp gì được cho hắn, không cần suy nghĩ miên man nữa.

Tuy lý trí đã hiểu rõ, nhưng Chu Mộ Phi ăn vẫn không cảm thấy ngon miệng, tùy ý ăn chút thịt nướng liền quay về phòng mà ngủ người.

Đến giờ cơm tối, Chu Mộ Phi được ăn một bữa cơm phong phú, nhịn không được lại nghĩ tới Độc Cô Lưu Vân đang diện tích ở sau núi. Nghĩ không biết bây giờ hắn đang làm gì, rốt cục đã săn được con thú nào để lấp đầy bụng chưa, hay là vẫn để cái bụng rỗng tuếch mà chịu đói.

Lại nói tiếp, sở dĩ hắn bị phạt cũng đều là bởi vì y, nay hắn lại phải chịu đói ở nơi hoang vu dã ngoại, bản thân thì lại ngồi ở nhà ăn một bàn đầy thịt cá, thật sự là không chịu nổi mà.

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phi cảm thấy khó mà nuốt xuống miếng thịt ở trong miệng, rốt cục ăn không nổi nữa.

Không lâu sau, hạ nhân mang khay đồ ăn đi, sau đó lại mang nước ấm để tắm rửa tới.

Chu Mộ Phi tự giác nhảy vào bồn tắm rửa, vừa tắm vừa phải chú ý không để cánh bị thương dính nước, cho nên công việc tắm rửa cực kỳ gian nan.

Tắm xong, y nhảy ra khỏi bồn, sau đó dùng miệng kéo khăn mặt đang vắt trên bồn tới lau người, nhưng lau thế nào cũng không lau khô được.

Chu Mộ Phỉ lại càng nhớ Độc Cô Lưu Vân hơn nữa. Nếu có hắc ở đây thì tốt rồi, hắc sẽ nhẹ nhàng giúp mình tắm rửa, còn có thể tỉ mỉ giúp mình lau khô mấy chỗ y với không tới nữa.

13. Chương 13: Nướng Thịt

Nhưng hiện tại Độc Cô Lưu Vân không có ở đây, cho nên y chỉ có thể sống bằng sức mình, dùng mỏ ngâm khăn quay đầu cổ hết sức lau a lau, nhưng mỏ chim thì làm sao có thể linh hoạt như tay người được, vì thế kết quả ra sao thì không cần phải nói nữa.

Chu Mộ Phỉ nỗ lực cả nửa ngày, cũng chỉ có thể khiến cho bộ lông ướt sũng không còn chảy nhỏ giọt nữa, nhưng vẫn còn kém xa cái chữ “khô” cả vạn dặm.

Chu Mộ Phỉ nắn lòng quảng cái khăn đã bị thấm ướt kia đi, lại ngâm lấy cái khăn khác quần lung tung khắp cả người mình, rồi nhảy lên bàn nằm úp sấp chờ cho lông khô.

Ước chừng qua hết một nén nhang, lông trên người rốt cuộc cũng đã khô được phân nửa, lúc này Chu Mộ Phỉ mới vươn cánh bay lên giường, sau đó ngâm lấy cái chăn mỏng đắp lên người [đừng có hỏi tôi vì sao y có lông rồi mà còn bày đặt đắp chăn làm gì, cái này là do thói quen của y thôi~], đặt đầu nằm lên gối của Độc Cô Lưu Vân, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Lại qua một lúc thật lâu sau, Chu Mộ Phỉ buồn bực phát hiện bản thân bị mất ngủ.

Không biết có phải vì đã quen có Độc Cô Lưu Vân ngủ cùng rồi hay không, giờ chỉ còn mình y cô đơn chiếc bóng ngủ một mình, liền cảm thấy khó chịu không quen.

Giờ nằm ở trên giường Độc Cô Lưu Vân, gối đầu lên cái gối của hắc, đắp chăn của hắc, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi đặc trưng của thiếu niên đó, nhưng dù thế nào thì Độc Cô Lưu Vân cũng vẫn không có ở bên cạnh y, hắc giờ đang lẻ loi cô độc tại nơi hoang vu dã ngoại chịu đói chịu rét. Mà hắc bị phạt là bởi vì muốn bảo vệ Chu Mộ Phỉ y.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phỉ liền cảm thấy có chút áy náy, nhịn không được lại nhớ đến Độc Cô Lưu Vân không biết bây giờ hắc như thế nào rồi, có tìm được thức ăn chưa, hay cho tới giờ vẫn phải chịu đói bụng.

Càng nghĩ Chu Mộ Phỉ càng lo lắng, vì thế cơn buồn ngủ lại càng trốn nhanh hơn.

Nếu không thì.....mình đến sau núi nhìn hắc một lát, thuận tiện mang thức ăn qua cho hắc luôn?

Nhưng Quý Lăng Hiên hình như đã ra lệnh cấm không cho phép bất cứ kẻ nào mang đồ ăn cho Độc Cô Lưu Vân trong lúc hắc đang bị phạt thì phải, một khi bị phát hiện thì sẽ bị tăng gấp đôi hình phạt.

Lỡ mình vụng trộm đến sau núi đưa thức ăn cho hắc sau đó bị phát hiện, khiến hình phạt diện bích bảy ngày của Độc Cô Lưu Vân tăng lên thành mười bốn ngày thì làm sao đây, đây không phải là có lòng tốt làm chuyện xấu hay sao?

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phỉ không khỏi rối rắm một trận.

Nhưng rất nhanh sau đó, Chu Mộ Phỉ lại tìm ra được lý do: Sợ gì chứ, Quý Lăng Hiên nói là không cho phép bất luận kẻ nào lấy thức ăn từ trong sơn trang đưa cho hắc thôi, bản thân mình có phải là người đâu, là chim điều mà!

Cho nên chỉ cần y không mang thức ăn từ trong sơn trang ra ngoài, vậy thì không làm trái với quy định rồi.

Chu Mộ Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy đây là một chủ ý hay, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thiệt là thông minh tuyệt đỉnh.

Quyết định xong rồi, y lập tức dùng mỏ xốc chăn lên, đứng dậy rồi nhảy xuống giường, sau đó tới chỗ cửa sổ nhảy ra ngoài – bởi vì cánh phải bị thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, y không dám bay để tránh tăng

thêm thương thế, cho nên y lựa chọn dùng hai cái đùi của mình nhảy ra ngoài, chỉ mỗi khi phải trèo tường thì mới dùng cánh đập hỗ trợ thêm chút mà thôi.

Đến sau núi, Chu Mộ Phi không vội vã đi tìm Độc Cô Lưu Vân, mà chạy tới bụi cây gần đó tìm kiếm một chút, xem coi có thức ăn nào không.

Cũng may, không lâu sau, y tìm thấy một con gà rừng đang ngồi xổm ngủ gật ở trên cây.

Chu Mộ Phi mừng rỡ, không để ý đến cái cánh phải của mình vẫn còn ỉn ỉn đau, giương cánh bay lên chạc cây, hung hãn dùng móng xé cổ con gà rừng.

Con gà rừng xui xẻo kia làm sao có thể nghĩ đến việc đêm hôm khuya khoắt cứ nhiên còn có ác diệu chạy đi săn mỗi chút, vì thế trong lúc mơ màng ngủ, đã bị cái móng vuốt của Chu Mộ Phi đoạt hồn.

Chu Mộ Phi ngậm con gà rừng đáp xuống đất, sau đó đặc ý đi tìm Độc Cô Lưu Vân, kết quả tìm hết một vòng cũng tìm không thấy.

Y đứng ở vách núi nghĩ ngợi, lát sau đột nhiên cúi đầu thả con gà rừng ra, rồi ngửa cổ hét dài một tiếng.

“Úc — úc.....” Tiếng chim thô ráp kêu trong đêm tối, vang lên tận phía xa, kéo dài không dứt.

Một lát sau, Chu Mộ Phi liền nghe thấy tiếng của Độc Cô Lưu Vân ở phía dưới vách núi vang lên: “Là Điều Nhi sao!”

Chu Mộ Phi lúc này mới biết hẳn đang ở dưới vách núi, chính là cái sơn động lần đầu tiên y gặp hẳn, vội vàng đáp lại một tiếng.

Tiếng kêu của y vừa dứt, liền thấy một bóng người màu xám từ dưới vách núi nhảy vọt lên, sau đó vững vàng đứng cách vách núi nửa thước.

Chu Mộ Phi vội vàng tiến lên đón, tựa như tranh công mà đặt con gà rừng do mình bắt được đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân nhìn con đại điều, đôi mắt sáng như sao ẩn ẩn toát lên vẻ vui sướng, nhưng ngoài miệng thì lại trách cứ: “Điều Nhi, sao ngươi lại tới đây? Nếu sư phụ biết ngươi tới thăm ta, lại còn mang thức ăn tới, nhất định sẽ tức giận.”

Chu Mộ Phi nghe vậy liền giơ một cái móng vuốt lên chỉ chỉ bản thân: “Úc úc ! úc úc !” Ta là điều, không phải người! Không cần phải tuân theo quy định của sư phụ người!

Sau đó lại dùng móng vuốt chỉ chỉ con gà rừng đã tắt thở từ lâu kia: “Úc úc ! úc úc !” Đây là ta vừa mới bắt được, không phải là đồ từ trong sơn trang mang ra, không trái với quy định!

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đã ở chung với nhau mấy năm nay, hẳn gần như đã có thể hiểu được tiếng điều, nghe vậy hẳn không khỏi lắc đầu cười cười, sau đó đi lên vuốt ve đám lông vũ bóng loáng sau lưng đại điều, nói: “Được rồi, coi như là ngươi có lý. Ta đi nướng thịt vậy.” Nói xong liền nhặt gà rừng lên, bắt đầu nhổ sạch lông gà.

Chu Mộ Phi đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, qua một lát lại quan tâm nói:

“Úc úc ! úc úc !” Quả nhiên ngươi vẫn không tìm được thức ăn sao? Bị đói tới giờ?

Độc Cô Lưu Vân ngẩng đầu nhìn nó một cái, nói: “Không sao, đã hái trái đại ăn rồi, vẫn có thể no. Nhưng mà khó ăn.... Ngươi thì sao, ở nhà có chịu ủy khuất gì không? Trần mục chăm sóc cho ngươi có tốt không hử?”

Chu Mộ Phi nói: “Úc úc ! úc úc !” Ta rất tốt, Trần mục làm thịt nướng cho ta, ăn tới no căng!

Nghe thấy Điều Nhi không chịu ủy khuất gì, Độc Cô Lưu Vân mới thả lỏng tâm tình mà tiếp tục nhổ lông gà, sau đó tìm một cục đá sắc nhọn mổ bụng, lấy hết toàn bộ nội tạng ra thanh lý sạch sẽ, lại tìm một vài cành cây khô gần đó, dùng cành cây khô dài chọc xuyên qua người con gà, rồi dùng mấy cành cây còn lại làm chạc đỡ, sau đó tìm cách đánh lửa, lại dùng nội lực hỗ trợ thêm, rất nhanh sau đã có thể nướng gà rừng.

Chu Mộ Phi yên lặng nhìn hẩn thuần thực nổi lửa nướng gà, không khỏi âm thầm cảm thán: Xem ra kỹ năng nướng thịt là kỹ năng cơ bản của các nhân sĩ giang hồ mỗi khi xuất môn ra ngoài a! Là người giang hồ, võ công của người có thể không tinh, nhưng kỹ năng nướng thịt nhất định phải luyện cho tốt, bằng không sẽ bị đói bụng.

Ước chừng qua non nửa canh giờ, gà rừng rút cục cũng được nướng đến vàng óng ánh, quanh thân bắt đầu chảy mỡ, đồng thời lại tản mát ra từng cỗ mùi thơm ngon, khiến Chu Mộ Phi nhin không được bắt đầu chảy nước miếng.

Nhìn thấy đã vừa chín tới rồi, Độc Cô Lưu Vân gỡ cây xiên gà nướng ra khỏi giá đỡ, đợi cho nguyệt bớt rồi mới xé ra một cái chân gà, không vội vã ăn, mà đưa cho Chu Mộ Phi đang yên lặng chảy nước miếng, nói: “Điều Nhi, nửa đêm rồi còn bận rộn vậy cũng đã đói bụng rồi phải không, ăn một chút đi.”

Chu Mộ Phi lắc đầu kêu lên hai tiếng, ý tứ rất rõ ràng: Đợi về lại sơn trang là ta có đồ ăn rồi, người còn bị phạt kia kìa, tự mình ăn đi, ăn không hết thì để dành ngày mai lại ăn.

Độc Cô Lưu Vân thấy Điều Nhi không nhận chân gà, liền biết nó đang suy nghĩ cái gì. Nghĩ tới việc nó cư nhiên tự đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy trong lòng ầm ập không nói thành lời. Nhưng hẩn vẫn có thể nhìn ra thực tế Điều Nhi vẫn muốn ăn, vì thế vẫn kiên trì đưa chân gà tới bên miệng Chu Mộ Phi: “Đến đây, cùng nhau ăn mới ngon. Một mình ta ăn không ngon.”

Chu Mộ Phi không lay chuyển được hẩn, lại còn ngửi thấy mùi hương mê người của chân gà nướng, vì thế há mỏ cắn lấy chân gà, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ừm, hương vị quả thật rất ngon, vừa tươi vừa mềm.

Xem ra tay nghề của Độc Cô Lưu Vân thật đúng là rất tốt.

Đáng tiếc là có chút nhạt, nếu thêm chút muối thì hoàn mỹ rồi.

Độc Cô Lưu Vân đang trong thời kì trưởng thành, lúc này quả thật đang rất đói bụng, một con gà rừng nướng rất nhanh chỉ còn lại xương.

Một người một điều cùng nhau ăn xong con gà nướng, sau đó Độc Cô Lưu Vân thấy trời càng lúc càng khuya, đã gần đến canh bốn rồi, liền quay đầu nói với Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, đêm đã khuya rồi, người quay về nghỉ ngơi đi.”

Chu Mộ Phi lắc đầu kêu lên hai tiếng, tỏ vẻ muốn cùng ở với Độc Cô Lưu Vân, dù sao có quay về phòng thì y cũng ngủ không được.

Độc Cô Lưu Vân thấy nó lắc đầu, cũng không khuyên nữa, liền đứng dậy tìm sườn núi nhỏ tránh gió, cùng Điều Nhi của hẩn nghỉ ngơi.

Chu Mộ Phi có một bộ lông rất dày, không hề cảm thấy lạnh, vì thế hào phóng đưa cái cánh không bị thương của mình ra cho Độc Cô Lưu Vân làm đệm dựa.

Độc Cô Lưu Vân không cự tuyệt ý tốt của nó, nhắm mắt lại dựa vào cánh Điều Nhi đang vươn ra, vai phải dán chặt lên thân thể của nó. Cho dù có ngăn cách bởi tầng quần áo, nhưng lưng của Độc Cô Lưu Vân vẫn có thể cảm nhận được lông vũ của Điều Nhi đang dán chặt vào người mình, rất ấm áp, cảm giác hưởng thụ nói không nên lời.

Một người một điều cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, không qua bao lâu sau, cả hai đều ngủ.

Thẳng đến khi cảm giác Độc Cô Lưu Vân ở bên người đang rục rịch, Chu Mộ Phi mới lười biếng mở mắt, lúc này mới phát hiện trời đã sáng, Độc Cô Lưu Vân hiển nhiên vừa mới đứng dậy, xem ra là muốn tìm chỗ luyện kiếm.

Tuy Chu Mộ Phi còn có chút buồn ngủ, nhưng bên ngoài sáng như vậy khiến y muốn ngủ cũng ngủ không nổi nữa, vì thế cũng đứng dậy theo.

Vốn đang muốn đi tìm thêm con mồi cho Độc Cô Lưu Vân, nhưng nghĩ lại, lát nữa tới giờ ăn sáng, Trần mục nhất định sẽ sai hạ nhân đi đưa cơm cho mình, nếu lúc đó mình không có ở trong phòng của Độc Cô Lưu Vân, như vậy bí mật nửa đêm chạy đi tìm Độc Cô Lưu Vân sẽ bị bại lộ.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phỉ không dám trì hoãn nữa, kêu vài tiếng cáo biệt với Độc Cô Lưu Vân, sau đó đi về lại sơn trang.

Chu Mộ Phỉ nhảy qua tường vây, sau đó lại mở cửa sổ nhảy vào phòng.

Nhìn thấy trong phòng mọi thứ vẫn như cũ, hạ nhân đưa cơm còn chưa có tới, lúc này Chu Mộ Phỉ mới yên lòng, vì thế nhảy lên giường chuẩn bị giả bộ ngủ, ai ngờ đầu vừa dính gối, cơn buồn vừa rồi lại dấy lên lần nữa, Chu Mộ Phỉ liền nhắm mắt ngủ tiếp.

14. Chương 14: Chim Điều Viết Chữ

Cứ liên tục vài ngày như vậy, buổi sáng Chu Mộ Phỉ luôn thành thật ở trong phòng, đợi đến nửa đêm thì trèo giường bay ra cửa sổ, lướt qua tường vây đến sau núi tìm Độc Cô Lưu Vân. Đương nhiên là y không đi tay không rồi, trước khi gặp Độc Cô Lưu Vân, y đều bay đến mấy chỗ gần đó săn vài món ăn dân dã, có đôi khi là thỏ hoang, đôi khi là gà rừng, cũng có lúc lại là một con chim hoang.

Vì thế, đây là kiếp sống bảy ngày diện bích ít chịu đói bụng nhất từ trước tới nay của Độc Cô Lưu Vân, cũng là kiếp bị phạt trôi qua nhanh nhất.

Đương nhiên, Chu Mộ Phỉ không hề biết rằng, ngay từ lần đầu tiên y vụng trộm chuồn ra tìm Độc Cô Lưu Vân, Quý Lăng Hiên đã phát hiện ra bí mật của y.

Vào buổi tối ngày thứ hai, trong khi y đang lợi dụng bóng tối lúc nửa đêm mà trèo tường ra ngoài, Quý Lăng Hiên đã đứng ngay trong bóng cây cửa gốc đại thụ gần đó mà yên lặng nhìn y, đôi mắt chột lóe ra một tia vui mừng.

Vân Nhi có thể nuôi được một con điều trung thành như thế, không uống phí mấy năm nay nó đã phải vất vả chăm sóc bảo hộ cho đại điều cẩn thận như vậy.

Quý Lăng Hiên nhìn thấy cảnh tượng này, cao hứng còn chưa kịp, sao có thể chạy ra vạch trần hai đứa chứ?

Vì thế, bảy ngày qua đi, Độc Cô Lưu Vân được triệu hồi về Phong Kiếm sơn trang, không khỏi thầm cảm thấy may mắn vì chuyện Điều Nhi vụng trộm mang thức ăn ra mấy ngày nay sự phụ lại hoàn toàn không biết một chút gì.

Vì thế, sau này, cứ mỗi lần Độc Cô Lưu Vân phải chịu phạt ra sau núi diện bích, Chu Mộ Phỉ đều sẽ vụng trộm tới thăm hắn, có đôi khi còn ngại nửa đêm khó bắt mồi, y còn dám chạy tới phòng bếp trộm thịt thỏ thịt bò đã làm sẵn mang cho Độc Cô Lưu Vân ăn. Rốt cục cũng không có ai phát hiện ra. Khiến cho một người một điều đều vui mừng khôn xiết vì bản thân quá may mắn.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua từng ngày, chớp mắt lại qua bốn năm.

Hiện tại, Độc Cô Lưu Vân đã trưởng thành, trở thành một thanh niên tuấn mỹ ngọc thụ lâm phong, kiếm thuật cũng đã luyện đến xuất thần nhập hóa tinh diệu dị thường. Theo như Dương Thiên đánh giá, kiếm thuật của hắn đã đạt đến trình độ nổi bật nhất trong đám người trẻ tuổi, ngay cả đệ tử ưu tú có kiếm thuật đệ nhất của phái Toàn Chân mà Dương Thiên gặp trên giang hồ cũng không bì được với hắn.

Sau khi Dương Thiên đánh giá xong, sẵn tiện đánh giá luôn Chu Mộ Phỉ, nói: ngay cả thân thủ của con điều mà Độc Cô Lưu Vân nuôi cũng bất phàm không kém, nếu thả ra giang hồ cũng có thể cùng với các cao thủ hạng nhất phân tranh cao thấp.

Câu đánh giá này đã khiến cho Chu Mộ Phỉ – đại điều có hình thể so với mấy năm trước đã phát triển không ít, nhìn qua cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh – rất là tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng). Nếu không phải còn ngại Quý Lăng Hiên quản giáo quá nghiêm khắc, y thật muốn giật dây Độc Cô Lưu Vân dắt mình đi giang hồ lang bạt một phen.

Nhưng y lại không ngờ tới, nguyện vọng của y rất nhanh đã được thực hiện.

Một ngày nọ, Quý Lăng Hiên sai Đường thúc dẫn một mình Độc Cô Lưu Vân đến nói chuyện, Chu Mộ Phỉ tò mò muốn đi theo, nhưng cư nhiên lại bị chặn ở ngoài cửa.

Điều này càng khiến cho Chu Mộ Phỉ thêm tò mò, có cái gì bí mật đến nỗi khiến Quý Lăng Hiên phải cẩn thận đến mức ngay cả một con điểu thôi cũng phải đề phòng?

Vì thế, y liền im lặng quay về phòng chờ Độc Cô Lưu Vân.

Ước chừng đợi gần nửa canh giờ, mới thấy Độc Cô Lưu Vân đẩy cửa bước vào.

Chu Mộ Phỉ nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của hắn, cước bộ cũng nặng nề hơn so với bình thường, vội vàng hỏi: “Úc úc ! úc úc.....” Xảy ra chuyện gì, sư phụ gọi người tới làm gì?

Độc Cô Lưu Vân đưa tay xoa cái lưng bóng loáng của đại điểu, nói: “Sư phụ muốn ta ngày mai xuống núi, tìm cách điều tra chân tướng vụ thảm án diệt môn năm đó của Độc Cô gia chúng ta, sau đó, liệu chết mà báo thù cho người thân.”

Chu Mộ Phỉ vừa nghe liền hưng phấn, xuống núi a, đây là chuyện y đã chờ rất lâu rồi.

Thảm án diệt môn gì gì đó, vừa nghe liền biết rồi, nói không chừng còn lòi ra một đại bí mật gây ra một đại phong ba trên giang hồ không chừng, không phải phim võ hiệp nào cũng đều có màn như vậy hết sao?

Chu Mộ Phỉ cảm thấy máu toàn thân đều sôi trào hết cả lên, liền kêu hai tiếng, giục Độc Cô Lưu Vân nói tiếp.

Không ngờ Độc Cô Lưu Vân lại im lặng.

Chu Mộ Phỉ biết chuyện không đơn giản như vậy, nếu không hắn cũng đâu cần phải ở trong phòng Quý Lăng Hiên lâu như vậy, liền kêu úc úc hai tiếng tỏ vẻ thúc giục.

Nào ngờ, Độc Cô Lưu Vân và y chưa bao giờ giấu nhau điều gì, thế mà lần này hắn lại lắc đầu, nói: “Điều Nhi, người không cần biết mấy loại ân oán thị phi của loài người chúng ta làm gì. Sáng mai ta sẽ xuống núi, người cứ ngoan ngoãn ở nhà đi. Ta sẽ nhờ Trần mục chăm sóc người thật tốt.”

Chu Mộ Phỉ vừa nghe hắn không định mang theo mình, liền nóng nảy, giơ móng điểu túm lấy ống tay áo của Độc Cô Lưu Vân, kêu lên: “Úc úc ! úc úc.....” Mang ta theo, ta cũng muốn xuống núi !

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, nói: “Điều Nhi, giang hồ hiểm ác, người xấu rất nhiều. Tuy người có bản lĩnh cao cường, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một con điểu, làm sao có thể đấu lại quỷ kế đa đoan của loài người. Người lại còn lợi hại như vậy, nếu bị người ta mơ ước, chỉ sợ bọn họ sẽ trăm phương ngàn kế hại người. Hai huynh đệ thợ săn kia chính là ví dụ tốt nhất....”

Chu Mộ Phỉ đương nhiên biết trên giang hồ có rất nhiều ác nhân, nhưng y đã ở lì trong sơn trang nhiều năm, hiếm khi có cơ hội danh chính ngôn thuận xuống núi ra ngoài dạo chơi, làm sao có thể bỏ qua như vậy được, liền túm lấy ống tay áo Độc Cô Lưu Vân mà tiếp tục kêu úc úc khẩn cầu.

Tuy Độc Cô Lưu Vân nghe không hiểu, nhưng cũng có thể đoán ra nó muốn nói rằng nó sẽ không chạy loạn, sẽ không liên lụy hắn, tóm lại vẫn là muốn đi.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân lại thật sự không muốn dẫn Điều Nhi xuống núi, dù sao bản thân hắn xuống núi là vì muốn đi thăm dò chân tướng sự thật vụ thảm án của Độc Cô gia, nhất định sẽ gặp tầng tầng gian nan hiểm trở, hắn không muốn để cho Điều Nhi cùng mình vượt qua nguy hiểm, cho nên vẫn kiên định mà lắc đầu.

Chu Mộ Phỉ thấy hắn vẫn không chịu đáp ứng, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Sở dĩ y kiên trì muốn cùng Độc Cô Lưu Vân xuống núi, đương nhiên không chỉ là vì ham chơi, mà còn muốn cùng Độc Cô Lưu Vân chiếu ứng cho nhau.

Chính như lời của Độc Cô Lưu Vân nói, giang hồ hiểm ác. Mấy năm nay, cũng nhờ vào sự chăm sóc của hắn mà y mới có thể bình an sống tới hôm nay, giờ hắn có chuyện phải xuống núi, bản thân đương nhiên cũng phải đi theo hắn, giúp hắn một tay.

Nhưng mà, chỉ dựa vào mấy tiếng “úc úc” để biểu đạt những lời này thì không thể rõ ràng được, nếu muốn để cho Độc Cô Lưu Vân hiểu được ý mình, chỉ còn có một biện pháp.

Chu Mộ Phi cúi đầu suy nghĩ một lát, rốt cục cũng làm ra một quyết định to lớn.

Chu Mộ Phi dùng vuốt túm lấy ống tay áo của Độc Cô Lưu Vân, sau đó lôi hẳn ra ngoài.

Độc Cô Lưu Vân không hiểu Điều Nhi đang muốn làm gì, nhưng lại có thể đoán ra dụng ý của nó, vì thế liền đi theo Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi kéo Độc Cô Lưu Vân tới hậu viện, đến một cái viện tử nhỏ thường ngày có rất ít người lui tới, rồi mới buông Độc Cô Lưu Vân ra, cúi đầu, bắt đầu dùng vuốt phải của mình mà vẽ lên mặt đất.

Bởi vì vài ngày trước trời có đổ mưa thu, vì thế mặt đất còn khá ẩm ướt, móng vuốt vẽ vẽ cào cào trên mặt đất có chút găng sức.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy hành động kì quái của Điều Nhi, không khỏi cảm thấy tò mò, liền ghé sát vào nhìn, nhất thời cả kinh đến độ trông mắt cũng sắp lòi cả ra ngoài – con đại điều mà hẳn nuôi đang dùng móng vuốt viết chữ, hơn như mỗi một nét mỗi một phẩy đều rất là ngay ngắn nắn nót!

Điều Nhi biết viết chữ sao?!

Bản thân không phải là bị hoa mắt chứ?

Độc Cô Lưu Vân không thể tin được, dụi dụi mắt, sau đó lại tự nhéo đùi một cái, rốt cục cũng xác định được bản thân không có hoa mắt, cũng không có nằm mơ, Điều Nhi quả thật là đang viết chữ.

Độc Cô Lưu Vân lập tức sinh ra một loại cảm giác “Trời ạ, thế giới này điên rồi”.

Chu Mộ Phi đương nhiên đã chú ý tới vẻ mặt của hẳn, vừa viết vừa đặc ý nhìn hẳn một cái, ý tứ rất rõ ràng: Thấy sao hả, mở mang tầm mắt ra chưa? Xem người sau này còn dám coi lão tử chỉ là một con chim chả hiểu gì sắt nữa không!

Lão tử theo người đã bảy tám năm rồi, mấy chữ phồn thể này sao mà không học được chứ, viết ra chả khó tí nào!

Độc Cô Lưu Vân rốt cục cũng phục hồi được tinh thần, cúi đầu nhìn chữ Điều Nhi viết ra.

Nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một câu ngay ngắn chỉnh tề: Dắt ta theo, có thể chiếu ứng cho nhau. Tuy ta là chim, nhưng thông minh tài trí hơn người, lúc tất yếu có thể giúp người một tay.

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc nhìn câu viết có trật tự đầy đủ, càng cảm thấy cả người hỗn độn trong gió.

Thấy hẳn không nói gì, Chu Mộ Phi vươn cánh lau sạch toàn bộ chữ trên đất đi, sau đó lại viết: Giang hồ hiểm ác, có ta đi cùng, tốt hơn là để một mình người rơi vào nguy hiểm. Nếu người một mình xuống núi, ta sẽ lo lắng, lo đến nổi cơm nước không màng. Người muốn thấy cảnh này sao?

Độc Cô Lưu Vân yên lặng xem, rốt cục cũng đã tin con chim điều trước mắt này có trí tuệ không thua gì con người, khiến người ta khó có thể tiếp thu được.

Kỳ thật bản thân phải sớm biết mới đúng, từ lúc Điều Nhi của hẳn phá vỏ chui ra thì đã có thể nghe hiểu tiếng người rồi, làm sao có thể chỉ là một con điều bình thường chứ.

Chu Mộ Phi thấy trên mặt hẳn không còn vẻ chán kinh như lúc nãy nữa, mới ngẩng đầu kêu “úc úc” hai tiếng hỏi ý của hẳn.

Độc Cô Lưu Vân không đáp, lại hỏi Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, người học viết chữ khi nào vậy? Sao không nói cho ta biết?”

Chu Mộ Phi dùng móng vuốt viết lên mặt đất: Thấy người luyện viết chữ thì học luôn thôi. Sợ dọa tới người, cho nên không dám lộ ra. Sao hả, để ta cùng đi chứ?

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu suy nghĩ một lát, rốt cục trịnh trọng gật đầu, nói: “Nhưng lúc nào người cũng phải đi cùng ta, cũng phải nhớ rõ không thể tùy ý triển lộ thân thủ, tránh việc bị người mơ ước.”

Chu Mộ Phi lập tức hứng phấn, vỗ vỗ cánh kêu lên một tiếng tỏ vẻ đã biết, sau đó viết lên đất: Chân tướng vụ thảm án diệt môn của nhà ngươi, và manh mối gì đó, có thể nói cho ta biết để cùng nghiên cứu không.

Độc Cô Lưu Vân yên lặng nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen láy to tròn của Điều Nhi, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng khó tả.

Mặc dù ở trong mắt người khác, Điều Nhi chỉ là một con chim, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn xem Điều Nhi như là bằng hữu thậm chí là huynh đệ tốt nhất của hắn, bọn họ đã cùng nhau lớn lên cùng nhau luyện võ, đã sớm chiều ở chung đồng cam cộng khổ với nhau.

Từ cái ngày hắn nhận được Điều Nhi, Điều Nhi đã là bằng hữu tốt nhất cũng là duy nhất của hắn rồi.

Dù hắn biết Điều Nhi chẳng qua chỉ là một con chim linh trí chưa thông.

Cho nên, giờ hắn đột nhiên phát hiện ra Điều Nhi kỳ thật là một con chim có trí tuệ siêu phàm, ngoại trừ khiếp sợ ra, Độc Cô Lưu Vân lại càng mừng như điên khó có thể nói thành lời.

Hắn vừa vuốt ve bộ lông bóng loáng sau lưng Chu Mộ Phi, vừa lẳng lặng tự hỏi.

Tuy sư phụ từng ra lệnh cho hắn tuyệt đối không thể nói manh mối của vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia cho bất cứ kẻ nào biết, để tránh cơ mật bị tiết lộ ra ngoài khiến gia đề phòng. Nhưng Điều Nhi không phải là người, chỉ là một con đại điều.

Hơn nữa, hắn tin, Điều Nhi của hắn tuyệt đối sẽ không phản bội hắn.

Vì thế, Độc Cô Lưu Vân chỉ suy nghĩ có một lát liền nói: “Điều Nhi, ta có thể đem những gì ta biết nói cho ngươi, nhưng ngươi phải nhớ, tuyệt đối không thể nói lại cho bất cứ người nào khác.”

Chu Mộ Phi gật đầu, dùng cánh vỗ vỗ ngực nói: “Úc úc

úc úc

úc úc

” Cam đoan không nói cho người khác !

Hơn nữa, ta ở cái dạng này, đi nói với ai hả!

Trừ ngươi ra, làm sao ta có thể để cho người khác biết ta làm con chim biết viết chữ chứ!

15. Chương 15: Xuống Núi

Độc Cô Lưu Vân đương nhiên tin Điều Nhi sẽ không để lộ bí mật, chẳng qua chỉ là thuận miệng dặn dò mà thôi.

Nhìn thấy đại điều vỗ ngực cam đoan, Độc Cô Lưu Vân lại càng yên tâm, liền nói: “Ở đây không tiện nói chuyện, chúng ta trở về phòng rồi nói.”

Chu Mộ Phi gật đầu, cẩn thận dùng cánh xóa hết toàn bộ chữ viết trên mặt đất, sau đó mới cùng Độc Cô Lưu Vân quay về phòng

Sau khi một người một điều bước vào phòng rồi, Độc Cô Lưu Vân mới xoay người khóa cửa phòng lại, Chu Mộ Phi nhảy lên giường, thành thật ngồi xổm ở trên đầu giường chuẩn bị nghe chuyện xưa, đồng thời còn thăm cảm thán ở trong lòng: Giờ mà có hạt dưa và bắp rang thì hay biết mấy

~ [Độc Cô Lưu Vân: Biến đi!]

Độc Cô Lưu Vân ngồi xuống bên cạnh Chu Mộ Phi, về mặt ngưng trọng.

Chu Mộ Phi bị vẻ mặt nghiêm túc của hắn lây nhiễm, lập tức thu hồi lại cái ý tưởng loạn thất bát tao lại, sau đó bày ra biểu tình đoan chính nghe Độc Cô Lưu Vân kể lại thân thế bị thảm.

Đương nhiên, Độc Cô Lưu Vân không làm y thất vọng, hần bắt đầu rủ rỉ kể lại đoạn bí mật khó nói của võ lâm vào mười mấy năm trước, sinh động y như thật.

Nguyên lai hơn trăm năm trước, Độc Cô gia từng xuất hiện một vị tuyệt thế kiếm khách, truyền thuyết kể lại vị kiếm khách này đã từng là một vị thiên hạ vô địch thủ, dành được mỹ danh thiên hạ đệ nhất kiếm.

Nếu vị tổ tiên dòng họ Độc Cô này đã đạt được thành tựu như thế, dĩ nhiên là không cam lòng để cho tuyệt kỹ của mình bị thất truyền, vì thế trước khi lâm chung đã đem toàn bộ kiếm phổ của mình truyền lại cho hậu nhân.

Nếu miễn cưỡng mà tính thì hậu nhân nhà hần cũng không hề chịu thua kém, mấy thế hệ sau cũng lục tục ra lò vài vị cao thủ kiếm thuật.

Nhưng lại không có người nào có tư chất tuyệt đỉnh như vị tổ tiên kia, không thể hoàn toàn hiểu hết nội dung trong kiếm phổ, vì thế tuy kiếm pháp của Độc Cô gia trên giang hồ là nhất lưu, nhưng chưa bao giờ được xếp vào vị trí hàng đầu.

Cũng may, hậu nhân dòng họ Độc Cô không phải là hạng người quá phận coi trọng hư danh, tuy dùng trường kiếm hành hiệp giang hồ, nhưng không tranh danh đoạt lợi, lại càng chưa từng nói về kiếm phổ gia truyền với người khác.

Vì thế hơn trăm năm qua, Độc Cô thế gia vẫn rất yên ả, chưa từng bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành của giang hồ.

Nào ngờ, đến thời của Độc Cô Minh Hạo – phụ thân của Độc Cô Lưu Vân, trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện tin đồn, nói rằng Độc Cô gia có bản kiếm phổ tuyệt thế, chỉ cần có nó, liền có thể luyện thành kiếm pháp tuyệt đỉnh, trở thành kiếm thuật đệ nhất võ lâm.

Ai ai cũng biết, chỉ cần đề cập đến bí tịch võ lâm gì đó, chỉ số thông minh của hầu hết đám nhân sĩ giang hồ đều sẽ cấp tốc giảm xuống, tốc độ không thua gì lúc lâm vào bể tình của nữ nhân.

Trong lúc nhất thời, cơ hồ ai biết dùng kiếm đều động tâm, có không ít người nghĩ trăm phương nghìn kế hòng đoạt lấy bản kiếm phổ của Độc Cô.

Người quang minh chính đại thì tới trước cửa khai chiến, cướp kiếm, nếu bản thân thắng Độc Cô Minh Hạo thì gã phải dâng kiếm phổ lên bằng hai tay. Người xấu xa thì dĩ nhiên là dùng thủ đoạn ti bỉ xấu xa để trộm hoặc đoạt lấy.

Độc Cô Minh Hạo phiền đến không chịu nổi nữa, liền dời nhà trốn vào trong núi sâu rừng già.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị người tìm thấy.

Lúc Độc Cô Lưu Vân vừa tròn một tuổi, có mười mấy tên hắc y nhân bịt mặt lên vào Độc Cô gia đồ sát toàn bộ mười bảy mạng người, ngay cả mấy hạ nhân cũng bị liên lụy.

May mà Độc Cô phu nhân giao Độc Cô Lưu Vân đang say ngủ cho nhũ mẫu, rồi cùng Độc Cô Minh Hạo cả người đầm máu vừa chiến đấu anh dũng vừa che chở cho, mới có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của Độc Cô Lưu Vân.

Mà hảo hữu chi giao của Độc Cô Minh Hạo là Quý Lăng Hiên – sư phụ của Độc Cô Lưu Vân, đúng lúc mấy ngày trước đã nhận lời đến làm khách.

Quý Lăng Hiên rảnh rồi không có việc liền đến trước hai ngày.

Nhưng, lúc hần đến nơi, chỉ thấy Độc Cô gia đã sớm bị lửa lớn thiêu rụi thành một tòa phế tích đen thui.

Quý Lăng Hiên lật tung toàn bộ Độc Cô gia, chỉ tìm được mấy chục thi thể bị thiêu cháy, cùng với nhũ mẫu đang ôm Độc Cô Lưu Vân trốn ở trong bụi cỏ cách đó không xa mà run lấy bầy.

Lúc ấy, nhũ mẫu bởi vì sợ tới mức hai chân mềm oặt, không thể chạy được, đành phải lao ra khỏi đại môn Độc Cô gia, sau đó tìm một bụi cỏ rậm rạp mà trốn vào.

May mà đám hắc y nhân kia sau khi cướp kiếm phổ giết người xong thì không có lực xoát xung quanh, chỉ nhóm lửa thiêu trụi trạch viện của Độc Cô gia rồi liền vội vàng rời đi.

Khi Quý Lăng Hiên đến Độc Cô gia, đang đau lòng khiếp sợ vì cả nhà hảo hữu bị diệt môn, vừa lúc nghe thấy tiếng khóc nỉ non của Độc Cô Lưu Vân vừa mới tỉnh lại, lúc đó hắn mới phát hiện ra nhũ mẫu đang ôm đứa nhỏ trốn trong bụi rậm.

Nhũ mẫu nhận ra Quý Lăng Hiên, biết hắn là hảo hữu của chủ nhân, nhất thời mừng rỡ.

Quý Lăng Hiên nhìn thấy trận thảm án diệt môn này thế nhưng lại còn có người sống sót, lại là thân sinh cốt nhục của hảo hữu, trong bi thống lại có một tia vui mừng, liền nhận đứa trẻ mồ côi cha mẹ mà nhũ mẫu phó thác, sau đó hỏi nhũ mẫu tình huống xem có nhận ra được bộ dáng của hung thủ hay không.

Nhũ mẫu cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ có thể nhớ mang máng dáng người của thủ lĩnh hắc y nhân kia rất cao, vũ khí là kiếm, còn có.....

“Lúc ta ôm tiểu thiếu gia chạy đi, có quay đầu nhìn vài lần, thấy thủ lĩnh kia muốn đuổi theo, phu nhân liền nhào qua cầu lấy cánh tay phải của gã rất mạnh, chắc là sẽ lưu lại vết thương.” Nhũ mẫu nói như thế.

Quý Lăng Hiên biết Độc Cô phu nhân là thiên kim của môn chủ Ứng Trảo Môn, vì vậy Ứng Trảo Công của nàng ta rất điêu luyện. Dựa vào công lực của nàng, nếu đã có thể cầu thương cánh tay của người kia, nói không chừng sẽ lưu lại vết sẹo.

“Đây là những gì sư phụ nói cho ta biết manh mối về cừu nhân.” Độc Cô Lưu Vân nói.

Ít quá đi. Chu Mộ Phi nghĩ: Muốn tìm một người nam nhân có vóc dáng cao, biết dùng kiếm, trên cánh tay có vết sẹo trong chốn giang hồ mênh mông này, quả thực không thua gì mò kim dưới đáy bể.

Người phù hợp hai điều kiện đầu thực sự có rất nhiều, mà cái điều kiện thứ ba kia thì.... Bọn họ làm sao mới vừa tìm thấy người có vóc dáng cao biết dùng kiếm thì liền vạch ống tay áo của người ta ra mà kiểm tra trên cánh tay có vết trảo không cơ chứ.

Huống chi, cho dù trên cánh tay thực sự có vết trảo đi nữa, cũng không chắc người đó chính là cừu nhân sát hại cả nhà Độc Cô Lưu Vân..... Nói không chừng trong lúc đánh nhau với lão bà người ta bị cào trúng thì làm sao đây.

Độc Cô Lưu Vân cũng biết manh mối quá ít, vì thế cũng rất là đau đầu.

Hắn nhìn đại điều bên cạnh, tiếp tục phân tích: “Thảm án diệt môn của nhà ta xảy ra vào mười bảy năm trước, đặt giả thiết, lúc ấy hung thủ chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, như vậy hiện giờ hắn ít nhất cũng đã ba mươi bảy tuổi, đang ở tuổi trung niên rồi. Căn cứ vào miệng vết thương sư phụ kiểm tra, cha mẹ ta đã chết dưới kiếm, hơn nữa miệng vết thương rất sạch sẽ gọn gàng, theo suy đoán người kia là một cao thủ dùng kiếm. Gã có thể ra lệnh cho nhiều người, cho nên chắc là có địa vị nhất định trên giang hồ, không phải là hạng người vô danh.”

Chu Mộ Phi gật đầu tán đồng, sau đó nhảy xuống giường, bắt đầu dùng móng phải viết chữ trên mặt đất.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhìn, thì thấy đại điều viết: Gã che mặt là vì muốn che giấu không để cho người biết, cho nên hắn có thể là người của danh môn chính phái.

Độc Cô Lưu Vân đồng ý, nếu là người nổi danh trong Ma Giáo tà phái, bọn họ sẽ không cần phải che che giấu giấu như vậy.

Bởi vì không cần thiết.

Chỉ có những đại hiệp danh môn chính đạo thích danh tiếng, lại đi làm mấy việc thương thiên hại lý mới phải che mặt, hồng đề phòng vô ý bị người ta nhìn thấy, gây tổn hại thanh danh tích lũy nhiều năm.

Trải qua nghiên cứu cặn kẽ, phạm vi tìm kiếm mục tiêu liền nhỏ hơn nhiều.

—dáng người khá cao, là cao thủ kiếm thuật, hơn ba mươi bảy tuổi, có địa vị nhất định trên giang hồ, lại có thanh danh khá tốt, hơn nữa có thể là tông chủ của một môn phái.

Nếu dựa theo phạm vi này mà đi thăm dò, sẽ bớt được rất nhiều việc.

Sau khi đã xác định đại khái được mục tiêu truy tìm, Độc Cô Lưu Vân thấy sắc trời không còn sớm, liền sai người mang nước ấm tới, sau khi cùng đại đệ Chu Mộ Phi tắm rửa xong, liền cùng nhau lên giường nghỉ tạm.

Hôm sau, trời vừa sáng, Độc Cô Lưu Vân liền thức dậy thu thập hành lý, sau đó kéo Chu Mộ Phi đang ngủ đến mơ mơ màng màng dậy, một người một điều vội vàng ăn điểm tâm xong, liền dẫn Chu Mộ Phi xuống núi.

Mục tiêu thứ nhất, núi Chung Nam.

Bởi vì kiếm phái lớn nhất của giang hồ hiện tại – Toàn Chân giáo đang ở trong núi này.

Mà năm đó, Độc Cô Minh Hạo cũng ẩn cư ngay dưới chân núi Chung Nam, chỉ cách Toàn Chân giáo khoảng một trăm dặm.

Vì thế, Độc Cô Lưu Vân muốn tra xét thăm án diệt môn năm đó, trước hết dĩ nhiên là phải bắt đầu từ Toàn Chân giáo rồi.

Quý Lăng Hiên ẩn cư tại núi Thái Bạch, cách núi Chung Nam không xa, lộ trình ước chừng khoảng hai trăm dặm.

Độc Cô Lưu Vân dẫn Chu Mộ Phi xuống núi, định đến thành trấn phụ cận mua một con khoái mã.

Vừa bước vào thành trấn, đại đệ Chu Mộ Phi đang đi bên cạnh hắn liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, hấp dẫn người ta phải quay đầu lại tuyệt đối lên đến 200%. Nóc ao luôn cả tuần mi thiếu niên lạnh lùng Độc Cô Lưu Vân ở bên cạnh.

Khiến cho Chu Mộ Phi nhin không được mà cảm khái ở trong lòng: Không ngờ đời trước y có tướng mạo bình thường, vừa chui vào đám đông liền nhận không ra người, thế nhưng đời này vừa ra khỏi cửa liền có nhiều mỹ nữ chăm chú nhìn như vậy, đãi ngộ này cũng cao quá rồi.

Ai, nếu ánh mắt nhìn lên của mấy em gái này không phải là do bởi vì mình là một con chim điêu, mà bởi vì mình là một siêu cấp soái ca thì càng hoàn mỹ hơn a.

Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên không quen bị nhiều người vây xem như vậy, liền tóm lấy cánh Chu Mộ Phi vội vàng tìm chợ mua bán ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất mua một con khoái mã.

Sau đó cưỡi ngựa chạy đi, Chu Mộ Phi thì tự mình bay lên trời, đến lúc trời gần chạng vạng, thì chỉ còn cách núi Chung Nam khoảng hơn mười dặm đường.

Khi đi ngang qua một thành trấn, Độc Cô Lưu Vân thấy trời bắt đầu tối, sợ không có chỗ ngủ đêm, liền dẫn Chu Mộ Phi vào thôn trấn, sau đó tìm một khách điểm nhỏ ngủ lại.

May mà thôn này không có nhiều người qua lại, vì thế khách trong điểm rất ít, nhưng dù là thế, thấy một thiếu niên dẫn theo một con đại đệ cao lớn đến ở trọ, trông mắt của chưởng quầy và tiểu nhị khách điểm vẫn suýt chút nữa là lọt ra ngoài vành mắt.

Phòng của khách điểm này không lớn, cũng không được sáng sủa lắm.

Độc Cô Lưu Vân đặt hai gian phòng hảo hạng, tùy ý gọi vài món đồ ăn và hai cân thịt bò, sau đó dẫn Chu Mộ Phi đi tìm một cái bàn sạch sẽ trong sảnh rồi ngồi xuống.

Chu Mộ Phi nhìn thấy bên trong góc tối có một người mặc bạch y ngồi dựa lưng về phía bọn họ ăn cơm, từ lúc bọn họ bước vào cho tới giờ, người nọ chưa hề quay đầu nhìn một cái nào. Tựa hồ hoàn toàn không hề có chút tò mò nào.

Chu Mộ Phi cũng không để tâm, dù sao thì mấy kỳ nhân dị sự gì đó trên giang hồ cũng đâu có thiếu.

Đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, Độc Cô Lưu Vân đặt hai cân thịt bò ở ngay trước mặt Chu Mộ Phi, còn bản thân thì ăn mấy món khác.

Chu Mộ Phi bay cả một ngày trời, đã sớm đói bụng, vì thế cúi đầu gặm lấy gặm để.

Ăn đến một nửa thì bạch y nhân ngồi ở góc đằng kia đã ăn cơm xong, đứng dậy đi về phía thang lầu.

Lúc y đến gần, Chu Mộ Phỉ mới kinh ngạc phát hiện bộ dạng người này hóa ra lại tuấn mỹ như vậy, không hề thua kém Độc Cô Lưu Vân.

Y bất quá cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt hoa đào hơi xéch lên cao, mang theo vài phần tà khí và ngạo khí như có như không.

Lúc đi qua bàn của Chu Mộ Phỉ, thiếu niên mặc bạch y chỉ hơi dừng mắt nhìn đại điêu một chốc, rồi trực tiếp lướt qua bọn họ lên lầu về phòng.

Chu Mộ Phỉ nhìn bóng dáng của y đang đi lên lầu, trong lòng ầm ầm cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra, đành phải tiếp tục cúi đầu ăn thịt.

16. Chương 16: Đại Điêu Trúng Độc

Đến khi cùng Độc Cô Lưu Vân quay về phòng, Chu Mộ Phỉ mới phát hiện chỗ không thích hợp đó là gì: Trên người của người kia, có mùi của rắn độc!

Nói cách khác, trên người y có giấu rắn độc, hoặc là thường xuyên giao tiếp với rắn độc trong một thời gian dài.

Chu Mộ Phỉ nghĩ một lát rồi quyết định nói chuyện này cho Độc Cô Lưu Vân nghe, vì thể liền đi tới bên người hắn, dùng móng vuốt mà viết: Thiếu niên vừa rồi không đơn giản, thiện về nuôi rắn độc.

Độc Cô Lưu Vân xem qua, đôi mắt chợt lóe ra một tia kinh ngạc, sau đó nói: “Đại đa số trên giang hồ đều là người quái chuyện lạ, không có gì phải ngạc nhiên. Chúng ta làm việc gì cũng nên cẩn thận thì hơn, người không phạm ta ta không phạm người.”

Chu Mộ Phỉ gật đầu, kỳ thật y rất có hứng thú với mấy con rắn độc đó, đã lâu không bắt nên có chút ngứa nghề, đương nhiên còn bởi vì thèm ăn canh rắn nữa, nhưng bộ dáng của thiếu niên kia xem ra không phải là người tốt lành gì cho cam, để tránh cho có chuyện đột ngột phát sinh, y quyết định nghe lời Độc Cô Lưu Vân, không chạy đi chọc người kia.

Sáng sớm hôm sau, một người một điêu thức dậy, xuống lầu đến đại thính dùng bữa sáng.

Lần này khách nhân có mặt trong đại sảnh khách điểm đông hơn chút, đa phần là người giang hồ, Chu Mộ Phỉ cẩn thận nhìn qua một lượt, nhưng không thấy bạch y thiếu niên ngày hôm qua.

Nhưng y cũng không để tâm, tranh thủ thời gian ăn một bữa cho sướng, sau đó tiếp tục cùng Độc Cô Lưu Vân khởi hành đến núi Chung Nam.

Đi hơn một canh giờ, liền nhìn thấy chân núi của núi Chung Nam ở phía xa xa.

Độc Cô Lưu Vân sợ Chu Mộ Phỉ mệt mỏi, liền ghì cương xuống ngựa, dắt nó đến bên cạnh gốc cây để nó tự mình ăn cỏ, đồng thời huýt sáo một tiếng bảo Chu Mộ Phỉ đáp xuống nghỉ ngơi.

Chu Mộ Phỉ quả thật có chút mệt, vì thể liền đáp xuống, ngồi trên cành cây một lát, cảm thấy mát quá, liền cúi đầu kêu lên một tiếng với Độc Cô Lưu Vân, sau đó bay đến một bụi cỏ rậm rạp ở đằng xa xa mà giải quyết vấn đề sinh lý.

Một lát sau, y rút cục cũng thải hết toàn bộ hàng tồn trữ ở trong bụng ra ngoài, lại dùng đám lá cây gần đó lau sạch sẽ đóa hoa cúc, vừa định bay về chỗ nghỉ, bỗng thấy trong bụi cỏ có cái gì đó dài dài đen đỏ lộn bò qua bò lại.

Chu Mộ Phỉ lập tức chấn hưng tinh thần.

Bởi vì là đại điêu, cho nên tầm nhìn vô cùng tốt, vừa liếc một cái liền nhìn ra đó là một con rắn, hơn nữa còn là loài rắn nước kịch độc.

Y đã bay hơn một canh giờ, bụng có chút đói, có đồ ăn đưa lên tận cửa như thế, làm sao có thể bỏ lơ cho qua?

Vội vàng giương cánh bay đến chỗ con rắn nước vừa biến mất.

Sau khi bay khoảng mấy trượng, tâm tình của y lại càng thêm kích động, đôi mắt đen láy không ngừng phát sáng. Bởi vì.... Y nhìn thấy ở phía trước xuất hiện tới mấy chục loại rắn độc có màu sắc diêm lệ đang tụ tập cùng một chỗ giữa đầu phun lưới.

Con rắn nước kia cũng có mặt trong đó.

—Chuyện gì đây? Hội nghị rắn độc hở?!

Nhưng vậy cũng tốt, có thể bắt được nhiều thêm mấy con, coi như là cơm trưa, lại còn có thể lấy cho Độc Cô Lưu Vân một chút mật rắn để tắm bổ.

Nghĩ đến lát nữa sẽ có canh rắn thơm ngon để ăn, Chu Mộ Phi liền nâng cao lòng nhiệt tình, cao hứng phấn chấn đập cánh bay tới con rắn độc thô to dài nhất đám.

Không ngờ con rắn này lại có lòng đề phòng, hơn nữa hình như đã được huấn luyện qua, vừa nghe thấy tiếng đập cánh liền dựng thẳng lưng ngẩng cao đầu phun lưới, đuôi rắn hướng vào trong đầu rắn hướng ra ngoài tạo thành một vòng tròn, bộ dáng có thể công kích bất cứ lúc nào.

Chu Mộ Phi đã bắt rắn nhiều năm, hơn nữa điều lại là thiên địch của loài rắn, dĩ nhiên sẽ không để xà trăn này vào mắt, lập tức dương đông kích tây, tưởng chừng như đánh về phía bên trái, nhưng khi tới gần rồi lại chột tránh đi, vừa vặn tránh thoát được một cổ nọc độc phun tới, đồng thời duỗi cái móng sắc bén ra bấu lấy con rắn độc, bay lên cao thủ tiêu rồi tùy tiện tìm một nhánh cây nào đó treo con rắn lên, sau đó lại bay trở về xà trăn, đầu tiên là bay xuống thấp dụ rắn phun độc ra, tiếp đó bay lên cao để tránh né, thừa dịp con rắn kia chưa kịp phun ra cổ nọc độc thứ hai thì nhanh chân chộp thêm một con nữa.

Tuy rắn độc đã có cảnh giác, nhưng chỉ số thông minh của tụi nó và của Chu Mộ Phi lại khác xa một trời một vực, y chỉ cần làm y chang như vậy vài lần là đã bắt được sáu bảy con rắn độc rồi.

Mấy con rắn độc còn lại thấy đối phương quá lợi hại, lập tức ào ào chạy trốn, xà trăn tan vỡ.

Chu Mộ Phi ngồi xổm trên cành cây kiểm tra thành quả, phát hiện có bảy con rắn, vì muốn tạo thành một con số may mắn, y lại lao xuống, giơ vuốt muốn bắt thêm một con rắn độc đang bỏ chạy.

Trong nháy mắt, ngay lúc vuốt của y sắp chạm đến con rắn kia, trong không trung đột nhiên vang lên một tiếng sáo bén nhọn.

Sau đó, con rắn độc đang hoảng hốt chạy trốn bỗng nhiên nổi điên, quay đầu mổ lên ngực Chu Mộ Phi, tỏ ý muốn cùng đồng quy vu tận với y.

Chu Mộ Phi thấy cái mổ này vừa nhanh vừa ác, bản thân lại không kịp tránh né, cho dù có bắt được con rắn này thì cũng sẽ bị thương, liền dứt khoát thả nó ra, vỗ cánh bay lên cao vài thước, sau đó đưa mắt nhìn chung quanh, nguyên lai đám rắn độc vốn đang chạy trốn tứ phía đang dần dần tụ lại một chỗ, phảng phất giống như đang bị cái gì đó khống chế, bày ra thế trận một lần nữa.

Chu Mộ Phi lập tức chú ý tới tiếng sáo bén nhọn lúc này, y liền hiểu ra.

—nhất định là có cao nhân đang dùng tiếng sáo khống chế đám rắn này!

Vừa nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi lập tức quyết định không bắt rắn nữa, chỉnh lý đám thành quả của mình xong thì rời đi.

Vì thế, y bay tới cây đại thụ lúc này, dùng móng vuốt tóm lấy bảy con rắn độc vừa mới bắt, sau đó vỗ cánh bay đi.

Ngay lúc y vừa mới bay lên, Chu Mộ Phi chợt nghe thấy trong không khí tựa hồ có tiếng xé gió cực kỳ nhẹ.

Y chợt cảm thấy không ổn, vừa định bay lên cao tránh né, nhưng đã quá muộn.

Một tia chớp sáng bạc đánh thẳng vào phần bụng dưới của y.

Chu Mộ Phỉ cảm thấy cả người đau đớn, bắt đầu tê liệt mất dần cảm giác.

Y cố gắng chống lại, bay về phía trước mấy trượng, rốt cuộc không thể khống chế được cơn tê liệt nữa, chỉ kịp phát ra một tiếng thét thê lương liền vô lực rớt xuống đất.

Chu Mộ Phỉ nghe thấy tiếng chân đạp lá rất nhẹ, sau đó liền nhìn thấy một đôi giày gấm tơ tằm màu trắng cách mặt y vài thước.

Chu Mộ Phỉ ngẩng đầu lên liền thấy một gương mặt như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Y nhìn kỹ lại lần nữa, mới nhận ra người thiếu niên đang dùng khước mắt ra vẻ xem thường mà nhìn mình, chính là bạch y thiếu niên mà y và Độc Cô Lưu Vân lúc ăn cơm tại khách điểm đã nhìn thấy.

Hóa ra đám rắn độc là do người này nuôi, hèn gì bản thân cảm thấy trên người y có mùi của rắn.

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhìn Chu Mộ Phỉ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hóa ra là con súc sinh đầy lông như người giết chết đám rắn của ta! Ta phải bắt người đền mạng cho đám rắn yêu của ta!”

Nói xong, tay phải giơ lên, cây trượng gỗ màu đen cũng giơ lên cao.

Lúc này Chu Mộ Phỉ mới phát hiện trong tay người kia đang cầm một cây trượng gỗ, trên đầu gậy còn khắc một con rắn độc đang phun lưỡi rất sống động.

Vũ khí này, sao lại quen như vậy, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó thì phải....

Chu Mộ Phỉ nhíu mi định suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng xé gió đầy uy lực, cái đầu trượng chạm trở thành đầu rắn kia đã sắp đập xuống đầu y rồi.

Dưới tình huống nguy cấp, Chu Mộ Phỉ không kịp suy nghĩ, liền dùng hết toàn lực dốc sức nghiêng người qua một bên – nếu là bình thường, y tất nhiên có thể tránh thoát một kích này, lông tóc vô thương, nhưng hiện tại y đang bị trúng độc châm cả người đều tê liệt, tuy đã dốc ra toàn bộ tiềm lực để tránh né, nhưng vẫn bị đầu trượng đập trúng cánh, Chu Mộ Phỉ đột nhiên lùi cánh về, lông chim trên cánh cũng vì vậy mà bị nhổ toạt ra, khiến y phải thảm thiết kên lên một tiếng “Úc

”

Tiếng kêu thảm thiết vừa phát ra được một nửa, đầu trượng đã tiếp tục đánh tới.

Chu Mộ Phỉ liều mạng vỗ cánh, nhưng thứ nhất tốc độ của bạch y thiếu niên này rất nhanh, thứ hai thân thể của y hiện tại không còn sức lực, làm sao mà tránh được?

Trong lúc Chu Mộ Phỉ tưởng chừng như phải táng thân dưới gậy gỗ, liền thấy một đạo hàn quang nhanh như điện bay tới, chuẩn xác chặn ngay đầu trượng, giúp Chu Mộ Phỉ tránh thoát được một kiếp.

Bạch y thiếu niên thấy sắp sửa giết được con đại điều dám hại đám rắn yêu thương của mình, lại chợt bị một thanh trường kiếm ngăn lại, liền giận dữ, không thèm ngẩng đầu xem người tới là ai, đã âm thầm nâng nội lực từ ba thành lên bảy thành.

Y nghĩ dựa vào công lực của mình, chỉ cần dùng bảy thành nội lực là đã đủ để đối phương biết khó mà lui, không ngờ dù y có tăng thêm nội lực tạo áp lực đến như thế, nhưng chuôi trường kiếm kia lại chưa từng dịch chuyển lấy nửa phần, nội lực y đổ vào giống như trâu đất xuống biển, không có chút phản hồi.

Bạch y thiếu niên kinh ngạc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn người kia, đối phương hóa ra cũng chỉ là một thiếu niên tuổi tương đương mình, dung mạo tuấn tú khí chất băng lãnh, đôi mắt đen sâu không thấy đáy hoàn toàn không hề nhìn về phía y, chỉ nhìn chăm chăm vào con đại điều bị độc châm gây thương tích đang nằm dưới gậy kia, trong mắt toát ra vẻ thảm thiết không chút nào che giấu.

Từ lúc được sinh ra cho tới nay, bạch y thiếu niên chưa từng bị người ta khinh thị như vậy, trong lòng giận dữ, đồng thời lại dâng lên cô hạo thẳng mãnh liệt, lập tức gia tăng nội lực lên mười thành.

Nhưng mà, chuôi kiếm vẫn như cũ chưa từng dịch chuyển lấy nửa phần.

Bạch y thiếu niên thấy thế lại càng kinh ngạc, liền hiểu ra trường kiếm mềm dẻo, gậy gỗ cứng rắn, hơn nữa cây linh xà trượng vốn là dùng gỗ ngàn năm tuổi lại được ngâm trong nước thuốc mấy tháng mà chế thành,

độ cứng rắn không thua gì gậy đồng côn thiếc, ai ngờ lại không có cách nào đề phòng được trường kiếm của đối phương, có thể thấy nội lực của đối thủ cao hơn y.

Bản tính hiếu thắng của bạch y thiếu niên rất mạnh, càng gặp phải đối thủ lợi hại, y càng muốn dựa vào công phu thật của bản thân đánh thắng đối phương, bất đối phương phải tâm phục khẩu phục, y chớp mắt một cái, đột nhiên thu lại đầu trượng, đổi thành chiêu ‘linh xà xuất động’ công kích về phía hông của đối thủ, hòng dựa vào chiêu thức bí hiểm để thắng người có kinh nghiệm.

Người vừa tới kia đương nhiên là Độc Cô Lưu Vân, vừa rồi đỡ được một trượng của bạch y thiếu niên, trong lòng hẳn cũng đã thầm cảm thấy kinh ngạc.

Tuổi thiếu niên kia có vẻ nhỏ hơn hẳn một chút, thể nhưng nội lực lại khá thâm hậu, khiến hẳn phải dùng cả chín phần nội lực mới có thể chống đỡ được áp lực, có thể thấy người này không thể khinh thường.

Bởi vì trong lòng Độc Cô Lưu Vân có phòng bị, cho nên lúc bạch y thiếu niên đột ngột xuất chiêu ‘linh xà xuất động’ nhìn qua có vẻ bình thường, hẳn mới không vì khinh địch mà lộ ra sơ hở trước mặt đối thủ, thay vì xuất kiếm tấn công, hẳn lại cẩn thận nghiêng người né tránh, sau đó huy kiếm dùng chiêu ‘Bạch Vân xuất tự’.

17. Chương 17: Độc Cô Ép Hồi Thuộc Giải

Sự thật chứng minh, quyết định của hẳn là vô cùng chính xác, một chiêu ‘Linh xà xuất động’ của bạch y thiếu niên kia tuy có vẻ đã lộ ra sơ hở, nhưng kỳ thật lại cất giấu hơn mười hậu chiêu, y cố ý lộ ra nửa phần sơ hở chỉ vì muốn nhử Độc Cô Lưu Vân, sau đó liền tung ra toàn bộ hậu chiêu, muốn chiếm trước tiên cơ, đánh đối phương đến trở tay không kịp.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân lại không bị mắc câu, còn tự mình tạo ra cơ hội tấn công, khiến bạch y thiếu niên thất vọng, đồng thời còn sinh ra một cỗ kiêng kỵ với đối thủ, ngay lập tức, y biết bản thân không thể cứ mạo hiểm tấn công như vậy nữa, liền dùng trượng pháp tổ truyền, thủ nhiều công ít, không cầu công lao, chỉ cần không thất bại là được.

Nhưng trượng pháp tổ truyền của y lại quá huyền diệu quý bí, dù Độc Cô Lưu Vân đã cực kỳ cẩn thận, nhưng vẫn còn rất nhiều chiêu thức kỳ quái khiến hẳn không thể không ca thán.

Cũng may Độc Cô Lưu Vân đã luyện kiếm từ nhỏ, sự phụ của hẳn lại tinh thông tất cả môn phái dùng kiếm, vì được sự phụ tôi luyện từ nhỏ, nên hẳn có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với những chiêu thức quý dị như thế này. Do đó, hẳn không tham công mà liều lĩnh nữa, cũng lựa chọn phòng thủ làm trọng, tiền công chỉ là thứ yếu.

Hai người cứ quay cuồng đánh với nhau mấy chục chiêu, Chu Mộ Phi ở một bên nhìn, chẳng phân được ai thắng ai thua.

Bạch y thiếu niên không ngừng tung ra quái chiêu, khiến Chu Mộ Phi gấp tới độ không ngừng kêu lên tỏ ý nhắc nhở, nếu không phải hiện giờ y bị trúng độc toàn thân vô lực, hẳn đã sớm nhảy xổ vào trợ giúp rồi.

Tuy bạch y thiếu niên này có nhiều chiêu thức kỳ quái, nhưng kinh nghiệm đối địch lại không bằng Độc Cô Lưu Vân. Sau khi Độc Cô Lưu Vân đánh với y mấy chục chiêu, hẳn cũng đã nhìn ra được đại khái đường xuất chiêu cơ bản.

Mất thấy trận giằng co vẫn không ngừng tiếp diễn, Độc Cô Lưu Vân lo lắng đến an nguy của Chu Mộ Phi, lòng nôn nóng, không muốn lại dây dưa với người này nữa, liền lấy đạo của người đó mà trả lại cho người đó, đợi lúc chiêu thức quý bí của bạch y thiếu niên kia đánh tới, hẳn làm bộ như phản ứng không kịp, kiếm pháp đột nhiên bị loạn, lộ ra một chút sơ hở bên cánh phải.

Không lâu sau khi đánh nhau với Độc Cô Lưu Vân, bạch y thiếu niên đã sớm nôn nóng ở trong lòng, hiện lại thấy đột nhiên kiếm pháp của người kia hỗn loạn, lộ ra sơ hở, liền không thèm nghĩ ngợi gì nữa, lập tức tung ra một trượng trực đảo hoành long.

Cái Độc Cô Lưu Vân chờ chính là một chiêu này của y, đợi đến khi y dùng hết chiêu thức, liền thông thả ôm ngực nghiêng người né qua một bên, sau đó dùng mũi chân lấy đà lướt lên trước, trường kiếm trong tay liền vững vàng đặt trên cổ họng bạch y thiếu niên.

Chỗ yếu hại bị kẻ khác cưỡng chế, bạch y thiếu niên đành phải phần nộ mà dừng tay.

Độc Cô Lưu Vân thuận tay điểm vào mấy đại huyệt, hạn chế năng lực hành động của y, rồi mới xoay người về lại bên người Chu Mộ Phi, xem xét tình huống.

Hắn cẩn thận kiểm tra thân thể cho Chu Mộ Phi, còn chưa phát hiện ra thương tích, thì đã thấy con đại điều đang gian nan dùng mỏ chỉ vào bụng mình.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhìn theo hướng nó chỉ, lúc này mới phát hiện có một cây ngân châm cực kỳ nhỏ đang cắm ngay tại bụng dưới của đại điều.

Độc Cô Lưu Vân lập tức đoán ra trên ngân châm có bôi kịch độc, liền giữ ống tay áo làm vải lót, sau đó cùng hai ngón tay nhỏ ngân châm ra.

Dưới ánh nắng mặt trời, ngân châm mơ hồ phiếm ra lam quang, hiển nhiên là có độc, không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong lòng Độc Cô Lưu Vân phát lạnh, vội vàng lướt đến bên người bạch y thiếu niên, lạnh lùng mà nói: “Mau giao thuốc giải ra đây!”

Bạch y thiếu niên hung hăng trừng hắn, nghiêng rằng, nói: “Người ăn gian! Chúng ta đánh lại lần nữa! Người thắng thì ta lập tức đưa thuốc giải cho người!”

Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên sẽ không đánh nhau với y nữa. Đầu tiên là thắng bại khó phân, thứ hai là hai người giao thủ thì cần phải tốn thời gian, chỉ sợ kịch độc trên người Điều Nhi không thể chờ được nữa, liền nhíu mày, nói: “Người đưa thuốc giải cho ta trước, chờ độc trên người Điều Nhi được giải rồi, ta liền đánh với người!”

Xuất thân của bạch y thiếu niên vô cùng tốt, thuở nhỏ được sống an nhàn sung sướng, đã quen được người trong bang vây quanh mà cung phụng hầu hạ như sao quanh trăng sáng, đã sớm hình thành cá tính nói một thì không có hai, làm gì có người dám nghịch ý của y?

Hiện giờ lại gặp phải Độc Cô Lưu Vân dám dùng khẩu khí ra lệnh cho mình, trong lòng càng căm tức, khề cấn môi, căm giận mà nói: “Không đưa! Trừ phi người đánh với ta đã!”

Độc Cô Lưu Vân thấy y cố chấp như vậy, trong lòng cũng có chút tức giận.

Mắt thấy Điều Nhi đang trúng một thân kịch độc, rất có khả năng sẽ phát tác bất cứ lúc nào, hắn không thêm khách khí với bạch y thiếu niên nữa, tóm lấy cánh tay y, sau đó vén tay áo lên, hung hăng đâm ngân châm lên cánh tay trắng mềm kia.

Bạch y thiếu niên liền đau đến nhăn chặt hàng lông mày thanh tú, hít một hơi, sau đó lạnh lùng mà nói: “Người dám !”

Độc Cô Lưu Vân lạnh nhạt, vươn tay sờ ngực áo y, lấy ra một bọc đồ nhỏ, mở ra, nhìn thấy bên trong có hơn mười chai lọ nhỏ nhỏ, liền hỏi: “Lọ nào là thuốc giải?”

Bạch y thiếu niên hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt xoay người, giống như hoàn toàn không nghe thấy gì.

Độc Cô Lưu Vân cũng sợ thái độ của mình quá kém khiến đối phương bất chấp tất cả, liền cố nén giận, dịu giọng lại: “Vị này.... Thiếu hiệp, giờ người cũng trúng độc, cũng cần thuốc giải. Làm ơn nhanh nói cho ta biết lọ nào là thuốc giải, ta sẽ giúp người và Điều Nhi giải độc.”

Bạch y thiếu niên hừ mũi một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Độc Cô Lưu Vân thấy biểu hiện của y, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ thiếu hiệp lại coi rẻ tính mạng như vậy sao, tình nguyện tức giận với tại hạ, mà phải chết vì một con chim?”

Bạch y thiếu niên khinh miệt liếc Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi một cái, khinh thường nói: “Chỉ bằng thủ đoạn này mà người vọng tưởng muốn bản thiếu chủ trúng độc sao? Quả thực là si tâm vọng tưởng, nói chuyện viển vông!”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng quan sát khí sắc của y, quả nhiên thấy khuôn mặt tuần tú trắng trẻo hồng hào không giống người thường của y, nhất thời tỉnh ngộ: Xem ra tên này thường xuyên giao tiếp với độc vật, lại có cách tránh độc, nên độc châm kia không có hiệu quả với y.

Thấy có sử dụng độc với y cũng vô dụng, Độc Cô Lưu Vân không khỏi cuống lên, nâng tay đặt trường kiếm lên cổ bạch y thiếu niên, có chút căng thẳng, lạnh lùng nói: “Mau đưa thuốc giải ra đây, không thì giết người.”

Cổ của bạch y thiếu niên bị thanh kiếm sắc bén lia trúng, rách da chảy máu. Máu tươi chảy ra giống như hạt trân châu đỏ lăn xuống lưỡi kiếm, nhưng y lại mảy may không để ý đến.

Từ trước tới nay, y vẫn tâm cao khí ngạo. Lần đầu tiên bị thua trong tay người khác, y dĩ nhiên cảm thấy vô cùng nhục nhã, trong lòng đã hận Độc Cô Lưu Vân đến nghiến răng nghiến lợi. Hiện giờ Độc Cô Lưu Vân lại dùng tính mạng của y làm điều kiện thỏa hiệp, khiến y lại càng tức giận hơn.

Dựa vào tính cách của y, y hận nhất là bị người khác uy hiếp, huống chi thấy Độc Cô Lưu Vân xem trọng tính mạng của con đại điều kia như vậy, thuốc giải chưa tới tay thì chắc chắn sẽ không giết y, nhưng nếu hắn lấy được thuốc giải rồi thì không nhất định là ngược lại.

Bạch y thiếu niên nghĩ nếu đổi lại là mình, người y yêu thương sủng ái bị kẻ khác dụng độc, cho dù người có giao ra thuốc giải, bản thân cũng sẽ giết chết kẻ đó. Suy bụng ta ra bụng người, thiếu niên trước mắt này không chừng cũng sẽ có loại ý nghĩ đó, vì thế nếu không giao thuốc giải ra thì bản thân vẫn có thể có đường sống, nếu đã giao thuốc giải rồi, ngược lại chỉ có đường chết.

Nghĩ đến tận đây, bạch y thiếu niên vươn cổ lên, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Người giết đi! Giết ra rồi, con điều của người cũng không sống được!”

Độc Cô Lưu Vân không ngờ thiếu niên này lại quật cường như thế, nhất thời cảm thấy khó khăn.

Hắn không thể thật sự giết chết thiếu niên này, nhưng Điều Nhi của hắn trúng kịch độc là thực, không thể tiếp tục kéo dài hơn nữa.

Độc Cô Lưu Vân đau đầu không thôi, chợt nghe thấy có tiếng kêu vang lên ngay bên cạnh, hình như là đang kêu hắn.

Lúc này Độc Cô Lưu Vân mới nhớ tới trí tuệ của Điều Nhi không thua gì con người, có lẽ nó có biện pháp đối phó với thiếu niên này.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân vội vàng đến bên người Chu Mộ Phi, sau đó dịu dàng nâng nó dậy, dùng âm lượng chỉ có hai người họ nghe được mà thấp giọng nói: “Điều Nhi, người có cách bắt y giao ra thuốc giải không?”

Chu Mộ Phi ra vẻ tin tưởng tràn đầy, khẽ gọi một tiếng, sau đó quơ cái móng bởi vì bị trúng độc nên không được linh hoạt lắm đặt lên mặt đất, gian nan viết:

Cởi giày nó ra, cào gan bàn chân nó!

Độc Cô Lưu Vân:“!”

.....Ý kiến hay! Sao bản thân lại nghĩ không ra!

Hai mắt Độc Cô Lưu Vân tỏa sáng, sờ đầu Chu Mộ Phi, khen: “Người thật thông minh, ta không bằng người rồi!”

Chu Mộ Phi đắc ý kêu lên một tiếng: “Úc

” Phải đó phải đó!

Kỳ thật chiều này là cóp y chang thủ đoạn của Trương Vô Kỵ dùng để đối phó với Triệu Mẫn trong [Ý Thiên Đồ Long ký], nhưng y sẽ không nói cho Độc Cô Lưu Vân biết đâu!

Lúc này, Chu Mộ Phi đang thầm cảm tạ lão gia tử Kim Dung vô cùng, không ngờ ông lại có thể nghĩ ra được biện pháp tuyệt diệu đến thế.

Không ngờ, mấy bộ phim truyền hình nhiều tập kia, đến thời khắc mấu chốt cũng có thể dùng để cứu mạng!

Độc Cô Lưu Vân nhận được cảm nang diệu kế, tinh thần liền đại chấn, lập tức xoay người điểm lên huyết đạo bạch y thiếu niên, đưa tay tóm lấy một chân y, tay còn lại nhanh nhẹn lột giày ra.

Sắc mặt của bạch y thiếu niên khê biến, lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì?”

Độc Cô Lưu Vân không thèm để ý, lột luôn cả tất chân của y, lộ ra một bàn chân thon gầy xinh đẹp.

Bạch y thiếu niên không biết hắn đang muốn làm gì mình, trong lòng bối rối muốn rút chân về, nhưng huyết đạo lại bị điểm không thể động đậy, chỉ có thể để người ta nắm lấy.

Độc Cô Lưu Vân nhỏ giọng nói một câu “Đắc tội”, sau đó tay trái cầm lấy mắt cá chân tinh thể của thiếu niên, rồi dùng ngón trỏ của tay phải điểm vào huyết đạo trên gan bàn chân y, truyền nội lực qua.

Giây tiếp theo, bạch y thiếu niên liền cảm giác dưới gan bàn chân ngứa vô cùng, nhịn không được phải cười lớn từng đợt.

“Ha ha.....” Y vừa cười vừa cắn giận vừa nói: “Tiểu tử thối..... Ha ha..... Dám..... Ha ha ha..... Vô lễ..... Ha ha..... với bản thiếu chủ..... Ha ha..... Bản thiếu chủ..... Ha ha..... Không lột da..... Ha ha..... ngươi..... Ha ha ha ha.....”

Chu Mộ Phi nhìn thấy cảnh này, trong lòng thích thú: He he he, ai bảo người dám dùng độc châm bắn ông! Ân khổ đi! Ông xem người có thể kiên trì được bao lâu!

Sự thân chứng minh, lực kéo dài của bạch y thiếu niên so với dự đoán của Chu Mộ Phi thì tốt hơn nhiều.

Ước chừng khoảng một ly trà nhỏ trôi qua, y cứ nhiên còn không khuất phục.

Tuy phải cười đến mức cả người ngứa tới ngứa lui, nước mắt cũng chảy xuống, cười đến mức đau sốc cả hông, nhưng lúc Độc Cô Lưu Vân hỏi y thuốc giải, y vẫn cứ ngoan cố cắn răng cự tuyệt.

Chu Mộ Phi nhìn thấy cũng phải âm thầm bội phục nghị lực của y!

— thăng nhóc này ngang ngạnh thật, nếu ở trong thời kỳ kháng chiến, tuyệt đối là một liệt sĩ a!

18. Chương 18: Tiền Gian Hậ Sát

Lại thêm khoảng một ly trà nhỏ, bạch y thiếu niên cứ nhiên vẫn không chịu khuất phục.

Chu Mộ Phi ở một bên nhìn mà không khỏi nôn nóng trong lòng.

Kịch độc trong cơ thể y đã bắt đầu phát tác, toàn thân trên dưới càng lúc càng tê liệt nghiêm trọng hơn, may mà y giờ chỉ là một con điều, độc trên châm kia thì lại chuyển dùng để hại người, nếu không, chỉ sợ y đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi.

Nhưng hiện giờ, người càng nôn nóng hơn Chu Mộ Phi dĩ nhiên là Độc Cô Lưu Vân từ nãy đến giờ vẫn còn chưa hỏi ra thuốc giải. Mắt thấy tinh thần của Điều Nhi nhà hắn càng lúc càng uể oải không có tinh thần, còn bạch y thiếu niên kia thì lại không chịu khai ra thuốc giải, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy trong lòng nóng như lửa, bắt đầu nghi ngờ hiệu quả của phương pháp này.

Lúc này, Chu Mộ Phi cũng không chờ nổi nữa, thừa dịp vẫn còn chút thanh tỉnh vội vàng kêu lên hai tiếng, gọi Độc Cô Lưu Vân quay về bên người mình.

“Y vẫn không chịu giao thuốc giải. Hình như cách này không có tác dụng với y.” Độc Cô Lưu Vân thấp giọng áy náy nói.

Chu Mộ Phi âm thầm cào vuốt: “Úc

úc

” Mợ nó , ngay cả ‘khổ hình’ nham hiểm thế này mà thằng nhóc vẫn chịu được! Đây thiệt phản khoa học!

....Nhất định là do người chột lét không đúng cách rồi!

Độc Cô Lưu Vân có vẻ như nghe hiểu ý tức của y, đầu càng cúi thấp hơn: “Ta, ta đã cố hết sức... Có muốn, đổi biện pháp khác không?”

Chu Mộ Phi đương nhiên biết hắn đã cố hết sức rồi, nếu không thì cái tên bạch y thiếu niên kia cũng không có cưỡi điên cuồng như vậy.

Nhưng sao y vẫn còn chịu đựng được?

Đến tận cùng là do ý chí của y cứng cỏi, hay là do cách của lão Kim chỉ có tác dụng với phái nữ, mà tên này thì lại là nam?

Mặc kệ, nếu chiêu này đã vô dụng, vậy chỉ có thể nghĩ ra cách lợi hại hơn.

Chu Mộ Phi cúi đầu trầm tư một lát, lập tức có chủ ý mới.

Y cúi đầu cào cào móng, trong lòng nảy sinh ác độc: Con mẹ nó, thằng nhóc thối đáng chết, đừng trách ông đây quá thâm độc! Đầu năm nay muốn đối phó với mấy thằng kiên cường như thế này thì phải cho thuốc mạnh vào! Là mày bức ông phải tung ra tuyệt chiêu cuối cùng!

Độc Cô Lưu Vân thấy nó cắn chặt miệng, đôi mắt tròn đen lách lẹ ra tia sáng hung ác, nhìn không được mà sợ run cả người.

Chu Mộ Phi nâng móng, hung tợn viết lên mặt đất: Cởi quần áo nó, làm bộ hiệp nó!

Độc Cô Lưu Vân chấn động cả người, một giọt mồ hôi lạnh thấm chảy xuống thái dương: “.....Nhưng y là nam.” Điều Nhi trúng độc quá sâu khiến thần trí điên loạn rồi sao?

Chu Mộ Phi lập tức liếc mắt chim qua, dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn hắn: “Úc úc

~ úc úc

~”

Ta đương nhiên biết nó là nam !

Bởi vì thằng đó là nam cho nên chiêu này mới chắc chắn có hiệu quả!

Người lớn lên đẹp trai như vậy, nếu thằng kia là nữ thì nói không chừng sẽ ốm ở thuận nước trôi theo dòng cho người tới luôn thì sao!

Độc Cô Lưu Vân có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có ngày bị một con chim dùng ánh mắt ‘khinh bỉ’ nhìn mình, trong lòng đổ mồ hôi ròng ròng, không khỏi âm thầm tự trách bản thân: Quả nhiên bản thân quá ngu dốt bảo thủ không biết thời thế, còn không thông minh bằng Điều Nhi!

Hóa ra bởi vì bạch y thiếu niên kia là nam, dựa vào bản tính tự tôn của nam nhân, tuyệt đối sẽ không thể chịu nổi việc bị một tên cùng giới đặt xuống dưới thân xem mình như nữ nhân mà chà đạp.

— Nghĩ không ra đương nhiên không phải do lỗi của hắn, tuy lúc nhỏ hắn cũng có nghe qua một ý chuyện Long Dương đoạn tự*, nhưng là một người bình thường, ai lại rảnh rỗi đặc biệt để ý mấy chuyện đó a.

*đồng tính

Ngược lại là Chu Mộ Phi, trước khi xuyên việt đã từng có lần vô ý chui vào một trang web truyện đam mỹ dành cho đám con gái, dưới tình huống không hề được chuẩn bị tâm lý, sau khi đọc xong một bộ BL nổi tiếng thuộc thể loại phụ tử, luân x, nhân thú, sinh tử thiên lôi đủ loại, cả người liền bị sét đánh đến mức ngoài khét trong mềm, phải chạy trốn chết.

Tuy y chỉ đọc có mấy chương, nhưng bộ truyện nổi tiếng đó lại in đậm vào tâm trí như trang giấy trắng của y đến mức không thể xóa nhòa, đến nỗi lúc nghĩ cách đối phó với tên bạch y thiếu niên như liệt sĩ cách mạng kia, linh quang chợt lóe nhét ý tưởng biến thái này vào thẳng đầu y.

Độc Cô Lưu Vân quay đầu nhìn bạch y thiếu niên, trong lòng nhịn không được mà rói rầm một trận.

Hắn có thể xác định bản thân không hề có hứng thú với nam, nhưng vì Điều Nhi yêu cầu, đành phải hi sinh một lần thôi.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân liền cắn chặt răng, đứng dậy bước tới chỗ bạch y thiếu niên, nhưng lại bị đại điều cản lấy góc áo.

Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc quay đầu lại, thấy Chu Mộ Phi nhả miệng ra, dùng móng gian khổ mà viết trên đất: Diễn giống chút, đừng có qua loa!

Độc Cô Lưu Vân gật gật đầu, trên khuôn mặt tuần tú dần xuất hiện biểu tình quyết tâm hi sinh anh dũng, sau đó bình tĩnh xoay người bước đến chỗ bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên thừa dịp một người một điều trao đổi thì lặng lẽ vận công xung huyết, vừa mới qua được cửa quan trọng đầu tiên, đã thấy Độc Cô Lưu Vân quay trở lại, vội vàng ngừng đầu cảnh giác nhìn hắn.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu, cố gắng giả bộ hung ác: “Có đưa hay không?”

Bạch y thiếu niên cảm giận trừng mắt nhìn hắn, sau đó quay đi, dùng hành động tỏ vẻ quyết tâm và khinh thường.

Độc Cô Lưu Vân thấy y vẫn không chịu đi vào khuôn khổ, đành phải âm thầm cải thiện tâm lý một phen, sau đó túm lấy vạt áo của bạch y thiếu niên, “xoạt” một tiếng liền xé thành hai mảnh, lộ ra lồng ngực trắng nõn.

Bạch y thiếu niên đang âm thầm vận công xung huyết, cả kinh đến mức suýt chút nữa đã hụt hơi tẩu hỏa nhập ma, vội vàng thu hồi chân khí, cố nén chân khí nghịch chuyển, khí huyết trào dâng cuộn cuộn lại, thất thanh nói: “Người, người muốn làm gì?”

Độc Cô Lưu Vân cố gắng diễn ra bộ mặt hung ác hơn nữa, dùng giọng điệu lạnh lẽo mà nói: “Nếu như ngươi vẫn cứ cố chấp, vậy đừng trách ta vô lễ.” Vừa nói hắn vừa kéo toạt áo của y ra, sau đó cúi luôn cả đai lưng của y.

Bạch y thiếu niên kinh ngạc nhìn động tác của hắn, trong đầu chợt hiện lên một suy đoán đáng sợ, nhất thời đánh cái rùng mình, khuôn mặt tuần tú nháy mắt trắng bệch, lắp ba lắp bắp nói: “Người, đến tột cùng là, người muốn thế nào?”

Độc Cô Lưu Vân thấy sắc mặt y biến đổi, liền biết cách này có hiệu quả, không khỏi mừng thầm, cố ý trưng ra vẻ mặt âm trầm mà nói: “Nếu thiếu hiệp nhất định không chịu phối hợp, nhất định muốn ta nhìn Điều Nhi yêu cầu của ta độc phát thân vong*, ta dĩ nhiên phải lấy bồi thường từ trên người thiếu hiệp mới không bị thiệt rồi. Tuy tính cách của ngươi rất đáng ghét, nhưng khuôn mặt xem như miễn cưỡng cũng có thể cho vào mắt, thôi thì tạm chấp nhận vậy....” Vừa nói vừa giả dờ kéo quần bạch y thiếu niên xuống.

*chết vì độc phát tác

Khuôn mặt tuần tú của bạch y thiếu niên lại càng thêm trắng bệch, run giọng nói: “Người nhìn cho kỹ đi, ta là nam nhân!”

“Ta biết ngươi là nam nhân.” Độc Cô Lưu Vân gật đầu, không chớp mắt mà nói: “Nhưng trùng hợp ta lại là đoạn tụ.”

Bạch y thiếu niên:“.....”

Bạch y thiếu niên thấy cái quần của mình sắp sửa đã bị người ta tuột rớt tới nơi, mới hiểu đối phương đây là đang làm thật, đạo phòng tuyến tâm lý liền hoàn toàn bị phá hủy.

Vì không muốn chịu nỗi khuất nhục đáng sợ này, y đỏ mặt, run giọng nói: “Đừng, đừng tay! Ta đồng ý đưa cho người thuốc giải!”

Độc Cô Lưu Vân cố y tuột quần của y xuống một nửa, lộ ra cặp đùi trắng nõn nà mới chậm rãi dừng tay lại: “Người quyết định rồi sao? Không hối hận chứ?”

Bạch y thiếu niên liều mạng gật đầu.

Độc Cô Lưu Vân ra vẻ thật đáng tiếc mà chặc chặc hai tiếng, sau đó nói: “Vay mau đưa thuốc giải ra đây. Nếu thuốc giải có vấn đề, ta không ngại tiếp tục làm cái việc chưa xong đâu.”

Từ khi bạch y thiếu niên ra đời cho tới nay, chưa bao giờ phải chịu nỗi khổ vô cùng nhục nhã tới như vậy.

Quần áo hiện giờ đã bị người ta cởi ra hết một nửa, lộ nửa người trần truồng mặc người thương thức, khiến y cảm thấy xấu hổ giận dữ khuất nhục và thống hận, trong lòng đã sớm âm thầm đem Độc Cô Lưu Vân ra lăng trì trăm lần, ngược đôi mắt đào hoa đã phiếm hồng lên, dùng ánh mắt hung hăng như muốn giết người mà trừng Độc Cô Lưu Vân, cảm hận nói: “Mối thù hôm nay, bản thiếu chủ sẽ nhớ kỹ!”

Độc Cô Lưu Vân không chút phật lòng: “Tùy người. Cái nào là thuốc giải?”

Bạch y thiếu niên nâng tay chỉ vào một cái bình nhỏ màu đen, nói: “Bình kia. Cho nó uống một viên, lát sau độc liền giải.”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng cầm cái bình đen lên, sau đó đến trước mặt bạch y thiếu niên để xác nhận: “Là bình này?”

Bạch y thiếu niên gật gật đầu.

Độc Cô Lưu Vân vẫn không yên lòng, lạnh lùng nói: “Sau khi giải độc, ta sẽ không lập tức thả người đi, phải đợi thêm mấy ngày để xem hiệu quả thế nào. Nếu Điều Nhi có bất cứ chỗ nào không ổn, ta liền tiễn gian hủ sát* người, sau đó lột truồng người rồi xích lại, quăng người ra ngoài đồng hoang. Ta nói được thì sẽ làm được. Cho nên, người tốt nhất là xác nhận lại một lần nữa.”

*gian dân trước rồi giết sau

Không thể không nói, lời uy hiếp này đối với bạch y thiếu niên vẫn là cực kỳ hữu hiệu.

Khuôn mặt tuấn tú của y lúc đỏ lúc xanh một trận, rồi mới cắn răng thấp giọng mắng: “Vô sỉ! Hạ lưu! Sau này tốt nhất đừng để bản thiếu chủ bắt được, nếu không bản thiếu chủ sẽ hoàn trả gấp mười lần mối nhục ngày hôm nay!”

Mắng xong rồi, y mới nâng tay chỉ ra một cái bình nhỏ màu đỏ trong tay nải, nói: “Người lấy cái bình kia ra, lấy ra một viên, ăn cùng với thuốc trong bình đen, độc tính sẽ giải trừ hoàn toàn.”

Độc Cô Lưu Vân lại lấy cái bình đỏ qua, sau đó mở nút bình, mỗi bình đổ ra một viên thuốc.

Thấy thuốc trong bình đen là một viên thuốc màu đen, trong bình đỏ là một viên thuốc màu đỏ.

Độc Cô Lưu Vân hỏi: “Ăn hai cái này cùng lúc?”

Bạch y thiếu niên gật gật đầu.

Độc Cô Lưu Vân xoay người muốn đi, chợt nhớ đến cái gì đó, lại xoay người, điểm lên đại huyệt toàn thân y một lần nữa, sau khi xác nhận y không thể dựa vào nội lực để giải khai huyệt đạo xong, mới cầm hai bình thuốc vội vàng tới trước mặt Chu Mộ Phi.

Hiện Chu Mộ Phi đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, Độc Cô Lưu Vân ngồi xổm xuống, nâng đầu nó lên để nó dựa vào vai mình, khẽ gọi: “Điều Nhi, mau tỉnh lại, thuốc giải có rồi này.”

Chu Mộ Phi gian nan mở mắt ra, thấy Độc Cô Lưu Vân đang ngồi xổm ở trước mặt mình, trong tay còn cầm hai viên thuốc đỏ đen.

Chu Mộ Phi há miệng, để Độc Cô Lưu Vân nhét hai viên thuốc vào miệng cho y, sau đó duỗi duỗi cổ cổ nuốt xuống.

Qua một lát, Chu Mộ Phi cảm thấy giống như có một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt trong bụng, vừa nóng lại vừa đau. Cơn đau nhanh chóng lan khắp toàn thân, đau đến mức y nhịn không được phải quay cuồng giãy dụa, phát ra tiếng kêu khàn khàn thảm thiết.

Độc Cô Lưu Vân trắng bệch cả mặt, phi thân đến trước người bạch y thiếu niên, tay phải bóp lấy cổ kéo cả người y đứng lên, dùng thanh âm âm trầm lạnh lùng đến đáng sợ mà nói: “Người rốt cuộc đã cho Điều Nhi ăn cái gì?”

19. Chương 19: Canh Rắn Ăn Với Bánh Thịt Là Ngon Nhất

Bạch y thiếu niên cảm nhận được sát ý lạnh lẽo tỏa mát ra từ thân của người kia, cơn lạnh buốt từ cột sống lan truyền khắp toàn thân, y cố nén cơn đau đớn do bị bóp cổ và không thể thở lại, miễn cưỡng hé miệng ra nói: “Đó thực sự.....là.....thuốc giải.....”

Đôi mắt đen lạnh lùng đang cố nén cơn giận của Độc Cô Lưu Vân nhìn chằm chằm vào y, lớn tiếng quát: “Thế sao Điều Nhi lại đột nhiên đau đớn như vậy?”

“Buông.....Tay.....” Bạch y thiếu niên gian nan thở dốc, nói: “Ta.....sắp không.....thở nổi....”

Lúc này Độc Cô Lưu Vân mới nhận ra bản thân vì quá kích động nên đã dùng lực quá lớn, suýt nữa đã bóp chết bạch y thiếu niên trước mắt, hấn lập tức thả lỏng một chút, sau đó chỉ vào con đại điều đang đau đớn gào thét lẫn lộn ở bên kia, bình tĩnh mà nói ra từng chữ một: “Nếu Điều Nhi mà chết, ta sẽ bắt người chết không có chỗ chôn!”

Bạch y thiếu niên khẽ thở dốc, y há miệng hớp hai hớp khí thật lớn, rồi mới giải thích: “Thuốc bôi trên độc châm có tác dụng làm cho kinh mạch con người tê liệt, cả người đều phải chịu tổn thương. Nếu chỉ nuốt viên thuốc màu đen kia thì có thể bảo toàn được tính mạng của con điều nhà người, nhưng sau này sẽ không thể hành động bình thường được. Cho nên ta mới để nó ăn cả hai viên thuốc màu đỏ và màu đen, tuy hiện giờ đau đớn, nhưng gân mạch bị tổn thương sẽ hoàn toàn khôi phục lại. Nếu như người không tin, đợi một lát liền biết.”

Độc Cô Lưu Vân nghe y nói chuyện có trật tự rõ ràng, đành phải tạm thời lựa chọn tin tưởng y, thuận tay ném bạch y thiếu niên xuống đất như ném một chiếc túi da, rồi lại quay sang Điều Nhi nhà hấn.

Lúc này, cổ đau đớn nóng bỏng trong bụng của Chu Mộ Phi đã giảm bớt đi rất nhiều, cuối cùng không đau đến mức phải lẫn lộn nữa, chỉ nằm nghiêng trên đất mà thở hổn hển.

Độc Cô Lưu Vân ngồi xuống bên cạnh nó, đau lòng vươn tay vuốt ve bộ lông dính đầy tro bụi của nó, ôn nhu nói: “Điều Nhi, người cảm thấy tốt lên chút nào không?”

Chu Mộ Phi hữu khí vô lực gật đầu.

Trái tim này giờ vẫn nghẹn trong cổ họng Độc Cô Lưu Vân rốt cuộc mới thoáng thả lỏng xuống.

Lại qua một lúc lâu, Chu Mộ Phi đã cảm thấy tốt hơn nhiều, liền nghiêng người, giẫy dụa muốn đứng lên.

Thấy nó có thể tự mình đứng lên, Độc Cô Lưu Vân liền biết độc trong cơ thể nó đã giải được hơn phân nửa, xem ra lời bạch y thiếu niên kia nói là thật.

Độc Cô Lưu Vân bước đến trước người bạch y thiếu niên, qua loa chỉnh sửa lại quần áo vừa này đã bị hấn cởi ra cho y, sau đó xách gậy y đưa tới bên người Chu Mộ Phi, nói: “Như vậy là được rồi sao? Sau này Điều Nhi có đi chứng gì không?”

Bạch y thiếu niên lắc đầu, nói: “Không đâu. Nó đã ăn hết hai viên thuốc giải rồi, nhất định sẽ khôi phục như thường. Giờ người có thể thả ta đi được rồi chứ.”

Lúc y đang nói, Độc Cô Lưu Vân vẫn trầm ngâm quan sát vẻ mặt của y, biểu tình không giống như là đang nói dối. Nhưng Độc Cô Lưu Vân vẫn cứ không yên lòng, sợ chỉ cần sơ sẩy một cái liền sẽ bị bạch y thiếu niên này lừa, khiến Điều Nhi trúng độc lần nữa.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Bây giờ còn chưa được. Người phải đi cùng ta ba ngày ba đêm. Ba ngày sau, nếu Điều Nhi không có bất cứ dị trạng nào, ta sẽ thả người đi.”

Bạch y thiếu niên nghe thấy thế, khuôn mặt tuần tú lập tức sa sầm, hằm hằm nói: “Bản thiếu chủ đã giúp người giải độc cho con điều kia, người dựa vào cái gì mà muốn giam cầm bản thiếu chủ?!”

Độc Cô Lưu Vân căn bản không quan tâm y đang nói cái gì, đôi mắt đen nhánh chỉ chăm chú nhìn Chu Mộ Phi vừa mới tự đứng dậy ở bên kia.

“Điều Nhi,” Độc Cô Lưu Vân ôn vu vố về bộ lông màu nâu đậm đằng sau lưng đại điêu, dịu dàng nói: “Người giờ cảm thấy sao?”

Chu Mộ Phi cảm thấy toàn thân đã hoàn toàn được khôi phục, cảm giác tê liệt lúc trước đã dần dần biến mất, tuy còn có chút vô lực, nhưng cơ bản đã không còn gì đáng ngại, vì thế liền kêu hai tiếng “Úc úc” tỏ vẻ đáp lại.

Độc Cô Lưu Vân sống cùng đại điêu đã bảy tám năm, đã có thể hiểu được đại khái tiếng chim của nó, biết câu trả lời của nó chính là đã tốt hơn nhiều, hẳn liền nhẹ nhõm.

Độc Cô Lưu Vân hỏi: “Người tự đi được không?”

Chu Mộ Phi gật gật đầu.

Bạch y thiếu niên nhất thời kinh ngạc mở to mắt.

Con chim lớn đang gật đầu với người, loại cảm giác này....rất quý dị.

Độc Cô Lưu Vân thấy Chu Mộ Phi gật đầu, lúc này mới yên lòng, vươn tay nhắc bạch y thiếu niên lên, bắt chước kiểu kẹp bao tải mà kẹp y ở dưới nách, sau đó không thèm để ý đến cái miệng ồn ào của bạch y thiếu niên không ngừng kêu lên “Chờ đã, ta muốn mang theo linh xà trượng và xà nhi bảo bối của ta, còn đan dược của ta nữa....” lập tức sải bước đi về phía trước.

Bạch y thiếu niên bị điểm huyệt đạo không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho Độc Cô Lưu Vân mang y đi về phía trước, trong lòng đã sớm nghiêng răng nghiêng lợi thầm đem Độc Cô Lưu Vân ra lăng trì cả một trăm lần a một trăm lần.

Tiểu tử thôi, người chờ đó cho bản thiếu chủ!

Đại bản thiếu chủ giải khai huyệt đạo xong, ta liền ném người cho xà nhi bảo bối của ta làm bữa cơm trưa!

Còn cái con súc sinh đầy lông bên cạnh người, bản thiếu chủ sẽ nhỏ từng cọng lông một trên người nó xuống, sau đó nướng chim lên ăn! Dùng lông chim làm chân đắp!

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đang sải bước tới chỗ buộc ngựa đột nhiên đánh một cái hắt xì vang dội.

Độc Cô Lưu Vân xách bạch y thiếu niên tới bên cái cây đại thụ buộc ngựa, vút ngang người y lên lưng ngựa, sau đó cởi dây cương, phi thân leo lên lưng ngựa, lo lắng đại điêu vừa mới giải được kịch độc, nên không dám đi quá nhanh, đành tùy ý con ngựa chậm rãi bước về phía trước.

Chu Mộ Phi cùng con ngựa đi bộ khoảng chừng một nén nhang, cảm thấy khí lực đã khôi phục được bảy tám phần, liền kêu lên một tiếng với Độc Cô Lưu Vân, ý bảo có thể đẩy tốc độ nhanh hơn, rồi vỗ vỗ cánh bay lên không trung.

Lúc này Độc Cô Lưu Vân mới không nặng không nhẹ phất roi vào mông ngựa, thúc vào háng nó một cái, tuần mã liền tăng tốc.

Ngựa tăng tốc, kết quả chính là bạch y thiếu niên bị đặt ngang người trên lưng ngựa bị hại thê thảm, bụng của y vừa vặn đặt ngay trên lưng ngựa, bị xóc nảy đến chết đi sống lại.

Độc Cô Lưu Vân ra roi thúc ngựa chạy hơn nửa giờ, rốt cục cũng đến được chân núi Chung Nam.

Bởi vì phía trước đã là đường núi, mà ngựa lại không thể lên núi, hẳn đành phải tìm đại một gốc cây đại thụ mà cột ngựa lại, sau đó kéo bạch y thiếu niên đang nằm trên lưng ngựa xuống.

Bạch y thiếu niên bị xóc nảy hết một đường, dạ dày đảo lộn cồn cào cực kỳ lợi hại, muốn nôn ra, nhưng huyệt đạo lại bị điểm, ngay cả muốn dựa vào đại thụ nòn trong chốc lát cũng là chuyện xa vời, chỉ có thể liều mạng nhịn xuống, nhịn đến mức khuôn mặt tuần tú trắng bệch cả ra, nghiêng chặt răng, trong lòng nguyên rủa cái tên hỗn tiểu tử to gan lớn mật dám ngược đãi y ngàn lần vạn lần.

Độc Cô Lưu Vân cũng thấy sắc mặt y không được tốt lắm, liền tốt bụng giải huyết đạo tay chân cho y, để y có thể tự do hoạt động một chút, đương nhiên huyết đạo phong bế nội lực của y vẫn không được giải, chẳng những không giải, mà còn điểm thêm một lần nữa cho chắc.

Sau đó bạch y thiếu niên tập tễnh đi tìm cây, dùng tay đỡ lấy thân cây mà nôn khan; Độc Cô Lưu Vân thì lại cùng đại điều Chu Mộ Phi mới vừa đáp xuống đất tìm một cái cây khác mà ngồi xuống.

Sau đó Độc Cô Lưu Vân lấy bánh nhân thịt mua ở khách điểm từ trong tay nải ra, chia cho Chu Mộ Phi một nửa.

Chu Mộ Phi giờ móng vuốt sáng chói như hiến vật quý cho hân – bên trong móng vuốt nắm chặt kia là hai con rắn độc năm màu sắc sỡ.

Chu Mộ Phi: “Úc úc

úc úc

~” Đây, nấu canh rắn đi! Canh rắn ăn với bánh thịt là ngon nhất đó!

Độc Cô Lưu Vân giờ mới biết Điều Nhi nhà hân cư nhiên vẫn không quên lạng lẽ bí mật quay lại lấy mấy con rắn chết, khéo miệng không khỏi hơi hơi co quắp.

Lúc này bạch y thiếu niên vừa mới nôn khan xong đi qua, nhìn thấy mấy con rắn độc đã sớm bỏ mạng trong vuốt của đại điều, vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đó là xà nhi bảo bối của y nuôi, khuôn mặt tuấn tú nhất thời âm trầm, cắn răng nói: “Người muốn ăn xà nhi của ta?”

Chu Mộ Phi dùng ánh mắt khiêu khích mà liếc y, sau đó nói: “Úc úc

úc úc

~” Thế nào? Đau lòng sao? Đám rắn này đã chết sạch cả rồi, để cho chúng ta ăn không phải tốt hơn là để tụi nó trắng bệch bạc cả ra rồi hư thối sao? Làm người không thể quá keo kiệt đó nha!

Bạch y thiếu niên đột nhiên có thể nhìn ra được ý khinh thường và khiêu khích trong mắt của đại điều, lập tức cảm thấy cơn giận dữ cuộn trào trong lòng, tiến tới hai bước, trừng đôi mắt đào hoa đầy vẻ oán giận mà nhìn một người một điều, nói: “Các người ăn xà nhi của ta thử xem!”

Chu Mộ Phi không ngờ y đã bị biến thành một tên tù nhân thế nhưng vẫn có thể kiêu ngạo đến vậy, lại nghĩ lúc này bản thân đã ăn không ít khổ suốt nữa còn chết dưới tay của y, trong lòng cũng bốc lên một cỗ lửa giận, liền không thèm nhìn bạch y thiếu niên nữa, “sưu sưu” hai phát mổ bụng rắn độc, lấy hai túi mật rắn giao cho Độc Cô Lưu Vân.

Tuy Độc Cô Lưu Vân cảm thấy Chu Mộ Phi giết chết rắn nhà người ta nuôi lại còn nhất định muốn ở trước mặt người ta nấu canh rắn thì cảm thấy có chút quá đáng, nhưng hân đã nuôi Điều Nhi bảy tám năm rồi, nên bao che khuyết điểm vẫn là muốn bao che khuyết điểm, huống hồ hai con rắn này vừa thấy chính là loại kịch độc vừa cắn một cái liền chết, thiếu niên này còn trẻ như vậy cư nhiên lại đi nuôi độc vật hại người nhiều như thế, cũng chẳng phải là người lương thiện gì, nói không chừng lại là hậu nhân của ma đầu tà phái nào đó, cho y một chút giáo huấn cũng tốt.

Nghĩ đến đây, hân liền đưa tay nhận lấy hai túi mật rắn, quay đầu nói với bạch y thiếu niên: “Vị tiểu huynh đệ này, nếu rắn của ngươi đã chết rồi, thì cho Điều Nhi nhà ta nấu canh rắn đi. Đi hết nửa ngày, chắc ngươi cũng đói bụng rồi, ta lấy bánh thịt cho ngươi ăn, xem như là bồi thường.”

Vừa nói vừa lấy bánh thịt của mình đưa cho bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên vừa nhận lấy liền quăng thẳng xuống đất, mắng: “Ai thích cái bánh nát của ngươi! Xà nhi nhà bản thiếu chủ là trân phẩm hiếm thấy trên đời, cho dù có đem ngươi và con súc sinh đầy lông kia bán lấy tiền cũng không bù nổi!”

Chu Mộ Phi nghe thấy y mắng bản thân là súc sinh đầy lông, đôi mắt điều lập tức trừng lên.

Mẹ nó cái thằng nhóc thôi tha tóc dài náo nhãng ai là súc sinh đầy lông đó?!

— Ông đây rõ ràng là thần điều anh tuấn uy vũ anh tư hiên ngang!

Chu Mộ Phi giận dữ, rất muốn cào lên cái mặt trắng nõn của bạch y thiếu niên kia hai nhát, để xem tên đó còn dám mắng mình là súc sinh đầy lông nữa hay không.

Nhưng mà...Y buồn bực cúi đầu nhìn bộ dáng hiện giờ của bản thân, sau đó lặng lẽ dừng công kích.

Bản thân hiện giờ quả thực chỉ là một con đại điêu, cũng khó trách người ta lại thuận miệng mắng như vậy. Nếu y quả thực làm vậy thì có chút vô thố, có vẻ quá nhỏ nhen rồi, huống chi bản thân đã giết rắn nhà người ta còn chuẩn bị ăn luôn rắn nhà người ta, cũng có chút đui lý.... Vì thế, không thèm chấp nhặt với thằng nhóc này nữa.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi gơ gơ cái móng sắc bén ngay cách mặt mặt bạch y thiếu niên vài tấc hòng uy hiếp, sau đó cúi đầu mổ bánh thịt mà ăn.

20. Chương 20: Hóa Ra Âu Dương Phong Là Tiểu Bạch Kiểm*

Tiểu bạch kiểm: ý chỉ những nam tử mặt trắng mày trơn yếu đuối thường phải dựa vào người khác.

Độc Cô Lưu Vân kiểm một ít cành khô ở gần đó, sau đó từ trong túi đồ treo trên lưng ngựa lấy nồi và muối mua ở trấn trên ra, đổ phân nửa nước vào nồi, sau đó lột da loại bỏ hết tuyến độc của con rắn rồi bỏ vào trong nồi, cuối cùng bắt nồi lên bếp bắt đầu nấu canh rắn.

Bạch y thiếu niên trở mắt nhìn đám xà bảo bối mà mình đã phải tân tân khổ khổ dùng đủ loại thuốc độc nuôi bị người ta lột da chặt khúc bỏ vào nồi làm canh rắn, lòng đau đến mức cả khuôn mặt tuần tú đều tái mét xanh xao. Trong lòng càng hận không thể thiên đao vạn quả ăn thịt lột da một người một điêu kia để tiêu trừ mối hận trong lòng.

Nhưng mà, nội lực của y đã bị phong bế, rơi vào trong tay đối phương, vì muốn bảo toàn tính mệnh đành phải tạm thời nén giận, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đợi đến lúc có thể thoát thân tìm được linh xà trượng, tay nải chất đầy độc dược và mấy chục con rắn độc còn lại, nhất định sẽ quay về báo thù rửa hận.

Đến lúc đó, y sẽ không cậy mạnh so bì công phu với đối phương nữa, vừa lên liền trực tiếp dùng ám khí độc nhất kết liễu con súc sinh đầy lông đáng chết kia, sau đó lại dùng xà trận vây khốn tên tiểu tử thối chán ghét đó, bắt hắn bị rắn độc cắn đến chết đi sống lại, sau đó buộc hắn khóc ròng dập đầu bồi tội với mình!

Lúc bạch y thiếu niên ngưng tụ toàn bộ oán niệm vào trong ánh mắt, thì nồi canh rắn đã dần dần tỏa mùi thơm ngon ra khắp bốn phía.

Tuy Chu Mộ Phi đã ăn hết hai cái bánh thịt, nhưng so với ăn no thì còn cách khá xa, giờ lại ngửi thấy mùi thơm nồng đậm mê người, ngón trở lập tức đại động, nước miếng suýt nữa đã chảy ra.

Độc Cô Lưu Vân chờ đến khi thịt rắn trong nồi canh tỏa hương mê người kia mềm ra, mới dùng ống tay áo ngăn nhiệt nhắc nồi xuống, sau đó lấy một cái thìa gỗ nhỏ từ trong bao quần áo treo trên lưng ngựa ra, quây đầu lại bảo Chu Mộ Phi tới đây ăn canh.

Chu Mộ Phi đã sớm đợi không kịp, vội vàng vẫy cánh bay qua, thành thành thật thật đứng bên cạnh Độc Cô Lưu Vân duỗi cổ chờ ăn.

Độc Cô Lưu Vân múc ra một muống canh rắn, nhưng không có như ngày thường đưa cho Chu Mộ Phi, mà lại đi đến trước mặt bạch y thiếu niên đang bạnh quai hàm sinh hờn dỗi, dùng vẻ mặt ôn hòa mà hỏi: “Người muốn uống một thìa không?”

Bạch y thiếu niên mặt mày tái mét thở phì phì, nói: “Không cần!” Nói xong, liền lạnh mặt đi ra xa.

Chu Mộ Phi ở một bên yên lặng nhìn Độc Cô Lưu Vân vô duyên vô cớ chạy tới chỗ bạch y thiếu niên ăn cần dâng đồ ăn, trong lòng chua đến không tả nổi. May mà y chỉ là một con điêu, nếu y mà là người, chỉ sợ mặt mày của y đã đen thui như Bao Thanh Thiên rồi.

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân bị bạch y thiếu niên kia ngó lơ, Chu Mộ Phi không khỏi thầm nói ở trong lòng: Đáng lắm! Ai bảo người rảnh rồi chạy đi vuốt mông ngựa, giờ chụp trúng vó ngựa cho chết!

Độc Cô Lưu Vân đi đến bên người Chu Mộ Phi, nhìn thấy thịt trong thìa đã lạnh rồi, liền đưa cho Chu Mộ Phi, nói: “Nếu y không ăn, vậy hai chúng ta ăn đi.”

Chu Mộ Phi thở phì phì quay đầu đi.

Hừ, người khác không ăn mới đem qua đây cho ta ăn, người nghĩ ta là cái thùng rác chắc?!

Độc Cô Lưu Vân lúc này mới để ý tới Điều Nhi có chút khác thường, có vẻ như đang sinh hờn dỗi. Liền cẩn thận nghĩ lại, nhất thời hiểu ra vì sao Điều Nhi nhà hắn lại giận dỗi như vậy.

Độc Cô Lưu Vân dịu dàng vuốt ve lưng Chu Mộ Phi, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy kia, dịu dàng trấn an: “Điều Nhi, người tức giận bởi vì ta đưa canh rắn cho y ăn trước sao?”

Chu Mộ Phi vẫn lắc đầu không thêm quan tâm hắn, ý tứ cũng rõ ràng là đang cam chịu.

Độc Cô Lưu Vân không khỏi có chút buồn cười, vẫn ôn tồn nói: “Ta chỉ lễ phép hỏi y một câu mà thôi, dù sao thì rắn cũng là của y mà.”

Chu Mộ Phi nghe vậy, cơn tức giận liền tiêu tán hơn phân nửa, hơn nữa mùi thơm ngon của canh thực sự quá là mê người, vì thế y không thêm bực bội với Độc Cô Lưu Vân nữa, quay đầu ăn thịt rắn đặt trên thìa gỗ.

Vì thế Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi ngồi ở trước nồi, ta một thìa người một thìa ăn canh rắn đến cả miệng bóng lưỡng.

Bạch y thiếu niên ngồi ở dưới tàng cây, nhìn một người một điều thân thiết cùng dựa vào nhau ăn canh rắn, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn, nghiêng răng oán giận nói: “Ăn đi, cho các người ăn đấy! Sớm muộn gì cũng độc chết các người!”

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi dĩ nhiên sẽ không bị độc chết, bọn họ ăn sạch canh và thịt rắn ngay cả chút mẩu vụn cũng không có, mới thêm thường dọn dẹp nồi và thìa gỗ, sau đó Độc Cô Lưu Vân đến trước người bạch y thiếu niên, nói: “Nghỉ đủ rồi chứ? Nghỉ đủ rồi thì chúng ta lên núi.”

Bạch y thiếu niên đã sớm đoán ra Độc Cô Lưu Vân muốn lên núi Chung Nam, nghe xong cũng không kinh ngạc, liền đứng dậy đi theo đằng sau Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân đã sớm tịch thu toàn bộ ám khí độc được trên người y, lại phong bế nội lực của y, hướng hồ ở phía sau còn có Điều Nhi chiếu ứng, bởi vậy hoàn toàn không e ngại y sẽ âm thầm giở trò quỷ, tùy ý mặc y đi theo sau mình.

Núi Chung Nam là nơi Toàn Chân giáo – giang hồ đệ nhất đại phái – cư ngụ, vì giáo chúng Toàn Chân giáo muốn lên xuống núi thuận tiện hơn, đã mở rộng đường núi và dùng đá tảng trải đường, vì thế đường khá bằng phẳng, trở thành thông đạo chủ yếu để lên núi Chung Nam.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân lên núi Chung Nam là bởi vì muốn âm thầm điều tra xem Toàn Chân giáo có liên quan gì đến vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia và Độc Cô kiếm phổ năm đó hay không, lại sợ bị đệ tử Toàn Chân giáo phát hiện, cho nên không thể quang minh chính đại lên núi theo thông đạo đó được.

Vì thế, Độc Cô Lưu Vân cố ý đi đường vòng tới ngọn núi bên cạnh núi Chung Nam.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân mang theo bạch y thiếu niên và đại điều Chu Mộ Phi, hai người một điều đi dọc theo con đường núi nhỏ không một bóng người lên núi Chung Nam.

Bạch y thiếu niên thấy Độc Cô Lưu Vân không đi đường thẳng, mà lại lựa chọn con đường nhỏ gấp ghe khó đi, trong lòng không khỏi cực kỳ nghi ngờ.

Mục đích của y trong chuyến đi này chính là đến núi Chung Nam giúp lão đạo sĩ lỗ mũi trâu kia, nhưng lại nghe nói kiếm thuật của Toàn Chân giáo thiên hạ vô song, cường giáo Thanh Hư chân nhân chính là đương kim thiên hạ đệ nhất cao thủ kiếm thuật, y là ghé con mới sinh thì làm sao biết sợ cạp, liền tự ý rời khỏi hậu sơn núi Bạch Đà đến thiên hạ tìm cao thủ đã thành danh mà tỷ thí, chỉ dựa vào một cây Linh

xà trượng xuất thần nhập hóa và ám khí kịch độc khó lòng phòng bị đã đả bại được không ít cao thủ. Vì thế y liền tự cao tự đại, nghĩ rằng những cao thủ kiếm khách trong thiên hạ đều là hư danh, cho nên mới chuẩn bị lên Toàn Chân giáo khiêu chiến với Thanh Hư chân nhân, đả bại hắn, một bước vang danh khắp thiên hạ.

Ai ngờ, y vừa mới tiến vào chân núi Chung Nam, còn chưa nhìn thấy nửa đạo sĩ Toàn Chân giáo, đã thua trong tay một tên tiểu tử không chút danh tiếng.

Bạch y thiếu niên nổi giận đùng đùng, cũng đã hiểu được câu “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”*, ở trên giang hồ, võ công lợi hại hơn Linh xà trượng pháp của Bạch Đà sơn có không ít, cao thủ lợi hại hơn huynh đệ ta cũng có không không ít người, những lời này xác thực là có vài phần có đạo lý. Đáng vẻ kiêu căng cuồng ngạo lúc trước cũng đã thu liễm không ít, đối với quần hùng thiên hạ cũng đã bớt đi vài phần khinh thường.

*Người có người giỏi hơn, núi có núi cao hơn

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân võ công cao cường, còn tưởng y và hắn có cùng mục đích đến núi Chung Nam để khiêu chiến với lão đạo sĩ lỗ mũi trâu, muốn đánh một trận liên thành danh, nay lại thấy hắn vì muốn tránh tai mắt của đệ tử Toàn Chân giáo mà chọn đường nhỏ, nhịn không nổi cơn tò mò nghi hoặc, liền hỏi: “Người lên núi Chung Nam làm cái gì, sao không đi đường chính?”

Độc Cô Lưu Vân thần nhiên nói: “Không liên quan tới người.”

Bạch y thiếu niên nhìn khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình của hắn, cảm thấy bị cho ra rìa, cả giận nói: “Bản thiếu chủ không thèm biết! Xem người lên lút lên núi, khẳng định là phi gian tức đạo*, không có gì tốt. Bản thiếu chủ là đang lo lỡ như đang lúc cùng người lên núi thì bị đệ tử Toàn Chân giáo phát hiện, sau đó bị lầm tưởng là tiểu tặc, sẽ hủy hết anh danh một đời của bản thiếu chủ!”

*không cướp thì cũng là trộm

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy, cười nhạo một tiếng: “Một đời anh danh? Chẳng lẽ người rất có tiếng sao?”

Bạch y thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời, ngạo nghễ nói: “Đương nhiên! Bản thiếu chủ rất có danh tiếng, trên giang hồ không người không biết không người không hiểu!”

Độc Cô Lưu Vân nhìn bộ dáng không dính chút bụi trần của y thì không khỏi buồn cười, liền mỉm cười và nói: “Người tên gì, nói nghe chút.”

Bạch y thiếu niên thấy hắn hỏi tính danh của mình, đang muốn thuận miệng nói ra, nhưng lại dừng lại, nói: “Bản thiếu chủ dựa vào cái gì phải nói cho người biết?”

Độc Cô Lưu Vân thần nhiên nói: “Người không muốn nói thì thôi quên đi.”

Bạch y thiếu niên nghe xong câu nói nhẹ nhàng băng quơ kia, chợt có chút tức giận ở trong lòng, thầm nói: nếu người không muốn biết thì ta càng muốn nói cho người nghe.

Liền lớn tiếng nói: “Nói ra sợ dọa đến người thôi, ta chính là thiếu chủ Bạch Đà Sơn mấy tháng trước ta đã đánh bại chương môn ba phái Hoa Sơn, Thanh Thành, Điểm thương, cũng là người có thể an toàn thoát khỏi Thập bát La Hán trận – Âu Dương Phong.”

Nói xong, y liền dùng khoeo mắt vụng trộm liếc Độc Cô Lưu Vân, chờ xem biểu tình cực kỳ hoảng sợ của đối phương, nào ngờ Độc Cô Lưu Vân lại chỉ lắc đầu, nói: “Âu Dương Phong? Chưa hề nghe qua. Núi Bạch Đà thì có chút quen tai.”

Bạch y thiếu niên Âu Dương Phong nghe vậy nhất thời phun ra một ngụm máu tương trong cổ họng.

Mấy tháng nay y đã đánh bại mấy chương môn đại môn phái, thanh danh trên giang đã rất nổi, có thể nói là có nhất thì không có hai, không ngờ người kia lại nói hắn chưa hề nghe qua tên Âu Dương Phong, thật sự là không thể nhịn nổi mà!

Kỳ thật cũng không phải là chuyện lạ gì, Độc Cô Lưu Vân chỉ vừa mới xuống núi mấy ngày trước, sự phụ lại rất ít kể mấy điển cố trên giang hồ cho hắn nghe, vì thế đừng nói là vô lâm tân tú Âu Dương Phong, ngay cả những cao thủ đã thành danh từ hơn mười năm trước cũng chưa từng nghe qua.

Âu Dương Phong dĩ nhiên sẽ không nghĩ như vậy, y nghĩ Độc Cô Lưu Vân là đang cố ý coi thường y, trong lòng càng hận đến nghiến răng.

Bất quá, tuy Độc Cô Lưu Vân thờ ơ với cái tên Âu Dương Phong, nhưng Chu Mộ Phi ở phía sau lại không trấn định được như hắn.

Y vốn đang sánh vai đi cùng Âu Dương Phong, phòng ngừa thiếu niên thiện dùng độc này âm thầm giở trò xấu, không kịp đề phòng nghe thấy bạch y thiếu niên kia nói y tên là Âu Dương Phong, đỉnh đầu liền vang lên một tiếng sấm vang trời, suýt nữa đã trượt chân, lăn xuống núi.

Đờ cờ mờ!

Cái tên bạch y thiếu niên mặt mày trắng nõn này là một trong Thiên hạ Ngũ tuyệt đỉnh đỉnh đại danh trong thế giới võ hiệp Kim Dung, trong lần Hoa Sơn luận kiếm lần thứ hai đã thắng Đông Tà Nam Đế Bắc Cối Tây Độc, Âu Dương Phong sao?!

Bản thân không có nghe lầm chứ?!

Chu Mộ Phi lặng lẽ nhìn tướng mạo tuấn mỹ ngọc diện chu thân ở bên cạnh, thấy thế nào cũng là một bạch y thiếu niên mặt mày trắng bóc, lại yên lặng nhớ lại hình tượng chú hai Cẩm Giang cao lớn khôi ngô, mặt đầy râu quai nón, quắc mắt nhìn trừng trừng trong bản phim [Anh hùng xạ điêu] mà mình coi hai năm trước, nhất thời càng phát phờ trước gió hơn trước.

21. Chương 21: Buổi Tối Thám Thính Toàn Chân Giáo

Này, này này, truyền thuyết và hiện thực cũng quá khác rồi đó!

Ai mà ngờ cái tên Tây Độc Âu Dương Phong hung thần ác sát oai phong một cõi trong truyền thuyết lúc trẻ lại là cái dạng tiểu bạch kiếm gãy gãy tuấn tú nếu mà xuyên tới hiện đại thì có thể trực tiếp thăng làm thần tượng mình tình luôn vậy chứ!

Nguyên tác của lão Kim rốt cục miêu tả Tây Độc Âu Dương Phong như thế nào vậy?

Cụ thể thì y không nhớ rõ, nhưng khẳng định không phải là lão già mặt trắng hay tên trung niên mặt trắng gãy gãy tuấn tú như thế này đâu.

Cũng chính vì hình tượng Âu Dương Phong trong phim truyền hình thật sự kém quá nhiều so với hình tượng Âu Dương Phong hiện giờ, cho nên lúc Chu Mộ Phi thấy y nuôi rắn độc và cây Linh xà trượng trên tay mới hoàn toàn không nghĩ tới y vậy mà lại là Tây Độc.

Cho nên, lúc lỡ tai nghe được tên tiểu bạch kiếm này tự xưng là Âu Dương Phong, y mới bị khiếp sợ như thế.

May mà giờ y chỉ là một con điều, không ai có thể nhìn ra biểu tình trên mặt y, cho nên Âu Dương Phong chỉ nhìn thấy chân đại điều trượt một cái, suýt nữa ngã sấp xuống rồi thôi, hoàn toàn không phát hiện ra có cái gì khác thường.

Hiện tại Chu Mộ Phi đang ở trong cơn khiếp sợ vô cùng, mà Âu Dương Phong ở bên kia thì bày ra đủ loại cảm xúc khó chịu vì bị Độc Cô Lưu Vân khinh thị.

Y quay đầu liếc nhìn Độc Cô Lưu Vân, giọng điệu bất thiện, nói: “Người thật sự chưa từng nghe qua tên của ta?”

Độc Cô Lưu Vân đầy vẻ ngạc nhiên mà lắc đầu.

Âu Dương Phong quyết tâm phải trả đũa lại một lần, liền hỏi: “Người nói tên người là gì?”

“Độc Cô Lưu Vân.” Độc Cô Lưu Vân vẫn cứ bước tới trước, một chút cũng không ngừng, sắc mặt không chút thay đổi mà nói.

Âu Dương Phong lập tức nói: “Chưa từng nghe qua. Xem ra người mới là kẻ vô danh tiểu tốt.”

Độc Cô Lưu Vân không để tâm mà “à” lên một tiếng, khỏe mắt không thèm liếc qua nhìn Âu Dương Phong lấy một cái.

Âu Dương Phong cảm thấy bản thân cứ như đánh vào bông gòn, nhất thời tức giận đến mặt mày tái mét.

Đại điều Chu Mộ Phi ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của y, âm thầm cười đến suýt vỡ bụng.

Hai người một điều đi khoảng chừng hai canh giờ, đến khi bầu trời bắt đầu tối sầm xuống thì mới đi chưa tới nửa lộ trình.

Độc Cô Lưu Vân thấy sắc trời đã muộn, liền nói với Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, người đi xem gần đây có sơn động nào có thể nghỉ ngơi hay không đi.”

Chu Mộ Phi gật đầu, sau đó giương cánh bay lên giữa không trung, tìm một vòng quanh phạm vi nhỏ, quả nhiên ở phía bên trái có một sơn động bị một bụi cỏ dài che khuất.

Chu Mộ Phi vạch đám cỏ ra chui vào sơn động xem xét một chút, cửa động không lớn lắm, nhưng bên trong thì không nhỏ, ít nhất cũng có thể chứa năm sáu người vào nghỉ ngơi.

Chu Mộ Phi bay ra khỏi sơn động, đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân, dùng miệng kéo ống tay áo của hắn, ý bảo hắn cùng đi với mình.

Độc Cô Lưu Vân hiểu ý, liền quay đầu nói với Âu Dương Phong ở bên cạnh: “Người đi trước.”

Âu Dương Phong phong biết hắn đang đề phòng y thừa cơ đánh lén sau lưng, thầm nghĩ tiểu tử này quá cẩn thận, bản thiếu chủ đã bị hắn điểm huyết đạo, thế mà còn không yên tâm.

Y lạnh mặt hừ một tiếng, bước nhanh lên phía trước.

Chu Mộ Phi dắt Âu Dương Phong và Độc Cô Lưu Vân đến trước cửa sơn động, Độc Cô Lưu Vân cho Âu Dương Phong vào sơn động trước, rồi bản thân mới vào theo.

Chu Mộ Phi ở bên ngoài kêu “úc úc” hai tiếng, nói cho Độc Cô Lưu Vân biết mình phải ra ngoài kiếm ăn, sau đó liền giương cánh bay đi ra ngoài.

Mắt của chim điều rất sáng, cho dù đang là ban đêm, Chu Mộ Phi vẫn có thể thấy rõ cảnh vật ở cách xa vài chục trượng. Vì thế, y gần như ngay lập tức phát hiện ra hai con gà rừng đang ngủ gật trên chạc cây.

Chu Mộ Phi lao xuống, đến khi cách hai con gà rừng vài thước liền bung vuốt, chuẩn xác bầu trúng cổ hai con, dùng móng vuốt đâm thẳng vào cổ. Hai con gà rừng chưa kịp giãy dụa liền mất luôn cái mạng.

Chu Mộ Phi gấp chiến lợi phẩm trở về sơn động, thấy Độc Cô Lưu Vân đã thu thập rất nhiều cành khô mang về, chuẩn bị nhóm lửa.

Chu Mộ Phi ném hai con gà rừng cho Độc Cô Lưu Vân. Độc Cô Lưu Vân thuận thực đem ra ngoài sơn động, nhổ lông, mổ bụng, moi ruột, xử lý sạch sẽ xong liền tìm hai cành gỗ xuyên qua hai con gà rừng, rồi gác lên đồng lửa mà nướng.

Qua một nén nhang, mỡ gà rừng bị nướng chảy ra ngoài kêu “xèo xèo”, mùi thơm ngon bay khắp sơn động.

Âu Dương Phong ngồi trong góc, vốn không thèm để ý một người một điều đang bận việc ở nơi kia. Nhưng từ giữa trưa cho tới giờ, y chưa hề ăn một miếng đồ ăn nào, hiện bụng rất đói rất khát.

Giờ mùi gà nướng cực kỳ mê người đang từng đợt từng đợt bay thẳng vào lỗ mũi y, khiến con sâu trong bụng y càng lúc càng làm loạn, đành phải vươn tay ôm lấy cái bụng rỗng tuếch, buộc bản thân không được nhìn gà nướng nữa.

Không bao lâu sau, hai con gà rừng đã được nướng đến vàng óng ánh, ngoài giòn trong mềm, thơm lừng, Độc Cô Lưu Vân lấy thanh gỗ xuyên gà nướng xuống, để qua một bên, đợi đến khi nó không còn quá nóng nữa, mới đưa một con cho Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi lập tức dùng cái miệng điều cạp lấy, sau đó cố ý tìm chỗ mà Âu Dương Phong có thể nhìn thấy, ngồi xuống gặm lấy gặm để.

Âu Dương Phong nhìn con đại điều chết tiệt ăn gà nướng ngon lành, bụng càng lúc càng đói khát khó nhin, thậm chí còn phát ra âm thanh “ọt ọt”.

Âu Dương Phong hung hăng trừng mắt nhìn Chu Mộ Phi đang tiểu nhân đắc chí, sau đó buộc bản thân phải xoay đi chỗ khác, không được xem con đại điều đang ăn đến đắc ý kia nữa, trong lòng vừa giận vừa ủy khuất.

Hừ! Ăn đi ăn đi, tốt nhất là ăn đến nghẹn chết luôn!

Cảm xúc bất bình nghiêm trọng đến mức bản thiếu chủ phải âm thầm rửa xả.

Y thân là thiếu chủ của Bạch Đà sơn, từ nhỏ đã được cha mẹ sủng ái, phủng ở trong lòng bàn tay, sau khi cha mẹ qua đời, thì có đại ca chăm sóc y như trân bảo, có bao giờ phải chịu cảnh đói khát như hôm nay?

Tuy niềm kiêu ngạo và tự tôn của y không cho phép y giơ tay đòi Độc Cô Lưu Vân đưa thức ăn, nhưng y vẫn không nhin được mà giương ánh mắt oán niệm và cơ khát nhìn.....con gà rừng trong tay Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân tất nhiên đã để ý đến ánh mắt của Âu Dương Phong, cũng đoán được y hiện đang rất đói bụng, nhưng ai bảo y gây thương tích cho Điều Nhi yêu dấu của hần làm chi, bởi vậy hần mới không đưa gà nướng cho y, một mình chậm rãi ăn đùi gà.

Giờ nhìn thấy ánh mắt oán niệm của Âu Dương Phong đã sắp ngưng tụ thành thực chất, Độc Cô Lưu Vân không trêu chọc con nhà người ta nữa, xé một cái đùi gà khác, đưa đến trước mặt y, nói: “Này, ăn đi.”

Âu Dương Phong ngạo kiều hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

“Người không ăn sao? Vậy ta tự ăn một mình.” Độc Cô Lưu Vân nói xong liền rút tay lại.

Âu Dương Phong không ngờ người này lại thành thật như vậy, ngay cả năn nỉ thêm một chút cũng không chịu, liền bất chấp tất cả, thừa lúc hần còn chưa kịp rút tay, liền nhanh như chớp vươn tay chớp lấy đùi gà, hung hăn cắn một ngụm, hàm hồ nói: “Ai nói bản thiếu chủ không ăn!” Nói xong liền hung hăng nhai, lực đạo kia phảng phất giống như không phải nhai thịt gà mà đang nhai thịt con đại điều kia vậy!

Chu Mộ Phi nhìn thấy bộ dáng ăn ngấu ngiến kia của y, nhin không được phải mở cái miệng điều ra mà cười.

Tuy lúc chim điều cười và lúc người cười khác biệt không lớn lắm, nhưng Âu Dương Phong đang ôm một bụng lửa giận liền nhìn ra con đại điều đáng ghét này là đang cười nhạo y, trong lòng càng căm ghét con đại điều dám mổ chết độc xà y nuôi, lại còn dám hại y đến mức này hơn.

Đến tận đây, mối thù giữa một người một điều xem như đã triệt để thất nút.

Nhưng bạn đại điều lại vẫn không hề biết gì, cười xong thì liền tiếp tục tâm không tạp niệm mà mổ miếng thịt gà thơm ngon ngào ngạt.

Ăn gà nướng xong, Độc Cô Lưu Vân lập tức dọn dẹp đồng xương gà hai người một điều vừa nhả ra, sau đó lại đi ra ngoài nhặt thêm củi khô về, chuẩn bị đốt thêm cho buổi tối.

Chu Mộ Phi ỷ vào việc cả người phủ đầy lông chim không sợ lạnh, nằm úp sấp ngay bên cạnh vách sơn động, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Độc Cô Lưu Vân ném củi vào đồng lửa, sau đó đến trước mặt Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong cảnh giác nhìn hần: “Người muốn làm gì?”

Độc Cô Lưu Vân không nói, trực điểm điểm vào huyệt ngủ của y.

Âu Dương Phong căm giận nhìn Độc Cô Lưu Vân, sau đó một cơn buồn ngủ đánh úp lại, y đành phải nhắm mắt lại ngủ.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân đi qua, nhẹ nhàng lắc lắc Chu Mộ Phi, nói: “Điều Nhi.”

Chu Mộ Phi chạy cả một ngày đường, buồn ngủ vô cùng, không tình nguyện đành phải mở mắt ra, kêu lên một tiếng hồi dò.

“Đi, chúng ta đi thám thính Toàn Chân giáo.” Độc Cô Lưu Vân nói.

Lúc này, Chu Mộ Phi mới nhớ tới mục đích của chuyến đi, liền dùng cái mỏ điều dài mà ngáp một cái, sau đó lười biếng đứng dậy, đi ra ngoài sơn động.

Một người một điều đi tới con đường nhỏ, bởi vì đã không còn Âu Dương Phong bị phong bế nội lực làm cho bó chân bó tay nữa, Độc Cô Lưu Vân liền thi triển tuyệt đỉnh khinh công bay tới đỉnh núi, tốc độ đương nhiên là nhanh hơn rất nhiều.

Chu Mộ Phi thì càng đơn giản hơn, y trực tiếp bay lên, qua một nén nhang đã bay tới đỉnh núi, trước mắt là một quần thể kiến trúc dày đặc tọa lạc trên đỉnh núi.

Chu Mộ Phi không bay lại gần, mà chậm rãi đáp xuống một khối đá to chờ Độc Cô Lưu Vân.

Lại qua thêm khoảng nửa ly trà nhỏ, Độc Cô Lưu Vân đã đến được đỉnh núi.

Hắn vươn tay gọi Chu Mộ Phi, sau đó một người một điều đi đến Toàn Chân giáo cách đó không xa.

Đợi đến khi còn cách Toàn Chân giáo một khoảng, Độc Cô Lưu Vân mới bảo Chu Mộ Phi tránh cửa chính mà đi vòng ra phía đằng sau.

Một người một điều nương theo bóng đêm đi hơn một nửa vòng chu vi của Toàn Chân giáo, sau khi đã tìm hiểu đại khái địa hình bên ngoài rồi, Độc Cô Lưu Vân mới tìm một chỗ tương đối hoang vu, mức độ canh phòng cũng tương đối thấp, cùng Chu Mộ Phi trèo tường vào.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân tìm một cây đại thụ mà nấp vào, rồi lại bày mưu đặt kế để Chu Mộ Phi đi tìm chỗ Toàn Chân giáo dùng để cất chứa các loại điển tịch.

Trong lòng hắn đã có chủ ý từ trước, phải lên vào nơi cất chứa bí tịch của các đại kiếm phái và kiếm thuật thế gia tìm kiếm trước, nếu tìm được kiếm phổ Độc Cô gia truyền ở tại môn phái nào, thì chứng tỏ trong môn phái đó, có người đã giết hại toàn gia Độc Cô.

Chu Mộ Phi bay đi chưa được bao lâu đã trở về.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy bóng dáng của nó, vội vàng nhảy xuống cây, khẽ hỏi: “Tìm thấy rồi?”

Chu Mộ Phi gật đầu, sau đó căn lấy góc áo của Độc Cô Lưu Vân, ý bảo hắn đi cùng mình.

Một người một điều có võ nghệ cao cường băng qua bảy tám cái sân, nương theo ánh trăng, Độc Cô Lưu Vân rốt cuộc cũng đã nhìn thấy một tòa nhà có treo hoành phi ở đằng trước, trên hoành phi viết ba chữ lớn “Tàng Kinh Các”.

22. Chương 22: Vương Trùng Dương Và Chu Bá Thông

Độc Cô Lưu Vân thấy chỉ có hai đệ tử Toàn Chân giáo trông nom ngoài cửa Tàng Kinh Các, không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm, lặng lẽ rút hai miếng gạch ngói ở dưới chân, ném xuống hai tên đệ tử kia.

Miếng ngói bay nhanh như chớp mang theo tiếng gió cực nhẹ, vừa lúc đập trúng ngay huyệt ngũ của hai tên kia.

Cả hai ngay cả tiếng cũng chưa kịp kêu lên đã nhũn người ngã xuống.

Lúc này, Độc Cô Lưu Vân mới từ trên mái nhà đứng dậy, cùng Chu Mộ Phi một trước một sau nhảy xuống, không một tiếng động đến trước cửa Tàng Kinh Các.

Nhìn thấy cửa Tàng Kinh Các đã đóng kín mít, còn bị xích sắt khóa lại.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nghĩ một lát, trước tiên tha hai tên đệ tử đang ngủ mê man kia nhét vào bụi cỏ, sau đó xoay người đến bên cửa sổ, rút trường kiếm, lách kiếm vào bên trong, nạy then cài cửa sổ ra.

Như vậy thì sẽ không cần phải phá hư khóa cửa, nếu lỡ như có người đi qua cũng chưa chắc có thể phát hiện ra có cái gì đó khác thường.

Độc Cô Lưu Vân thu kiếm, nhét vào vỏ, đẩy cửa sổ ra, nương theo ánh trăng nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong là có một loạt giá sách, tựa hồ như chẳng có gì khác thường, nhanh chân bước vào, sau đó vẩy tay với Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi nhảy vào trong rồi thì Độc Cô Lưu Vân lập tức đóng cửa sổ lại.

Bởi vì bốn góc phòng trong Tàng Kinh Các đều có chong đèn, tuy không được rõ lắm, nhưng cũng không quá tối.

Dựa vào thị giác siêu cường của Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi, chỉ cần ánh sáng của một ngọn đèn mỏng manh thôi cũng đủ để thấy rõ chữ viết trên bìa sách đặt trên giá rồi.

Độc Cô Lưu Vân ra ý bảo Chu Mộ Phi, một người một điều phân công hợp tác, hẩn kiểm tra giá sách bên trái, Chu Mộ Phi thì kiểm tra giá sách bên phải.

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, hai người liền vùi đầu tìm kiếm.

Tuy Chu Mộ Phi không có tay như con người, nhưng y đã tập võ nhiều năm, miệng và cánh đã được luyện đến cực kỳ linh hoạt, chỉ dùng miệng và cánh đào bới sách vở trên giá cũng không hề chậm chút nào.

Bởi vì sợ hành động quá lâu sẽ bị phá ngang, do đó một người một điều đều tận lực tăng nhanh tốc độ tìm kiếm, hi vọng có thể lục hết căn phòng trước giờ đám đệ tử kia thay ca.

Vì thế, trong vòng vồn vện một nén nhang, một người một điều đã lục hết toàn bộ giá sách trong Tàng Kinh Các.

Sau khi tụ họp lại, Độc Cô Lưu Vân nói: “Ta không tìm thấy, ngươi thì sao?”

Chu Mộ Phi cũng lắc đầu tỏ vẻ không thu hoạch được gì.

Độc Cô Lưu Vân vẫn chưa từ bỏ ý định, đang muốn xem coi có ám cách* không, thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ từ bên ngoài truyền đến, nghe qua thì thấy có ít nhất là hai người, hơn nữa thân thủ chắc là không tệ.

*ám cách: ô ngằm trong tường hay được giấu bí mật trong sàn nhà

Nếu giờ mà nhảy ra ngoài từ cửa sổ hẳn đã không còn kịp nữa rồi, Độc Cô Lưu Vân lập tức quyết định dẫn Chu Mộ Phi nấp sau giá sách trong cùng, thăm cầu nguyện người bên ngoài chỉ đi ngang qua mà thôi.

Nhưng mà hẩn thất vọng rồi, tiếng bước chân đến ngay trước Tàng Kinh Các thì lại ngừng lại.

Một lát sau, có giọng nói của nam tử trẻ tuổi vang lên: “Sao lại không có ai trông coi?”

Sau đó, một giọng nói thiếu niên lại mang theo vài phần âm hưởng của thanh niên vang lên: “Này còn phải hỏi sao, chắc là đi tìm chỗ nào đó mà lười biếng ngủ rồi. Ngày mai ta sẽ tìm sư phụ mách bọn họ một trận.”

Giọng nói của người thanh niên vang lên: “Quên đi, cũng không phải là chuyện to tát gì. Đừng tới chỗ sư phụ.”

Giọng thiếu niên kia đáp lại: “Đại sư huynh, người làm người quá rộng lượng rồi, bởi vậy mấy sư huynh đệ khác đâu có để người vào mắt, theo ta thấy, người nên thường xuyên bày ra uy phong của đại sư huynh thì hơn, như vậy mới có thể uy hiếp chấn trụ được bọn họ — đại sư huynh, thừa dịp đêm nay chỉ có hai người chúng ta trực ban, không bằng vụng trộm vào Tàng Kinh Các nhìn xem một chút, thế nào?”

Thanh niên kia cả kinh, nói: “Sao như vậy được? Chu sư đệ, người đừng có càn quấy!”

“Sợ cái gì?” Thiếu niên tùy tiện nói: “Không phải chỉ đi vào nhìn lén học thêm chút kiến thức thôi sao, đừng nói tới việc chắc chắn sẽ không bị phát hiện, ngay cả nếu như thật sự bị phát hiện, bình thường sư phụ thương chúng ta như vậy, chắc chắn sẽ không phạt nặng đâu.”

Sau đó, ngoài phòng vang lên một trận lạch cạch, không biết vị Chu sư đệ kia đang làm gì, chỉ nghe đại sư huynh kia can ngăn mà nói: “Sư đệ, đừng càn quấy nữa! Ta biết trước giờ ngươi ham chơi, nhưng Tàng Kinh Các thật sự không thể tự tiện xông vào.....Người lấy thanh sắt ra làm gì?”

“Mở khóa a, đồ ngốc!” Giọng nói dương dương tự đắc của thiếu niên vang lên: “Sư huynh, ta nói cho ngươi biết, mấy trò phá khóa cửa này, từ lúc bảy tuổi Chu Bá Thông ta đã làm ngon ơ rồi, lát nữa còn có thể làm giả như nguyên trạng nữa kìa, giống như trò chơi vậy, một chút khó khăn cũng không có. Cam đoan thần không biết quỷ không hay.”

Chu, Chu Bá Thông? !

Chu Mộ Phi trốn ở đằng sau giá sách nhất thời lão đảo một trận suýt nữa thì gục.

Quá trùng hợp rồi, sao đến chỗ nào cũng đều gặp người quen [?] thế kia!

Không biết vị sư huynh bên người hắn là ai ha, hình như có quan hệ rất tốt, chẳng lẽ là vị No.1 Trung Châu Ngũ Tuyệt trong truyền thuyết, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương?

Trong lúc Chu Mộ Phi đang khiếp sợ, Chu Bá Thông đã dùng một thanh sắc phá khóa cửa, sau đó kéo sư huynh vào Tàng Kinh Các.

Độc Cô Lưu Vân ra ý bảo Điều Nhi đừng phát ra tiếng, đồng thời bản thân cũng bình trụ khí tức. Tính đợi hai người kia tới gần thì liền ra tay chế trụ bọn họ, như vậy mới có thể trở ra toàn thân.

Chu Bá Thông vừa vào Tàng Kinh Các liền dùng chiết tử châm lửa, trong phòng liền sáng hơn trước rất nhiều.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đều có chút khản trương, tim đập không khỏi nhanh hơn một chút.

Cũng may mà Tàng Kinh Các rất lớn, giá sách rất nhiều, cách nhau nhiều giá sách như vậy, Chu Bá Thông và sư huynh hắn cũng nhất thời chưa phát hiện ra sự tồn tại của một người một điều.

Chỉ nghe thấy tiếng lật sách của hai người, ngẫu nhiên còn nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Chu Bá Thông: “Sư huynh nhìn này, quyển sách này hóa ra là... bản duy nhất trong truyền thuyết a...” “A, bản kiểm phổ này thật là lợi hại, sao sư phụ chưa dạy cho chúng ta...”

Cùng với giọng nói cố ý đè thấp của sư huynh hắn: “Chu sư đệ nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy. Đến lúc chúng ta nên học thì sư phụ dĩ nhiên sẽ dạy cho chúng ta. Chúng ta mau ra ngoài thôi, bên ngoài thường có người đi tuần tra”

Chu Mộ Phi hiện giờ chỉ muốn giờ hai cánh hai móng tán đồng ý kiến của người kia: Các người mau ra ngoài đi, các người ra ngoài rồi thì chúng ta mới có thể nghĩ ra cách thần không biết quỷ không hay mà thoát khỏi nơi này a!

Chỉ tiếc Chu Bá Thông lại không nghe được tiếng lòng của y, liền liếc sư huynh hắn một cái: “Sợ gì chứ, đã vào rồi thì xem thêm một lát đi mà, lá gan của sư huynh càng lúc càng nhỏ...” Vừa nói vừa đi qua một cái giá khác xem sách.

Lại ước chừng qua nửa ly trà nhỏ, giọng nói của sư huynh lại vang lên bên trong Tàng Kinh Các: “Chu sư đệ, đừng đùa nữa, chúng ta nên ra ngoài thôi. Nếu để người ta phát hiện....”

Chu Bá Thông quay đầu, nói: “Đại sư huynh, người cái gì cũng tốt, nhưng tính cách lại quá bảo thủ, tử khí trầm trầm, không chút thú vị. Như vậy đi, người hôn ta một cái, ta liền đi ra với người.”

Lời này vừa nói xong, hai người một điều còn trong Tàng Kinh Các sợ hãi cực kỳ.

Độc Cô Lưu Vân: Không phải đâu nha, hai người này là đoạn tụ sao???

Ta cư nhiên lại được xem đoạn tụ phiên bản sống!!!!

Chu Mộ Phi: Muốn ngất! Hai người này cư nhiên có gian tình!!!!

Xem ra vị đại sư huynh này nhất định là Vương Trùng Dương không thể nghi ngờ gì nữa!!!!

Không ngờ hai người này lại có một chân*, khó trách sao Vương Trùng Dương lại chứng mắt tổ sư bà bà gì đó của Tiểu Long Nữ như vậy.....

*có một chân: ý chỉ giữa hai người có quan hệ tình ý mập mờ gì đó

Đại sư huynh đáng thương: “.....”

Chu Bá Thông nói: “Dùng bộ dạng bị sét đánh nhìn ta làm gì? Tối hôm trước ngươi còn nhân lúc ta ngủ mà vụng trộm hôn ta kia mà, đừng tưởng ta không biết! Giờ sao lại không dám nữa?”

Đại sư huynh nhìn đôi mắt to đen láy và hai má đỏ bừng của Chu Bá Thông, nhất thời tâm tư lay động, run giọng nói: “Ta hôn ngươi xong thì đi chứ?”

Chu Bá Thông gật gật đầu.

Giây tiếp theo, không gian vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hôn môi “chụt” một phát.

Sau đó là tiếng Chu Bá Thông kháng nghị: “Không được, hôn quá qua loa, không tính! Ta muốn ngươi hôn ta như tối hôm trước ấy, phải nghiêm túc một chút!”

Sau đó, một người một điều nghe thấy thấy tiếng đại sư huynh thở dài, một lát sau, trong không khí dần dần vang lên tiếng nước “chật chịt” kịch liệt.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi trốn ở chỗ tối ai cũng không đoán được sẽ xuất hiện một màn kịch tính như vậy, nhất thời đều sợ đến ngáy người.

Tuy cách vài giá sách, bọn họ không nhìn thấy gì, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng hôn vang lên khắp kia kia, thì đã có thể tưởng tượng được cảnh hai người hôn nhau có bao nhiêu nhiệt liệt.

Chu Mộ Phi thì còn may, ít nhất đời trước đã được nhìn không ít rồi, giờ gặp tình huống này thì vẫn còn rống được, nhưng Độc Cô Lưu Vân thì lại khác.

Hắn là thiếu niên huyết khí phương cương, lại sống ở trên núi hết mười mấy năm, sao có thể nhìn thấy mấy cảnh nam nam hôn nhiệt tình như thế này? Cho dù chỉ nghe thấy tiếng, nhưng vẫn phải mặt đỏ tai nóng tim đập nhanh chân tay luống cuống. Bởi vì tâm hoảng ý loạn, vốn khí tức đã cố ý bình trụ lại bất giác rối loạn.

Vốn chỉ là việc trong tích tắc, Độc Cô Lưu Vân đã lập tức điều chỉnh khí tức, tưởng rằng sẽ không bị phát hiện. Nhưng hắn không ngờ, vị thanh niên đang hôn Chu Bá Thông lại là đại ca thủ hiểm thấy, cho dù đang trong lúc ý loạn tình mê, vẫn nhạy cảm phát giác bên trong Tàng Kinh Các ngoại trừ hai người bọn họ ra còn có người thứ ba, lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt lại trấn tĩnh như cũ, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng Độc Cô Lưu Vân đang nấp, lạnh lùng nói: “Ai ở nơi đó?”

Độc Cô Lưu Vân bị hấn quát, liền không cố ý ẩn nấp nữa, cũng lười che dung mạo, sau khi đưa mắt nhìn Chu Mộ Phi xong, liền “choang” một tiếng rút trường kiếm ra, tùy tay tung kiếm đánh về phía vị ‘đại sư huynh’.

Chu Mộ Phi thấy hành động của hắn, đành phải kiên trì bay ra, một đôi móng vuốt sắc bén hướng tới cổ họng Chu Bá Thông, hi vọng có thể một chiêu chế địch.

Chu Bá Thông lúc này mới biết trong Tàng Kinh Các thế nhưng còn có người khác, dù hắn có da mặt dày, cũng không khỏi xấu hổ nóng tai. Nhưng hắn thân là đồ đệ của Thanh Hư chân nhân, sư đệ của Vương Trùng Dương, dĩ nhiên không phải là người bình thường, mắt thấy một con đại điều cao cỡ người bình thường hung mãnh xông tới chỗ mình, tuy trong lòng thất kinh nhưng mấy may không loạn, lách mình né tránh móng vuốt của Chu Mộ Phi, đồng thời rút ra bảo kiếm bên thắt lưng ra đánh trả.

23. Chương 23: Có Mê Hương

Về phần sư huynh Vương Trùng Dương của Chu Bá Thông, công lực cao siêu không biết cao hơn Chu Bá Thông bao nhiêu phần, từ lúc quát lên một tiếng đã âm thầm đề phòng, vì thế tuy Độc Cô Lưu Vân đột ngột gây khó dễ, nhưng tất cả đều đã được đoán trước, lúc ứng đối không hề có một chút hoang mang, không chút rơi vào thế hạ phong.

Vì thế, ba người một điều cứ thế mà từng đôi chém giết bên trong Tàng Kinh Các, đánh đến bất diệc nhạc hồ, giá sách ầm ầm ngã cả đăm, vô số sách hiếm trân quý rơi đầy đất, khiến Chu Bá Thông và Vương Trùng Dương nhìn thấy mà thịt đau không ngừng.

Mấy người giao thủ hơn chục chiêu, nghĩ đám đệ tử Toàn Chân giáo chắc đã nghe được tiếng đánh nhau sắp đuổi tới đây rồi, hai bên không khỏi có chút sốt ruột.

Trong đó, gấp nhất chính là Vương Trùng Dương và Chu Bá Thông, nếu người bên ta đuổi tới đây, đối phương lại chẳng thêm để ý mà nói thẳng ra gã và Chu sư đệ đã làm gì trong Tàng Kinh Các, đến lúc đó làm sao gã và Chu sư đệ có thể sống yên trong Toàn Chân giáo này?

Độc Cô Lưu Vân thấy vẻ mặt nôn nóng của gã, ra tay lại cực kỳ cấp bách, tựa hồ nóng lòng muốn bắt mình, ban đầu còn có chút khó hiểu, nhưng sau ngẫm lại, liền hiểu ra gã đang lo lắng cái gì, vì thế vừa hóa giải kiếm chiêu của gã, vừa hạ giọng nói: “Bằng hữu, làm một vụ thương lượng đi?”

Vương Trùng Dương và Độc Cô Lưu Vân vừa mới bắt đầu giao thủ, liền biết đối phương là một cao thủ kiếm thuật, nếu đánh với hắn, trong vòng ba trăm chiêu chưa chắc có thể phân ra thắng bại, cho dù đã qua ba trăm chiêu, dựa vào công lực hiện giờ của gã, chưa chắc có thể bắt được, vì vậy cũng hạ giọng nói: “Nói đi!”

Độc Cô Lưu Vân: “Thả chúng ta đi, ta cam đoan chuyện của các người sẽ được giữ kín như bưng!”

Vương Trùng Dương hơi do dự, thấp giọng nói: “Người tới làm gì? Muốn trộm kinh thư của Toàn Chân giáo?”

Độc Cô Lưu Vân nói: “Tìm đồ, nhưng không tìm được. Kinh thư của Toàn Chân giáo các người, ta không có hứng thú!”

Vương Trùng Dương đã nghe thấy tiếng quát của đệ tử bốn phái đang đuổi tới đây từ xa, liền phải cho ra một quyết định thật nhanh.

Không biết vì sao, gã cảm giác người thiếu niên trước mắt này không giống như đang nói dối, vốn muốn hỏi hắn đến Toàn Chân giáo tìm thứ gì, nhưng vì thời gian cấp bách, nhất định là không kịp hỏi, liền thu chiêu, nói: “Đi mau, nhớ kỹ lời hứa hẹn của người!”

Độc Cô Lưu Vân hướng phía gã, gật gật đầu, nói: “Bảo sư đệ người dừng tay đi, đừng gây khó dễ cho Điều Nhi của ta nữa!”

Vương Trùng Dương quay đầu liếc Chu Bá Thông, nói: “Sư đệ, để bọn họ đi.”

Kỳ thật từ lúc Chu Bá Thông đấu với Chu Mộ Phi vẫn chưa chiếm được bất cứ tiện nghi gì, chỉ là một con súc sinh đầy lông* thôi vậy mà hắn vẫn còn chưa chế phục được nó, thậm chí cảm thấy mất hết thể diện, nghe thế liền thu tay lại, nói: “Nếu đó là mệnh lệnh của sư huynh, vậy liền lợi cho các người rồi!”

*từ gốc là biến mao súc sinh. Đây là từ dùng để chửi mắng loạn chim hay thần ma hóa từ loài chim trong tiểu thuyết.

Độc Cô Lưu Vân lười nói với hắn, phi thân tới mái hiên đối diện.

Một người một điều bay vút ra ngoài tường vây Toàn Chân giáo, nghe thấy tiếng kêu đánh xa xa ở đằng sau, vì thế không dám ngừng nghỉ, tăng tốc bay xuống núi.

Bọn họ chạy một hơi hết hơn mười dặm, đến khi xác định không có truy binh đuổi theo, mới giảm tốc độ lại.

Chu Mộ Phi đáp xuống đất, đứng trước mặt Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy đôi mắt đen láy kia, giống như có chuyện gì đó muốn nói với mình, liền hỏi: “Điều Nhi, người có chuyện muốn nói với ta sao?”

Chu Mộ Phi gật gật đầu, sau đó ngậm lấy tay áo của Độc Cô Lưu Vân, kéo hắn đến chỗ bãi đất trống khá bằng phẳng, dùng móng vuốt viết lên mặt đất, nói: “Ta vừa rồi nghĩ phương pháp của ngươi rất có vấn đề.”

Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc nói: “Ngươi đang nói ta đặc biệt lựa nơi giấu kinh thư của các đại kiếm phái để tìm kiếm có vấn đề?”

Chu Mộ Phi gật gật đầu.

Chu Mộ Phi tiếp tục viết: Nếu ta giết người cướp kiếm phổ, dĩ nhiên sẽ giấu ở một nơi nào đó để không một ai có thể tìm thấy, không thể nào giấu trong Tầng Kinh Các được.

Độc Cô Lưu Vân yên lặng xem xong, giống như được xối nước lên đầu mà tỉnh ngộ: Giết chết cả nhà Độc Cô, lại cướp Độc Cô kiếm phổ, loại chuyện này dĩ nhiên là hành vi không biết xấu hổ trong mắt võ lâm chính đạo, huống hồ gì Độc Cô kiếm phổ là vật mơ ước của người trong giang hồ, cướp được nó rồi sao có thể để lộ ra trước mặt người khác? Tất nhiên là phải tìm chỗ cực kỳ bí mật, ngoại trừ bản thân người đó ra, không thể để cho bất cứ người nào biết, dĩ nhiên sẽ không công khai đặt trong Tầng Kinh Các của bốn môn phái rồi.

Từ nhỏ hắn đã sống trong Phong Kiếm sơn trang, mỗi ngày đều tiếp xúc với người thuần phác thiện lương, cả ngày ngoại trừ luyện kiếm thì vẫn là luyện kiếm, chưa bao giờ dính phải chuyện học hặc với nhau, vì thế tâm tư rất đơn thuần, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Giờ được Chu Mộ Phi nhắc nhở, hắn mới biết bản thân đã phạm phải sai lầm, liền không ngại học hỏi kẻ dưới mà khiêm tốn thỉnh giáo: “Vậy ý của Điều Nhi thì phải làm như thế nào?”

Chu Mộ Phi hơi trầm ngâm một chút, vươn cánh xóa toàn bộ chữ viết, sau đó chậm rãi viết: Thả tin đồn, để cho mọi người biết hậu nhân của Độc cô gia đang tìm cừu nhân, cũng đã biết được manh mối chính xác. Là cừu nhân của ngươi thì sẽ có tật gậy mình, tất nhiên là sẽ có hành động.

Y viết đến đây rồi thì không viết tiếp nữa, nhưng dựa vào sự thông minh tài trí của Độc Cô Lưu Vân, dĩ nhiên sẽ hiểu được tất cả.

Cừu nhân diệt tộc của hắn vốn tưởng tất cả người trong Độc Cô gia đã chết hết, giờ lại nghe thấy Độc Cô gia vẫn còn một hậu nhân, hơn nữa còn sắp sửa tới cửa trả thù, uy hiếp đến danh dự và địa vị giang hồ của gã, tất nhiên sẽ như ngồi trên bàn chông, người kia lại còn đang nghĩ cách ám hại gã. Nếu gã có hành động, tất nhiên sẽ lưu lại sơ hở và manh mối.

Sau đó bản thân có thể dựa vào sơ hở và manh mối này mà tra tới gốc, đến lúc đó nhất định sẽ bắt được người.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy cách này rất hay, quả thực so với biện pháp lúc trước của mình thì hay gấp ngàn lần vạn lần. Tâm tình bị kích động, Độc Cô Lưu Vân hí hửng ôm lấy cổ Điều Nhi, hôn chụt một cái lên đỉnh đầu nó, nói: “Điều Nhi, người thông minh quá! Cư nhiên lại nghĩ ra được cách hay như vậy!”

Chu Mộ Phi bị hắn hôn đến sững sốt, trong phút chốc, tim hình như đập nhanh hơn một chút.

Nhưng rất nhanh sau đó, nghe thấy tiếng kêu vui sướng thì y liền tỉnh lại, thầm tự giễu, nói: Ngươi cao hứng làm gì chứ? Trong mắt hắn, người chỉ là một con chim điều, chỉ là một con thú cưng hắn nuôi mà thôi!

Nghĩ như vậy, y liền có chút uể oải.

Mặc dù y không muốn thừa nhận, nhưng y hiểu rõ, đã cùng Độc Cô Lưu Vân sớm chiều ở chung, đã đồng giường cộng chẩm bảy tám năm, mắt thấy hắn từ một đứa nhỏ mười một mười hai tuổi trở thành một thanh niên có tướng mạo anh tuấn ngọc thụ lâm phong, bản thân đã có chút động tâm với hắn.

Suốt cả hai đời, chưa có bất cứ người nào đối tốt với y, tỉ mỉ săn sóc cho y như vậy. Mà bản thân y, cũng chưa từng thân mật khít với bất cứ ai như thế, vì vậy trong đáy lòng của y, địa vị của Độc Cô Lưu Vân không giống với bất cứ ai trong dĩ vãng.

Huống chi người này lại tuấn mỹ xuất sắc như thế, khí chất lại lạnh lùng độc đáo, cho dù có cùng giới tính, nhưng cứ tiếp xúc trường kỳ với hắn như vậy, dĩ nhiên không khỏi trầm mê phong tư của hắn.

Tuy bề ngoài của Chu Mộ Phi là một con đại điêu, nhưng nội tâm vẫn là một con người.

Lúc trước không phát hiện, nhưng đã qua gần một hai năm rồi, mỗi khi y tắm rửa cùng Độc Cô Lưu Vân, nhìn thấy đối phương hào phóng bày ra thân thể thon dài kiện mỹ cơ thịt cân xứng ở trước mặt mình, cảm giác tim nhện không được phải đập gia tốc đã nói cho y biết, trông bản thân thì thẳng lăm đấy, nhưng kỳ thật bên trong sắp sửa bị bẻ cho cong vòng rồi.

Bất quá, chỉ cần loại ý niệm này xuất hiện trong đầu, y đều sẽ hung hăng cố ý chặn lại ngay lập tức.

Nguyên nhân rất đơn giản, Độc Cô Lưu Vân là người, mà y, chỉ là một con điêu.

Còn có chuyện nào khổ hơn chuyện này nữa hay không?

Chu Mộ Phi bị thương nặng đầu 45 độ nhìn trời, nội tâm lặng lẽ thổ tào một trận: Chuyện thống khổ nhất khắp thiên hạ không phải là chân trời góc biển, cũng không phải là ta đứng ở trước mặt người nhưng người lại không biết ta yêu người, mà là – người là người, còn ta chỉ là một con đại điêu!

Thổ tào xong, Chu Mộ Phi thu hồi lại cảm xúc rối loạn, yên lặng đến phía sau Độc Cô Lưu Vân, theo hắn trở về sơn động.

Độc Cô Lưu Vân quay lại nhìn Điêu Nhi, trong lòng âm thầm buồn bực: Vừa nãy sao lại cảm thấy có cảm giác kỳ quái, giống như Điêu Nhi của hắn đang rất cô tịch rất thống khổ?

Là ảo giác sao? Là một con điêu thì sao có thể sinh ra cảm xúc như vậy chứ?

Cho dù nó có thông minh tới mức nào, cũng chỉ là một con điêu a.

Chu Mộ Phi cùng Độc Cô Lưu Vân quay trở lại trước cửa sơn động bọn họ cư trú, vừa chuẩn bị vào sơn động, chợt thấy bụng ọt ọt kêu lên, vội vàng kêu một tiếng với Độc Cô Lưu Vân, liền xoay người bay tới bụi cỏ cách đó không xa mà giải quyết nhu cầu sinh lý.

Độc Cô Lưu Vân thấy bóng dáng của Điêu Nhi biến mất trong bụi cỏ, khoe miệng không khỏi khẽ cong lên, sau đó xoay người đi vào trong động.

Tuy ánh trăng bên ngoài rất sáng, nhưng trong sơn động lại rất tối, Độc Cô Lưu Vân đi vào trong sơn động, bỗng ần ần có cảm giác không thích hợp.

Hắn lập tức rút chiết tử đốt lửa lên, nhìn thấy Âu Dương Phong vẫn ngủ ở trong góc như trước khi hắn và Điêu Nhi đi, hết thấy đều có vẻ như không có gì dị thường.

Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm rõ ràng là có cảm giác không thích hợp, nhưng sao lại thế này?

Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc nhăn mày, tiện đà tĩnh tâm lại cảm nhận bốn phía.

Qua một lát, hắn rốt cục hiểu ra đến tột lúc là chỗ nào xảy ra vấn đề.

Trong sơn động ngoại trừ mùi vị ẩm ướt của cỏ rêu xanh phát ra, bây giờ còn có một mùi thơm ngọt ngào loáng thoáng lượn lờ.

Nhưng mùi thơm này rất nhạt, mùi ẩm ướt trong sơn động lại rất nồng, thế nên hắn mới không phát hiện ra ngay từ đầu.

Đây là mùi gì, mê hương sao?

Cảm giác được nguy cơ, Độc Cô Lưu Vân lập tức nín thở, đồng thời âm thầm vận chuyển nội tức, nhưng lại cảm thấy nội lực trong gân mạch vẫn vận chuyển như bình thường.

Độc Cô Lưu Vân càng cảm thấy nghi ngờ, bước nhanh đến trước mặt Âu Dương Phong, đang định tóm y lên để hỏi, chợt thấy Âu Dương Phong lật người nhảy dựng lên, nướng mày, nói: “Rốt cục nhìn ra bất thường rồi sao? Đáng tiếc, đã chậm rồi!”

Độc Cô Lưu Vân nhú mày nói: “Người tỉnh lúc nào? Mùi trong sơn động này là do người giở trò quỷ?”

Âu Dương Phong ngạo nghễ cười nói: “Người tưởng người có thể điểm được huyệt ngũ của ta sao? Người cũng quá xem thường nội lực của Bạch Đà Sơn ta rồi.”

Độc Cô Lưu Vân liền hiểu, nhú mào nói: “Là người giả bộ ngủ? Vì để dành thời gian để giải khai huyệt đạo? Mùi trong sơn động này là độc gì?”

24. Chương 24: Độc Cô Trúng Xuân Dược

Âu Dương Phong khoanh tay đặt trước ngực, như cười như không mà nhìn hắc, nhàn nhàn nói: “Người đoán thử xem?”

Độc Cô Lưu Vân đoán không ra, cũng lười đoán.

Nếu nội lực vẫn còn, vậy hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, phải tóm lấy Âu Dương Phong buộc y nói ra sự thật.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân lập tức rút kiếm tấn công Âu Dương Phong.

Hắn vừa ra chiêu, chân khí trong cơ thể liền tăng tốc vận chuyển, lúc này mới phát giác ra trong đan điền hình như có một cỗ khí nóng lạ thường hòa lẫn với chân khí lưu chuyển qua kỳ kinh bát mạch, tuy nội lực không bị ảnh hưởng, nhưng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Độc Cô Lưu Vân biết bản thân phải tốc chiến tốc thắng để tránh phát sinh sự cố, vì vậy liền vận công huyết sáo gọi Điều Nhi trở về, đồng thời đẩy mạnh thể công, trường kiếm trong tay biến hóa thành ánh sáng cuộn cuộn đánh về phía Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong vừa tránh né công kích của hắc vừa cười lạnh, nói: “Người cứ vận công đi, càng vận công thì được hiệu càng phát tác nhanh.”

Lúc này, Độc Cô Lưu Vân đã cảm nhận được cỗ khí trong đan điền càng lúc càng nóng, huyết mạch toàn thân như đang sôi trào lên, thậm chí trong lòng còn có một cảm giác nôn nóng không nói nên lời, liền giận tái mặt, hỏi: “Thuốc mà người hạ rất cực là cái gì?”

“Tàng Xuân Thảo.” Âu Dương Phong cười đến mức đôi mắt hoa đào phải cong lên, đắc ý nói: “Chính là mị dược. Tìm được ngay gần sơn động, tuy hiệu quả hơi kém so với mị dược của Bạch Đà Sơn chúng ta, nhưng vẫn đủ để khiến một con người gục.”

*mị: quyến rũ. Mị dược cũng giống như xuân dược.

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy liền nổi nóng, nhưng cũng cực kỳ cảm thấy khó hiểu: “Người đã giải được huyệt đạo, vậy sao không mau chạy đi, hạ loại...dược này với ta làm gì?”

Âu Dương Phong không trả lời, đôi mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Lưu Vân tỏa ra một cỗ hận ý mãnh liệt và dục vọng muốn chinh phục.

Từ khi y còn nhỏ thì tâm nhãn đã nhỏ như cây kim, nếu ai dám đắc tội với y, y đều sẽ ghi tạc ở trong lòng, sau đó trả lại gấp chục gấp trăm lần, tuyệt đối là nhân vật điển hình trừng mắt tát báo.

Lần này, Độc Cô Lưu Vân muốn buộc y nói ra giải dược, đã dùng đủ mọi cách làm nhục y, thậm chí còn muốn xâm phạm y, mối thù lớn này nếu không báo, vậy đó không phải là phong cách của Âu Dương Phong.

Cho nên, y giả bộ ngủ để lừa Độc Cô Lưu Vân, sau đó giải toàn bộ huyệt đạo trên người, chuyện đầu tiên y muốn làm không phải là mau chóng trốn thoát, mà là làm sao để mau chóng báo thù rửa hận, tùy ý xxx Độc Cô Lưu Vân để rửa hận trong lòng.

Mà cách tốt nhất để giẫm đạp lên tôn nghiêm của một người nam nhân chính là xâm phạm thân thể của hắc.

Đây là điều mà Độc Cô Lưu Vân đã dạy cho y, y quyết định dùng gậy ông đập lưng ông.

Âu Dương Phong nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy diện mạo của Độc Cô Lưu Vân rất không tồi, chỉ kém bản thân y có một chút, so với đám thị nữ mỹ mạo trên Bạch Đà Sơn thì đẹp hơn nhiều, tuy cái mặt lạnh đơ đơ kia khiến y có chút không thích, nhưng bởi vì Độc Cô Lưu Vân rất mạnh, cho nên vẫn khiến Âu Dương Phong cảm thấy nếu có thể áp đảo thậm chí là thu phục được hắn thì nhất định sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Nam nhân mạnh mẽ có thể gọi lên dục vọng chinh phục của con người.

Âu Dương Phong vừa nghĩ đến nam nhân lạnh như băng sơn, nhanh nhẹn dũng mãnh như liệt báo, kiếm phong cực kỳ lợi hại lại bị y đặt ở dưới thân, bất lực đến mức phải khóc lóc, thở dốc rên rỉ cầu xin tha thứ, liền cảm thấy máu toàn thân sôi trào hừng hực, tưởng chừng như gặp đến độ không thể chờ được nữa.

Mà Tàng Xuân Thảo mọc ngay tại cửa động càng khiến y nghĩ ngay cả ông trời cũng muốn giúp y báo thù.

Hai người lại đánh nhau hơn mười chiêu, Độc Cô Lưu Vân bởi vị trúng phải Tàng Xuân Thảo, cả người đều muốn phát sốt, luồng khí khô nóng mạnh mẽ tàn sát trong lòng khiến hắn hận đến mức không thể lột hết quần áo trên người xuống, tình dục vốn đang ngủ đông tại nơi sâu nhất lại bị được tính kích thích dần dần tỉnh lại, giống như một con mãnh thú vừa mới thức tỉnh đầu đá lung tung trong cơ thể, đầu đến nỗi trong lòng toàn là lửa. Bởi vì bị lửa dục trùng kích, thần trí của hắn cũng đã bắt đầu mê man, kiếm chiêu càng lúc càng hỗn loạn.

Âu Dương Phong thấy hắn đổ mồ hôi như tắm, đôi mắt đen láy vì bị lây nhiễm tình dục mà toát ra hai ngọn lửa nhỏ, biết hắn đã bị tình dục tra tấn đến mức thần trí mơ hồ, liền tìm sơ hở trong kiếm chiêu của Độc Cô Lưu Vân, nhanh như chớp túm lấy trường kiếm của hắn, tiện đà ngáng chân áp hắn ngã xuống đất, sau đó đè lên, một tay xoa nắn vật cương cứng ở giữa hai chân hắn, tay kia thì luồn vào trong vạt áo vừa niết vừa sờ lồng ngực bóng loáng lại cực kỳ co giãn của hắn.

Độc Cô Lưu Vân vốn đã sa cơ lỡ vận, chỉ có thể dựa vào nghị lực hơn người mà miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh, giờ lại bị y áp đảo trên mặt đất, lại bị tay người kia tùy ý trêu chọc, cảm thấy toàn thân như nhũn ra, tia thanh minh còn sót lại trong đầu đã hoàn toàn biến mất, ồ ồ thở gấp, chủ động đón nhận.

Lại nói Chu Mộ Phi, sau khi giải quyết xong nhu cầu cấp bách, đang định tìm lá cây gần đó lau sạch cúc hoa, lại chợt nghe thấy hình như có tiếng nước chảy róc rách ở gần đó.

Đã mấy ngày y chưa được tắm rửa rồi, giờ lại nghe thấy tiếng nước chảy không khỏi có chút mừng rỡ, liền bay về hướng có tiếng nước, quả nhiên nhìn thấy ở sườn dốc phía trước có một dòng thác trong lành không lớn không nhỏ đang ào ào chảy.

Phía dưới thác nước còn có hồ nước, dựa vào thị lực cực tốt của y có thể nhìn thấy có rất nhiều cá lớn dài tới một thước đang bơi qua bơi lại.

Chu Mộ Phi vui mừng kêu lên một tiếng, sau đó giương cánh bay vào trong hồ, đứng ở trong nước mà đập cánh phình phịch như trẻ con, vừa tắm rửa vừa nghĩ lát nữa tắm xong phải bắt vài con cá về, khỏi lo cho bữa sáng ngày mai nữa.

Nhưng mà hắn còn chưa được tắm rửa thoải mái, thì lại nghe thấy tiếng huýt sáo triệu hồi của Độc Cô Lưu Vân truyền từ hướng sơn động đến.

Chu Mộ Phi đoán nhất định là có tình huống khẩn cấp phát sinh rồi, vì thế không dám trì hoãn, lập tức bay lên, dùng sức rũ hết nước trên người xuống, sau đó bay nhanh về phía sơn động.

Nhưng đợi đến khi Chu Mộ Phi về tới sơn động, liền bị một màn trước mắt làm y khiếp sợ tới mức đại não đình trệ, lay lắt trong gió, ngây ra như phỗng.

Này, này cũng quá điều rồi đi?

Y chỉ mới đi tắm có một chút, hai tên gia hỏa vốn là cừu địch giờ lại quần áo xốc xếch còn ôm nhau lăn giường là thế nào?

....Tuy trong sơn động không có giường, chỉ có đá lạnh bằng phẳng, nhưng xem ra cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hưng trí của đôi cầu nam nam này cả.

Chu Mộ Phi nhìn hai người bọn họ ôm nhau hết hôn lại sờ, tiếng thở dốc ồ ồ vang vọng trong sơn động, chợt cảm thấy một cỗ lửa nóng không tên từ lòng bàn chân chạy thẳng tới đỉnh đầu, lý trí gì đó đều bị lửa giận thiêu đến không còn sót chút gì.

Còn chưa ý thức được bản thân muốn làm gì, y đã bay tới phía sau hai người đang bị lửa nóng thiêu đến ngất trời, một cái cánh bị khổng lồ mang theo lửa giận hung hăng đập thẳng vào ót Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong đang vừa chuyên tâm hôn hôn cắn cắn day day nửa thân trên của Độc Cô Lưu Vân, vừa luống cuống tay chân cời tiết khó cuối cùng trên người hấn xuống, mắt thấy đã sắp cời ra hết rồi, bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng gió quật tới, trong lòng liền biết không ổn, lập tức lặn qua bên cạnh.

Nhưng bởi vì bị tình dục ảnh hưởng, phản ứng của y chậm hơn bình thường một chút. Lúc y cảm nhận được nguy cơ thì cánh của Chu Mộ Phi đã đập đến gần lỗ tai của y rồi.

Vì thế, tuy y vừa cảm thấy nguy hiểm đã lập tức né tránh, nhưng vẫn chậm hơn một nhịp, cái gáy bị cánh của Chu Mộ Phi đập một phát, sao liền bay đầy trời, bất tỉnh nhân sự.

Chu Mộ Phi thu cánh lại, đến trước mặt Âu Dương Phong, thấy hai mắt y nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh, không biết sống chết.

Chu Mộ Phi cảm thấy lửa giận trong ngực vẫn khó mà tiêu trừ được, cái thằng mặt trắng này nhìn kiểu gì cũng thấy chương mắt, liền dùng móng gắp y lên, bay ra khỏi sơn động, bay một hơi ra xa tới mấy chục trượng, sau đó dừng lại trên một chạc cây đại thụ, treo Âu Dương Phong đang hôn mê bất tỉnh lên đó, sau đó mới vỗ cánh đáp xuống đất.

Chu Mộ Phi đứng dưới gốc cây, bị gió lạnh ngoài trời thổi một phát, đầu óc đang nóng lên dần dần tỉnh táo lại.

Không bình thường, rất không bình thường .

Độc Cô Lưu Vân bình thường vẫn cứ như một tòa băng sơn cấm dục vì sao lại cơ khát đến mức phải tùy tiện tìm một tên cùng giới tính lặn giường như thế? Lại còn là người bị đè nữa chứ?

Này quá không phù hợp với nhận thức của bản thân rồi.

Bình thường cũng đâu thấy Độc Cô Lưu Vân có đam mê gì khác thường đâu a.

Chẳng lẽ.....Hết thấy đều là do Âu Dương Phong giở trò quỷ?

Nghĩ đến đây, lửa giận vốn còn sót lại trong người Chu Mộ Phi liền biến thành kinh hoảng, vội vàng giương cánh bay về lại sơn động.

Y bay đến bên cạnh Độc Cô Lưu Vân, cúi đầu nhìn hấn.

Chỉ thấy, Độc Cô Lưu Vân không một mảnh vải che thân đang quay cuồng khó nhịn trên nền đá, hai tay không ngừng lung tung sờ soạng thân thể mình, đôi mắt sáng lạnh lũng giờ lại mê man nóng bỏng, khuôn mặt tuần tú lộ ra sắc hồng lả thường, biểu tình trên mặt không biết là thống khổ hay là vui sướng, ngay cả hơi thở phun ra cũng nóng rực khác thường.

Độc Cô Lưu Vân như vậy thật sự quá khác biệt so lúc bình thường, ngay cả thằng ngốc cũng có thể nhìn ra hấn có vấn đề.

Đến lúc này, Chu Mộ Phi đã có thể khẳng định, Độc Cô Lưu Vân sở dĩ biến thành như vậy, tuyệt đối là do Âu Dương Phong động tay động chân, có thể là bị hạ dược vật thúc tình gì đó, cũng chính là xuân dược trong truyền thuyết.

Không ngờ xuân dược này lại lợi hại đến như vậy, Độc Cô Lưu Vân có nội công thâm hậu vậy mà lại bị trúng chiêu, thần trí còn mơ hồ đến lộ ra thần thái như thế.

Chu Mộ Phi thấy bộ dáng khó nhịn của hấn, trong lúc nhất thời không biết làm sao, một lát sau mới cắn thật bước lên trước, thử kêu hai tiếng “Úc

úc

”.

Nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của Điều Nhi, thần trí của Độc Cô Lưu Vân chợt thanh tỉnh một chút.

Ánh mắt hơi đỏ lên của hắn chuyển động về phía tiếng Điều Nhi phát ra, liền thấy một con đại điều to lớn mạnh mẽ đang đứng cách hắn khoảng ba bốn bước.

Hiện tại đầu óc của Độc Cô Lưu Vân đã không thể suy nghĩ rõ ràng được, hắn đưa ánh mắt mù sương nhìn Chu Mộ Phi, nghi hoặc kêu lên một tiếng “Điều Nhi?”

Chu Mộ Phi nghe thấy hắn gọi, liền đi đến bên người hắn, nói: “Úc úc

~” Người bị làm sao vậy? Bị thăng nhóc Âu Dương Phong chuốc thuốc sao?

Nhưng mà, Độc Cô Lưu Vân đang dục hỏa đốt người làm sao có thể hiểu được Điều Nhi đang nói cái gì.

Hiện tại lý trí của hắn đã bị xuân dục phá hủy, bây giờ làm cái gì cũng đều dựa vào bản năng.

Cảm giác có nguồn nhiệt tới gần người, Độc Cô Lưu Vân mơ mơ màng màng vươn tay ra, ôm lấy Chu Mộ Phi, sau đó liều mạng ma sát thân thể của mình lên người nó, hòng muốn giảm bớt cảm giác nóng bỏng khó chịu trong cơ thể xuống.

Chu Mộ Phi: “.....”

25. Chương 25

Độc Cô Lưu Vân ôm lấy đại điều đang sợ đến ngầy người, lung tung sờ tới sờ lui trên người nó, xúc cảm bóng loáng mềm mại truyền tới cực kỳ dễ chịu, đáng tiếc vẫn không thể làm cho cổ lửa nóng giảm nhiệt.

Hiện tại hắn nóng đến mức muốn cháy thành tro, trong lòng chỉ nghĩ tìm một chỗ phát tiết hết ra, căn bản không hề chú ý đến cái thứ trong lòng mình là người hay là gì, chỉ muốn ôm chặt lấy Chu Mộ Phi, hắn mở to đôi mắt đỏ bừng vì dục vọng mà tìm kiếm trên người đại điều, ý đồ muốn tìm một cái động để hắn cắm vào, giảm bớt thống khổ.

Chu Mộ Phi bị Độc Cô Lưu Vân cứ y như bạch tuộc quấn lên người sờ tới sờ lui, cổ còn cảm giác được luồng khí nóng rực của hắn phun ra, cả người liền , lại nhìn thấy ánh mắt của Độc Cô Lưu Vân phảng phất như muốn ăn mình, nhất thời cả kinh, lông trên cổ dựng thẳng đứng, vừa giãy dụa kịch liệt vừa lớn tiếng kêu với Độc Cô Lưu Vân: “Nga

~ nga

~” Người nhìn cho rõ cái đi, ông đây là một con điều đó!

Nhưng mà, hiện giờ tiếng kêu của y chẳng còn tác dụng gì với Độc Cô Lưu Vân nữa, hắn vẫn cứ sống chết ôm lấy y không buông tay, vẫn cứ tiếp tục đại nghiệp tìm kiếm động động.

Nội lực của hắn quá thâm hậu, Chu Mộ Phi dùng hết sức chín trâu hai hổ vẫn không đẩy được hắn, vì thế cứ theo kiểu vò méo lại nút ngồi bệch luôn xuống đất, thở phì phì mà thầm nghĩ: Tìm đi, tùy tiện tìm đi, ông đây không tin ngay cả một con điều mà người cũng dám làm!

Độc Cô Lưu Vân quả thực không có năng lực này, đừng nói hiện giờ hắn đang bị dục tính kích thích đến thần trí mơ hồ, cho dù hắn có hoàn toàn thanh tỉnh đi nữa thì cũng không chưa chắc hoàn thành được nhiệm vụ yêu cầu có kỹ thuật cao này.

Cho nên kết quả của việc bận rộn một trận đương nhiên chỉ là uống công vô ích, bất quá hắn vẫn chưa chết tâm, vẫn còn đang siêng năng sờ soạng, dù sao thì giờ bên cạnh hắn chỉ có vị này mà thôi.

Lúc mới bắt đầu, Chu Mộ Phi sốt ruột mà mặc hần gây sức ép, nghĩ rằng chỉ cần hần mệt rồi thì sẽ dừng tay thôi.

Nhưng dần dần, y có cảm giác không thích hợp, không phải bởi vì Độc Cô Lưu Vân chậm chạp không chịu dừng tay, mà là y bỗng cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt khác thường bắt đầu khởi động, mau chóng lưu chuyển toàn thân, hơn nữa càng lúc càng nhiều càng lúc càng nóng....

Chu Mộ Phi nhất thời trợn tròn mắt, chẳng lẽ bản thân cũng trúng xuân dược?

Mẹ nó chim điêu mà cũng trúng xuân dược hả!!!

Chu Mộ Phi hoảng sợ đẩy Độc Cô Lưu Vân đang quần quít ra khỏi người, nhưng y chỉ mới dùng có chút lực thì phát hiện ra cả người mềm nhũn vô lực, đừng nói Độc Cô Lưu Vân có nội lực thâm hậu, chỉ sợ cho dù là người thường không có võ công, y cũng không thể đẩy ra nổi.

Hiện giờ y có thể rõ ràng cảm nhận được cái áy áy của Độc Cô Lưu Vân đang chọt lên bụng y, lại còn không ngừng chà qua chà lại, da đầu không khỏi run lên từng đợt.

Nhưng mà cái này không phải là chuyện đáng sợ nhất, chuyện đáng sợ hơn vẫn còn ở đằng sau kia.

-Chu Mộ Phi hoảng sợ phát hiện ra, y đang bị rụng lông, lại còn rụng đặc biệt mau!

Chỉ qua một thời gian ngắn ngủi, lông trên người y cứ như hoa tuyết rơi rụng lả tả, trên đất chất đầy một tầng lông nâu dày y như cái thảm.

Chu Mộ Phi bị dọa đến choáng váng, trợn to mắt điều nhìn đồng lông điêu đó, nội tâm không ngừng điên cuồng hét lên: Cứu mạng a! Ai tới nói cho ta biết đây là xảy ra chuyện gì đi!

Giờ có phải là mùa thu đầu, sao ông lại rụng nhiều lông như vậy!

Nếu còn rụng nữa, ông đây không phải sẽ biến thành con điêu trụi lông sao!

Nghĩ đến cả người ngay cả một cọng lông cũng không có, biến thành bộ dáng gà luộc điển hình, Chu Mộ Phi đau khổ nhìn không được phải ngửa mặt lên trời rơi hai hàng nước mắt như sợi mì bần to. ()

Chu Mộ Phi ngạc nhiên nhìn cơ thể khổng lồ của mình đột nhiên y như quả bóng cao su bị xì hơi, dần dần hiện ra hình người, sau đó cái cánh chậm rãi biến thành tay người, móng vuốt cũng bắt đầu biến thô, cuối cùng thành chân người mềm mềm trắng trắng....

Y suýt nữa là trợn đến lộn tròng mắt rớt xuống đất.

Đây là chuyện gì, y biến thành người rồi sao?

Bản thân không phải là đang nằm mơ chứ?

Chu Mộ Phi theo bản năng mà nâng hai tay vừa mới biến ra vuốt mặt mình, quả nhiên là mặt người, lại còn có đủ ngũ quan của người nữa chứ.

Y vẫn không dám tin, đưa ngón tay vô miệng, cắn một cái!

Giây tiếp theo, y liền đau đến hét thảm “Ngao” một tiếng!

Y không nghe lầm, xác thực là có thể phát ra âm thanh!

Độc Cô Lưu Vân đang ôm Chu Mộ Phi tìm động động nhưng tới giờ vẫn còn chưa tìm thấy cũng cảm nhận được biến hóa của y, liền mở to đôi mắt giăng đầy tơ máu nghi hoặc nhìn người trong lòng “vừa mới xuất hiện”.

Tuy hiện giờ thần trí của hần rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra người trước mắt này rất đẹp.

Hàng lông mày thon dài đen nhánh, đôi mắt xinh đẹp màu nâu nhạt, mắt hai mí rất rõ ràng, mũi thẳng tú lệ, đường viền ngũ quan rất rõ ràng, dáng người thon gầy, cơ bắp cân xứng vân da rõ ràng, màu da tiểu mạch, mái tóc hỗn loạn rối tung ở trên vai lại là màu nâu đậm, làm nổi bật hai nụ hoa nâu nhạt ở trước ngực, vừa nhìn qua liền cảm thấy đặc biệt mượt mà ngon miệng.

Hỏa diễm trong mắt Độc Cô Lưu Vân lại càng bùng cháy mạnh hơn, cúi đầu cắn lên nụ hoa của người kia một cái, vừa liếm vừa cắn, tay phải còn trượt từ eo của Chu Mộ Phi xuống dưới cúc môn, dùng lực xoa nắn, sau đó phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn bởi vì xúc cảm co giãn lạ thường, lỗ măng dùng ngón tay chọt thẳng vào cái động ướt cục cũng đã tìm được kia.

Chu Mộ Phi vốn còn đang đắm chìm vào nỗi khiếp sợ vừa mới biến thành người, bất ngờ không kịp đề phòng liền bị hai ngón tay của người kia đâm mạnh vào nơi bí ẩn ở đằng sau, nhất thời đau đến nước mắt lưng tròng, hét thảm lên một tiếng.

Đáng tiếc, Độc Cô Lưu Vân đang bị dục hỏa đốt người, không phân rõ thực hư, căn bản không để tâm đến cảm thụ của y, hiện giờ, hắn đang hoàn toàn vui sướng mà chìm đắm với cái động hần vừa tìm được.... Tuy cái động này có chút chật, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình và hưng trí của hắn!

Nhưng hắn cũng lơ mờ đoán được cái động này quá nhỏ, “thằng nhỏ” của mình không thể trực tiếp đâm vào, cho nên tuy lòng nóng như lửa đốt, cực kỳ muốn dẫn “thằng nhỏ” trực tiếp chọt thẳng vào, nhưng hắn vẫn dùng hai ngón tay thay thế chọt vào thử xem có thể sử dụng hay không, thử xem coi một khi “thằng nhỏ” chọt vô rồi thì có bị ép đến hư luôn hay không.

Cúc hoa của Chu Mộ Phi chưa từng có bất cứ ai khai thác qua cứ như vậy mà bị hắn ngạnh sinh dùng hai ngón tay đâm thẳng vào, đau đến mức phải kêu thảm ra tiếng, hai hàng nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, liều mạng tránh thoát ra khỏi cái ôm của Độc Cô Lưu Vân.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân đang nóng lòng muốn phát tiết sức lớn đến không thể tưởng tượng nổi, mà y vừa mới từ chim lột xác thành người, cả người vô lực mềm nhũn như một đứa con nít, có thể đứng vững là tốt lắm rồi, làm sao có dư lực để tránh thoát khỏi sự giam cầm của Độc Cô Lưu Vân chứ? Vì thế y đành phải bất lực tùy ý để ngón tay của Độc Cô Lưu Vân thăm dò trong mật huyết, miệng thì mắng loạn thối bất tao: “Độc Cô Lưu Vân người cái đồ hỗn đản mau buông ra cho ông! Người muốn làm chết ông luôn sao!”

Độc Cô Lưu Vân mắt diếc tai ngơ, chỉ một lòng một dạ dùng ngón tay khuấy lộn cái chỗ chật chội ẩm áp kia, dùng phần lý trí còn sót lại để phán đoán xem coi cái động vừa tìm được này có thể dùng hay không.

Một lát sau, hắn rốt cục cũng cảm thấy cái động không còn chật như trước nữa, hơn nữa hình như còn có chút co giãn, hẳn là có thể sử dụng.

Vừa đưa ra được kết luận, Độc Cô Lưu Vân liền xoay Chu Mộ Phi lại, mặt hướng xuống đất, sau đó tách đùi y ra, một tay nắm lấy eo y, một tay khác thì đỡ lấy đại dương vật đã cương đến cứng ngắc đặt lên cửa động nhỏ hẹp nấp trong hai cánh mông trắng nõn nà, rồi thẳng lưng dùng sức đâm vào trong.

Chu Mộ Phi giãy dụa muốn thoát ra, đáng tiếc lại bị Độc Cô Lưu Vân y như cái đai sắt quấn chặt đến nỗi không thể phản kháng gì được.

Y không từ bỏ ý định muốn cố gắng đi về phía trước, bỗng cảm giác có một vật thể vừa nóng lại vừa cứng đỉnh vào nơi tư mật của mình, sau đó không chút khách khí đâm thẳng vào!

Dũng đạo nhỏ hẹp nháy mắt bị bắt buộc chống đỡ đến cực hạn, cảm giác đau đớn như bị xé rách khiến Chu Mộ Phi đau đến kêu một tiếng “Ngao” thảm thiết.

Nhưng cơn đau vẫn không dừng lại tại đó, đại gia hỏa kia vẫn còn đang liều mạng chen vào sâu bên trong.

Chu Mộ Phi đau đến mức giọng cũng bị biến đổi, vừa ồ ồ thở dốc vừa rơi lệ đầy mặt mà tức giận mắng: “Ta x, mau dừng lại a, ông thực sự sắp bị cái tên ngu ngốc người giết chết rồi!”

Nhưng Độc Cô Lưu Vân căn bản không nghe được người trước mắt đang kêu cái gì, hiện tại hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào cổ khoái cảm vừa mới bùng nổ.

“Hô....” Hắn thở ra một hơi thỏa mãn, sau đó lại tiếp tục vùi sâu vào dũng đạo đã đem lại cảm giác tiêu hồn cho hắn, rồi dựa vào bản năng mà bắt đầu nhịp đâm rút.

Chu Mộ Phi bị hắn làm đau, muốn giãy dụa nhưng không có sức, đành phải trút cảm phần bằng cách lần lượt ân cần hỏi thăm các vị phụ mẫu thân quyến của Độc Cô Lưu Vân.

Chỉ tiếc, Độc Cô Lưu Vân đang trong tình huống thần trí hỗn loạn căn bản không hề chú ý tới y đang nói cái gì, chỉ tự cố tự địa tóm chặt lấy eo Chu Mộ Phi mà ra sức đỉnh lộn.

Ban đầu Chu Mộ Phi cảm thấy đau đến không thể chịu nổi, nhưng sau đó lại không cảm thấy đau đớn nữa, dần dần biến thành cảm giác tê dại ngứa ngứa khác thường.

Lúc này, lửa nóng trong cơ thể vốn bị y xem nhẹ lại vì bị đau đớn từ chỗ tư mật truyền tới cũng bắt đầu không chịu nổi, cô đơn lại một lần nữa nổi dậy tàn sát bữa bãi trong cơ thể y, khiến y từ thân đến tâm đều bị thiêu đốt đến không chịu nổi.

Chu Mộ Phi há miệng thở ra hơi thở nóng rực, sâu trong nội tâm thì lại ản ản chờ mong cái thứ ở phía sau có thể thô bạo mà đâm chọc vào người y.

Mỗi một lần Độc Cô Lưu Vân đâm vào, y sẽ không nhịn được mà run rẩy toàn thân, thậm chí còn theo bản năng vặn eo hòa theo hần hông đạt được khoái cảm lớn hơn và để khiến cho cơn nóng trong lòng được tiêu trừ bớt.

Mỗi khi Độc Cô Lưu Vân đỉnh vào sâu hơn một chút, Chu Mộ Phi đều sung sướng đến mức muốn kêu to thành tiếng, đồng thời nội bích còn co rút một cái, bao chặt lấy cái cây thịt đang xâm lược, khiến Độc Cô Lưu Vân càng sướng khoái càng hưng phấn hơn, khiến động tác trừu sáp càng lúc càng hung mãnh.

“A.....Ngô....” Điểm mẫn cảm liên tục bị lực lớn đánh mạnh vào, khoái cảm mãnh liệt đến mức khiến Chu Mộ Phi nhịn không phải run rẩy kêu to, nội bích bị chà đạp cũng chịu không phải cảm giác sung sướng quá mức mãnh liệt mà càng co rút nhanh hơn, dùng lực ép chặt cây gậy còn đang chôn ở trong đó.

Độc Cô Lưu Vân bị y kẹp đến chịu không nổi, vì thế đâm mạnh vào chỗ sâu nhất, sau đó phân thân run rẩy một trận, bắt sơ tinh của mình vào đỉnh đạo của Chu Mộ Phi.

Cùng lúc đó, bởi vì Chu Mộ Phi không thể chịu đựng được cơn kích thích quá lớn này, toàn thân liền run rẩy, cất cao giọng rên rỉ thành tiếng, phân thân này giờ chưa hề được người đụng tới cũng không khống chế được mà bắn ra từng cổ bạch trọc (tinh dịch).

26. Chương 26

Bắn xong, Chu Mộ Phi toàn thân hư thoát vô lực nằm bẹp trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, yên lặng cảm thụ dư vị sau khi bắn tinh.

Y vừa mới trải qua quá trình lột xác từ điều thành người, cơ thể khá suy yếu, lại bị Độc Cô Lưu Vân ôm ấp lần qua lần lại hết nửa ngày, toàn thân mỗi một đến cực điểm, thực sự là mệt đến muốn ngất rồi.

Nhưng y còn chưa kịp ngất xỉu, đã cảm giác được cái thứ mới vừa phát tiết vẫn còn bị chôn trong cơ thể lại trọng sinh bùng bùng cương cứng lên lần nữa.

Sau đó, y lại bị người phía sau nắm eo kéo dậy, xem ra là Độc Cô Lưu Vân vẫn chưa đã thèm, còn muốn cùng y làm thêm phát nữa.

Chu Mộ Phi lập tức run rẩy, vừa lắc mông giãy dụa vừa phát điên mà nói: “Độc Cô Lưu Vân ngươi muốn đùa chết lão tử sao?!”

Sau khi Độc Cô Lưu Vân được phát tiết một lần, cổ khí khô nóng trong thân thể đã hơi hơi giảm bớt, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn so với lúc trước.

Hắn dụi mắt, nghi hoặc nhìn thanh niên tóc xám vẫn còn đang dính trên người mình, chần chờ nói: “Người là ai?”

Chu Mộ Phi khốn khổ quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: “Ông đây tên Chu Mộ Phi, là con đại điều mà người đang nuôi đấy!”

“Điều Nhi?” Độc Cô Lưu Vân mở to mắt lộ vẻ khó có thể tin, nói: “Sao Điều Nhi lại biến thành người?!... Nói đùa gì vậy! Vị tiểu huynh đệ này, ta mặc kệ ngươi là ai, nếu ta đã làm loại chuyện này với ngươi, vậy ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm! Độc Cô Lưu Vân ta không phải là loại người bội tình bạc nghĩa, cho nên....”

Hắn nói tới đây thì khựng lại, sau đó vừa gian nan vừa kiên định nói: “Sau này ta sẽ chăm sóc cho người thật tốt....”

“Ta cảm ơn người ha!” Chu Mộ Phi tức giận nói chen vào: “Ai thêm người chịu trách nhiệm a! Giờ người lập tức lăn qua một bên cho ông, để ông nghỉ ngơi một lát là đã tích công đức rồi!”

“Này....” Độc Cô Lưu Vân nhất thời cảm thấy rất khó xử.

Tuy hiện giờ thần trí của hắn chỉ khôi phục được một nửa, nhưng có thể nghe ra người thanh niên xinh đẹp có mái tóc xám này hình như không muốn tiếp tục làm loại chuyện này với hắn nữa. Nhưng hiện giờ cảm giác nóng cháy trong kinh mạch hắn vẫn đang lưu chuyển mãnh liệt, giống như tùy thời có thể phá vỡ mạch máu mà trào ra ngoài, cái kia vẫn còn đang chôn trong thân thể người đó cũng đang nghẹn đến mức sắp sửa bùng nổ tới nơi rồi. Nếu giờ mà ngưng nữa chừng, hắn hoài nghi bản thân có thể bị nghẹn chết.

Tuy hắn không coi trọng chuyện sống chết lắm, nhưng nếu phải chết như thế này, vậy quá dọa người rồi.

Độc Cô Lưu Vân trải qua một thời gian gần đấu tranh tâm lý xong, rốt cục cắn chặt răng, cực kỳ áy náy nói: “Xin lỗi, giờ còn chưa được. Xin người nhẫn nại thêm chút nữa, ít nhất chờ ta giải trừ được tính trên người đã.... Sẽ không lâu đâu.... Đây là nhân tình mà Độc Cô Lưu Vân ta nợ người, sau này sẽ báo đáp gấp bội.”

Nói xong, hắn vỗ về tấm lưng bóng loáng nhẵn mịn của Chu Mộ Phi, rồi tiếp tục ra sức cày cấy khối thân thể thon dài lại dẻo dai trước mặt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Độc Cô Lưu Vân rốt cục lại đạt tới cao trào, gầm nhẹ một tiếng liền bắn tinh dịch nóng bỏng vào đúng đạo chịt tiêu hồn của người kia.

Sau đó, hắn ôm lấy thất lưng của Chu Mộ Phi cùng nhau ngã xuống đất, nhắm mắt lại, yên lặng hưởng thụ dư vị khoái cảm sau khi bắn tinh trong chốc lát, rồi mới chậm rãi rút thẳng nhỏ đã mềm xuống ra khỏi người vị kia.

Cổ khô nóng trong cơ thể Độc Cô Lưu Vân đã gần như hoàn toàn tiêu biến, nhưng một cổ mỗi một cực kỳ lại nhanh chóng đánh úp về phía hắn. Hắn cảm thấy mí mắt nặng đến mức chịu không nổi, cố gắng chống lên một tia tinh thần cuối cùng mặc lại quần áo. Sau đó hắn còn muốn tìm quần áo cho người thanh niên tóc xám vì không thể chống đỡ nổi mà hôn mê, nhưng chung quanh lại không có bộ quần áo nào.

Độc Cô Lưu Vân có chút khó hiểu, nhưng giờ hắn đang rất là buồn ngủ, căn bản không có năng lực để tự hỏi nữa, nếu không tìm thấy quần áo, vậy đành phải choàng tạm ngoại sam của mình lên người thanh niên, che dấu cơ thể trần trụi của y xong, liền ôm lấy đối phương từ phía sau, tựa đầu lên vai y mà ngủ say.

Cũng bởi vì hắn ngủ, cho nên mới không thấy được một chuyện kỳ lạ sắp sửa xảy ra, thật không biết là hắn may mắn hay là bất hạnh đây.

—Độc Cô Lưu Vân ngủ chưa được bao lâu, Chu Mộ Phi bị hắn ôm trong ngực bắt đầu phát sinh biến hóa.

Cơ thể vốn tiêm ngày đột nhiên y như bị thổi phồng lên một cách nhanh chóng, cánh tay kề sát bên người bắt đầu biến thành cánh, hai chân thon dài trần trụi lại một lần nữa biến thành móng vuốt sắc bén của đại điêu.... Chỉ trong một chốc, Chu Mộ Phi vẫn đang hôn mê lại bị biến thành đại điêu như lúc trước.

Chỉ tiếc đương sự — à không phải, hiện tại nên gọi là đương sự điêu — hoàn toàn không biết gì cả, vẫn còn đang trong mộng cảnh ngọt ngào.

Một lúc lâu sau.

Bầu trời phía đông bắt đầu biến thành màu trắng bạc.

Âu Dương Phong bị Chu Mộ Phi vắt trên cây đại thụ rốt cục cũng tỉnh lại.

Y có chút mơ hồ mở mắt ra, đồng thời theo bản năng hoạt động tay chân, sau đó... Còn chưa kịp thấy rõ bản thân đang ở đâu, y đã từ chạc cây ngã xuống vì mất cân bằng.

May mà phản ứng của y nhanh nhẹn, lúc còn cách mặt đất khoảng hai thước liền vội vàng vươn tay chống lên mặt đất, sau đó cong người bắn lên không để hai chân đạp đất trước, thế này mới không xảy ra bị kịch chó ngã ăn phân.

Âu Dương Phong đứng vững, sau đó bắt đầu tự hỏi bản thân vì sao lại ngã trên chạc cây, trước khi ngã đã xảy ra chuyện gì.

À, đúng rồi!

Mình đang thừa dịp Độc Cô Lưu Vân không có ở trong sơn động vụng trộm đốt Tàng Xuân Thảo có tác dụng thôi tình, sau đó Độc Cô Lưu Vân quả nhiên đã trúng chiêu.

Nhưng lúc mình sắp sửa đề hấn xuống mà ăn sạch sẽ thì con đại điêu kia lại vụng trộm mò vào, còn thừa lúc mình chưa chuẩn bị đã dùng cánh đánh mình hôn mê bất tỉnh!

Con mẹ nó, hèn gì mà cái ót của y lại đau như vậy!

Âu Dương Phong vừa thầm chửi rửa bậy bạ vừa đưa tay sờ ót, quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đã sờ được một cục u cực bự.

Nghĩ đến chuyện tốt của mình bị con súc sinh kia phá hỏng, Âu Dương Phong liền tức đến không có chỗ đánh.

Lại nghĩ đến từ lúc mình gặp con đại điêu kia cho tới bây giờ, nó lúc nào cũng ám mình, không nói tới chuyện nó giết hết bảy tám con rắn bảo bối của mình, lại còn hại y bị Độc Cô Lưu Vân nhục nhã, đáng giận nhất chính là, lúc mình sắp báo thù rửa hận, được hưởng thụ lạc thú làm nhục Độc Cô Lưu Vân, thì con đại điêu đáng chết này lại dám đánh lên sau lưng mình, còn treo mình lên chạc cây!

Này quả thật là chú có thể nhịn được thì bà thím cũng không chịu được, thím mà nhịn được thì ông chú cũng không thể nhẫn nổi!

Âu Dương Phong nhớ lại đủ thứ chuyện, tức tới sùi bọt mép, trong lòng tràn đầy suy nghĩ lập tức quay trở về bắt lấy con súc sinh đáng chết đó, nhổ sạch lông nướng thịt ăn!

Bất quá, y tức thì có tức, nhưng lý trí vẫn còn chưa có mất.

Vì thế y không vội vã quay về sơn động, mà bắt đầu cân nhắc tình thế hiện tại của mình.

Trước khi y hôn mê, Độc Cô Lưu Vân đã trúng phải xuân dược.

Tác dụng của Tàng Xuân Thảo rất mạnh, nếu Độc Cô Lưu Vân không tìm được người để giao hợp, thì gân mạch sẽ nổ tung, thất khổng đổ máu mà chết.

*thất khổng: bảy lỗ (2 mắt, 2 tai, 2 lỗ mũi, miệng)

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi “lộp bộp” một tiếng.

Tuy y tự nhận mình hận thấu xương Độc Cô Lưu Vân, hận đến mức muốn ăn thịt lột da hắn, nhưng sâu trong nội tâm y lại không hi vọng Độc Cô Lưu Vân chết.

Tuy bản thân cảm thấy rất khó hiểu vì suy nghĩ mâu thuẫn này, nhưng y xác thực bản thân không hề nghĩ đến chuyện hại chết Độc Cô Lưu Vân, y chỉ một lòng một dạ cân nhắc xem làm sao mới có thể trả thù Độc Cô Lưu Vân gấp trăm lần ngàn lần chuyện mà hắn gây ra cho y.

Tỷ như nói chuốc thuốc sau đó thượng hấn, tỷ như thượng xong thì điểm huyết đạo của hắn, sau đó ép hắn nuốt một viên thuốc độc khiến hắn không thể không nghe theo lệnh mình, sau đó mang hắn về Bạch Đà Sơn làm nô lệ đặc biệt, sau đó muốn khi dễ như thế nào thì cứ khi dễ như vậy....

Nhưng trong kế hoạch này không bao gồm cả việc khiến Độc Cô Lưu Vân chết.

Có thể bởi vì nếu hắn mà chết rồi thì còn gì để chơi nữa.

Vừa nghĩ đến cái tên đáng giận kia có thể đã bỏ mạng vì dược hiệu, Âu Dương Phong liền cảm thấy bối rối lẫn mất mắc không nói nên lời.

Đều là tại con đại điều đáng ghét kia!

Nếu nó không đột nhiên chạy đến gây phiền toái, sao có thể xảy ra chuyện vượt quá sự kiểm soát của mình chứ!

Âu Dương Phong nghĩ một lát, cảm thấy việc cấp bách trước mắt chính là phải tìm hiểu xem Độc Cô Lưu Vân hiện giờ đang sống hay chết, có còn ở trong sơn động không đã.

Nghĩ đến tận đây, Âu Dương Phong vội vàng sửa sang lại quần áo, sau đó đi về phía sơn động ở đằng xa.

Y đã tính toán hết rồi. Nếu Độc Cô Lưu Vân chết, y sẽ nghĩ cách giết chết con đại điều đáng ghét kia rồi chôn cùng với hủ. Nếu Độc Cô Lưu Vân còn sống, phỏng chừng cũng đã bị được tính của Tàng Xuân Thảo làm đại thương nguyên khí, mình có thể thừa dịp lên vào điểm huyết đạo của hủ rồi mang hủ về Bạch Đà Sơn.

Về phần con súc sinh đáng ghét kia, sắc mặt Âu Dương Phong trầm xuống, đợi mình tìm được tay nải rồi, liền sẽ thưởng cho nó mấy cây châm tẩm độc, sau đó đưa cho đám rắn bảo bối của mình làm lương khô!

Âu Dương Phong vừa nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, vừa bước nhanh tới cửa sơn động.

Sau đó hít sâu một hơi, cất bước vào bên trong.

Bởi vì trong động khá tối, lúc y đến chỗ sâu nhất của sơn động mới miễn cưỡng thấy rõ tình cảnh bên trong.

Độc Cô Lưu Vân không biết sống chết đang nằm dưới đất, hai tay còn đang ôm lấy con đại điều đáng ghét kia, ghê tởm hơn chính là, con đại điều kia còn khoác ngoại sam của hủ, vừa thấy liền biết là do Độc Cô Lưu Vân đắp lên cho nó!

Âu Dương Phong tức giận đến nghiêng răng.

Y cũng không biết tại sao mình lại tính toán chi ly với một con súc sinh như vậy, nhưng y chính là nhìn không vừa mắt Độc Cô Lưu Vân đối tốt với con đại điều.

Âu Dương Phong tức giận đi về phía trước, hung hăng ném tay Độc Cô Lưu Vân đang ôm Chu Mộ Phỉ ra, sau đó cầm lấy cái áo đang phủ trên người Chu Mộ Phỉ lên, tiện đà đập Chu Mộ Phỉ một cước, đá nó qua một bên.

Bị y gây sự như vậy, một người một điều vốn đang ngủ say rốt cục cũng tỉnh lại.

Độc Cô Lưu Vân mở mắt, nghi hoặc nhìn tay Âu Dương Phong đang nắm trường sam của mình, mặt mày đầy vẻ phẫn nộ, bắt đầu cố nhớ lại chuyện đêm qua.

27. Chương 27

Tối qua, hình như, lúc hủ vào sơn động thì bị Âu Dương Phong hạ xuân dược, sau đó hủ đánh nhau với Âu Dương Phong, kết quả không chịu nổi dược hiệu, đánh một hồi thì bị Âu Dương Phong áp đảo.... Lại sau đó, hủ không nhớ rõ lắm.

Độc Cô Lưu Vân ôm đầu liều mạng nhớ lại, rốt cục cũng miễn cưỡng nhớ được chút đoạn ngắn.

Sau đó.... Hình như hủ rất khó chịu.... Lại sau đó, hình như có một thiếu niên trần trụi.... Sau đó bị được tính của xuân dược kích thích dục vọng nguyên thủy của loài người, dè thiếu niên kia xuống dưới thân...

Trong đầu Độc Cô Lưu Vân xuất hiện một màn cuối cùng, đó là cảnh sau khi bản thân phát tiết, mặc quần áo xong, thì phủ trường sam lên người thiếu niên kia.....

Nhưng mà, Độc Cô Lưu Vân chỉ nhớ được mang máng, giống như là đang nằm mơ, hủ cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không thể nhớ được khuôn mặt của thiếu niên

Độc Cô Lưu Vân nghĩ không ra đành thôi không nghĩ nữa, ngược lại hướng mắt nhìn về phía Âu Dương Phong.

Lần này, hần rốt cục cũng chú ý tới trường sam của mình đang nằm trong tay Âu Dương Phong.

Độc Cô Lưu Vân sững sốt một chốc, chần chờ nói: “Người tối qua.... Là người sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt chần chờ của hần, Âu Dương Phong sững sốt.

Nhưng y lập tức đã “lĩnh ngộ” ra ý tứ của Độc Cô Lưu Vân, tưởng hần đang hỏi người hạ được hần tối hôm qua là ai, liền thiêu mi, dùng giọng điệu khiêu khích mà nói: “Là bản thiếu chủ, rồi sao?”

“Hóa ra.....Thật sự.....Là người.....” Độc Cô Lưu Vân thấp giọng lẩm bẩm nói, không biết vì sao trong lòng bỗng nổi lên cảm giác mất mát.

Lúc Chu Mộ Phỉ tỉnh lại, thì đã thấy hai người đứng đối diện nhau, tai thì nghe được cuộc đối thoại như thế ấy.

“Úc

úc

” Đại điều đáng thương rốt cục cũng đã hiểu Độc Cô Lưu Vân đang hiểu lầm, vừa dùng cánh chà chà cúc hoa đang rất muốn chết, vừa bị phần thét dài với Âu Dương Phong cách đó không xa.

Người dám vô sỉ thêm chút nữa không hă! Vậy mà dám mạo danh ông!

Tối qua cúc hoa bị đâm rõ ràng là của ông đây a, có liên quan cái lông gì với cái tên mặt trắng người?

Đương nhiên cho dù là Âu Dương Phong hay là Độc Cô Lưu Vân cũng đều không nghe hiểu được tiếng kêu này.

Âu Dương Phong vốn không biết ngôn ngữ loài chim, tuy Độc Cô Lưu Vân hiểu được một vài tiếng kêu đơn giản, nhưng nếu tiếng kêu quá phức tạp thì hần cũng không hiểu nổi.

Vì thế, hần chỉ có thể nghe ra Điều Nhi đang rất tức giận, nhưng hần lại tưởng Điều Nhi tức giận vì Âu Dương Phong dám dùng loại thuốc hạ lưu chuốc mình.

Bất quá, dù sao thì bản thân cuối cùng cũng không bị chịu thiệt, nên Độc Cô Lưu Vân cũng không tức giận gì.

Ngược lại, bởi vì thần trí của hần mơ hồ, đã vô tình ăn sạch sẽ Âu Dương Phong, giờ Độc Cô Lưu Vân đối mặt với Âu Dương Phong liền có cảm giác chột dạ nói không nên lời. Tuy chỉ mơ hồ nhớ lại một ít đoạn ngắn, nhưng hần cũng biết bởi vì được hiệu mà đêm qua đã khi dễ thiếu niên dưới thân cực kỳ thâm.

Nghĩ đến đêm qua mình ôm chặt lấy cơ thể trần trụi của thiếu niên mà cùng nhau làm chuyện vui sướng, gương mặt băng sơn vạn năm của Độc Cô Lưu Vân bất giác nóng lên.

Âu Dương Phong nhìn Độc Cô Lưu Vân chẳng những không tức giận, mà còn đỏ mặt, hơi hơi nhăn nhó ngưng ngưng, hình như là hiểu lầm cái gì đó, trong lòng Âu Dương Phong khẽ động, nghĩ một chút liền nghĩ ra được một khả năng.... Hần sẽ không tưởng người tối hôm qua cùng hần là mình đấy chứ?!

Kỳ thật bản thân Âu Dương Phong cũng rất ngạc nhiên, sau khi y bị đánh bất tỉnh lại bị ném ra khỏi sơn động, đến tận bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Lúc y tỉnh lại, trừ bỏ đầu có chút đau ra, toàn thân trên dưới đều không có chút cảm giác khó chịu nào, quần áo trên người cũng ngay ngắn chỉnh tề không xóc xệch, vì thế y có thể khẳng định tối qua không có phát sinh quan hệ gì với Độc Cô Lưu Vân, có lẽ sau khi y bất tỉnh thì đã bị con đại điều kia treo lên chắc cây rồi.

Nhưng vấn đề là nếu y đã ra khỏi sơn động rồi, vậy một mình Độc Cô Lưu Vân làm sao giải quyết được đống của Tàng Xuân Thảo?

Bên người hần rõ ràng chỉ có con đại điều thôi a!

Chẳng lẽ..... Trong lúc thần trí mơ hồ, hấn đã thao luôn con đại điều kia?!

*thao = [bad word]

Này, này quá đáng sợ rồi ha?!

Chẳng lẽ người cũng có thể phát sinh quan hệ với điều sao?!

Âu Dương Phong ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khiếp sợ mà nhìn Độc Cô Lưu Vân, sau đó lại nhìn qua con đại điều mới vừa đứng dậy, không biết phải đồng tình với ai mới tốt đây.

Nhưng Âu Dương Phong biết đây chỉ là suy đoán của bản thân mà thôi, hơn nữa loại suy đoán này rất hoang đường, ngay cả bản thân y cũng khó mà tin được.

Âu Dương Phong đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, chắc là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Nói không chừng Độc Cô Lưu Vân có thiên phú dị bẩm, bị được tính tra tấn đến chịu không nổi liền dựa vào hai tay để giải quyết vấn đề thì sao.

Dù sao khả năng để người và điều ấy ấy nhau thì thật sự quá nhỏ.

Nhưng mà, sao hấn lại tưởng lầm y và hấn phát sinh quan hệ chứ?

.....A, theo như y thuật Bạch Đà Sơn ghi lại, Tàng Xuân Thảo kia ngoại trừ có tác dụng thôi tình, đối với thần trí con người cũng có ảnh hưởng nhất định, sẽ khiến con người sinh ra rất nhiều ảo giác. Có lẽ Độc Cô Lưu Vân đã bị Tàng Xuân Thảo ảnh hưởng nên sinh ra ảo giác, tưởng người cùng hấn tối hôm qua là mình?

Âu Dương Phong nghĩ một hồi bỗng nhiên cảm thấy hết sức tự hào.

Đương nhiên rồi, khi thần trí con người bị ảnh hưởng làm cho mơ hồ, dục vọng bị kích thích đến một giới hạn nhất định, người được hấn nhớ đến đầu tiên phải là người mà hấn thích nhất, khát vọng nhất.

Không ngờ tiểu tử này, ngoài mặt thì lạnh lùng với mình, nhưng bên trong lại có tình cảm sâu đậm với mình như vậy.

Quả là một tên trong ngoài bất nhất mà!

Bất quá.... Chỉ trong vòng có một ngày mà hấn đã thích mình rồi, vậy không phải nói bản thân mình có sức quyến rũ vô biên người gặp người thích hoa gặp hoa nở sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Âu Dương Phong liền trỗi lên cảm giác vui sướng khó nói thành lời, cũng không hận Độc Cô Lưu Vân như trước nữa.

–Tiểu tử, ngươi rất có mắt nha!

Âu Dương Phong dùng khoeo mắt mà liếc nhìn Độc Cô Lưu Vân, quyết định nể tình hấn quá thích mình cho nên không gây khó xử cho hấn nữa.

Nhưng mà.... Cũng không thể khinh địch buông tha cho hấn như vậy!

Dù sao thì trước kia tiểu tử này đã khi dễ y, nếu không làm chút việc cho hấn nhìn, chỉ sợ sau này sẽ không thể khuất phục được hấn.

Phải làm sao mới có thể vừa trừng phạt được hấn, lại vừa phải khiến hấn mê luyện mình thật sâu, biến hấn thành một con chó trung thành ở bên chân mình đây?

Đầu óc Âu Dương Phong nhanh chóng vận chuyển, sau đó liền ra được một chủ ý.

Đúng, tương kế tựu kế, để cho hấn tưởng người cùng hấn phát sinh quan hệ tối qua chính là mình, kéo khoảng cách giữa hai người lại gần, sau đó thì nghĩ cách lừa hấn lên giường, để hấn triệt để thần phục dưới chân mình!

Âu Dương Phong càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này rất tuyệt, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân quả nhiên là anh minh thần võ cơ trí hơn người!

Quay ngược trở lại lúc Âu Dương Phong đang cân não, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi cũng đang lâm vào tình trạng rối rắm.

Tuy Độc Cô Lưu Vân đã quên hơn phân nửa chuyện tối qua, nhưng cũng mơ hồ nhớ hình như tối qua mình có hứa hẹn với thiếu niên dưới thân là sẽ chịu trách nhiệm với y, chăm sóc cho y cả một đời.

Nhưng tối qua bởi vì hấn không được tỉnh táo, nên hoàn toàn không ngờ cái người bị mình đặt ở dưới thân cho mình niềm vui sướng đến cực hạn lại là tên tiểu tử ai cũng ghét này a!

Nếu sớm biết là y, bản thân mới không thêm hứa hẹn như vậy đâu..... Không đúng! Nếu lúc ấy nhận ra người bên người mình là y, vậy thà để mình nghẹn chết hoặc là tự lực cánh sinh tự ấy ấy còn hơn là cùng y.....

Giờ thì hay rồi, lại khinh suất mà hứa cả một đời.... Nhưng hấn không muốn thực hiện lời hứa hẹn này thì làm sao đây!

Hấn một chút cũng không thích cái tên tiểu tử tự cao tự đại không coi ai ra gì này a!

Độc Cô Lưu Vân đau đầu ôm trán.

Hấn không muốn trở thành người thất tín bội nghĩa vì tư lợi mà bội ước, tuy lời hứa hẹn này là do lúc bản thân mơ hồ nói ra.

Trong lúc hấn đang vô cùng đau đầu, thì Chu Mộ Phi cũng đang rối rắm không kém.

Đến tột cùng là có nên nói cho Độc Cô Lưu Vân biết người tối qua cùng hấn ấy ấy là bản thân hay không đây?

Nếu như nói, đừng nói tới việc hấn tin hay không – dù sao thì chuyện đại điều đột nhiên biến thành người thật sự rất là ảo, người bình thường ai mà tin – cho dù hấn tin thì thế nào?

Chuyện tối qua chỉ là ngoài ý muốn, y cũng không biết bản thân sao lại biến thành người, càng không biết bản thân vì sao lại hồ đồ mà biến trở về.

Hơn nữa, y cũng không muốn Độc Cô Lưu Vân chịu trách nhiệm.

Cho dù sâu trong nội tâm y thích Độc Cô Lưu Vân, nhưng nếu Độc Cô Lưu Vân không thích y, lại vì trách nhiệm mà cùng sống với y, Chu Mộ Phi một chút cũng không muốn thế.

Huống chi.... Giờ y lại biến thành điều rồi.

Chỉ là một con đại điều thì có tư cách gì đi nói chuyện tình cảm với con người chứ, thật tức cười.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi không khỏi cam chịu trong lòng, quyết định giấu diếm sự thật của đêm hôm qua với Độc Cô Lưu Vân.

Nhưng nếu y che giấu sự thật, lại để Âu Dương Phong thừa dịp này mà lừa gạt cảm tình của Độc Cô Lưu Vân thì phải làm sao đây?

Vạn nhất Độc Cô Lưu Vân bị Âu Dương Phong che mắt, cứ tưởng người tối qua thật sự là y, vì không chịu nổi sự dây dưa của y mà sinh cảm tình, vậy thì chẳng phải là rất không xong rồi sao?

Nghĩ tới hai người Độc Cô Lưu Vân và Âu Dương Phong khanh khanh ta ta ngọt ngọt ngào ngào, bản thân thì chỉ có thể ở bên cạnh làm bóng đèn bi đát, Chu Mộ Phi sao có thể chấp nhận được.

Bất quá, dựa theo sự hiểu biết bình thường của mình với Chu Mộ Phi, dựa vào khẩu vị của hấn chắc là không thích loại hình như Âu Dương Phong đâu.... Ha?

Chu Mộ Phi nghiêm túc rối rắm một trận, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không nói, trước yên lặng xem diễn biến đã.

Nếu thẳng nhóc Âu Dương Phong kia thật sự không biết xấu hổ muốn dùng thủ đoạn lừa gạt Độc Cô Lưu Vân ở cùng với y, mình lặng lẽ nói sự thật cho Độc Cô Lưu Vân biết cũng không muộn.

Chu Mộ Phi ở bên này vừa hạ quyết định, Độc Cô Lưu Vân ở bên kia cũng có chủ ý.

– Vô luận là nguyên nhân vì sao, thì bản thân cũng đã phát sinh quan hệ với Âu Dương Phong rồi.

Cho dù bản thân không thể thật sự tuân thủ lời hứa hẹn đêm qua, chịu trách nhiệm với y, chăm sóc cho y cả đời – đương nhiên Âu Dương Phong người ta cũng chẳng thèm, dù sao thì bình thường y cũng là bộ dáng kiêu ngạo đến mức cái đuôi cũng vểnh lên trời cơ mà – nhưng mình vẫn phải bồi thường cho y chút gì đó cho phù hợp, như vậy mới có thể không trái với lương tâm và chuẩn mực làm người của hần.

Đợi đến khi bản thân cảm thấy bồi thường đủ rồi, Âu Dương Phong cũng không còn ý kiến gì nữa, hần và y mỗi người mỗi ngã cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân không khỏi cảm thấy có chút may mắn: May mà Âu Dương Phong không phải là nữ nhân, bằng không xảy ra chuyện này, mình chỉ có thể cưới y vào nhà thôi.

28. Chương 28

Âu Dương Phong thấy Độc Cô Lưu Vân vẫn trầm mặc không nói lời nào, sắc mặt lại thoát xanh thoát đỏ, tưởng hần đang ngượng ngùng, liền khẽ hừ một tiếng, nói: “Ê, ta nói ngươi sẽ không ăn sạch sẽ rồi quệt miệng không nhận chứ! Tuy tối qua là bản thiếu chủ chuốc thuốc người, nhưng người cuối cùng chịu thiệt vẫn là bản thiếu chủ. Người đừng có làm bộ như chưa có gì xảy ra!”

Lời vừa nói ra, Chu Mộ Phi đứng cách đó không xa lập tức quăng ánh mắt phẫn nộ khinh bỉ lên người Âu Dương Phong, cả giận mà kêu lên: “Úc úc

úc úc

” Ê, tiểu tử ngươi là cái đồ không biết xấu hổ, nói dối đến mức mắt cũng không chớp lấy một cái! Cái thằng bi đát bị bạo cước tối qua là lão tử đó! Âu Dương Phong thấy con đại điều kia phẫn nộ thét với mình, trong lòng có chút chột dạ. Cho dù Độc Cô Lưu Vân không biết sự thật, nhưng con đại điều này thì cái gì cũng biết! Nhưng mà.... Vậy thì sao chứ? Âu Dương Phong khiêu khích liếc mắt nhìn Chu Mộ Phi: Cho dù ngươi biết sự thật thì thế nào? Có bản lĩnh thì đi nói cho chủ tử nhà ngươi biết đi a! Để ta xem xem một con điều như ngươi làm sao mà nói tiếng người!

Chu Mộ Phi nhìn ánh mắt khiêu khích không hề sợ hãi của Âu Dương Phong, sao lại không biết y đang nghĩ cái gì, liền căm giận trừng mắt nhìn Âu Dương Phong, thầm nghĩ: Ngươi cứ ở chỗ này mà đắc ý đi, coi chừng chọc giận lão tử, lão tử mà giận lên thì sẽ nói sự thật cho Độc Cô Lưu Vân biết, đến lúc đó xem hần xử lý ngươi như thế nào!

Hành động của một người một điều đều bị Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy, nhưng hần biết Điều Nhi và Âu Dương Phong bất hòa nhau, vì thế hai người trợn mắt nhìn nhau thì cũng là chuyện bình thường. Cho nên Độc Cô Lưu Vân chỉ đến bên cạnh Chu Mộ Phi, dùng tay vuốt ve cái lưng mọc lông vũ bóng loáng của nó mà trấn an, ôn nhu nói: “Điều Nhi, đừng cáu kỉnh nữa, đừng lo. Ta biết xử lý chuyện này như thế nào.”

Phản ứng của Chu Mộ Phi chính là ngạo kiều hờ hững xoay người.Xí, ai lo cho ngươi chứ? Ít ở đó mà khổng tước xòe đuôi tự mình đa tình đi!

*khổng tước xòe đuôi: ẩn dụ tính tự cao tự đại tự kỷ, chỉ biết mình.

Độc Cô Lưu Vân biết Điều Nhi tuy không thích Âu Dương Phong, nhưng chắc chắn sẽ không thật sự giận hần, vì thế trấn an Chu Mộ Phi xong liền đến trước mặt Âu Dương Phong, nói: “Ta sẽ không quyt nợ. Chuyện tối qua, ta sẽ bồi thường cho ngươi.”

Âu Dương Phong nghe thấy hần dùng từ “bồi thường”, trong lòng có chút không vui, thầm nghĩ tiểu tử ngươi cũng quá không được tự nhiên rồi, rõ ràng là thích bản thiếu chủ mà còn không chịu thừa nhận, thừa nhận rồi thì ngươi sẽ chết sao hở! Liền dùng khước mắt liếc Độc Cô Lưu Vân một cái, ngẩng đầu dùng giọng điệu khinh miệt mà nói: “Hừ, bản thiếu chủ mới không thèm cái gọi là bồi thường của ngươi! Nhưng nhìn

tâm ý của người đối với bản thiếu chủ, bản thiếu chủ liền khai ân cho người một cơ hội vậy! Đương nhiên, cuối cùng có nhận hay không thì vẫn do bản thiếu chủ định đoạt!”

Chu Mộ Phi ở bên kia nhìn bộ dáng mất đề trên đỉnh đầu của y, càng tức dữ dội. Nếu không phải lo cho vấn đề mặt mũi của Độc Cô Lưu Vân, y thật muốn chạy tới mổ cho cái thằng mặt trắng vô liêm sỉ này một đầu đầy cục u! Nhưng ngẫm lại, Âu Dương Phong càng lộ vẻ đáng ghét thì cũng là chuyện tốt chứ nhỉ? Dựa theo tính cách của Độc Cô Lưu Vân, chắc chắn sẽ không thích loại hình thiếu gia bị người ta làm hư này đâu. Giờ hắn chỉ làm tưởng người tối qua hắn thương là Âu Dương Phong thôi, bởi vì trong lòng áy náy nên mới muốn bồi thường cho hắn, chờ thêm thời gian nữa Độc Cô Lưu Vân chắc chắn sẽ càng lúc càng chán y, sau đó đợi đến lúc hắn cảm thấy đã bồi thường đủ rồi, liền sẽ chủ động rời khỏi Âu Dương Phong thôi. Nhưng mà, cho dù lý trí có nghĩ như vậy, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến Độc Cô Lưu Vân phải đối đãi ân cần với tên tiểu bạch kiểm này thôi, Chu Mộ Phi vẫn cảm thấy cặp trướng của mình khó chịu vô cùng. Sau này Chu Mộ Phi mới biết, chuyện khiến y khó chịu vẫn còn rất nhiều, giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lúc này đã qua giờ Mão, ngoài trời đã sáng tỏ, tối qua Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi cùng gây sức ép với nhau đều đã hơi đói bụng. Bởi vì điều bằm sinh đã giải sẵn bắt, cho nên nhiệm vụ tìm kiếm thức ăn đều là do Chu Mộ Phi làm. Cho nên lần này, Độc Cô Lưu Vân vừa cảm thấy đói liền theo như lệ thường nhìn qua Chu Mộ Phi. Chu Mộ Phi hiểu ý, liền giương cánh bay ra khỏi sơn động, đến bờ hồ tối qua vừa mới phát hiện, bắt vài con cá béo tốt lên bờ, sau đó lại nhảy xuống nước rửa sạch cục hoa bị chà đạp thê thảm cực kỳ khó chịu xong, y mới lên bờ mang cá bay về lại sơn động.

Độc Cô Lưu Vân vui mừng nhìn mấy con cá tươi sống Chu Mộ Phi vớt trên đất, không chút keo kiệt mà khích lệ nói: “Điều Nhi, người tìm thấy cá ở đâu thế, thật lợi hại!”

Chu Mộ Phi đắc ý kêu lên một tiếng, nhìn Độc Cô Lưu Vân dùng một cục đá sắc nhọn mổ bụng móc nội tạng, sau đó ghim vào cành cây đặt lên lửa nướng. Màu cá dần dần biến thành màu vàng óng ánh, mùi thơm mê người tràn ngập khắp sơn động, hai người một điều ở trong động đều nhin không được bắt đầu nuốt nước miếng.

Không lâu sau, cá đã được nướng chín, Chu Mộ Phi ngóng trông nhìn cái con cá lớn nhất kia, chỉ còn chờ Độc Cô Lưu Vân theo như lệ thường đưa cá đến bên miệng y mà thôi. Nhưng mà y không ngờ, sau khi Độc Cô Lưu Vân cầm con cá kia lên rồi, thế nhưng lại không đưa cho mình, mà lại đưa cho cái tên tiểu bạch kiểm đang ngồi bên cạnh y!

Chu Mộ Phi lập tức phản nộ! Mẹ nó, cá rõ ràng là do ông bắt, mắc mớ gì lại đưa con lớn nhất cho tiểu bạch kiểm đáng chết kia, không thấy y cái gì cũng chưa có làm sao! Cái gì kêu trọng sắc khinh.....điều, cái gì kêu dĩ...đồng tính thì vô nhân tính, chính là nói cái tên tiểu bạch nhân lang vong ân phụ nghĩa Độc Cô Lưu Vân này đây!

Độc Cô Lưu Vân đương nhiên không biết vì sao Điều Nhi của hắn lại khó chịu, hắn chỉ cảm thấy bởi vì tối hôm qua là lần đầu của Âu Dương Phong, cho nên hắn đương nhiên muốn tỏ ra phong độ một chút, vậy mới hợp lý. Cho nên hắn cứ như vậy mà đưa con cá lớn nhất ngon nhất cho Âu Dương Phong, sau đó chọn con lớn nhất trong hai con còn lại đưa cho Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi nhìn Độc Cô Lưu Vân đưa cá qua, thấy thế nào cũng cảm thấy tức như điên, làm sao còn có tâm trạng ăn uống gì nữa. Nhìn Âu Dương Phong đang ngấu nghiến ăn con cá Độc Cô Lưu Vân vừa đưa cho, Chu Mộ Phi cảm thấy trong lòng như đang có một ngọn lửa bùng cháy, lại không biết dùng cách gì để phát tiết, buồn bực đến mức muốn nội thương.

Lúc Độc Cô Lưu Vân mơ hồ cảm thấy phản ứng của Điều Nhi có chút kỳ quái, thì sự nhẫn nại của Chu Mộ Phi đã đến cực điểm. Càng nghĩ càng ủy khuất, y rất cục không nhịn nổi nữa, vì thế hung hăng mổ lên mu bàn tay Độc Cô Lưu Vân một cái.

Độc Cô Lưu Vân bất ngờ không kịp đề phòng, bị con điều yêu dấu nhà mình mổ trúng, mu bàn tay đột nhiên đau xót, không khỏi thét lên một tiếng, cá nướng trong tay cũng rơi xuống đất. Chu Mộ Phi thế này mới cảm thấy cổ tức giận trong lòng giảm bớt một chút, liền không thèm liếc nhìn con cá nướng trên đất lấy một cái, xoay người ngắt đầu bước ra ngoài sơn động. Độc Cô Lưu Vân lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được hành động vừa rồi của bản thân đã chọc giận Điều Nhi, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc: Điều Nhi của hắn xưa nay đối với chuyện bên người đều không chút nào để ý, căn bản không phải là loại

bụng dạ hẹp hòi tính toán chi ly..... Điều Nhi, vì sao lại coi Âu Dương Phong như là kẻ thù vậy? Giữa hai người bọn họ đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì mình không biết sao?

Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc đầy mình, liền đứng dậy chuẩn bị đi tìm hiểu, thuận tiện trấn an Điều Nhi đang xù lông.

*xù lông: tức giận.

Âu Dương Phong thấy Độc Cô Lưu Vân đứng lên đi ra ngoài, liền hỏi với theo một câu: “Người đi đâu?” Độc Cô Lưu Vân dừng lại, nói: “Ta đi xem Điều Nhi.” Âu Dương Phong đột nhiên cảm thấy một cỗ lửa giận từ lòng bàn chân chạy thẳng lên óc, liền hung tợn nói: “Không cho đi! Ta muốn người ở đây ăn cá với ta!” Độc Cô Lưu Vân xoay người nhìn y một cái, dùng giọng điệu trấn an mà nói: “Đừng ồn ào nữa, ở đây chờ ta. Ta đi một lát liền về.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Âu Dương Phong nhìn bóng dáng hắt đi xa, cảm thấy hỏa khí đầy mình không chỗ phát tiết, liền ném con cá mới ăn được một nửa xuống đất, nghiêng răng mà nói: “Độc Cô Lưu Vân, người quả thực khinh người quá đáng! Chẳng lẽ địa vị của bản thiếu chủ trong mắt người kém hơn con súc sinh đầy lông kia sao!”

Độc Cô Lưu Vân ra ngoài sơn động, nhìn thấy Điều Nhi của hắn đang đứng trong bụi cỏ cách đó không xa, không biết vì sao lúc mình nhìn thấy bóng dáng của nó, đột nhiên cảm thấy có một tia vắng lặng cô đơn.

Độc Cô Lưu Vân chợt có chút đau lòng, dù sao Điều Nhi và hắn đã ở chung với nhau bảy năm trời, dù nó chỉ là một con chim, nhưng qua nhiều năm như vậy, nó đã chiếm cứ một vị trí cực kỳ quan trọng ở trong lòng mình rồi. Vì thế nhìn thấy Điều Nhi vui vẻ, hắn sẽ vui vẻ theo, nhìn thấy Điều Nhi khổ sở, hắn cũng sẽ khó chịu theo. Độc Cô Lưu Vân bước nhanh đến bên cạnh Chu Mộ Phi, nhẹ nhàng sờ đầu nó, ôn nhu nói: “Điều Nhi, người giận sao?”

Chu Mộ Phi thấy hắn đi ra, tức giận trong lòng thoáng tiêu tán một chút, nhưng vẫn cứng cổ ngoảnh lại cái người đang chủ động làm hòa ở bên cạnh. Độc Cô Lưu Vân biết Điều Nhi vẫn còn đang nổi nóng, cũng không để ý, vừa giống như bình thường thân mật vuốt ve lưng Chu Mộ Phi vừa thấp giọng khuyên bảo: “Điều Nhi, ta biết người không thích Âu Dương Phong, kỳ thật ta cũng.... Nhưng ta đã làm chuyện này với y, cho dù nguyên nhân là vì sao, kết quả cũng là ta mắc nợ y. Cho nên ta phải chịu trách nhiệm.”Chịu trách nhiệm? Chu Mộ Phi nghe thế, cả người điều liền chấn động: Nghe giọng điệu của hắn, tên này chắc sẽ không muốn dây dưa với Âu Dương Phong cả một đời chứ?! Y càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có khả năng, trong lòng càng buồn bực khó chịu, cuối cùng nhịn không được dùng miệng điều ngậm lấy ống tay áo của Độc Cô Lưu Vân, sau đó viết trên mặt đất, nói: Người muốn cưới y? Độc Cô Lưu Vân bật cười, vuốt lưng Chu Mộ Phi, nói: “Sao lại có thể như thế? Điều Nhi người suy nghĩ nhiều quá rồi. Âu Dương Phong là đại nam nhân.” Nam nhân thì sao, từ xưa đến nay nam nhân đi làm đoạn tụ đâu có ít.

*đoạn tụ: đồng tính. Trích từ một điển tích điển cổ cắt tay áo để ái nhân có thể ngủ yên không bị quấy rầy.

Chu Mộ Phi không yên lòng, tiếp tục viết: Vậy sau này người sẽ ở cùng y sao? Độc Cô Lưu Vân nhìn chữ viết trên mặt đất của Điều Nhi, trầm mặc lâu thật lâu. Bởi vì bản thân hắn cũng không biết sau này mình định làm gì nữa. Trong lòng hắn rất rõ ràng, bản thân mình không thích Âu Dương Phong. Nhưng chuyện đã phát sinh đem qua, giữa hắn và Âu Dương Phong đã chú định sau này sẽ có khúc mắc.....

29. Chương 29

Cái khác không nói, chỉ đơn thuần nhìn vào thái độ của Âu Dương Phong thôi, liền biết nếu y đồng ý bỏ qua chuyện tối hôm qua, sau đó hai người cùng ngao du giang hồ, thì không thực tế chút nào.

Mà chính bản thân hắn, tuy luôn muốn bồi thường cho người ta, nhưng cụ thể là bồi thường như thế nào, thì hắn cũng không biết.

Hơn nữa, cho dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng tối hôm qua, hắn quả thật đã cảm nhận được sự sung sướng cực hạn, thế cho nên từ đáy lòng hắn sinh ra một loại xúc động, nếu sau này có thể thường xuyên làm loại chuyện kia với Âu Dương Phong thì hình như cũng không tồi đâu.

Nhưng hần lại nhắc nhở bản thân: Cảm giác tối hôm qua có được chính là nhờ công dụng của xuân dược, chả có quan hệ gì với Âu Dương Phong hết. Hần chắc vẫn thích nữ nhân, nếu chỉ vì sai lầm tối hôm qua mà liền hồ đồ cho rằng bản thân đã thành đoạn tụ, đối tượng lại là Âu Dương Phong đại thiếu gia ngây thơ ngạo mạn mắt cao hơn đỉnh đầu, ngay cả hần cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Chu Mộ Phi thấy Độc Cô Lưu Vân lâm vào trầm tư, trái tim nhất thời nghẹn lên tận cổ họng, không khỏi vừa vội vừa giận, sợ hần thật sự quyết định sau này sẽ sống cùng với Âu Dương Phong. Trong nháy mắt, Chu Mộ Phi thậm chí còn dâng lên một cỗ xúc động muốn nói hết sự thật đêm qua cho Độc Cô Lưu Vân biết để hần không cần phải chịu đựng sự mập mờ che giấu của Âu Dương Phong nữa, nhưng y không biết nên nói từ đâu, hơn nữa chuyện này, y cũng khó mà mở miệng nói: Người muốn y phải nói sao với Độc Cô Lưu Vân đây, tối hôm qua đại điều y biến thành người sau đó bị Độc Cô Lưu Vân bạo cú sao?

Chu Mộ Phi không biết nếu đổi cho người khác thì sẽ xử lý chuyện này như thế nào, nhưng y thì lại ngượng ngùng không dám nói sự thật cho Độc Cô Lưu Vân biết, chuyện này quá xấu hổ.

Lúc Chu Mộ Phi đang âm thầm rồi rầm, chợt nghe thấy giọng nói của Độc Cô Lưu Vân vang lên bên tai Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, người yên tâm, ta sẽ không sống chung với Âu Dương Phong, chúng ta không phải là người cùng một thế giới, không thể sống chung với nhau được. Hiện giờ có thể y cảm thấy mình bị thiệt thòi, nên sẽ không vô duyên vô cớ thả ta đi như vậy. Ta chỉ muốn trả lại nhân tình cho y, để sau này y đi đường của y ta đi đường của ta, không bao giờ lui tới nữa.”

Nghe được lời hần nói, trái tim của Chu Mộ Phi mới miễn cưỡng yên ổn trở lại, cứ nghĩ đến sau này phải nhìn thấy Âu Dương Phong ở chung một chỗ với Độc Cô Lưu Vân trong một thời gian ngắn, trong lòng vẫn có hơi chút khó chịu, nhưng so với lúc trước thì tốt hơn nhiều rồi.

Y nghĩ nghĩ, vẫn không yên tâm cho lắm, liền dùng móng vuốt viết trên mặt đất: Người cẩn thận một chút, y không phải là người tốt.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy nội dung Điều Nhi viết, biết nó đang lo lắng cho mình, trong lòng có chút ấm áp, nâng tay vuốt ve lưng Chu Mộ Phi, nói: “Ta biết. Cả đời này, ngoại trừ sư phụ và Điều Nhi ra, ta sẽ không tin nhiệm bất cứ người nào nữa.” Chu Mộ Phi nhìn vào đôi mắt chân thành của hần, cảm thấy tim đập có chút nhanh, có một dòng nước ấm quanh quẩn lướt qua lồng ngực, vì thế y tự khinh bỉ mình một phen.

Mẹ nó, loại cảm giác nội tâm mềm mại đến rối tinh rối mù này là cái quỷ gì vậy?! Ý chí của mình đã yếu đến độ vừa mới nghe nói ngọt vài câu liền tìm không thấy hướng bắc luôn rồi sao?

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi một trước một sau trở về sơn động, ngửi được mùi cháy sém, hóa ra là lúc này Độc Cô Lưu Vân vì vội vàng chạy ra ngoài đỡ dành Điều Nhi, nên chưa kịp tháo giá nướng cá xuống.

Âu Dương Phong bởi vì Độc Cô Lưu Vân đuổi theo Chu Mộ Phi mà tức giận đầy bụng, ngay cả cá nướng của mình cũng ném, dĩ nhiên làm gì mà có lòng tốt giúp gỡ giá nướng cá xuống chứ.

Giờ thì hay rồi, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi ngay cả một miếng cá cũng chưa được ăn.

Cơn tức của Chu Mộ Phi vừa mất thì cảm thấy đói bụng đến khó chịu, liền kêu hai tiếng với Độc Cô Lưu Vân, sau đó lại bay đến cái hồ tối qua phát hiện, bắt về hai con cá sống, để Độc Cô Lưu Vân xử lý sạch sẽ rồi nướng chín, sau đó cùng Độc Cô Lưu Vân chia cá ra ăn.

Kết quả, Độc Cô Lưu Vân vừa cúi đầu cắn một miếng, liền nghe thấy Âu Dương Phong ở một bên nói: “Ta cũng muốn ăn, vừa rồi chưa ăn no!”

Độc Cô Lưu Vân quay đầu nghi hoặc nhìn hần, phải biết là cái con cá kia khá lớn, cạo vẩy lột nội tạng đi rồi thì cũng vẫn nặng hơn một cân, tiểu tử này trông trắng nõn thon gầy, sao còn ăn nhiều hơn Điều Nhi nhà mình vậy? Hiểu được ý tứ của hần, Âu Dương Phong liền giận, đưa tay chỉ vào nửa con cá ở dưới đất, đúng lý hợp tình mà nói: “Con cá kia bị ta ném rồi!”

*một cân xưa là bằng 0.5kg.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nhìn con cá đã bị ăn mất một nửa bản hể hể nằm trên đất, khóe miệng nhin không được mà co rút.

Hắn đương nhiên biết vì sao Âu Dương Phong ném cá đi, liền cảm thấy vừa giận vừa buồn cười, đành phải đưa con cá vừa mới nướng xong chưa kịp ăn phân ra một nửa cho y.

Kết quả, hành động này lại khiến Chu Mộ Phi bất mãn, nhưng tâm tính của y tốt hơn so với Âu Dương Phong rất rất rất nhiều, cho nên không có phát tác ngay tại chỗ, chỉ trút cảm phần bằng cánh hung hăng mổ thịt cá, xem như là đang mổ thịt Âu Dương Phong mà thôi.

Một lát sau, hai người một điều rớt cục cũng ăn xong cá, buổi ăn cá nướng phong ba cứ như vậy mà kết thúc.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân cầm hành lý lên, quay đầu nói với Âu Dương Phong và Chu Mộ Phi, nói: “Nếu mọi người đã ăn no rồi, vậy mau xuống núi thôi.”

Âu Dương Phong nghe thế, đứng lên hỏi: “Giờ phải xuống núi sao? Chuyện của người làm xong rồi?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Nơi này không còn chuyện gì nữa.”

Âu Dương Phong nghiêng ngẫm ý tứ của hắn một lát, bắt được trọng điểm: “Vậy là nói ở chỗ khác có chuyện? Người rất cuộc là đang làm gì?”

Độc Cô Lưu Vân nghĩ một lát, cảm thấy nói chuyện này cho Âu Dương Phong cũng không sao, liền nói: “Ta đang điều tra hung thủ của vụ thảm án diệt môn cả nhà ta năm đó.”

Âu Dương Phong không có hứng thú nhiều lắm với chuyện hung thủ diệt môn của Độc Cô Lưu Vân, nhưng nghe hắn nói vậy, vẫn hỏi một câu: “Có manh mối gì chưa?”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, nói: “Còn chưa có.”

Âu Dương Phong thấy vẻ mặt của hắn không giống như là không có manh mối, mà là không muốn nói cho mình nghe, không khỏi quay đầu khẽ ‘hừ’ một tiếng, thầm nghĩ nếu người không muốn nói cho bản thiếu chủ, thì bản thiếu chủ còn lười hỏi nữa kia, chuyện này có liên quan gì đến bản thiếu chủ chứ.

Độc Cô Lưu Vân thấy y không nói gì, liền quay đầu nói với Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, chúng ta xuống núi đi.”

Chu Mộ Phi gật gật đầu, giương cánh bay ra khỏi sơn động.

Hai người một điều xuống núi, trước tiên phai xuống chân núi tìm cây đại thụ mà Độc Cô Lưu Vân buộc ngựa lúc trước đã.

Bởi vì nơi này không có một bóng người, cho nên con ngựa vẫn thành thật bị buộc ngay bên cạnh cái cây, chưa bị trộm khiêng đi.

Độc Cô Lưu Vân đi đến dưới gốc cây đại thụ, nói với Âu Dương Phong và Chu Mộ Phi mới vừa đáp xuống: “Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát, sau đó lại xuất phát.”

Âu Dương Phong lập tức nói: “Đến lối rẽ phía trước một chút, ta muốn lấy tay nải, Linh Xà trường và đám rắn bảo bối của ta.”

Độc Cô Lưu Vân vốn không thích rắn độc, nghe vậy không khỏi hơi nhúm mi.

Ngược lại, Chu Mộ Phi hai mắt phát sáng.

Âu Dương Phong lập tức chú ý tới ánh mắt hưng phấn của nó, vội vàng lờm nó một cái, hung tợn uy hiếp: “Nếu người còn dám đánh chủ ý lên đám rắn bảo bối của ta, coi chừng ta nhổ sạch lông người làm gà nướng!”

Chu Mộ Phi lập tức nổi giận, ngẩng đầu kêu lên với Âu Dương Phong: “Úc

~ úc

~” Người mới là gà, cả nhà các người đều là con gà!

Ông đây rõ ràng là thần điêu anh tuấn uy vũ!

Kêu xong liền hung hăng mài mỏ lên tảng đá gần cây đại thụ vài cái, sau đó là mài mài móng vuốt sắc bén.

Âu Dương Phong sao có thể cam chịu bị một con chim bự uy hiếp, nhất thời tức đến mặt phát xanh, vén tay áo chuẩn bị tiến lên dạy dỗ con súc sinh đầy lông không có mắt này.

Mắt thấy một người một điều lại sắp bắt đầu đánh nhau, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy một đầu có hai cái đại, vội vàng ngăn cản bọn họ, hai tay chắp thành chữ thập mà bái bái dụ dỗ Chu Mộ Phi: “Điều Nhi, người cũng đừng chọc răn của y nữa, muốn ăn canh răn thì đợi đến thành trấn rồi ta dẫn người đi tầu lâu lớn nhất sang nhất ăn được không?”

Chu Mộ Phi nghe vậy phẩy phẩy cánh: “Nga

~ Nga

” Này coi như cũng được!

Nể mặt mũi của người, ông không thêm chấp nhặt với tiểu bạch kiếm nữa.

Âu Dương Phong thấy Độc Cô Lưu Vân ngăn cản, cũng phần nộ mà thu tay lại, nói: “Nể mặt mũi của Lưu Vân, bản thiếu chủ không thêm chấp nhặt với con...chim người nữa!”

Hai người một điều nghỉ ngơi dưới gốc đại thụ một lát, sau đó Độc Cô Lưu Vân cởi nút buộc dây từng trên cây xuống, quay đầu nói với Âu Dương Phong và Chu Mộ Phi: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục.” Âu Dương Phong đứng lên, nói: “Nhưng chỉ có một con ngựa, người sẽ không để bản thiếu chủ phải tự đi bộ mà tới chứ?” Độc Cô Lưu Vân không thêm nghĩ, nói: “Người cưỡi ngựa với ta.”

Nói xong leo lên ngựa trước, sau đó đưa tay cho Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong lập tức cầm tay hắn mà leo lên ngựa, đồng thời còn không quên vút cho Chu Mộ Phi một ánh mắt khiêu khích kiêu thắng lợi.

Chu Mộ Phi nhất thời phun ra một ngụm máu già.

Cho dù y biết Độc Cô Lưu Vân không thích Âu Dương Phong, cưỡi ngựa cùng y chỉ là một kế tạm thời thôi, không có ý khác, nhưng khi nhìn thấy hai người thân mật cùng ngồi chung một con ngựa, tay Âu Dương Phong còn ôm lấy eo Độc Cô Lưu Vân, y vẫn nhịn không được mà giận lên.

Mẹ nó, cái màn này rất chứng mắt có biết không vậy!

Thấy thế nào cũng giống như đoạn diễn nam nữ chính cùng ngồi chung một con ngựa để gia tăng tình cảm tiến tới nói chuyện yêu đương thôi nát trong mấy bộ phim võ hiệp có biết không vậy!

Chu Mộ Phi cảm tức mài mài móng vuốt lên tảng đá, sau đó nhắc nhở mình đừng nghĩ nhiều, dù sao thì kịch truyền hình và cuộc sống hiện thực là hai chuyện khác nhau. Nhưng nhìn về mặt tiểu nhân đắc chí của Âu Dương Phong, y không thể nào cân bằng tâm lý nổi.

Trong lúc Chu Mộ Phi đang buồn bực cảm tức, thì con tuấn mã mà đôi cậu nam nam kia đang cưỡi đã tung vó chạy hết mười trượng rồi.

Chu Mộ Phi nghe thấy tiếng triệu hồi của Độc Cô Lưu Vân ở phía trước, đành phải tạm thời áp chế cảm tức và bắt mắt ở trong lòng, vỗ cánh đuổi theo.

Bởi vì phải công hai người, cho nên con ngựa kia đương nhiên cũng chạy không được nhanh.

Vì thế trong mắt Chu Mộ Phi đang bay trên không, hai người dưới kia không phải đang thúc ngựa chạy, mà là một đôi tình nhân cưỡi ngựa đạp thanh.

Đại điều đáng thương nhìn Độc Cô Lưu Vân và Âu Dương Phong ngực dán lưng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau thân mật cực kỳ cùng cưỡi một con ngựa mà chạy, còn bản thân mình thì chỉ có thể vừa chịu đựng cảm giác ần ần đau vì cục hoa vừa bị bạo tẩu qua vừa bay ở trên trời mắt thấy Âu Dương Phong vươn tay ôm lấy thắt lưng của Độc Cô Lưu Vân quang minh chính đại mà chấm mút, chỉ có thể yên lặng nguyên rủa Âu Dương Phong bất cần ngã ngựa đến liệt nửa người, đồng thời còn âm thầm cảm thán cuộc đời... Cuộc đời của một con điều sao mà tịch mịch như tuyết a.

30. Chương 30

Rất nhanh sau đó đã đến gần bụi cây thấp lùn, cái nơi mà Chu Mộ Phi gặp gỡ Âu Dương Phong lần đầu tiên, Độc Cô Lưu Vân ghìm cương, xuống ngựa cùng Âu Dương Phong, rồi đến chỗ trước kia hai người đánh nhau tụi bụi, quả nhiên đã tìm thấy tay nải, ống sáo và Linh Xà trượng.

Âu Dương Phong đưa ống sáo lên môi, sau đó vận công thổi ra một tiếng bén nhọn.

Một lát sau, từ trong bụi cỏ truyền ra thanh âm tất tất tác tác, có ít nhất bảy tám mươi con rắn độc đủ màu rần ri bò ra ngoài, phun lưỡi ngửa đầu nhìn hai người. Độc Cô Lưu Vân vừa thấy, da đầu không khỏi run lên.

Âu Dương Phong lại thổi thêm một tiếng sáo nữa, phát hiệu lệnh cho đám rắn độc.

Đám rắn độc lập tức tỏ vẻ phục tùng, sau đó dàn đội hình ngay ngắn chỉnh tề bò đến ven đường.

Âu Dương Phong đi theo sau đám rắn độc, Độc Cô Lưu Vân cũng chỉ có thể đuổi theo mà thôi.

Hai người đi đến ven đường cùng với đám rắn độc, Chu Mộ Phi đang đứng dưới tàng cây nghỉ ngơi nhìn thấy có nhiều rắn độc như vậy, đôi mắt điều lập tức phát sáng. Nhưng y nhớ ra đám rắn độc này là của Âu Dương Phong nuôi, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thì có chút nản lòng.

Độc Cô Lưu Vân nhìn Âu Dương Phong, nói: “Chắc người không mang theo một đám rắn độc mà cứ đi như vậy chứ?”

Âu Dương Phong hỏi ngược lại: “Không được sao? Lúc trước ta cũng đi như thế mà.”

Độc Cô Lưu Vân: “.....”

Hắn yên lặng tưởng tượng cảnh Âu Dương Phong mang theo mấy chục con rắn độc đi đường, bỗng cảm thấy mình mang theo Điều Nhi chắc chắn không hấp dẫn sự chú ý của người ta bằng cái cảnh tượng này.

Giờ mình lại dắt y và đám rắn độc lại thêm Điều Nhi đi theo, khi vào trấn có nhiều người sinh sống rồi thì chỉ sợ lại càng có nhiều người chú ý hơn.

Âu Dương Phong kiên quyết muốn dắt theo đám rắn bảo bồi nhà y đi chung, Độc Cô Lưu Vân cũng không muốn phản đối quá mức, vì thế hai người lại lên ngựa chạy đi, bò theo phía sau là bảy tám mươi con rắn độc trùng trùng điệp điệp, trên đầu còn có một con đại điều cực bự bay bay.... Để người khác thấy đội hình này thì sẽ cảm thấy quý dị a.

Nửa ngày sau, hai người một điều và n con rắn độc rốt cục đã đến thành trấn.

Trước khi vào trấn, Độc Cô Lưu Vân nói với Chu Mộ Phi vừa đáp xuống đất: “Chúng ta đến khách điếm lúc trước ở đi.”

Chu Mộ Phi gật đầu, bay tới khách điếm.

Độc Cô Lưu Vân quay đầu liếc nhìn Âu Dương Phong một cái, nói: “Rắn độc của người thì làm sao đây?”

Âu Dương Phong nói: “Vào thành trước, đến khách điếm rồi thì ta đương nhiên sẽ bảo bọn nó trốn đi.”

Vì thế hai người cưỡi ngựa vào thành, hơn chục con rắn độc xếp thành phương trận thành thật bò theo sau bọn họ.

Lúc này tuy đã gần chạng vạng, nhưng vẫn còn có không ít đại cô nương tiểu tức phụ* đi dạo phố. Vì thế bọn họ đi đến đâu thì người ta kinh hoảng né tránh ở chỗ đó. Các bé gái thì kinh hoảng liên tiếp thét chói tai, khiến Độc Cô Lưu Vân xúc động muốn bóp trán.

*đại cô nương: thiếu nữ đã lớn

*tiểu tức phụ: nàng dâu nhỏ, ý chỉ các thiếu nữ đã lấy chồng

Âu Dương Phong thì lại hoàn toàn ngớ lơ, thậm chí còn cảm thấy đắc ý vì đám rắn nhà mình có thể oanh động cả một đám người.

Thẳng đến khi tới khách điểm, Âu Dương Phong mới thối sáo hạ lệnh, để cho đám rắn độc tìm chỗ vắng vẻ mà trốn.

Sau đó hai người xuống ngựa đi vào khách điểm, Chu Mộ Phi đã sớm đậu trên cây đại thụ gần khách sạn hết nửa ngày, nhìn thấy bóng dáng của bọn họ liền bay xuống, theo Độc Cô Lưu Vân vào trong khách điểm.

Vì thế, Độc Cô Lưu Vân vừa mới thoát khỏi ánh mắt hoảng sợ + chú ý của mọi người, nhưng bởi vì hình thể quá mức khổng lồ nhanh nhẹn dũng mãnh của đại điêu Chu Mộ Phi, lại trở thành mục tiêu để người người chú ý.

Độc Cô Lưu Vân xưa nay vẫn luôn không thích bị nhiều người chú ý, liền bước nhanh đến trước quầy, đưa tiền đặt cọc hai gian phòng thượng hạng cho chưởng quầy, sau đó lại phân phó tiểu nhị làm chút thức ăn đưa lên phòng, rồi mới dẫn Âu Dương Phong và Chu Mộ Phi lên lầu.

Độc Cô Lưu Vân sắp xếp cho Âu Dương Phong ở một mình một phòng, còn mình và Chu Mộ Phi thì ở chung một phòng.

Âu Dương Phong biết hẳn có thói quen ở chung phòng với con điêu cưng kia, nhưng vẫn cảm thấy rất không vui. Bất quá, tuy y kiêu căng đã thành thói, nhưng cũng không vì một chút việc nhỏ như thế này mà tranh cãi khó chịu với Độc Cô Lưu Vân, cho nên chỉ đành phải tạm thời nhịn xuống.

Qua một lát sau, tiểu nhị bưng khay thức ăn lên lầu, Độc Cô Lưu Vân để hẳn đưa đồ ăn vào phòng mình, sau đó lại gọi Âu Dương Phong vào, hai người một điêu vây quanh bàn cùng ăn bữa tối.

Tuy khách điểm này không lớn, nhưng tay nghề nấu bếp lại khá phong phú, từ gà nướng đến kẹo giò heo* đến món cá chép sốt chua ngọt, từ bay trên trời cho đến bơi dưới nước cái gì cũng có, ngoài ra còn có cả một vò Nữ Nhi Hồng lâu năm.

*kẹo giò heo = băng đường trầu tử = giò heo được nấu với đường, nước tương, gừng và hành, là món ăn Tế Nam

Cả bàn đồ ăn thơm lừng, lại phối thêm rượu bản địa lâu năm, nhất thời khiến Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi và Âu Dương Phong đã chạy cả một ngày đường cực kỳ thèm ăn.

Độc Cô Lưu Vân một chưởng phá vỡ bần niệm phong trên vò rượu, tự tay rót cho Âu Dương Phong và Chu Mộ Phi hai chén, rồi mới rót cho mình một chén.

Hương rượu cực kỳ thuần khiết, mùi rượu từ trong chén bay ra khiến con sâu tham ăn trong bụng Chu Mộ Phi nhịn không được phải ngo nguậy không ngừng, lại thêm dạo này đựng toàn chuyện phiền lòng, khiến y cũng muốn mượn rượu giải sầu, liền cúi đầu kề sát miệng mình vào ly rượu mà uống, khiến Âu Dương Phong ở một bên phải mở rộng tầm mắt.

Âu Dương Phong thấy con đại điêu kia biết uống rượu, sao mình có thể cam lòng yếu thế hơn được, liền bưng bát kính Độc Cô Lưu Vân, sau đó hai người người một chén ta một chén uống không ngừng. Trong lúc đó, Âu Dương Phong thấy ly rượu của Chu Mộ Phi đã uống hết, còn không ngừng rót cho nó thêm lần nữa, hơi có chút ý muốn so tưu lượng với nó.

Chu Mộ Phi dĩ nhiên không muốn bị tên tiểu bạch kiểm này xem thường, vì thế liền mở lớn họng mà uống. Dù sao thì nồng độ của cái vò Nữ Nhi Hồng này chỉ bằng một nửa bình rượu Mao Đài mà y uống kiếp trước, loại rượu này cho dù uống đến bảy tám mươi chén cũng y chang như uống nước thôi.

Nhưng thật không ngờ, mới uống có ba chén vào bụng, Chu Mộ Phi đã choáng váng, ngay cả nhìn người đối diện cũng nhìn ra tới hai cái bóng, khiến Chu Mộ Phi cực kỳ buồn bực: Không phải đã ghi rõ nồng độ rượu cổ đại thấp hơn ở hiện đại rồi sao, sao y mới uống có một chút thì đã say thế này a!

Nhìn đi, hai người kia đã uống ít nhất mười chén rồi mà vẫn không có chuyện gì kia, này quá phản khoa học rồi, cho dù tưu lượng của điêu kém hơn người, nhưng cũng đâu cần kém nhiều như vậy chứ!

Không được, mình phải kiếm cách làm tỉnh rượu mới được. Chu Mộ Phỉ vừa nghĩ vừa kêu lên hai tiếng với Độc Cô Lưu Vân, sau đó bay ra ngoài cửa sổ, tìm một cây đại thụ trong sân mà ngồi hóng mát.

Nhưng Chu Mộ Phỉ làm sao biết được, y sở dĩ say nhanh như vậy, hoàn toàn là do Âu Dương Phong thừa lúc người ta không đề phòng đã lặng lẽ hạ mê dược vào trong bát rượu của y, nếu y uống mà không choáng váng thì mới là chuyện kỳ quặc quái gở đó.

Bất quá, bởi vì thể chất của điều quá khác so với người, nếu thuốc mê này dùng cho người thì người ta đã sớm hôn mê rồi, nhưng dùng trên người Chu Mộ Phỉ thì chỉ có thể khiến y đầu vầng mắt hoa mà thôi.

Âu Dương Phong thấy con đại điều đã uống rượu pha thêm mê dược đặc chế của mình vậy mà vẫn chưa chịu bất tỉnh, lại còn đủ sức bay ra ngoài, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ.

Nhưng y tin tưởng thuốc mê của mình, cho dù đối phương là một con đại điều khổng lồ, Âu Dương Phong cũng vẫn tin không lâu nữa nó sẽ bất tỉnh.

Giờ con súc sinh chuyên làm vướng tay vướng chân kia không biết đã bay tới góc nào rồi, không còn cản trở thế giới hai người của mình và Độc Cô Lưu Vân nữa, Âu Dương Phong cảm thấy vui sướng vô cùng.

Lúc trước, y hạ mê dược cho Độc Cô Lưu Vân lại bị Chu Mộ Phỉ làm hỏng chuyện, y vẫn còn canh cánh trong lòng. Hôm nay y lại cùng Độc Cô Lưu Vân cưỡi ngựa cả một ngày đường, vành tai và tóc mai của hai người liên tục thân mật chạm vào nhau, khiến đáy lòng Âu Dương Phong càng lúc càng gia tăng dục vọng khó nói với Độc Cô Lưu Vân, tăng đến mức trong nửa chặng đường còn lại, đầu óc của y chỉ tính toán làm sao mới có thể ấn Độc Cô Lưu Vân lên giường tiếp tục làm chuyện không thành đêm qua.

Y biết dựa vào tính tình của Độc Cô Lưu Vân chắc chắn sẽ không cam tâm phục tùng người khác, mà võ công của mình thì lại kém hơn một bậc so với Độc Cô Lưu Vân, tất nhiên không thể dùng vũ lực áp đảo được, vì thế phương thức duy nhất y có thể nghĩ tới cũng chỉ có thể dùng thuốc mà thôi.

Cũng may mà y đã tìm được tay nải, bên trong tay nải cho dù là mị dược hay mê dược gì cũng đều có đủ, nay Độc Cô Lưu Vân lại không phòng vệ y, rất dễ chuốc mê hắn.

Đương nhiên Âu Dương Phong sẽ không hạ mê dược cho Độc Cô Lưu Vân, bởi vì nếu Độc Cô Lưu Vân bất tỉnh nhân sự rồi, vậy so với gian thi cũng chẳng khác gì nhau, làm gì còn lạc thú nữa.

Cho dù là Tàng Xuân Thảo hay là xuân dược mê hoặc trí óc gì đó, y cũng phải dùng.

Âu Dương Phong muốn Độc Cô Lưu Vân thấy rõ người chiếm lấy hắn là ai, cảm nhận được y đã mang đến cảm giác gì cho hắn, dù là thống khổ hay sung sướng; để cho hắn nhìn rõ y chính là người đầu tiên chiếm lấy hắn. Chỉ có như vậy mới có thể mang đến kích thích và hưng phấn tột độ cho Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong hạ quyết tâm xong, liền giấu xuân dược vừa có thể khiến Độc Cô Lưu Vân bồng bồng lửa dục không thể khống chế nhưng lại không ảnh hưởng đến thần trí của hắn vào trong tay áo.

Nếu đã thanh lý thỏa đáng hiện trường rồi, thì y liền mượn cơ rót rượu cho Độc Cô Lưu Vân, thừa dịp hắn không đề phòng dùng ngón út câu gói thuốc bột từ trong tay áo ra, sau đó nương theo tay áo mà vụng trộm rắc vào ly rượu của Độc Cô Lưu Vân, rồi bưng chén lên giả vờ muốn kính rượu hắn.

Độc Cô Lưu Vân nào biết y mang theo tâm tư tà ác đến mức như thế, tất nhiên là không chút phòng bị nâng chén uống cạn.

Kết quả, rượu vừa mới vào bụng, Độc Cô Lưu Vân liền cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cổ liệt hỏa trong người đột ngột bùng cháy.

Hắn tưởng mình đã uống rượu quá nhiều khiến người nóng lên, liền khoát tay, nói với Âu Dương Phong: “Không được rồi, ta không thể uống nữa. Người cũng nên uống ít một chút đi.”

Âu Dương Phong nghe vậy vội tỏ ra kinh ngạc, đứng lên nói: “Hay là Độc Cô Lưu Vân say rồi? Để tiểu đệ đỡ người lên giường nằm một chốc vậy.” Vừa nói vừa đi qua ôm vai dìu hắn đi.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng vẫy tay nói “Không cần”, nào ngờ Âu Dương Phong vừa chạm tới đầu vai phải của hắn, liền phát lực điểm trúng huyệt trên vai, sau đó còn thuận thế điểm thêm vài huyệt đạo trước ngực hắn.

Độc Cô Lưu Vân không ngờ y lại ra tay đánh lén, bất ngờ không kịp đề phòng liền bị điểm huyệt, sắc mặt liền thay đổi, nói: “Âu Dương Phong, ngươi muốn làm gì?”

31. Chương 31

Âu Dương Phong không trả lời, bế ngang hắn lên, sau đó bước đến giường, xoay người đặt Độc Cô Lưu Vân lên, rồi chậm rãi cởi quần áo của hắn.

Độc Cô Lưu Vân linh quang chợt lóe, biết y đang muốn làm gì, khuôn mặt tuấn tú lập tức sa sầm xuống, trầm giọng nói: “Âu Dương Phong, ngươi chẳng lẽ là muốn....” Âu Dương Phong vừa cởi áo ngoài của hắn vừa cười đậm đặng rồi nói: “Ta đang muốn thưởng ngươi a. Tối qua ta đã muốn thưởng ngươi rồi, nhưng kết quả lại bị cắt ngang, còn bị ngươi.... Có như thế nào thì tối nay cũng nên để ta hoàn thành tâm nguyện đi!”

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Âu Dương Phong vừa luồn tay vào trong áo hắn, vuốt dần xuống thắt lưng thon gầy chậm rãi cảm thụ xúc cảm bóng loáng ẩm áp, vừa liếm môi, nói: “Ngươi không phải luôn nói muốn bồi thường cho ta hay sao? Đêm như cứ coi như là bồi thường đi! Yên tâm, ta nhất định sẽ ôn nhu, sẽ hầu hạ cho ngươi thoải mái.” Nói xong liền cởi đai lưng của hắn.

Độc Cô Lưu Vân trừng mắt nhìn tên gia hoa đang cười đến mặt đầy vẻ phóng dăng, quả thực không biết nên nói cái gì mới tốt.

Thân là nam nhân, lòng tự tôn khiến hắn cực kỳ không muốn bị người này đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm, nhưng lời nói của người này lại khiến hắn không thể nào phản bác nổi, lại thêm cổ lửa nóng và dục vọng càng lúc càng tăng cao khiến hắn không biết phải làm sao....

Mắt thấy Âu Dương Phong sắp cởi đai lưng của mình, Độc Cô Lưu Vân lập tức khẩn trương.

Hiện giờ thần trí của hắn cực kỳ thanh tỉnh, cho nên hắn biết rõ bản thân mình không thích tên tiểu bạch kiểm này, cũng không muốn phát sinh quan hệ xác thịt với y, càng không muốn bị y xem hắn như là nữ nhân mà thao* hậu đĩnh của hắn.

*thao = [bad word]

Độc Cô Lưu Vân nhú mày, sau đó khàn giọng nói: “Ngươi, ngươi giải huyệt đạo cho ta trước đã....” Chờ giải được huyệt đạo rồi, hắn sẽ lập tức đánh choáng y, sau đó đi tắm nước lạnh hoặc tự mình giải quyết cổ khô nóng trong cơ thể, tóm lại tuyệt đối không muốn phát sinh quan hệ với y.

Hắn đúng là đã nói muốn bồi thường cho y, nhưng hắn thật sự không muốn dùng cách này.

Ai ngờ Âu Dương Phong còn giảo hoạt hơn cả Độc Cô Lưu Vân nghĩ, y vừa cởi quần áo của Độc Cô Lưu Vân, vừa kề sát bên tai hắn mà hạ giọng nói: “Gấp cái gì, đợi lát nữa hai ta sướng rồi, ta sẽ giải huyệt đạo cho ngươi, nhưng giờ thì.... Vẫn còn quá sớm....”

Còn chưa nói xong, y chợt cảm thấy có cái gì đó, liền cuống quýt quay đầu đi, đồng thời nâng tay phải lên bày ra tư thái phòng ngự.

Đáng tiếc.... đã muộn rồi.

Nháy mắt lúc y quay đầu lại, một bóng dáng tròn lẳn khổng lồ màu nâu sậm đã bổ nhào đến phía sau, đồng thời còn dùng cái gì đó hung hăng đập thẳng vào mặt y!

“Bang” một tiếng, trước mắt Âu Dương Phong bay đầy sao, hai mắt cũng nhắm lại.

Độc Cô Lưu Vân vui mừng nhìn bóng dáng hùng vĩ trước mắt, không chút keo kiệt mà khen ngợi nó: “Điều Nhi, làm tốt lắm!”

Chu Mộ Phỉ lại đập người tiểu bạch kiểm dám mơ ước cúc hoa của Độc Cô Lưu Vân thêm một cánh nữa, cảm thấy cơn giận đã tiêu hết hơn nửa rồi thì hung hăng chửi thề một câu: Hừ, phiền người phải mặt dày đòi Độc Cô Lưu Vân bồi thường quá!

Cho dù có muốn bồi thường, muốn đền Độc Cô Lưu Vân thì cũng phải là do ông đề, làm gì đến phiên cái tên tiểu bạch kiểm vô sỉ như người?

Chu Mộ Phỉ tức giận túm lấy Âu Dương Phong rồi bay ra ngoài, nhưng cũng không có bay quá xa, chỉ bay đến nhà xí ở sân sau của khách điểm, sau đó buông vuốt thả y vào trong nhà xí, không thèm nhìn tên xui xẻo này nữa, vỗ vỗ cánh bay trở về.

Âu Dương Phong xui xẻo bị Chu Mộ Phỉ ném một cái, vốn đã bị đập trúng đầu nay lại bị đập thêm một cú nữa lên tường nhà xí, liền đập ra nguyên một cục u chà bá, lại càng bất tỉnh nhân sự.

Chu Mộ Phỉ bay vào phòng Độc Cô Lưu Vân, nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân quần áo xốc xếch nằm ở trên giường không nhúc nhích, trên mặt còn nổi lên một màu hồng quý dị, liền hỏi: “Úc

~ úc

~~” Người bị thằng tiểu bạch kiểm Âu Dương Phong kia làm rồi hả?

Y vừa mới ngồi xổm trên cây trong sân có một lát, bởi vì khoảng cách quá xa nên không nghe thấy hai người đã nói cái gì, chỉ nhìn thấy Âu Dương Phong dùng tư thế bế công chúa ôm Độc Cô Lưu Vân lên giường sau đó vừa cởi quần áo vừa cợt nhả khắp nơi, khiến y không nén nổi lửa giận, lý trí còn chưa biết bản thân đang làm gì, y đã bay vào trong phòng, không chút khách khí đập cái tên xui xẻo kia.

Độc Cô Lưu Vân thấy Điều Nhi về liền an tâm hơn nhiều, lắc đầu, nói: “Ta không sao, chỉ là bị y điểm vài huyệt đạo, người có thể giải giúp ta không?”

Chu Mộ Phỉ nhớ lúc trước luyện võ cùng Độc Cô Lưu Vân có học qua đại huyệt trên cơ thể người, chắc là không thành vấn đề, liền đáp: “Úc

úc

~” Để ta thử xem, là huyệt đạo nào?

Độc Cô Lưu Vân hiểu ý của y, đáp: “Kiên Tĩnh, Tàng Huyệt, Tương Thai và Đan Trung. Người dùng ba phần lực đạo đánh vào mấy cái huyệt vị này thử xem.”

Kỳ thật hẳn muốn vận công xung huyệt, nhưng thủ pháp điểm huyệt của Bạch Đà Sơn quá bá đạo, nếu không có ngoại lực trợ giúp, chỉ dựa vào sức của mình thì trong vòng ba khắc cũng chưa chắc đã giải được huyệt đạo. Nếu có người dùng ngoại lực giúp hẳn thì dễ dàng hơn nhiều.

Chu Mộ Phỉ nghiêm túc nhớ lại vị trí chuẩn xác của mấy huyệt đạo kia, sau đó lại nghiêm túc suy xét xem phải thao tác như thế nào – dùng cánh là không được rồi, diện tích quá lớn, dùng móng vuốt cũng không tiện, hơn nữa lại quá sắc bén.... Vì thế chỉ có thể dùng miệng để mổ.

Nghĩ đến đây, y ngửa đầu há miệng ra ý nói với Độc Cô Lưu Vân, sau đó bước lên trước, để miệng gần ngay huyệt Kiên Tĩnh của Độc Cô Lưu Vân, thấy hẳn gập đầu, mới dùng sức mổ một cái.

Độc Cô Lưu Vân đau đến nhúu chặt mày, thét lớn một tiếng, nhưng bởi vì lực đạo của mổ điều và bị đau đón kích thích, huyệt Kiên Tĩnh vốn bị điểm không thể vận được nửa phần chân khí bất chợt được giải khai mà vận chuyển lưu loát.

Độc Cô Lưu Vân mừng rỡ, nói: “Cách này có thể làm! Điều Nhi, tiếp tục.”

Chu Mộ Phỉ nhìn thấy đầu vai của hắn bị mình mổ đến tróc da, yên lặng cảm thụ hương vị máu tươi thuộc về nhân loại trong miệng mình, cực kỳ ngọt ngào mê người, y không thể khống chế được bản thân lại đưa miệng đến gần vết thương của Độc Cô Lưu Vân, há miệng dùng đầu lưỡi, liếm.

Độc Cô Lưu Vân tưởng Điều Nhi đang đau lòng vì mình bị tróc da chảy máu nên mới tới liếm trấn an mình, đang định nói cho nó biết mình không sao, khỏe mắt lại thấy trong đôi mắt đen láy của Điều Nhi đột ngột

lóa ra ánh sáng hưng phấn thị huyết, không khỏi ngẩn người, qua một lát mới tỏ ra kinh ngạc mà nói: “Điều Nhi?”

Chu Mộ Phi bình tĩnh, vội vàng thu miệng lại, sau đó nhắm thẳng đến ba vị trí của huyết Tàng Huyết, Tương Thai, Đan Trung mà mổ xuống.

Độc Cô Lưu Vân nương vào lực đạo trùng kích của nó, chân khí cứ như vũ bão vận chuyển khắp các huyết đạo còn lại.

Nhưng bởi vì mổ điều quá sắc bén, ba huyết đạo trên ngực hẳn lại bị mổ đến tróc da.

Đương nhiên, đối với người tập võ mà nói thì loại vết “thương” này căn bản chẳng phải là thương gì, nhưng vẫn chảy ra chút máu.

Chóp mũi Chu Mộ Phi ngửi thấy mùi máu tươi ngon lành kia, nhiệt huyết toàn thân đều sôi trào hừng hực, kìm lòng không đậu tiến tới liếm láp vết thương trên người Độc Cô Lưu Vân, liếm sạch máu, một giọt cũng không để lãng phí. Y cũng không hiểu rốt cuộc bản thân bị làm sao, giống như là bản năng đang bảo y phải làm chuyện này, mùi vị máu tươi kích thích y đến mức mỗi một lỗ chân lông phải đều run rẩy.

Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy biểu hiện khác thường của Điều Nhi, nghi hoặc đến cực điểm, nhưng vẫn không ngăn cản nó, chỉ yên lặng xem biến.

Chu Mộ Phi tham lam liếm sạch máu tràn ra trên lồng ngực Độc Cô Lưu Vân, nhưng vẫn còn thèm thuồng. Y thầm nghi hoặc tại sao mình lại đột nhiên bị mùi máu tươi của Độc Cô Lưu Vân hấp dẫn như vậy, chợt cổ nhiệt ý trong cơ thể lại nảy lên, huyết mạch toàn thân tùy ý lưu chuyển, khiến cả người nóng bừng.

Loại cảm giác này.... Rất quen thuộc.... Giống như không lâu trước đó cũng có loại cảm giác này....

Chu Mộ Phi không khỏi nhớ lại ký ức gần đây, nhưng y rất nhanh đã phát hiện ra, bản thân cũng không cần phải phí sức để nhớ làm gì.

–Bởi vì y lại bắt đầu rụng lông! [Ý? Sao ta lại nói từ “lại” a?]

Chu Mộ Phi trở mắt nhìn lông vũ trên người mình tựa như tuyết nâu rơi lả tả xuống đất, liền biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo Y lại sắp biến thành người rồi!

Nhưng lại biến ngay trước mặt Độc Cô Lưu Vân!

Nháy mắt, Chu Mộ Phi tâm hoảng ý loạn, vội vàng vươn cánh bay, nhưng toàn thân y hiện giờ đã không còn chút sức lực nào, lông trên cánh cũng đã sắp rụng sạch cả rồi, làm sao bay được cơ chứ?

Liều mạng vỗ cánh, kết quả lại càng khiến cho lông cánh rơi rụng nhiều hơn, bay lả tả trên không cứ như là đổ trận mưa tuyết.

Trong lúc Chu Mộ Phi đang kinh hoảng không biết phải làm sao, thì lông trên người đã rụng sạch sẽ, đồng thời thân thể cũng phát sinh biến hóa kỳ lạ....

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc nhìn đại điều trước mặt chỉ dùng có nửa khắc đã rụng sạch lông, sau đó dáng người khổng lồ bắt đầu biến thành thon gầy, lộ ra hình dáng đặc trưng của con người, đôi mắt đen thâm sâu không khỏi có chút đăm chiêu mà hít lại.

Cảnh tượng này.... Quen quá... Hình như mình đã từng nhìn thấy ở đâu rồi....

Độc Cô Lưu Vân nhíu mày, tay phải bóp trán mà vắt óc suy nghĩ, trong đầu chợt xuất hiện rất nhiều đoạn hình ảnh lung tung mơ hồ.

Vào cái đêm kích tình hoang đường kia, bản thân thần trí mơ hồ khó chịu ôm lấy Điều Nhi....

Sau đó lông vũ rụng xuống.... Biến thành thanh niên tóc xám tuổi trẻ.

Tuy ký ức đó rất ngăn lại mơ hồ, nhưng cũng đủ để cho hắn hiểu được rất nhiều chuyện.

Độc Cô Lưu Vân cố nén nội tâm đang chấn động cực độ, khó có thể tin mà nhìn người thanh niên tóc xám đang bối rối đến mặt đỏ tai hồng, thân thể trần trụi đứng ở trước mắt, hắn dùng giọng ngờ ngác mơ hồ mà nói: “Điều Nhi?”

Chu Mộ Phi không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã hoàn tất quá trình biến thân, vội vàng lấy tay che nơi quan trọng rồi ào chạy tới giường, thuận tay kéo chăn che lại thân thể lỏa lồ, sau đó nói: “Người mau giúp ta tìm một bộ quần áo tới đây.....”

Độc Cô Lưu Vân mặt mày đầy vẻ mộng du đi đến trước tủ lấy bao quần áo ra, tìm một bộ đồ mình thường mặc đưa cho Chu Mộ Phi, đôi mắt vẫn còn hiện đầy vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần tú và đôi mắt nâu nhạt xinh đẹp quen thuộc của Chu Mộ Phi, khó tin đến mức phải xác nhận lại: “Điều Nhi, là người thật sao?”

Chu Mộ Phi không ngờ bản thân lại dùng hình người mà xuất hiện trước mặt Độc Cô Lưu Vân nhanh như vậy, vì chưa chuẩn bị tâm lý nên nghẹn lời, đoạt lấy quần áo, dùng giọng điệu hung hăng mà nói hồng che dấu biểu tình: “Xoay qua chỗ khác, ta phải thay quần áo!”

Độc Cô Lưu Vân nghe lời xoay người sang chỗ khác, nghe thấy ở đằng sau vang lên vài tiếng sột xoạt, liền nghiêm túc suy nghĩ về ký ức tối hôm qua còn sót lại.

Rất cực, cảnh tượng như cách một tầng sương mờ đã bắt đầu dần dần rõ ràng lên...

Bản thân hắn đang ôm chặt lấy thắt lưng của người thanh niên mà điên cuồng đâm rút, người đó có mái tóc dài màu nâu sậm, tiếng rên rỉ đau đớn nhưng lại ẩn chứa sự vui sướng....

Cùng với, lúc làm xong, bản thân còn định tìm quần áo của thanh niên đang trần trụi nằm bên cạnh, nhưng lại tìm không thấy, nên đành phải phủ ngoại sam của mình lên người y.

Cuối cùng, xuất hiện trong đầu hắn, là khuôn mặt tuần mỹ thâm thúy mê man của thanh niên kia....

Độc Cô Lưu Vân xoay người lại, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào đôi mắt nâu nhạt xinh đẹp của Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi vừa mặc quần áo xong, đang thắt đai lưng thì bị hắn đột nhiên xoay lại làm cho hoảng sợ, vừa muốn nói gì đó, lại nghe thấy người đối diện hỏi: “Điều Nhi, đêm qua ta trúng xuân dược, người bị ta khi dễ, không phải là Âu Dương Phong, đúng không?”

32. Chương 32

Tuy hắn dùng là câu nghi vấn, nhưng khẩu khí lại cực kỳ khẳng định.

Chu Mộ Phi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Lưu Vân, thấy hắn đang dùng đôi mắt đen sâu thẳm mà nhìn mình không chớp lấy một cái, trong mắt dường như đang toát ra một cỗ hỏa diễm nóng rực.

Chu Mộ Phi liền cảm thấy bối rối.

Nghĩ đến việc Độc Cô Lưu Vân rất có thể đã đoán ra được sự thật, gương mặt đẹp trai của y liền bốc lên hai luồng đỏ ửng khả nghi, ngập ngừng không biết nên một mực phủ nhận hay cứ hào phóng mà thừa nhận nữa.

Độc Cô Lưu Vân nhìn vẻ mặt ngượng ngùng quẩn bách của y, thì đã xác định được.

Cho dù hắn vẫn chưa hiểu vì sao Điều Nhi lại bỗng dưng biến thành người, nhưng hiện tại hắn đã có thể xác định, tối hôm qua, lúc bản thân trúng xuân dược làm cho ý loạn tình mê, người cùng hắn qua đêm không phải là Âu Dương Phong, mà là Điều Nhi của hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Độc Cô Lưu Vân không khỏi vừa áy náy lại đau lòng. Hắn âm thầm vận công, dùng chân khí cường ép ngăn chặn đoàn hỏa diễm đang điên cuồng thiêu đốt trong bụng kia, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Điều Nhi, sao không nói cho ta biết sự thật? Sao lại để ta hiểu lầm người đêm qua là Âu Dương Phong? Người rõ ràng là có cơ hội để nói.....” Chu Mộ Phi nghe vậy liền xù lông!

Mẹ nó, người bảo ông đây làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra sự thật hả, nói cho người biết tội qua ông vừa mới biến thành người thì bị người đè luôn sao?!

Trước đừng nói tới việc thằng nhóc người có tin hay không, ông đây tốt xấu gì cũng là một thằng đàn ông, lại bị tên cùng giới tính oxxx như vậy lại như vậy, cái loại chuyện này sao có thể không biết xấu hổ mà nói huych toẹt ra chứ!

Ặc.... Cho dù có viết thì cũng ngượng viết không được nha!

Chu Mộ Phi bùng phát nội tâm tê rỏng.

Trên thực tế, y chỉ tức giận trừng mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân, một chữ cũng không nói ra miệng.

Độc Cô Lưu Vân: “.....” Sao Điều Nhi không trả lời ta?

Chẳng lẽ y không biết nói sao?

Không đúng, vừa rồi ta rõ ràng nghe thấy y nói chuyện với ta mà!

Độc Cô Lưu Vân tiến lên trước một bước, thử nói: “Điều Nhi?”

Chu Mộ Phi hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Đổi lại là người bị nam nhân đè, người sẽ không biết xấu hổ mà đi thông báo khắp nơi sao?! Còn nữa, ta tên là Chu Mộ Phi, không phải Điều Nhi!”

“Chu.....Mộ Phi?” Độc Cô Lưu Vân có chút mất mát: “Đây là tên của người sao? Người chưa từng nói cho ta biết....”

Nhưng hắn lập tức điều chỉnh lại cảm xúc: “Vậy ta gọi người là Phi Nhi” Nhìn sắc mặt càng lúc càng âm trầm của Chu Mộ Phi, vội vàng sửa miệng: “Mộ Phi nhé?”

Sắc mặt của Chu Mộ Phi lúc này mới tốt lên được một tí, gật gật đầu, qua lát sau mới lo lắng nói: “Nếu người biết người tội hôm qua.... Là ta, vậy sau này người có còn thân cận với Âu Dương Phong nữa không?”

Nghe y nhắc tới Âu Dương Phong, Độc Cô Lưu Vân mới nhớ tới tiểu tử kia đã lừa mình thăm biết bao nhiêu.... Đáng giận nhất chính là y cư nhiên lại chuốc thuốc mình!

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân mới nhớ trong cơ thể của mình vẫn còn thuốc Âu Dương Phong hạ: Mẹ nó khó trách trong lòng vừa nóng vừa ngứa như có con mèo nào cào vậy!

Vừa rồi nhìn thấy Điều Nhi biến thân, tâm tình quá mức kích động nên quên mất, giờ vừa nghĩ tới, Độc Cô Lưu Vân liền cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào hừng hực, mỗi một lỗ chân lông đều kêu gào muốn phát tiết cỗ lửa dục đang càng lúc càng nóng kia, quả thực là hắn sắp bị thiêu thành tro rồi.

Hai mắt Độc Cô Lưu Vân sáng ngời nhìn thanh niên tuấn mỹ cực kỳ ngon miệng ở đối diện, gian nan nuốt một ngụm nước miếng: “Không đâu, ngược lại ta còn tìm y tính sổ nữa kia!” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới phát hiện giọng nói của mình vừa khàn vừa khô, khác hẳn bình thường.

Chu Mộ Phi cũng nghe ra giọng nói của hắn là lạ, liền nhìn kỹ Độc Cô Lưu Vân, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ một cách khác thường, trong đôi mắt đen kia lại có một cỗ lửa nóng quen thuộc đang bùng cháy, không khỏi lui về sau một bước, cảnh giác nói: “Người, người làm sao vậy?”

Dược hiệu trong cơ thể Độc Cô Lưu Vân lúc này đã phát huy đến mức đỉnh điểm, cho dù thần trí của hắn xem như là thanh tỉnh, nhưng cổ xúc động cường liệt kia vẫn nhanh chóng phá tan lý trí của hắn.

Hắn tiến lên hai bước, tóm chặt lấy hai tay của Chu Mộ Phi, vừa thở hổn hển vừa nói: “Ta, ta bị Âu Dương Phong hạ dược.... Điều Nhi, Mộ Phi, người, người giúp ta đi....”

Đậu xanh rau má! Không phải đâu nha, lại nữa sao!

Chu Mộ Phi hắc tuyến đầy mặt, muốn rút tay ra khỏi tay Độc Cô Lưu Vân, nhưng sức lực của đối phương không phải là lớn bình thường đâu nha, cứ như là cái đai sắt quần chặt lấy tay y, mà y thì vừa mới hoàn tất quá trình biến người, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn vô lực, đương nhiên không thể tránh thoát rồi.

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy cơ thể như muốn nổ tung ra, rất thống khổ, không thể tự chủ được mà ôm lấy người thanh niên tóc xám trước mắt, trong giọng nói lộ vẻ vô cùng lo lắng: “Mộ Phi, người giúp ta đi....Ta thật là khó chịu....” Vừa nói vừa cầm lấy tay y đưa xuống dưới bộ vị đã sớm cương cứng ngắc giữa hai chân.

Chu Mộ Phi vừa chạm vào “cái cây” nóng bỏng giữa hai chân hắn, trong đầu liền xẹt qua tình cảnh mình bị tra tấn đến muốn chết đi sống lại đêm qua, toàn thân phát run lên, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng lại bị Độc Cô Lưu Vân hung hăng đè lại không thể động đậy.

Lông tơ toàn thân Chu Mộ Phi đều dựng thẳng lên trời, nơm nớp lo sợ mà nói: “Độc Cô Lưu Vân, người, người bình tĩnh một chút....Ta, ta sẽ nghĩ cách giúp người giải được....”

Nhưng mà hiện giờ Độc Cô Lưu Vân làm sao còn có thể bình tĩnh được nữa, nhìn thấy thanh niên tóc xám tuấn mỹ thon dài ở trước mắt, toàn bộ suy nghĩ trong đầu hắn đều là cách thức làm sao để đè y xuống tùy ý hành động, làm sao có thể nghe thấy đối phương đang nói cái gì.

Độc Cô Lưu Vân cơ hồ là dựa vào bản năng đặt thanh niên trong lòng lên giường, sau đó cúi người đè lên người y, hai tay nắm chặt tay y ngăn y phản kháng, sau đó vội vã cúi đầu hôn lên cánh môi duyên dáng của người dưới thân.

Giây tiếp theo, hắn liền bị xúc cảm ấm áp mềm mại ngon lành kia kích thích, lửa dục trong cơ thể càng phát tác mãnh liệt hơn.

Độc Cô Lưu Vân bất chấp người ở dưới thân đang chống cự, cương quyết đưa đầu lưỡi thâm nhập vào trong khoang miệng của Chu Mộ Phi, cuốn lấy đầu lưỡi không chỗ trốn của y mà mút thật mạnh.

Trong phòng liền vang lên tiếng hôn chắc chắc dâm mỹ, khiến gương mặt tuấn tú của Chu Mộ Phi bất giác đỏ bừng lên.

Y bị cưỡng ép mở miệng để cho người ta hung hăng vừa mút, vừa hôn, vừa liếm, vừa chà. Đầu óc thì trống rỗng, chỉ có thể cảm nhận được hành động bá đạo và khí tức nam tính quen thuộc của đối phương.

Đầu lưỡi bị lực lớn mút vào bắt đầu run lên từng đợt, đồng thời còn có một cỗ tê dại xa lạ dần dần xâm nhập vào não, khiến toàn thân Chu Mộ Phi nhũn ra, chỉ có thể thừa nhận cái hôn kích thích của đối phương.

Độc Cô Lưu Vân còn đang chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời mà nụ hôn mang lại, không thể khống chế được mà gia tăng lực hôn.

Hắn tham lam liếm hút nước miếng thơm ngọt trong miệng của người dưới thân, thẳng đến lúc cả hai sắp không thở nổi mới lưu luyến kết thúc nụ hôn cực kỳ ngọt ngào này, sau đó ngẩng đầu, hai tay nhanh nhẹn xé mở quần áo của Chu Mộ Phi, rồi cởi đai lưng của y.

Chu Mộ Phi vừa mới phục hồi tinh thần, liền thấy đai lưng sắp sửa bị người ta tháo, quần cũng sắp bị cởi, không khỏi hoảng loạn vừa liều mạng giãy dụa vừa bất chấp tất cả mà kêu lên: “Độc Cô Lưu Vân người đừng tay lại cho ta! Cúc hoa của lão tử còn sưng đây này, sao người có thể như vậy....”

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy giọng nói của y, lửa dục trong mắt khê tối xuống, động tác cũng khựng lại.

Hắn cúi đầu chăm chú nhìn Chu Mộ Phi, trong đôi mắt đen kia rốt cục cũng khôi phục một chút thanh tĩnh.

Sau đó, trong mắt hắn chậm rãi nổi lên biểu tình mất mát rõ ràng, khàn giọng mà nói: “Điều..... Mộ Phi, người không muốn sao?”

Chu Mộ Phi kinh ngạc nhìn đôi mắt xinh đẹp của hắn, hô hấp không khỏi hơi cứng lại, thần trí đột ngột hoảng hoặc*, trong lúc nhất thời quên mất phản kháng, cũng quên luôn trả lời câu hỏi của hắn.

*hoảng hoặc: vừa có vẻ bình tĩnh lại có vẻ như nghi hoặc.

Độc Cô Lưu Vân không chờ y đáp lại, vừa rồi Chu Mộ Phi kịch liệt phản kháng đã nói đáp án cho hắn biết rồi, Độc Cô Lưu Vân không muốn nghe chính miệng y nói thêm lần nữa.

Hít sâu một hơi, Độc Cô Lưu Vân cắn răng điểm huyết đạo của mình, cố nén lửa dục trong cơ thể, nói: “Người rót cho ta ly trà lạnh đi....”

Chu Mộ Phỉ nhìn động tác điểm trụ huyết đạo của hắn, bỗng trong lòng chấn động, đồng thời lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng có chút mất mát.

Nhưng tiếp đó y lại vụng trộm mắng mình một câu “Thật không biết tự trọng, chẳng lẽ còn muốn bị hắn bạo súc thêm lần nữa sao”, sau đó dùng tay lấn chân bò xuống giường, chạy đến cạnh bàn rót một ly trà lạnh dứt cho Độc Cô Lưu Vân uống.

Nhìn Độc Cô Lưu Vân từng ngụm từng ngụm uống trà lạnh ly, Chu Mộ Phỉ bỗng cảm thấy có một cỗ khí nóng đang tùy ý chạy loạn trong cơ thể mình, hơn nữa càng lúc càng có xu thế nghiêm trọng, trong lòng không khỏi buồn bực một trận: Bản thân rõ ràng là không có trúng xuân dược, vì sao lại có phản ứng giống như trúng vậy chứ!

Dứt Độc Cô Lưu Vân uống trà xong, Chu Mộ Phỉ vội vàng quay về cạnh bàn, sau đó cũng rót cho mình một ly trà, ngửa đầu uống cạn.

Nhưng mà, đợi y uống xong mới phát hiện, cỗ lửa nóng trong cơ thể mình không hề giảm bớt, ngược lại càng phát cuồng thêm. Y thậm chí còn cảm nhận được hạ thân của mình đang phát sinh biến hóa, vừa cúi đầu liền thấy, quả nhiên chiếc quần dài vốn thuộc về Độc Cô Lưu Vân đã bị dựng cao lên thành một cái lều nhỏ rồi.

Lại nhìn Độc Cô Lưu Vân, khuôn mặt tuần tú vẫn còn đỏ bừng đang nằm trên giường thở dốc, bộ phận quan trọng ở giữa hai chân cũng đang dựng cao cao dưới quần, tình huống dĩ nhiên tệ hơn y rồi.

Chu Mộ Phỉ lại dứt cho Độc Cô Lưu Vân thêm hai ly trà lạnh nữa, bản thân cũng uống vài chén, nhưng lại không thể ngăn lại lửa dục điên cuồng trong cơ thể.

Chu Mộ Phỉ không khỏi nôn nóng, muốn ra ngoài tìm Âu Dương Phong đem về ép hỏi thuốc giải, nhưng bộ dáng của y và Độc Cô Lưu Vân như thế này thì làm sao mà ra ngoài, huống chi cũng chưa chắc Âu Dương Phong có thuốc giải.

Mất thấy Độc Cô Lưu Vân nằm trên giường sắc mặt càng lúc càng đỏ, cả thân thể bị lửa dục nhuộm thành một màu hồng nhạt, khuôn mặt tuần tú đau đớn đến mức có chút vặn vẹo, Chu Mộ Phỉ cảm thấy đau lòng không nói nên lời.

Lại cúi đầu nhìn thẳng nhỏ của mình lại trưởng lớn thêm một vòng, cứng đến phát đau, Chu Mộ Phỉ cắn chặt răng, khuôn mặt tuần tú hiện lên thần sắc anh dũng hi sinh: Mẹ nó, ông chấp hết, không phải chỉ là làm thêm một trận nữa thôi sao? Đâu phải chưa từng làm qua, hơn nữa bản thân có phải là đàn bà con gái đâu, làm gì phải nhần nhần nhó nhó như thế, cùng lắm thì để hắn chọt cục hoa của mình thôi, hai người giúp đỡ giải quyết được tính cho nhau thôi mà, không thể để cho cái người đang sống nhăn răng bị ghen chết được.

33. Chương 33

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phỉ cắn chặt răng, thừa dịp bản thân còn chưa thay đổi chủ ý liền bước vài bước đến trước giường, cúi đầu nhìn cặp mắt bị lửa dục thiêu đốt đến đỏ ửng kia, nói: “Nói trước nhá, lần này không cho phép chọt cục hoa của lão tử nữa.... Ặc, chính là ở phía sau đấy! Chỉ được phép dùng tay giúp nhau phía trước, giải quyết xong được hiệu rồi thì lập tức dừng ngay!”

Nói xong lại cố ngưng tụ nội lực trong đan điền còn sót lại giải huyết cho Độc Cô Lưu Vân, sau đó khom người ôm Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân vốn bị lửa dục mãnh liệt trong cơ thể tra tấn đến chết đi sống lại, vừa tiếp xúc với thân thể ấm nóng của Chu Mộ Phỉ, nhất thời toàn thân run lên, gậy giữa hai chân đã sớm cương cứng tới cực hạn liền vui sướng mà trào ra không ít dịch trơn.

Thấy Chu Mộ Phỉ chịu chủ động đỡ, Độc Cô Lưu Vân vui mừng như điên, lập tức vươn tay ôm gọn y vào trong lòng, sau đó nghiêng cười đặt y xuống dưới thân, đồng thời cúi đầu hôn cánh môi thủy sắc mềm mại

của Chu Mộ Phỉ, đầu lưỡi vội vàng luồn vào trong khoang miệng, gắt gao dây dưa vừa mút vừa hút lấy đầu lưỡi mềm nhũn kia.

Lúc này, Chu Mộ Phỉ vốn bị lửa dục trong cơ thể thiêu đốt đến mức máu toàn thân đều sôi trào, lại bị nộ hỏa cường thế mang theo xúc cảm tuyệt vời của Độc Cô Lưu Vân khiến cho lỗ chân lông khắp toàn thân y thoải mái đến mức run rẩy không ngừng, liền chủ động quấn lấy đầu lưỡi của đối phương, hung hăng hôn lại.

Hai người cứ thế mà thỏa thích hôn môi, phát ra tiếng nước chập chập phiến tình.

Rất nhanh sau đó, bọn họ liền phát hiện chỉ dựa vào hôn môi thôi đã không thể nào thỏa mãn nhu cầu của bản thân được nữa, vì thế cũng không biết là ai bắt đầu động thủ cởi quần áo của đối phương trước.

Lại rất nhanh sau đó, hai người liền thành thật với bản năng, da thịt không hề bị ngăn chặn cùng nhau kề sát vào một chỗ, hai thân thể cọ xát vào nhau mang đến cảm giác sung sướng khiến hai người đều thoải mái mà thở dài một tiếng.

Độc Cô Lưu Vân mê luyến nhìn thân thể trần trụi da thịt trơn bóng thon dài cân xứng của người dưới thân, lửa dục trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm tăng vọt, vừa định vươn tay sờ cái mông cong của người trong lòng, bỗng nhớ Chu Mộ Phỉ vừa mới trình trọng cảnh báo, liền lùi tay về cầm lấy hành thể đang dựng thẳng đứng của y, sau đó đưa cái gậy đã sớm cương sắp nổ của mình tới gần, nắm chung một chỗ, tay phải trái trái vuốt lên vuốt xuống.

“A a....” Khí cụ nóng rực mẫn cảm của hai người kề sát vào nhau ma sát với nhau, nháy mắt liền sinh ra khoái cảm khiến Chu Mộ Phỉ nhện không được phải ngửa đầu phát ra tiếng rên rỉ cao vút, Độc Cô Lưu Vân cũng không chịu nổi mà thở dốc ra tiếng.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu, tham lam cắn lấy cần cổ thon dài tuyệt đẹp của Chu Mộ Phỉ, đồng thời động tác của tay phải nhanh hơn.

Khoái cảm trong cơ thể tăng lên không ngừng, Chu Mộ Phỉ cảm thấy bản thân như đang lơ lửng trên mây, toàn thân mềm nhũn vô lực, cái ấy bị Độc Cô Lưu Vân cầm lại cảm thấy sung sướng cực hạn.... loại cảm giác này không biết là sướng gấp bao nhiêu lần so với lúc mình trốn trong ổ chăn vụng trộm đánh phi cơ* nữa kia, cũng không biết có phải là do hiệu quả của xuân dược gây ra thay không nữa.

*đánh phi cơ = thủ dâm

Tóm lại, Chu Mộ Phỉ rất nhanh sau đã chịu không nổi mà tiến vào cao trào, run rẩy phát tiết trong tay Độc Cô Lưu Vân, chất lỏng trắng đục đặc sệt dính nhót lập tức dính lên tay hắn, cùng với hai bộ phận nam tính đang kề sát vào nhau.

Nhìn một màn dâm mỹ trước mắt, Độc Cô Lưu Vân vốn đang sắp sửa tiến vào cao trào cũng giảm nhẹ một tiếng, hành thể thô to trong tay rung động phun bắn ra từng cỗ tinh hoa nam tính.

Sau đó, hai người đồng thời nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ dư vị sau khi cao trào qua đi, cùng với khí tức khô nóng chưa hoàn toàn bình ổn trong cơ thể.

Một lát sau, Độc Cô Lưu Vân bỗng nghiêng người Chu Mộ Phỉ để y bảo trì tư thế nằm nghiêng, bản thân thì ghé sát vào phía sau y, đưa một tay vòng qua ôm lấy y, tay còn lại thì sờ soạng đùi trong mẫn cảm của y.

Cúc hoa của Chu Mộ Phỉ liền thít chặt lại, vừa vặn vẹo giãy dụa vừa kháng nghị nói: “Đã nói không được chọt cúc hoa của lão tử mà! Tối qua bị người dùng hai lần rồi, giờ còn đau đó!”

Độc Cô Lưu Vân ngừng đầu, dùng ánh mắt nhu hòa mà nhìn đường cong duyên dáng bên sườn mặt của y, dịu dàng nói: “Được, không chọt chỗ đó.”

Vừa nói vừa dùng cái tay đang ôm eo Chu Mộ Phỉ sờ soạng lên ngực y, đụng đến cái hạt nho nhỏ hơi hơi cương cứng liền dùng hai ngón tay kẹp lại rồi nhẹ nhàng vân vê, nhất thời khiến Chu Mộ Phỉ phải phát ra một trận thở dốc sung sướng.

Sau đó Độc Cô Lưu Vân tách hai chân Chu Mộ Phi, từ phía sau đưa phân thân vẫn cứng rắn như trước vào giữa hai đùi y, sau đó mới dùng biên độ nhỏ mà cử động thất lưng, dùng đùi trong của Chu Mộ Phi để ma sát khí quan đang khó nhẹn của mình.

Mặt Chu Mộ Phi lập tức đỏ bừng như con cua bị nấu chín, thầm nghĩ mẹ nó có cần đáng khinh vậy không a! Vì sao rõ ràng người kia không chọt cục hoa của y, bản thân mình thì bị người ta cưỡng gian mà còn thẹn thùng hơn tên kia là thế nào!

Chu Mộ Phi vừa nghĩ, liền không được tự nhiên mà vặn vẹo thân thể, đồng thời kháng nghị nói: “Đừng, đừng như vậy.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, y liền bị sét đánh giật mình, linh hồn run rẩy, lông tơ toàn thân đều dựng thẳng đứng: Ta [bad word]! Cái giọng run rẩy ngọt ngào kia là giọng của ông thật sao?

Lần này Độc Cô Lưu Vân không nghe thấy tiếng của Chu Mộ Phi, ngược lại động tác ma sát còn nhanh hơn trước.

Đồng thời, hắn đưa tay còn lại vòng qua người Chu Mộ Phi, chuẩn xác mà cầm lấy hành thể xinh đẹp đang run rẩy đứng thẳng giữa hai chân y, không nhanh không chậm vuốt lên vuốt xuống.

Chu Mộ Phi lập tức bị cơn khoái cảm đến tê dại phân tán lực chú ý, y phối hợp nằm trong lòng Độc Cô Lưu Vân, nheo lại hai mắt, hưởng thụ cảm giác sung sướng mà đối phương mang lại cho mình, thường thường phát ra vài tiếng rên rỉ thoải mái, còn cây gậy thịt đang cọ xát giữa hai chân mình thì y lựa chọn quên luôn.

Đôi mắt xinh đẹp của Độc Cô Lưu Vân cũng bởi vì khoái cảm mà hơi nheo lại, hắn cố gắng dùng ngón tay linh hoạt lấy lòng hành thể đang dần trưởng lớn kia, khiến nó chảy ra giọt nước vui sướng, đồng thời hạ thân cũng dùng chung tần suất với ngón tay mà đâm rút ma sát với khe đùi co giãn của Chu Mộ Phi, khoái cảm nhanh chóng dâng lên theo từng cái đâm chọt, dọc theo xương sống xâm nhập vào não, sau đó lưu chuyển toàn thân, loại cảm giác này y như cảm giác cùng Chu Mộ Phi làm chuyện vui sướng vậy, rất nhanh đã khiến hắn không nhận được phải thở dốc thành tiếng, càng lúc càng trầm mê vào trong đó.

Lại qua một lát sau, Chu Mộ Phi không thể chịu nổi nữa tiến tới cao trào, hai chân theo bản năng kẹp chặt lại, sau đó phân thân đang bị Độc Cô Lưu Vân nắm trong tay phát tiết bắn ra.

Bị y kẹp một cái, Độc Cô Lưu Vân lập tức cũng phát tiết theo.

Một lát sau, rốt cục hồn phách của Chu Mộ Phi cũng trở về vị trí cũ, bỗng cảm thấy đùi non của mình có chút đau, vì thế cúi đầu nhìn đùi trong của mình, sau đó hoảng sợ: Con mẹ nó, có cần hung tàn vậy không a, cứ nhiên bị chọt tới tót da luôn rồi!

Y có chút khó tin nhìn đùi trong của mình bị ma xát đến tót da, đồng thời còn lộ ra biểu tình , nghĩ: Không biết đồ chơi của Độc Cô Lưu Vân có bị ma xát tới tót da luôn không ta, chỗ đó của nam nhân mềm mại yếu ớt hơn so với chỗ khác mà, không phải sao?

Nghĩ đến đây, y không khỏi lặng lẽ đưa mắt nhìn xuống hạ thể của Độc Cô Lưu Vân, nhìn thấy cái mềm nhũn ấy đang lẳng lẳng nằm giữa hai chân Độc Cô Lưu Vân, vẫn cực kỳ hùng vĩ như trước.... Hơn nữa còn không bị tót da!

Rất không khoa học !

Chu Mộ Phi vừa ở trong lòng nói thầm vừa đưa mắt nhìn lại, vô tình nhìn trúng ánh mắt Độc Cô Lưu Vân.

Ý thức được đối phương đã phát hiện bản thân đang nhìn tới đâu, Chu Mộ Phi liền đỏ bừng mặt, có tật giật mình cúi đầu tránh ánh mắt hắn, sau đó đỏ mặt tìm quần áo mặc vào.

Độc Cô Lưu Vân bỗng cầm lấy tay y, sau đó ôn nhu nói: “Người đừng nhúc nhích, ta ra ngoài tìm chút nước ấm, tắm rửa bôi thuốc cho người.”

Nói xong liền dùng một cái trung y đã bị mình xé nát lau sạch hạ thể, sau đó mặc quần áo xuống giường tìm nước ấm.

Chu Mộ Phi tùy tay túm lấy cái chăn trên giường che lại thân thể không một mảnh vải của mình, đồng thời đưa mắt nhìn quanh phòng hồng tìm đồng lông vũ rụng xuống lúc mình biến thân, nhưng lại kỳ quái phát

hiện đồng lông vũ kia cư nhiên đã biến mất, cái nơi rụng đầy lông vũ giờ lại cực kỳ sạch sẽ, ngay cả nửa cái lông cũng không có.

Chỉ chốc lát sau, Độc Cô Lưu Vân đã ôm một cái thùng gỗ lớn bốc đầy hơi nóng vào phòng, hắt đặt thùng gỗ xuống đất, xoay người đóng cửa lại, sau đó nói với Chu Mộ Phi: “Ta mới vừa đun nước xong, chúng ta tắm cùng đi.” Nói xong, bản thân đã đổ mặt trước.

Chu Mộ Phi vốn định nói để hắt tắm trước, nhưng nghĩ lại, chuyện càng thân mật hơn hai người cũng đã làm qua rồi, chỉ tắm rửa có một cái thì thẹn thùng gì nữa, hơn nữa trước kia không phải đã tắm cùng nhau rồi sao [tuy lúc đó y chỉ là một con điều], nếu mình tắm cùng Độc Cô Lưu Vân thì có cái gì quái đản kỳ lạ chứ.

Vì thế Chu Mộ Phi xốc chăn xuống giường, cùng Độc Cô Lưu Vân tắm uyên ương, sau đó được Độc Cô Lưu Vân ôm lên giường nằm sấp, đổ mặt mặt cho Độc Cô Lưu Vân thoa thuốc lên chỗ đùi bị tróc da cùng với cúc hoa vẫn còn chưa hết sưng.

Cùng lúc đó, trong nhà xí của khách điểm.

Quý xui xẻo đang hôn mê ở trong đó bị khách nhân đi nhà xí lúc nửa đêm bất cẩn đạp trúng một cước, cuối cùng cũng dần dần tỉnh dậy.

Khác với cảnh tỉnh ngủ trên giường, lần này y tỉnh dậy, thứ đầu tiên cảm nhận được chính là mùi tanh hôi vừa ngửi thấy liền muốn nôn.

Âu Dương Phong xui xẻo mơ màng mở mắt nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh, trong lúc nhất thời có chút ngu người.

Mình đang ở đâu đây?

Bầu trời tối như mực trên đỉnh đầu điểm xuyết vài ngôi sao, cùng với cảm giác cứng rắn ở dưới thân khiến y nhận ra bản thân đang ngủ trên mặt đất.

Nhưng cái mùi tanh hôi khó ngửi kia là sao?

Âu Dương Phong nghi hoặc quay đầu, sau đó y kinh hô lên một tiếng, tựa như bị lửa cháy đến mông mà nhảy dựng lên.

Trời ạ y nhìn thấy cái gì đây!

Mấy cái hố được lót đá tảng sắp ngay ngắn chỉnh tề ở trước mặt là cái gì?!

Vì sao nhìn thấy quen quen a.....

Liên hệ đến cái mùi tanh hôi vẫn còn không ngừng tiến cuộn cuộn vào chóp mũi mình, Âu Dương Phong lập tức hiểu ra bản thân đang ngủ ở chỗ nào!

Giây tiếp theo, y sụu một tiếng dùng tốc độ cực nhanh y như có quỷ phía sau mà trốn ra ngoài.

Âu Dương Phong chạy một hơi đến gốc cây hoa quế ở trong đình viện, đỡ thân cây nôn khan hết nửa ngày, sau đó mới dần định thần lại, vừa vuốt cái cục u bự trên đầu vừa nghĩ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Đúng rồi! Mình chuốc thuốc Độc Cô Lưu Vân, đang chuẩn bị ăn sạch tuần nam xuân tình bưng bưng phần chần trước mắt, lại nghe thấy tiếng gió quất mạnh, sau đó ánh vào mi mắt chính là con chim bự đáng giận kia....

Sau khi đã nhớ lại rõ ràng mọi chuyện, Âu Dương Phong rốt cục bạo phát!

—Con điều súc sinh đáng chết, liên tiếp phá hỏng chuyện tốt của bản thiếu chủ, còn dám ném bản thiếu chủ vào chỗ dơ bẩn, thật sự là không thể nhịn được nữa.

Nếu bản thiếu chủ còn không nhả hết lông con súc sinh nhà người làm gà nướng ăn, ba chữ Âu Dương Phong ta cứ đảo ngược mà viết đi!

34. Chương 34

Âu Dương Phong tức sùi bọt mép cứ y như con bò điên đang đỏ mắt mà xông lên lầu, vừa chuẩn bị xông vào phòng Độc Cô Lưu Vân, tóm cái con đại điều đáng ghét kia nhổ lông làm món chim nướng, thì chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng: Thao*! Bản thiếu chủ còn chưa tắm rửa thay quần áo!

*Thao= [bad word], đệt. Từ chữ nhưng vì Âu Dương Phong là người cổ nên không thể nhét mấy từ kia được nên để tiếng Hán luôn.

Đã bị bất tỉnh rồi lại còn bị con đại điều đáng ghét ném tới cái chỗ kia hơn nửa đêm, trên người đã ám đầy mùi thối hoắc, nếu cứ để vậy mà xông vào còn không bị Độc Cô Lưu Vân và con súc sinh người toàn lông kia cười chết luôn sao?

Bản thiếu chủ Bạch Đà Sơn luôn chú trọng hình tượng đương nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này rồi, vì thế lại lao xuống lầu, chạy đến phòng bếp của khách điểm, vừa thấy cái lu nước còn hơn phân nửa, liền quyết định nấu nước tắm rửa.

Nhưng rất nhanh sau, Âu Dương Phong đã buông tha cho cái ý tưởng không thực tế này, bởi vì đối với tiểu thiếu gia từ nhỏ đã được sống an nhàn sung sướng ngay cả chai nước tương ngã mà cũng không cần phải dùng tay dựng lên như y mà nói, chuyện nhóm lửa thực sự là làm khó cho y quá.

Âu Dương Phong bị khói hun đến nước mắt chảy ròng ròng, nhưng bếp lò vẫn thủy chung không thêm cháy lên một nhúm nào, vì thế y nổi giận dùng dùng hung hăng đá đồng củi không cho y chút mặt mũi để trút căm phẫn, sau đó ôm thùng nước lạnh trở về phòng, cắn răng mà tắm nước lạnh, sau đó vừa lau khô thân thể thay một bộ quần áo sạch sẽ vừa răng va lập cập vào nhau, sau đó ghen đầy bụng lửa giận vọt tới trước phòng Độc Cô Lưu Vân, hung hăng đá vắng cửa phòng.

Lại nói đến Chu Mộ Phi, y đang phải dùng biểu tình cực kỳ ORZ mà chịu đựng cảm giác khác thường do ngón tay của Độc Cô Lưu Vân vẽ loạn ở chỗ đó, đợi đến khi ngón tay của Độc Cô Lưu Vân rút ra, thì khuôn mặt tuần tú đã đỏ đến mức có thể nấu chín trứng tôm luôn rồi.

Vừa thấy quá trình bôi thuốc đã kết thúc, y lập tức đứng lên, cầm lấy tiết khổ* mặc vào.

*tiết khổ aka quần lót

Lúc y mới vừa mặc xong tiết khổ, đang đưa tay nhận lấy cái quần dài Độc Cô Lưu Vân đưa, thì chợt nghe bùm một tiếng, cửa phòng làm bằng gỗ khá dày đã bị chia năm xẻ bảy phơi thây trên đất.

Chu Mộ Phi cả kinh, tay run lên, vừa mới cầm được cái quần dài lại rơi xuống đất.

Hai người giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Âu Dương Phong giận tung trời đứng trên đồng gỗ vụn.

Âu Dương Phong một cước đá vắng cánh cửa, bất chấp ngón chân bị gỗ Hoàng Lê đập đau, lửa giận ngập trời mà hét lớn: “Tên Độc Cô kia, mau giao con điều súc sinh kia ra đây!”

Lời còn chưa dứt, thì cơn giận trên mặt đã biến thành vẻ kinh ngạc.

Y ngây ra như phỗng mà nhìn Độc Cô Lưu Vân chỉ mặc mỗi trung y đang ngồi trên giường, cùng với một nam tử tuần mỹ tóc xám chỉ mặc mỗi cái tiết khổ, trong đầu nháy mắt trống rỗng.

Chu Mộ Phi cũng ngây ra như phỗng nhìn Âu Dương Phong: “.....”

Mẹ nó! Sao lại xui như vậy, cứ nhiên lại để tên tiểu bạch kiếm này thấy hết!

Này có tính là bắt gian tại giường trong truyền thuyết không?!

Nhưng y lập tức mắng bản thân một câu, cái này sao mà so được a!

Âu Dương Phong cũng có phải là người của Độc Cô Lưu Vân đâu, bị y nhìn thấy thì làm sao, sợ cái gì!

Một lát sau, lý trí của Âu Dương Phong rốt cục cũng quay trở lại, gương mặt từ trắng bệch thành đỏ hồng, từ hồng lại chuyển sang xanh, ngọn lửa phẫn nộ từ trong đôi mắt hoa đào bắn ra: “Độc Cô Lưu Vân, đây là có chuyện gì?! Y là ai!”

Lúc Âu Dương Phong xuất hiện trong phòng, Độc Cô Lưu Vân có chút giật mình, nhưng hấn lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh đạm mạc thường ngày, mặt không chút thay đổi mà nói: “Người không phải đã thấy rồi sao, chính mắt người đã thấy rồi mà. Về phần y là ai, người không cần biết.”

Âu Dương Phong không ngờ hấn sẽ dùng thái độ này mà đối đãi với mình, không khỏi ngẩn người, nhưng khi nhìn thấy hai người thân thiết ngồi ở trên giường, còn lộ vẻ thân mật, giống như một đôi nhân nhân tình sâu như biển, trong lòng càng giận đến mức không nhin được, lật bàn, nói: “Thật ghê tởm! Độc Cô Lưu Vân, người sao có thể bắt cả hai tay! Nếu người đã thích bản thiếu chủ, sao còn dám lén lút qua lại với tên tiện nhân này sau lưng bản thiếu chủ...”

Một câu còn chưa nói xong, trong phòng lập tức vang lên hai giọng nói phản bác.

Chu Mộ Phi rống giận: “Người mới là tiện nhân, cả nhà người đều là tiện nhân, toàn bộ Bạch Đà Sơn các người đều là tiện nhân! Âu Dương Phong, lão tử nhin người lâu lắm rồi! Đừng tưởng người là Tây Độc chó má gì đó thì ông sẽ sợ người!”

Độc Cô Lưu Vân thì lại lạnh lùng trách mắng: “Câm miệng! Người không được vũ nhục Điều.... Mộ Phi!”

Không thể không nói, khí tràng của công thật sự mạnh gấp không biết bao nhiêu lần so với thụ a.

Cơn rống giận của Chu Mộ Phi bị Âu Dương Phong quyết đoán biến thành gió thoảng bên tai, y chỉ ra vẻ thương tâm phần nộ mất mát mà nhìn Độc Cô Lưu Vân đang tản mát ra khí lạnh mãnh liệt, không thể tin được nói: “Người, người không phải thích ta sao? Sao phải bảo vệ tên, tên...” Đáng thương cho bạn thiếu chủ vì bị phần quá độ mà ngay cả ba chữ “bản thiếu chủ” cũng quên xưng luôn.

“Ta chưa từng thích người.” Độc Cô Lưu Vân không chút lưu tình đánh gãy lời nói ngu si của y: “Chưa từng có.”

Âu Dương Phong nhìn vẻ mặt băng lãnh của hấn, bất tri bất giác lui về sau hai bước, khó có thể tin mà nhìn Độc Cô Lưu Vân.

Y nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới Độc Cô Lưu Vân lại dùng biểu tình như vậy mà nhìn mình, hấn không phải là thích mình sao?

Nhưng lại bởi vì tự nhận mình mắc nợ mà muốn bồi thường cho mình.

Sao mới chưa qua một buổi tối, thái độ của hấn lại chuyển biến nhanh như vậy?

Là bởi vì hôm qua mình chuốc thuốc hấn sao?

Không, nhất định không phải thế.

Âu Dương Phong dùng ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm Chu Mộ Phi đang luống cuống tay chân mặc quần áo: Nhất định là hấn! Nhất định là do tên tiện nhân đáng ghét này thừa dịp mình không ở đây dụ hoặc Độc Cô Lưu Vân, cho nên hấn mới thay lòng đổi dạ!

Trong cảm nhận của y, Độc Cô Lưu Vân là thuộc về y, y có thể không cần Độc Cô Lưu Vân, nhưng Độc Cô Lưu Vân không thể không cần y.

Nếu tên tiện nhân không biết từ đâu chui ra này đã cướp đồ trong tay mình, vậy bản thân chỉ có thể giết nó!

Nghĩ đến đây, sát khí trong mắt Âu Dương Phong lập tức hiện lên.

Độc Cô Lưu Vân vẫn luôn chú ý mọi nhất cử nhất động của Âu Dương Phong, đương nhiên nhìn thấy biến hóa trên vẻ mặt của y rồi.

Mắt thấy trong mắt Âu Dương Phong có sát khí hiện ra, hấn lập tức cảnh giác, nhanh như chớp che trước người Chu Mộ Phi, đồng thời cầm lấy bảo kiếm mình đặt ở đầu giường giơ lên trước ngực.

Cùng lúc đó, Âu Dương Phong cũng đã lặng lẽ lấy ra một nắm ngân châm độc, nâng tay bắn về hướng Chu Mộ Phi.

Độc Cô Lưu Vân lập tức rút kiếm, dùng chiêu “Cửu Thiên Lãm Nguyệt” cản độc châm Âu Dương Phong bắn ra, tiện đà trường kiếm trong tay chỉ xéo vào mi gian Âu Dương Phong, hai mắt lạnh lùng nhìn Âu Dương Phong, nói: “Âu Dương Phong, ta đã biết sự thật của đêm đó. Ta biết đêm đó trong cơn động người giúp ta không phải là người. Nếu bây giờ ngươi rời đi, ta có thể tha cho ngươi một mạng. Bằng không, đừng trách ta hạ thủ vô tình.”

Âu Dương Phong nhìn thanh kiếm băng lãnh trong tay hắn, cùng với ánh mắt lạnh lùng còn hơn thanh kiếm trong tay kia, cảm thấy trong lòng như bị trọng kích, khó chịu nói không nên lời.

Đồng thời còn dâng lên hận ý mãnh liệt đối với hai người trước mắt.

Nhất là cái tên tiểu tiện nhân được Độc Cô Lưu Vân bảo hộ như gà mái ở đằng sau kia, Âu Dương Phong thể nhất định phải lột da bóc xương băm thây vạn đoạn y để giải mối hận trong lòng!

Bất quá, tuy Âu Dương Phong rất phẫn nộ, nhưng cũng may không bị phẫn nộ tới mức choáng váng đầu óc, vẫn còn giữ được vài phần thanh tỉnh.

Y nghiêm túc cân nhắc tình huống trước mắt: Bản thân mình vì vội vã đi tìm Độc Cô Lưu Vân tính sổ, cho nên ngoại trừ mấy bao độc chân ra, căn bản không có vũ khí mang lực sát thương gì, nếu đơn đả độc đấu, sẽ không thể thắng được Độc Cô Lưu Vân.

Nếu triệu hồi rắn độc tới hỗ trợ, Độc Cô Lưu Vân thì có con đại điều kia giúp đỡ, điều lại là thiên địch của rắn độc..... Đúng rồi, con điều kia đâu?

Âu Dương Phong lúc này mới nhớ tới mục đích mình xông tới đây vốn là muốn tìm con đại điều kia tính sổ, nhưng vừa đến thì lại nhìn thấy cái màn cái khiến y muốn học máu hơn, nên mới quên mất vụ này.

Nhưng cho dù có thấy con điều kia thì sao?

Nhìn thái độ hiện tại của Độc Cô Lưu Vân đối với mình, lại cân nhắc con điều yêu dấu của hắn, Âu Dương Phong đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nghĩ rằng hắn sẽ chủ trì công đạo cho mình mà đưa con điều kia cho mình báo thù rửa hận, y vẫn còn biết tự mình biết mình.

Vì thế Âu Dương Phong ôm một bụng lửa giận nhưng chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi ở trên giường, sau đó hung ác nói: “Đôi cậu nam....nam các người, bản thiếu chủ nhớ kỹ món nợ ngày hôm nay, một ngày nào đó sẽ tới tìm các người tính sổ! Còn cái con súc sinh đáng chết kia nữa!” Vừa nói vừa tức giận ngạt trời mà đi ra ngoài!

Chu Mộ Phi ở đằng sau Độc Cô Lưu Vân nghe thấy liền xù lông, không chút do dự mà rống lên: “Người mắng ai là súc sinh hả!? Cái đồ tiểu bạch kiếm vô liêm sỉ kia!”

Âu Dương Phong vừa mới đi ra khỏi cửa: “.....” Kỳ quái, bản thiếu chủ chỉ mắng con điều kia thôi, tên tiểu tiện nhân này làm gì mà tự mình nhập vai luôn vậy?

Sau khi đuổi được vị khách Âu Dương Phong không mời mà đến, Độc Cô Lưu Vân mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Phải biết là được hiệu trên người hắn vừa mới được giải trừ, cả người giờ đây đã không còn chút sức lực nào, lại còn phải bảo hộ Chu Mộ Phi, nếu thật sự động thủ với Âu Dương Phong, chỉ sợ không thể chiếm được tiện nghi.

Mẹ nó vừa mới sung sướng xong lại phải đánh nhau với người ta, tiểu công của người chịu không nổi a!

Độc Cô Lưu Vân quay đầu nhìn Chu Mộ Phi, muốn nói với y không cần sợ, mình sẽ bảo vệ y, nhưng vừa mới quay qua, lại không ngờ nhìn thấy một con đại điều khổng lồ đang nằm sấp phía sau lưng hắn, hai mắt nhắm chặt lại, vù vù ngủ ngon lành.

Độc Cô Lưu Vân: “....” Không phải đâu nha, sao mới qua một lát Mộ Phi lại biến thành điều rồi?

Nhớ tới buổi tối hôm trước Điều Nhi đáng thương bị mình làm tới mức hôn mê không thể duy trì hình người, phải biến trở về nguyên thân, đến nỗi để mình hiểu lầm người cùng một chỗ với mình là Âu Dương Phong, làm hại Điều Nhi chỉ có thể ở một bên nhìn mình ân cần chăm sóc cho Âu Dương Phong, lại còn cùng cười đùa với y, trong lòng Điều Nhi lúc đó nhất định rất khó chịu!

Nghĩ đến đây, trong lòng Độc Cô Lưu Vân không khỏi dâng lên một cổ yêu thương đau lòng nồng đậm.

Độc Cô Lưu Vân vươn tay, dịu dàng vuốt ve lông vũ nâu đậm bóng loáng sau lưng đại điêu, thầm nghĩ trong lòng: Mộ Phi người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ người, mặc kệ người là người, hay là điêu, thậm chí là yêu quái.

35. Chương 35

Nhìn thấy Điều Nhi ngủ ngọt ngào như thế, trong mắt Độc Cô Lưu Vân dần dần hiện lên nét cười ấm áp.

Hắn quay đầu nhìn khung cửa trống trơn và cái xác cửa nằm dưới đất, quyết đoán mà kéo cái bình phong ở cách đó không xa tới che trước giường, sau đó ăn mặc cho chỉnh tề rồi xuống lầu kiếm tiểu nhị sửa cửa.

Một lát sau, tiểu nhị của khách điểm trèo lên lầu, nhìn thấy thảm trạng chia năm xẻ bảy của cánh cửa, mặt không khỏi như cái dĩa nổi, nhin không được mà nói khéo: “Khách quan, đây là cửa gỗ Hoàng Lê do chính tay lão thợ mộc làm tại xưởng ở thành Tây đặc chế ra, một bộ cửa giá ba lượng bạc lận!”

Độc Cô Lưu Vân thuận tay lấy ra một đỉnh Kim Nguyên Bảo* nhỏ, nói: “Đây là bồi thường cho người, nhanh đi đặt lại một bộ khác đi.”

*Kim Nguyên Bảo:

Tiểu nhị vừa thấy đỉnh Kim Nguyên Bảo ước chừng có thể đổi được tới mười lượng bạc kia, lại còn có thể kiếm chút lời bỏ túi riêng, mặt mày liền hơn hớn nhận lấy đỉnh vàng, chạy chậm xuống lầu đi đặt cửa gỗ.

Độc Cô Lưu Vân thấy trời mới vừa sáng, tối qua lại làm cả đêm không ngủ, giờ cũng có chút buồn ngủ, liền đi ra đằng sau bình phong, cởi giày leo lên giường nằm sát bên Điều Nhi, ôm lấy Điều Nhi rồi bắt đầu ngủ bù.

Hắn vừa ngủ không được bao lâu thì tiểu nhị đã dẫn người khiêng bộ cửa mới mua lên, vì thế ngoài cửa lại vang lên tiếng linh binh lách cách sửa cửa phòng.

Nếu là ngày thường, loại tạp âm này tất nhiên sẽ khiến Độc Cô Lưu Vân cảm thấy bức bối khó chịu, nhưng tâm tình hôm nay của hắn rất là tốt, ồn như vậy mà hắn vẫn cảm thấy ấm áp nói không nên lời. Vì thế hắn ôm Điều Nhi, nghe tiếng búa đóng đinh đơn điệu mà ‘ấm áp’ kia, chậm rãi ngủ sâu.

Về phần Chu Mộ Phi, tên này là loại chỉ cần ngủ rồi thì sét đánh cũng không tỉnh, cho nên y hoàn toàn không bị đánh thức bởi tạp âm ngoài cửa, cứ nằm ở trên giường mà ngủ đến nước miếng chảy giàn giụa.

Vài canh giờ sau, Độc Cô Lưu Vân thức dậy trước.

Ngẩng đầu nhìn ánh nắng rực rỡ, đã giữa trưa rồi.

Lại nhìn qua Điều Nhi, vẫn còn đang ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Khóe miệng Độc Cô Lưu Vân bất giác toát ra nụ cười ấm áp, vô cùng thân thiết mà vuốt ve lưng Điều Nhi, sau đó đứng dậy rửa mặt, định một lát nữa xuống lầu gọi tiểu nhị chuẩn bị một bàn rượu thịt bưng lên.

Tối hôm qua gây sức ép cả một đêm, bụng hắn đã đói đến kêu vang rồi, đợi lát nữa Điều Nhi tỉnh lại chắc cũng sẽ bị đói, bọn họ cần một bàn rượu thịt phong phú để bổ sung thể lực.

Độc Cô Lưu Vân chân trước vừa bước ra khỏi cửa phòng, thì Chu Mộ Phi đã tỉnh lại.

Y mở mắt, chợt cảm thấy có gì đó không đúng, liền quay đầu nhìn, phắc, sao lại biến lại thành điêu rồi!

Mẹ nó, không thể để cho lão tử làm người vài ngày sao!

Còn chưa đã nghiền thì lại biến thành điêu, thật là muốn khó chịu bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chu Mộ Phi cọ cọ đầu lên gối, trong lòng oán niệm cường đại mặc niệm trong lòng: Biến người, biến người, lão tử phải biến thành người....

Qua một lát, y đột nhiên cảm thấy bụng có chút nóng lên, cả người mệt mỏi, tiếp theo có một luồng nhiệt khác thường lưu chuyển cực nhanh trong mạch máu.

Chu Mộ Phi kinh hãi mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy tầng lông vũ trên người mình dần dần rụng xuống đầy giường, sau đó thân thể khổng lồ dần dần biến gầy, rồi dần dần hiện ra hình người.

Qua một lát, Chu Mộ Phi rốt cục hoàn toàn biến thành người.

Nhìn thấy bản thân có thể tự do biến thân, Chu Mộ Phi vừa mừng vừa sợ, vội vàng thay quần áo.

Vừa thay xong, lông vũ trên giường cứ y như kỳ tích mà biến mất hoàn toàn.

Chu Mộ Phi đang suy nghĩ đám lông ấy đã biến đi đâu, thì cửa phòng chợt chi nha một tiếng, Độc Cô Lưu Vân đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy Chu Mộ Phi đã ăn mặc chỉnh tề, Độc Cô Lưu Vân vui vẻ: “Điều Nhi, người lại biến thành người rồi!”

Khóe miệng của Chu Mộ Phi không khỏi nhếch lên, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân: “Không được gọi Điều Nhi, ta tên là Chu, Mộ, Phi!”

“Được, Mộ Phi.” Độc Cô Lưu Vân ngoan ngoãn nghe lời, nhưng hiện giờ trong lòng hắn đang ẩn dấu một bụng đầy nghi vấn, lúc trước không có cơ hội hỏi, giờ rảnh rồi liền muốn hỏi cho bằng được, liền nói: “Mộ Phi, ta có mấy vấn đề muốn hỏi, nếu người tiện, có thể trả lời không?”

Chu Mộ Phi lập tức đoán được hắn muốn hỏi cái gì, liền hỏi: “Người muốn hỏi cho rõ, ta rốt cục là người, là đại điều, hay là yêu quái, đúng không?”

Độc Cô Lưu Vân gật gật đầu, sau đó giơ tay phải bày tỏ lòng trung tâm: “Mộ Phi, vô luận người là cái gì, ở trong lòng ta, người luôn luôn là người thân nhất của Độc Cô Lưu Vân ta. Vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Chu Mộ Phi nghe thấy lời nói cực kỳ chân thành của hắn, trong lòng cảm động, cũng rất muốn hỏi hắn một câu: “Vậy người thích ta không?”

Nhưng nếu lỡ như đáp án của đối phương không như mình nghĩ, vậy thì thật là mất mặt, vì thế lại nhịn xuống không hỏi nữa mà xem nhẹ những lời này của hắn, bắt đầu nghiêm túc trả lời vấn đề: “Ban đầu ta và người giống nhau, là con người. Sau này không biết vì sao vừa mới tỉnh lại, ta liền biến thành một cái trứng chim, lại còn bị người nhặt được. Chuyện sau này, người đều biết rồi. Ta cũng không biết tại sao mình lại có thể biến thành người nữa.”

Độc Cô Lưu Vân nghĩ đến lúc trước mình nhặt cái trứng kia chỉ vì là muốn chiên trứng ăn cho khỏi đói bụng, khuôn mặt tuần tú nhất thời đỏ lên, trong lòng khẽ nghĩ lại mà sợ: Cũng may Điều Nhi vừa lúc đập vỏ thoát ra, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc ấy, hắn còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao con chim non này lại có thể nghe hiểu tiếng người, rồi chuyện Điều Nhi biết viết chữ lại càng khiến hắn âm thầm lấy làm kỳ, giờ nghĩ tới, nếu Điều Nhi của hắn vốn là một con người chân chính, vậy hết thấy mọi chuyện đều đã rõ ràng rành mạch, hoàn toàn không có gì kỳ quái.

“Cho nên, Chu Mộ Phi là tên lúc trước của người?” Độc Cô Lưu Vân hỏi.

Chu Mộ Phi gật đầu, còn chưa kịp đáp lại, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng đập cửa.

Ngay sau đó, giọng nói của tiểu nhị vang lên: “Khách quan, đồ ăn của ngài đã đến rồi.”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng mở cửa, để tiểu nhị đặt khay thức ăn lên bàn.

Chu Mộ Phi cảm thấy bụng mình đói đến kêu vang, vừa thấy thịt cá đầy bàn thì mắt phát sáng, vội vàng chạy đến bồn rửa mặt sơ qua, sau đó ngồi xuống bàn, nâng đũa ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Hai người ăn gần hết đồ ăn trên bàn, Chu Mộ Phi ợ một cái, hỏi Độc Cô Lưu Vân: “Kế tiếp người định làm gì?” Độc Cô Lưu Vân nói: “Ta định nghe theo lời của người, rải tin tức ra giang hồ. Nếu có thể khiến cừu nhân của ta tự lộ dấu vết, vậy thì tốt.”

Chu Mộ Phi gật đầu: “Ta biết. Ta hỏi cụ thể người muốn làm thế nào kìa.”

Bọn họ làm sao có thể tự mình chạy ra đường cái rồi ồn ào nói hậu nhân của Độc Cô gia muốn tìm cừu nhân báo thù chứ, cho dù có là kẻ ngốc thì cũng biết ý đồ của bọn họ.

Độc Cô Lưu Vân nghĩ một lúc, nói: “Dĩ nhiên là tìm vài người thả tin tức rồi, để cho tin tức thấm thấu khắp toàn bộ giang hồ. Nhưng phải tìm người nào mới thích hợp đây?... Cái Bang thì sao?”

Chu Mộ Phi nghĩ một lúc, nói: “Chắc là được. Nhưng tốt nhất là tìm tên Cái Bang nào đó có địa vị tốt, nếu tùy tiện tìm tiểu lâu la thì chỉ sợ là không được.”

Độc Cô Lưu Vân đồng ý, nhưng phải đi tìm đệ tử Cái Bang như thế nào, thì vẫn còn phải nghiên cứu thêm.

Tuy ăn mỳ trên đường có rất nhiều, nhưng không phải ăn mỳ nào cũng là Cái Bang.

Độc Cô Lưu Vân mới vừa bước chân vào giang hồ, kinh nghiệm giang hồ gần như bằng không, căn bản không biết phải tiếp xúc với bang phái trong chốn võ lâm như thế nào. Chu Mộ Phi thì tốt hơn hẳn một chút, tuy chưa từng giao tiếp với võ lâm nhân sĩ, nhưng ít ra thì đời trước cũng đã xem qua vài bộ tiểu thuyết và phim kiếm hiệp rồi, coi như cũng có một ít ‘kinh nghiệm giang hồ’ giả giả thật thật.

“Người biết tổng đà của Cái Bang ở đâu sao?” Chu Mộ Phi hỏi Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân nghĩ một chốc, nói: “Theo ta được biết thì hình như là ở Lạc Dương.”

Chu Mộ Phi nói: “Không bằng chúng ta đến Lạc Dương nhìn xem?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu nói: “Được.”

Lạc Dương nằm trong Trung Nguyên, cách đệ nhất đại phái đương kim võ lâm Thiếu Lâm Tự mấy trăm dặm, nơi đó có không ít môn phái nhỏ, võ lâm nhân sĩ chiếm phần đông, hỏi thăm tin tức cũng tiện hơn.

Sau khi hai người thương nghị xong, liền thu thập hành lý rời khỏi khách điếm, Độc Cô Lưu Vân cưỡi ngựa, Chu Mộ Phi biến thành đại điêu bay ở trên trời, một người một điều xuất phát tới Lạc Dương.

Một người một điều chạy cả một ngày đường, đến khi bầu trời bắt đầu tối đen thì đã đi được hơn hai trăm dặm, nhưng vẫn không có thôn điếm nào.

Chu Mộ Phi bay ở trên trời hơn nửa ngày, đồ ăn trưa đã sớm tiêu hóa sạch sẽ, giờ bụng đói khát khó nhịn, liền đáp xuống bên người Độc Cô Lưu Vân, kêu lên hai tiếng báo hấn dừng lại, sau đó tự mình bay lên không tìm kiếm một lát, rốt cục phát hiện một con thỏ hoang nấp trong bụi cỏ.

Chu Mộ Phi lao xuống, không uổng bỏ ra sức lực bắt được một con thỏ hoang, sau đó đó bay về định giao thỏ hoang cho Độc Cô Lưu Vân. Y rất may mắn, trên đường trở về lại gặp phải một con gà rừng màu sắc sặc sỡ, thuận tiện bắt luôn con gà xui xẻo đó, gộp luôn cả thỏ hoang giao cho Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân tiếp nhận gà rừng và thỏ hoang, xử lý sạch sẽ, sau đó đặt lên lửa nướng. Chu Mộ Phi lấy một bộ quần áo trong tay nải ra, sau đó tìm một rừng cây nhỏ nấp vào, đứng dưới một gốc cây đại thụ, nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm: Biến người, biến người....

Qua một lát, y đã thuận lợi từ điêu biến thành người.

Sau đó, Chu Mộ Phi toàn thân trần trụi trực nhật quần áo ở dưới đất lên, đang định mặc vào thì chợt nghe thấy một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Ê, mỹ nhân, xin hỏi người là yêu quái sao?”

36. Chương 36

Chu Mộ Phi sợ hãi, vội vàng cầm lấy quần áo che lại vị trí quan trọng, rồi ngẩng đầu lên nhìn, trên chạc cây thô to ngay phía trên đỉnh đầu có một tên khất cái trẻ tuổi đang ngả nghiêng ngồi trên đó.

*khất cái = ăn mày

Tên khất cái kia khoảng chừng hai mươi tuổi, mày rậm mắt to tướng mạo anh tuấn, quần áo trên người có vài chỗ phải vá chùm vá đụp nhưng được giặt rất sạch sẽ. Đôi mắt đen sáng ngời đầy vẻ tò mò của hắn đang nhìn chăm chăm vào Chu Mộ Phi vừa mới biến thân xong còn chưa kịp mặc quần áo.

Chu Mộ Phi thấy thế, lập tức hiểu ra người này đã thấy toàn bộ quá trình biến thân của y rồi.

Nhưng kỳ quái chính là, hắn cư nhiên lại không lộ ra một chút sợ hãi nào cả, ngược lại, hắn còn có vẻ như khá là hứng thú.

Chu Mộ Phi lập tức lùi về sau vài bước, cảnh giác nhìn tên ăn mày đang ngồi trên chạc cây.

Có lẽ tên khất cái này đã ngồi trên đó từ trước, nhưng bản thân mình lại không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, có thể thấy đối phương là cao thủ hạng nhất.

Chu Mộ Phi lùi đến một khoảng cách an toàn, rồi nhanh chóng mặc lại quần áo, sau đó mới ngẩng đầu trừng mắt nhìn tên khất cái trẻ tuổi, giả bộ hung tợn mà nói: “Đúng vậy, lão tử là yêu quái đó, là đại điều quái đó! Tốt nhất ngươi cứ xem như không nhìn thấy lão tử đi, nếu không thì coi chừng ta nuốt ngươi vào bụng làm cơm tối!”

Nói xong, Chu Mộ Phi không thèm để ý đến tên khất cái kỳ quái này nữa, xoay người ra khỏi rừng cây.

Tên khất cái trẻ tuổi nhìn bóng dáng cao lớn của Chu Mộ Phi dần dần đi xa, đôi mắt đen chậm rãi lộ ra biểu tình như cười như không.

Hầy, quả là một yêu quái mỹ nhân đáng yêu.

Dù sao mình cũng đang rảnh rồi, không bằng đi đùa y một chút, coi như là giết thời gian.

Chu Mộ Phi quay trở lại bên người Độc Cô Lưu Vân, thấy hắn đang cúi đầu nghiêm túc sử dụng cùng lúc cả hai tay nướng gà rừng và thỏ hoang.

Ánh lửa nhảy múa làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của hắn trông đặc biệt gợi cảm mê người, làm tim Chu Mộ Phi không khỏi đập hụt một nhịp, mặt cũng nóng lên.

Độc Cô Lưu Vân thấy Chu Mộ Phi đã trở về, dùng một tay vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói: “Ngồi xuống đây đợi một lát, sắp nướng xong rồi.”

Chu Mộ Phi sóng vai Độc Cô Lưu Vân mà ngồi xuống, sau đó thuận tay cầm lấy xiên gà nướng, chậm rãi xoay đều, giúp Độc Cô Lưu Vân nướng.

Độc Cô Lưu Vân nắm giữ độ lửa rất khá, thỏ hoang và gà rừng đều được nướng đến vàng óng rục rở, mỡ chảy ra ngoài kêu xèo xèo, ngoài giòn trong mềm, mùi thơm tỏa ra bốn phía, vừa ngửi mùi liền nhịn không được mà phải nuốt nước miếng.

Độc Cô Lưu Vân nướng chín gà rừng và thỏ hoang xong, chờ cho nguội bớt rồi mới đưa xiên gà rừng cho Chu Mộ Phi, nói: “Ăn được rồi.”

Chu Mộ Phi nhận lấy gà rừng, vừa định cắn xuống, lại nghe thấy một giọng nói có chút quen tai vang lên: “Yêu quái mỹ nhân, chờ một chút! Chia cho ta nửa con gà rừng với, muốn cái phao câu!”

Chu Mộ Phi giật mình, ngẩng đầu lên, liền thấy cái tên khất cái ngồi trên chạc cây lúc nãy đang đi về phía mình.

Độc Cô Lưu Vân khẽ nhú mày, quay đầu hỏi Chu Mộ Phi: “Hắn là ai, hai người quen nhau sao?”

Chu Mộ Phi lắc đầu, vừa định chất vấn đối phương sao đi theo mình, bỗng nhìn thấy trong tay phải của tên khất cái kia đang cầm một cây gậy trúc màu xanh ngọc, không khỏi cảm thấy nao nao.

Cây này nhìn quen thiết nha, chẳng lẽ là đũa câu bồng trong truyền thuyết sao?

Chu Mộ Phi đánh giá cái tên kỳ quái kia từ trên xuống dưới, phát hiện ra ngoại trừ cây gậy trúc màu xanh ngọc kia, trên thắt lưng của hắn còn có một bình rượu hồ lô đỏ thắm—chính là cách sắp xếp tiêu chuẩn của một bang chủ Cái Bang trong truyền thuyết.

Chu Mộ Phi thăm kinh hải, vội nhìn kỹ mấy mụn vá trên người hắn.

Nếu y nhớ không lầm, trên người bang chủ Cái Bang hẳn là có chín mảnh vá.

Một, hai, ba.... Tám, chín, vừa đúng chín.

Trong lòng Chu Mộ Phi thầm kết luận, xem ra người này tám chín phần là bang chủ Cái Bang đương nhiệm rồi.

Y và Độc Cô Lưu Vân đang định đi tìm nhân sĩ cao cấp trong Cái Bang nhờ giúp đỡ, thì liền có bang chủ Cái Bang đưa đến cửa, thật đúng là đi mòn gót giày vẫn chưa tìm được, đến lúc có được thì chẳng tốn chút công phu nào*.

*Nguyên gốc thành ngữ là: đập phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn phí bất công phu.

Nhưng bang chủ Cái Bang này hình như hơi trẻ quá rồi, tuổi thoát nhìn không lớn hơn Độc Cô Lưu Vân là bao.

Chờ đã.... Trong đầu Chu Mộ Phi chợt lóe linh quang, chẳng lẽ người trước mắt này chính là Hồng Thất Công đại danh Bắc Cái đỉnh đỉnh đại danh trong truyện [Anh hùng xạ điêu]?

Nghĩ tới tuổi của Đông Tà, Tây Độc cũng xê xích với Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng.

Nhưng mặc kệ hắn có phải là Hồng Thất Công hay không, bản thân mình và Độc Cô Lưu Vân vẫn đang cần người Cái Bang hỗ trợ, cho nên phải đánh quan hệ với cái tên này đã.

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phi liền chia con gà nướng làm hai phần, sau đó hào phóng đưa phần lớn hơn kèm theo cái phao câu gà cho tên khát cái trẻ.

Tên khát cái thuận tay nhận lấy, ngồi xuống bên cạnh Chu Mộ Phi, vừa ăn thịt gà vừa ngòm ngòm nói với Chu Mộ Phi: “Cảm ơn người, yêu quái mỹ nhân. Người đúng là yêu quái tốt.”

Độc Cô Lưu Vân ở một bên nhìn Chu Mộ Phi và tên khát cái kỳ quái này, lộ vẻ nghi hoặc, đầu treo đầy dấu chấm hỏi.

Chu Mộ Phi lặng lẽ cho Độc Cô Lưu Vân một ánh mắt ám chỉ, ý bảo hắn đừng nói gì cả, lát nữa có vấn đề gì thì hỏi lại.

Độc Cô Lưu Vân hiểu ý, đành phải tiếp tục vùi đầu ăn thịt, khước mắt thường thường quét về phía tên khát cái không mời mà đến.

Tên khát cái thuận thực giải quyết hết nửa con gà, ăn đến miệng dính đầy mỡ, hai mắt tỏa sáng, vừa ăn vừa khen không dứt miệng. Ăn xong lại lấy một cái khăn tay từ trong lòng ra cẩn thận lau miệng, sau đó mới dùng đôi mắt đen láy mà nhìn chăm chăm Chu Mộ Phi, nói: “Ôi ôi gà nướng này ăn ngon thật, không thua kém món gà ăn mỳ mà các trưởng lão trong phái chúng ta làm đâu, yêu quái mỹ nhân, là người làm sao?”

Khước miệng Chu Mộ Phi khẽ co giật, chỉ chỉ Độc Cô Lưu Vân, nói: “Không phải, là hắn nướng. Còn nữa, ta tên là Chu Mộ Phi, không phải tên yêu quái mỹ nhân.”

Tên khát cái quay đầu nhìn Độc Cô Lưu Vân, đúng lúc chạm vào ánh mắt thanh lãnh sắc bén của Độc Cô Lưu Vân, trong lòng không khỏi đánh cái bộp, thầm nghĩ tuy người này còn trẻ tuổi, nhưng khí thế rất mạnh, chắc là cao thủ.

Nhưng tên khát cái ý mình có võ nghệ cao cường, không thèm để Độc Cô Lưu Vân vào trong lòng, tùy tiện chấp tay với hắn, nói: “Hạnh ngộ hạnh ngộ, tại hạ tên Hồng Thất, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?” “Độc Cô Lưu Vân.” Độc Cô Lưu Vân thản nhiên nói.

Không biết vì sao, hắn rất ghét cái tên ăn mỳ không biết từ đâu chui ra này, hơn nữa lúc đối phương nhìn chăm chăm Chu Mộ Phi, thì cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Hồng Thất? Hẳn quả nhiên là Hồng Thất Công bang chủ đương nhiệm Cái Bang, đệ nhất Trung Châu Ngũ Tuyệt.

Chu Mộ Phi mừng thầm nhưng không lộ ra mặt, nói: “Xin hỏi, cái hạ là bang chủ Cái Bang sao?”

Hồng Thất nghe thấy, tỏ vẻ nghi hoặc, hỏi: “Sao người biết? Ta chỉ mới tiếp nhận chức vụ bang chủ Cái Bang vào tháng trước, còn chưa truyền tin tức ra giang hồ mà!”

Chu Mộ Phi chỉ vào cây gậy trúc xanh ngọc trong tay hắn, nói: “Ta biết cây đũa cầu bồng này, chỉ có bang chủ Cái Bang mới được giữ, không phải sao?”

Hồng Thất lúc này mới nhận ra, nói: “A, sao ta lại quên mất cái này chứ. Yêu quái mỹ nhân, người thật tử tử. Người đó, yêu quái mỹ nhân, rốt cục người có phải là yêu quái không vậy hử? Ai nha, hóa ra bộ dạng của yêu quái lại dễ nhìn như vậy!.... Ta bị đám trưởng lão và lão bang chủ lừa gạt rồi, lúc trước bọn họ toàn lấy yêu quái ra hù dọa ta, nói nếu ta không luyện công cho tốt thì sẽ bị yêu quái bắt đi ăn thịt, hại ta tưởng yêu quái đều là mặt mũi hung tợn cực kỳ đáng sợ, sớm biết yêu quái dễ nhìn như vậy, ta làm gì phải sợ yêu quái như vậy a....”

Độc Cô Lưu Vân thấy hắn càng nói càng hưng phấn, khoảng cách với Chu Mộ Phi cũng càng lúc càng gần, khuôn mặt tuấn tú không khỏi trầm xuống còn muốn đen hơn cả đáy nồi, lập tức kéo Chu Mộ Phi về phía mình, để ý cách xa khỏi Hồng Thất khoảng hai thước, cau mày mà nói: “Y là người hay yêu quái đều không liên quan đến người.”

Hồng Thất sửng sốt, đang nghĩ xem vì sao thái độ của người này lại kém như vậy, liền thấy Chu Mộ Phi trừng mắt liếc Độc Cô Lưu Vân, sau đó quay đầu nói với mình: “Hồng bang chủ, hắn là như vậy đấy, người đừng để ở trong lòng. Về phần ta rồi cuộc là người hay yêu quái, sau này sẽ nói rõ cho người nghe.”

Độc Cô Lưu Vân vừa nghe còn có ‘sau này’, trong lòng càng thêm khó chịu, vừa muốn nói gì đó, lại bị Chu Mộ Phi quay lại lườm, ý rất rõ ràng: Người không phải muốn tìm cừu nhân diệt tộc sao? Muốn thì đừng gây thêm phiền!

Vì thế Độc Cô Lưu Vân đành phải âm ức mà ngậm miệng lại.

Chu Mộ Phi tiếp tục nói: “Giờ ta và vị Độc Cô huynh này có chút việc nhỏ cần Cái Bang giúp đỡ, không biết Hồng bang chủ có thể vờ tay cứu giúp chăng?”

Hồng Thất thấy thái độ của yêu quái mỹ nhân đối với mình rất tốt, vì thế tâm tình cực tốt, lại vờ qua bên người y, nhiệt tình mà nói: “Yêu quái mỹ nhân, người muốn tìm Cái Bang của chúng ta để mua tin tức sao? Nếu muốn mua tin tức thì tìm đúng người rồi đấy, trong thiên hạ thật đúng là không có bang phái nào có tin tức linh thông như Cái Bang chúng ta cả. Cái Bang chúng ta chẳng những có tin tức mới nhất, hơn nữa còn có giá ưu đãi, thu phí hợp lý, tuyệt không ra giá bậy. Cam đoan tin tức cung cấp là tin thật hàng thật giá thật phục vụ chu đáo, đảm bảo vừa lòng. Tin tức bình thường thì một tin là mười hai lượng, tin cơ mật thì một tin một trăm lượng.... Đương nhiên đây là phí tiêu chuẩn dành cho người trong giang hồ bình thường, nếu là đại mỹ nhân giống như yêu quái mỹ nhân đây, ta có thể giảm giá cho người còn tám phân, à không, năm phân!”

Chu Mộ Phi nghe thế, co rút khóe miệng, nói: “Giảm giá thì không cần đâu. Chỉ cần tin tức của quý bang chân thật sự đáng tin cậy thì tiền không phải là vấn đề. Hơn nữa, ngoài chuyện mua tin ra, ta còn muốn nhờ các người rải tin tức ra giang hồ, nhưng không thể rêu rao khắp nơi được, phải làm bộ như đây là chuyện cực kỳ cơ mật, nhưng các người vô tình biết được, lại vô ý truyền ra. Đây chắc là làm được mà, đúng không?”

Hồng Thất nghe vậy, vỗ ngực, nói: “Cứ tin ta! Xin hỏi các người có tin tức gì muốn bản bang hỗ trợ truyền ra?”

Chu Mộ Phi liền nói ra chuyện Độc Cô Lưu Vân đang muốn tìm cừu nhân diệt tộc, cần nhờ người rải tin này ra ngoài để cừu gia kia nhận được tin tức, sau đó chợt dạ phải chủ động phái người ám sát Độc Cô Lưu Vân, như vậy là có thể âm thầm bắt được người nọ.

Hồng Thất nghe vậy, gật đầu, nói: “Chủ ý này không tồi. Nếu ta là người kia, lại nghe nói Độc Cô gia bị mình diệt môn năm đó vẫn còn sót lại một đứa nhỏ, tất nhiên là sẽ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, một lòng muốn giết luôn người còn lại rồi.”

37. Chương 37: Chương 37

Chu Mộ Phi được Hồng Thất khen ngợi, liền đắc ý liếc nhìn Độc Cô Lưu Vân: Dĩ nhiên là ý kiến hay rồi, sao không nhìn xem là ai ra chủ ý chứ.

Sau đó quay đầu nhìn Hồng Thất: “Làm chuyện này, mất bao nhiêu?”

Hồng Thất vỗ đầu vai Chu Mộ Phi, hào sảng mà nói: “Người khác ít nhất cũng phải năm mươi hai lượng. Nhưng còn yêu quái mỹ nhân thì, lớn lên đẹp như vậy, lại còn tốt bụng mời ta ăn gà nướng, vậy cứ để ta làm miễn phí giúp người!”

Độc Cô Lưu Vân này giờ vẫn trầm mặc không nói lời nào, vừa nghe đến đó liền lấy một thỏi Kim Nguyên Bảo từ trong tay nải ra đưa cho Hồng Thất, rồi nói: “Đỉnh vàng này có thể đổi thành năm mươi lượng bạc.”

Hồng Thất nhìn thấy vàng, hai mắt liền phát sáng, lại không đồng ý nhận lấy, nghiêm mặt mà nói: “Lúc này ta đã nói miễn phí rồi, đương nhiên là không thể thu tiền của người. Hồng Thất ta là người có nguyên tắc!”

Độc Cô Lưu Vân kiên trì nói: “Không cần người làm miễn phí, tiền thù lao nhất định phải trả.”

Hồng Thất vẫn cứ kiên quyết không thu, vung tay áo rồi nói: “Ta đã nói là miễn phí rồi mà. Nếu người cứ nhất quyết đòi trả thù lao, thì chính là khinh thường tên ăn mày thối như ta. Nếu người khinh thường ta như vậy, ta sao lại muốn giúp người?.... Thôi đi vậy, tự ái rồi!”

Độc Cô Lưu Vân: “.....”

Chu Mộ Phi vội vàng đứng dậy, giữ chặt lấy tay hắn, sau đó bảo Độc Cô Lưu Vân thu bạc lại, nói: “Nếu Hồng bang chủ đã nói miễn phí, vậy chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh. Kế tiếp chúng ta còn muốn nhờ Hồng bang chủ giúp điều tra một chuyện, chúng ta sẽ trả đủ tiền cho chuyện này.”

“Này cũng được.” Hồng Thất nói: “Nghe lời yêu quái mỹ nhân. Nói đi, các người muốn ta giúp điều tra chuyện gì?” Chu Mộ Phi tỏ ra lúng túng mà nói: “Hồng bang chủ, có thể đừng gọi ta là yêu quái mỹ nhân nữa được không? Ta họ Chu, là Chu Mộ Phi.”

“Không thành vấn đề, nếu người không thích, ta sẽ không gọi như vậy nữa.” Hồng Thất định vươn tay chộp lấy bả vai của Chu Mộ Phi, thì thấy ánh mắt lãnh lệ như băng đao của Độc Cô Lưu Vân bắn qua, không khỏi co rúm lại một cái, cái tay sắp sửa quàng qua vai Chu Mộ Phi liền rút về, nói: “Ta gọi người là Tiểu Chu nhé, người cũng đừng gọi ta là Hồng bang chủ nữa. Ta thấy tuổi của người hẳn là nhỏ hơn ta, vậy gọi ta là Hồng đại ca đi.”

Chu Mộ Phi gật gật đầu, nói: “Được, Hồng đại ca. Ta muốn nhờ người giúp ta tra xem, trong giang hồ có người nào trên cánh tay phải có một vết sẹo do Ưng Trảo công tạo ra hay không. Người này khoảng chừng đã ngoài bốn mươi tuổi, chắc là một nhân vật có máu mặt trong giang hồ, rất có khả năng là chủ môn của một kiếm phái nào đó, hoặc là tiền bối có thân phận trong môn phái. Nếu tra ra được, Hồng đại ca cứ tùy tiện mà ra giá.”

Hồng Thất gật đầu, nói: “Được, chuyện này ta sẽ nhớ kỹ. Tiền thù lao là một trăm lượng, giảm một nửa, còn năm mươi lượng.”

Chu Mộ Phi gật đầu, lấy một thỏi bạc trong tay nải của Độc Cô Lưu Vân ra, nói: “Này xem như là tiền đặt cọc đi.”

Hồng Thất không chối từ, thuận tay nhận lấy rồi nhét vào trong lòng, nói: “Ta cần quay về bang sắp xếp một chút để giúp các người rải tin. Tiểu Chu, người.... nếu các người không có chuyện gì, không bằng ngày mai theo ta đến thành Lạc Dương đi? Như vậy, một khi có tin tức cũng tiện liên lạc với nhau hơn.”

Chu Mộ Phi quay đầu lại, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Độc Cô Lưu Vân.

Tuy Độc Cô Lưu Vân không thích tên Hồng Thất này, nhưng vẫn còn muốn nhờ hắn, nên đành phải gật đầu, nói: “Vậy thì cùng nhau đi.”

Vì thế ba người tự túc nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, ba người thức dậy, tùy tiện ăn chút lương khô, Độc Cô Lưu Vân thu dọn tay nải, đứng dậy dắt ngựa cột ngay bên cạnh đại thụ qua, tự mình leo lên ngựa, sau đó vươn tay về phía Chu Mộ Phi, nói: “Mộ Phi, lên đây, chúng ta cùng cưỡi ngựa.”

Chu Mộ Phi nghe vậy, quay đầu hỏi Hồng Thất: “Hồng bang chủ cưỡi ngựa hay đi bộ?”

Hồng Thất lắc đầu, tự giễu mà nói: “Ta là một tên ăn mày, làm sao có ngựa để cưỡi, dùng hai chân là được rồi. Các người cứ tự nhiên, ta có thể theo kịp.”

Chu Mộ Phi nghĩ một chút, nói với Độc Cô Lưu Vân: “Hay là như vậy đi, ta biến về lại nguyên hình bay lên trời, còn hai người các người thì cưỡi ngựa, như vậy sẽ mau hơn.”

Độc Cô Lưu Vân vội lắc đầu, kháng nghị: “Hôm qua người đã bay hết nửa ngày rồi, hôm nay lại bay nữa thì sẽ mệt chết, cùng ta cưỡi ngựa thì hơn.” Lúc trước không biết Điều Nhi là người thì thôi đi, giờ đã biết rồi, hai người lại có loại quan hệ như vậy, hẳn dĩ nhiên là không muốn để Điều Nhi phải vất vả.

Huống chi, Độc Cô Lưu Vân một chút cũng không muốn cùng Hồng Thất cưỡi chung con ngựa, tên ăn mày này rất đáng ghét, luôn quẩn lấy Điều Nhi của hắn, nhưng cố tình bản thân lại đang có việc phải nhờ hắn, nếu không Độc Cô Lưu Vân đã sớm đuổi cái tên chướng mắt này đi rồi.

Chu Mộ Phi cũng biết cứ bay như vậy sẽ mệt, nghe thấy Độc Cô Lưu Vân nói vậy cũng không muốn kháng kháng nữa, liền cầm tay hắn mà leo lên lưng ngựa, vừa ôm lấy eo hắn vừa dặn dò: “Vậy người cưỡi ngựa chậm một chút, đừng để Hồng bang chủ phải đuổi theo vất vả quá.”

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, tiện tay quất một roi xuống mông ngựa.

Con ngựa bị ăn đau, liền sải bốn vó, chạy thục mạng.

Chu Mộ Phi: “.....”

Hai người cưỡi ngựa dọc theo quan đạo Lạc Dương mà đi. Cơn giận của Độc Cô Lưu Vân tới nhanh mà đi cũng nhanh, không bao lâu đã giảm lại tốc độ, để tránh cho Hồng Thất thực sự không chạy theo kịp.

Mà khinh công và sự nhẫn nại của Hồng Thất rất không tồi, vẫn còn đi theo phía sau ngựa của bọn họ, không xa không gần.

Nửa canh giờ sau.

Chu Mộ Phi lo lắng Hồng Thất không chịu nổi, định đề nghị Độc Cô Lưu Vân dừng lại nghỉ ngơi trong chỗ lát rồi đi tiếp, lại thấy cơ bắp sau lưng Độc Cô Lưu Vân căng cứng, sau đó con ngựa đang chạy như điên bỗng thẳng lại.

Con ngựa hí lên một tiếng, đứng thẳng người dậy, Chu Mộ Phi bất ngờ không kịp đề phòng, suýt nữa đã ngã ngựa, may mà phản ứng của y nhanh, đúng lúc ôm lấy eo của Độc Cô Lưu Vân, mới không bị té ngựa.

Vừa nhìn xuống đất, trong lòng không khỏi thất kinh một trận — dưới đất có rất nhiều rắn đang bò từ bụi cỏ ra. Màu sắc của mấy con rắn này có xanh có vàng cũng có đen, đủ loại màu sắc, số lượng thì nhiều đến đếm không xuể, duy nhất có thể xác định được chính là, tụi nó toàn bộ đều là rắn độc.

Chu Mộ Phi nhìn thấy một đám rắn độc vây quanh y và Độc Cô Lưu Vân, trong lòng không khỏi kêu thầm một tiếng không xong.

Đối với y mà nói, rắn độc không phải là thứ càng nhiều càng tốt, nếu chỉ có mấy chục mấy trăm con, y tin chỉ cần mình biến về nguyên hình thì có thể dễ dàng ứng đối, nhưng hiện giờ, y đưa mắt nhìn chung quanh, bốn phía đều là rắn độc, cứ con này ngã xuống con kia tiến lên như thế này, cho dù bản thân có thể biến thân thoát hiểm, chỉ sợ Độc Cô Lưu Vân phải chịu chút phiền phức.

Mắt thấy rắn độc chỉ còn cách hai người có vài trượng, Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhảy xuống ngựa, vùng vằng kiểm bảo vệ ngựa và Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phỉ nhìn mảnh đất bị đám rắn độc vây quanh, đang chuẩn bị biến thân, khóe mắt bỗng phát hiện ở đằng sau cây đại thụ xa xa lộ ra một mảnh tay áo màu trắng, lập tức đoán ra được là kẻ nào, liền quát lạnh một tiếng: “Âu Dương Phong, quả nhiên là người!”

Âu Dương Phong tự nhận bản thân trốn rất kỹ, không ngờ lại bị ánh mắt sắc bén như chim ưng của Chu Mộ Phỉ phát hiện, liền không thêm nấp nữa, cứ thế mà thoải mái bước ra.

Khi Độc Cô Lưu Vân vừa nhìn thấy đám rắn độc, cũng đã nghi ngờ tụi nó là do Âu Dương Phong sai xử, giờ nhìn thấy Âu Dương Phong như âm hồn không tan xuất hiện, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ lửa giận, mày kiếm nhướn lên, nói: “Âu Dương Phong, hôm qua ta đã thả cho người một ngựa, hôm nay người lại trở về tìm đường chết sao?”

Sau khi Âu Dương Phong rời khỏi khách điểm liền chạy đến vùng hoang vu dã ngoại, dùng thuốc dẫn rắn độc môn tụ tập rắn độc xong, liền xua tụi nó đi mai phục Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phỉ, mục đích chính là báo thù mối hận ngày hôm qua.

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phỉ bị rắn độc bao vây, lên trời không lối xuống đất không đường, trong lòng dấy ý cực kỳ, gơ cây sáo đuổi rắn trong tay, nói với Độc Cô Lưu Vân: “Độc Cô Lưu Vân, không phải người muốn bảo vệ cho tiểu tiện nhân này sao? Ta lại càng muốn làm cho y chôn thây trong bụng rắn hơn!” Nói xong, đặt sáo lên miệng, thổi ra một tiếng sáo bén nhọn.

Rắn độc đằng sau con ngựa nghe thấy tiếng sáo chỉ huy, liền như thủy triều mà tiến lên, vài con rắn độc cắn lên đùi ngựa.

Chu Mộ Phỉ đang định nhảy xuống ngựa biến thân, không ngờ con ngựa lại hí lên đau đớn, sau đó quỵ rạp xuống đất, khiến Chu Mộ Phỉ vẫn còn trên lưng ngựa té xuống. May mà y phản ứng nhanh, cảm thấy không ổn liền đề khí ổn định thân mình, mới không té thẳng vào trong đám rắn độc.

Độc Cô Lưu Vân bị y dọa cho ra một thân mồ hôi lạnh, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay kéo y ra đằng sau mình bảo vệ, đồng thời tay phải vung kiếm tạo thành một mảnh ngân quang, một nhát chém hơn chục con rắn trước người.

Âu Dương Phong dùng đôi mắt đào hoa cực kỳ oán hận mà nhìn Chu Mộ Phỉ được Độc Cô Lưu Vân bảo hộ ở phía sau, trong lòng ghen ghét cực kỳ, sau đó không chút do dự thổi ra từng đợt tiếng sáo bén nhọn lại dồn dập chỉ huy rắn độc tấn công, trong cơn thịnh nộ, y không hề tiếc nuối mà sai xử rắn độc công kích luôn cả Độc Cô Lưu Vân.

Bị kiếm khí bá đạo tập kích, không có con rắn độc nào có thể đến gần một trượng chung quanh hắn, ngược lại, không hề thiếu rắn độc chết dưới lưỡi kiếm kia. Dù có không ít rắn độc phun nọc độc tới, nhưng toàn bộ đều bị kiếm khí chặn lại, không hề tạo thành bất cứ thương tổn nào cho bọn họ.

Âu Dương Phong nhìn thấy có nhiều rắn độc như vậy nhưng vẫn không thể làm gì Độc Cô Lưu Vân và cái tên tiểu tiện nhân ở đằng sau hắn, trong lòng càng giận, tiếng sáo phát ra càng có vẻ thúc giục vội vàng, đám rắn độc bị tiếng sáo mê hoặc, lại càng không muốn sống mà tiến lên trước.

Chu Mộ Phỉ nhìn đám rắn chung quanh lại bắt đầu tấn công, mặc dù tạm thời đang bị kiếm khí giết chết hoặc ngăn chặn, nhưng nội lực của Độc Cô Lưu Vân chung quy rồi cũng sẽ cạn kiệt, làm sao có thể giết chết được mấy vạn con rắn độc này đây?

Một khi nội lực của Độc Cô Lưu Vân cạn kiệt, kiếm khí phát ra không đủ để chắn nhiếp đám rắn, rắn độc sẽ nhân cơ hội này mà tấn công, biến bọn họ thành thức ăn cho rắn.

38. Chương 38

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Mộ Phỉ không khỏi dấy lên một trận lo lắng.

Chu Mộ Phi vốn không muốn biến thành điều trước mặt Âu Dương Phong, không muốn để y biết bản thân mình chính là cái con điều kia. Nhưng hiện giờ tình thế cấp bách, không thể nghĩ nhiều như vậy.

Mắt thấy phạm vi kiếm khí của Độc Cô Lưu Vân bao phủ có dấu hiệu thu nhỏ lại, Chu Mộ Phi biết không thể cứ kéo dài mãi, liền hạ khe nói: “Người ráng chống đỡ thêm một chút, đợi ta biến thành điều sẽ cùng chiến đấu với người.”

Nói xong, không đợi Độc Cô Lưu Vân đáp lại, liền nhắm mắt tập trung tinh thần, trong lòng yên lặng ghi nhớ: Mau mau mau, mau biến thành điều....

Độc Cô Lưu Vân vẫn ngưng tụ chân khí, huy động trường kiếm trong tay, chém hết tất cả rắn độc có ý đồ tấn công mình và Chu Mộ Phi, trong lòng cũng lo lắng mà thầm nghĩ: Cho dù Điều Nhi có biến thân cũng không thể ứng phó nổi công kích của mấy vạn con rắn độc, không bằng để y bay đi trước, bản thân thì nghĩ cách thoát thân sau.

Nghĩ đến đây, hắn vừa huy kiếm chém giết rắn độc đang ùn ùn vọt tới, vừa vội nói: “Mộ Phi, ngươi biến thân rồi thì không cần lo cho ta, tự mình bay đến chỗ an toàn trước. Ta sẽ tự mình nghĩ cách thoát thân sau.” Lúc này, thân thể của Chu Mộ Phi đã bắt đầu thay đổi, dáng người mảnh khảnh cứ như bị thổi phồng lên, quần áo trên người bị xé rách, hai tay biến thành cánh, cả thân người mọc ra lông vũ màu nâu đậm...

Âu Dương Phong đang thổi sáo chỉ huy cách đó không xa nhìn thấy một màn kinh người này liền hoảng sợ tới độ muốn lộn tròn mắt ra ngoài, trong lúc nhất thời quên luôn cả việc thổi sáo khiến Độc Cô Lưu Vân có cơ hội thở dốc.

“Trời ạ, ta đã nhìn thấy cái gì? Sao tên tiểu tiện nhân kia tự dưng biến thành... biến thành một con đại điều?! Rốt cuộc là do ta hoa mắt hay là hoa mắt hay là hoa mắt a!!!” Âu Dương Phong đáng thương không thể tin nổi điều này, phải lấy hai tay dụi mắt, nhưng y có dụi mắt như thế nào đi nữa thì vẫn nhìn thấy kẻ đứng phía sau không phải cái tên ‘tiểu tiện nhân’ kia, mà là một con đại điều cao to uy vũ hùng tráng uy phong lẫm lẫm.

Hơn nữa, rõ ràng lại là con đại điều thường ngày hay đi cùng với Độc Cô Lưu Vân.

Vì thế Âu Dương Phong càng lắc lư trong gió tợn, run rẩy giơ cây sáo trúc trong tay mà chỉ Chu Mộ Phi ở phía sau Độc Cô Lưu Vân: “Người... người người chính là con biến mao súc sinh đáng ghét kia sao?! Người rốt cuộc là người hay là yêu?”

Lúc này, Chu Mộ Phi đã biến thân hoàn tất, nghe thấy Âu Dương Phong mắng mình là biến mao súc sinh liền nổi trận lôi đình, đáng tiếc, y không thể nói tiếng người, đành phải trút cảm phần bằng cách vung móng vuốt sắc bén ra bầu chết hai con rắn độc không biết sống chết vẫn cứ tiến lên trước, đồng thời còn nhanh như chớp mà dùng cái mỏ nhọn mổ chết vài con rắn độc ở trước người.

Chim điều đại bàng vốn là thiên địch của rắn độc. Bọn chúng cực kỳ kiêng kỵ loại chim hung ác này. Giờ đột nhiên xuất hiện con đại điều hung mãnh như thế, vừa xuất hiện thì đã giết bảy tám đồng loại của tụi nó, tiếng sáo của Âu Dương Phong lại bị cắt quãng bởi vì chấn kinh quá độ, vì thế đám rắn liền trở nên biếng nhác, tinh thần sa sút mà co vùi lại, nhưng lại bị thuốc dẫn rắn ảnh hưởng, cho nên vẫn cứ vây xung quanh bọn họ tạo thành một bức tường rắn.

Chu Mộ Phi phát hiện đám rắn độc đang nao núng, liền nắm chặt lấy thời cơ phóng đến trước người Độc Cô Lưu Vân rồi ngồi xổm xuống, sau đó dùng mỏ chỉ vào lưng của mình, ý bảo Độc Cô Lưu Vân leo lên, để bản thân thò hẳn đi.

Bởi vì đã có độ ăn ý tích lũy nhiều năm, Độc Cô Lưu Vân lập tức hiểu được ý tứ của Điều Nhi, nhưng hắn lại quyết đoán mà lắc đầu từ chối, vừa tàn nhẫn giết chết rắn độc vừa nói: “Đừng để ý tới ta, ngươi rời đi trước đi!”

Hắn biết Điều Nhi muốn thò hẳn bay đi, nhưng hắn cũng biết thể trọng của Điều Nhi không hề nhẹ, nếu tự mình bay thì không có chuyện gì phải lo, nhưng nếu phải chở thêm một người nam tử đã trưởng thành thì làm sao gánh nổi sức nặng như vậy?

Chu Mộ Phi làm sao có thể để cho một mình Độc Cô Lưu Vân đối mặt với hiểm cảnh, trong khi bản thân thì quay lưng bỏ đi như vậy, liền cứ cứng đầu mà đứng ở bên cạnh hắn, giúp hắn ngăn cản một nửa lực

công kích của đám rắn độc.

Lúc này, Âu Dương Phong cũng đã từ trong trong cơn khiếp sợ mà hồi phục lại, phát hiện đám rắn độc có dấu hiệu lười biếng tấn công, liền vận chân khí thổi sáo dồn dập, đám rắn độc nghe thấy tiếng sáo mê hoặc thúc giục kia, lại tiếp tục phun lưỡi tiến lên trước, ngay cả đại điều Chu Mộ Phi cũng không thể uy hiếp được tụi nó nữa.

Vì thế, tình huống lại càng cấp bách hơn, chân khí hiện giờ của Độc Cô Lưu Vân đã tiêu hao quá nửa, chỉ có thể gắng gượng đề khí giết chết rắn độc cách mình vài thước, không thể giống như lúc trước có thể dùng kiếm khí bảo hộ Chu Mộ Phi ở bên cạnh được. Sau khi Chu Mộ Phi giải quyết hơn mười con rắn độc, lại nhìn thấy có hơn mấy trăm con đang tiến về phía mình, cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Chu Mộ Phi biết nếu còn dây dưa với tụi nó nữa thì sớm hay muộn gì cũng gặp tai ương, liền gấp gáp kêu “úc úc” thúc giục Độc Cô Lưu Vân.

Ngay cả y đã nhìn ra được kết quả, Độc Cô Lưu Vân dĩ nhiên lại càng hiểu rõ hơn y.

Thấy Điều Nhi gấp gáp thúc giục mình như vậy, hiển nhiên là đã quyết tâm không chịu tự mình đi trước.

Độc Cô Lưu Vân bắt đầu dĩ đành phải thuận tay giết chết hơn mười con rắn đang công kích mình và Chu Mộ Phi, sau đó đề khí nhảy lên lưng Điều Nhi.

Trên lưng đột nhiên tăng thêm sức nặng, Chu Mộ Phi chống đỡ không nổi suýt nữa đã ngã ụp mặt, liền vội vàng dùng sức trụ lại hai chân, sau đó ngửa đầu phát ra một tiếng thét dài.

Đám rắn độc bị tiếng thét hung ác kia làm cho khiếp sợ, nháy mắt không hện mà cùng lui lại không dám tấn công nữa.

Chu Mộ Phi liền thừa cơ phóng về phía trước, đồng thời ra sức đập cánh, ý đồ nương theo tốc độ chạy mà bay lên trời.

Âu Dương Phong thấy thế, làm sao không biết bọn họ đang muốn lao ra khỏi vòng vây rắn độc chứ, vì thế liền dùng chín phần chân khí mà thổi sáo.

Đám rắn lập tức lên tinh thần, ngẩng đầu bỏ nhào tới Chu Mộ Phi.

Ngay tại thời khắc nguy cấp, Độc Cô Lưu Vân bỗng nâng tay dùng sức lực nặng tựa như ngàn quân mà ném võ kiếm về hướng Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong không ngờ hẳn còn có chiêu này, mắt thấy có bóng đen đang mạnh mẽ đánh về phía mình, liền vội phi thân tránh né, nhưng rất cuộc vẫn chậm nửa phần, bị võ kiếm đập trúng bụng, chân khí nhất thời tiêu tán, tiếng sáo cũng bị tán loạn.

Chu Mộ Phi dựa vào chỗ hờ này mà lao ra ngoài cả mấy trượng, đập cánh liên tục, rốt cục cũng cất cánh bay lên khỏi mặt đất.

Không biết có phải trong lúc nguy cấp mà kích phát được tiềm lực trong cơ thể hay không, Chu Mộ Phi vốn đang công theo Độc Cô Lưu Vân thân cao một thước tám, phồng chùng nặng hơn khoảng 70 ký mà bay lên trời, trong chốc lát đã bay lên cao tới mấy mét.

Y ngậm chặt mồm, ánh mắt lộ ra vẻ kiên nghị, ra sức đập cánh, công Độc Cô Lưu Vân bay ra khỏi vòng vây của rắn độc, nhưng bởi vì quá gắng sức, nên lông trên cổ đều dựng đứng cả lên, Độc Cô Lưu Vân ngồi ở trên lưng y nhìn thấy liền đau lòng cực kỳ.

Một lát sau, Chu Mộ Phi rốt cục cũng thoát khỏi rắn độc. Hiện giờ y đã mệt muốn chết, không còn đủ sức để bay nữa, đành phải tìm một bãi cỏ bằng phẳng mà đáp xuống, chật vật mà thở hổn hển.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhảy xuống lưng y, lộ vẻ đau lòng mà vuốt đầu y, nói: “Điều Nhi..... Mộ Phi, người không sao chứ?”

Chu Mộ Phi muốn biến lại thành người để nói chuyện với hắn, nhưng hiện giờ ngay cả biến thân y cũng làm không nổi, chỉ có thể gian nan dùng miệng chỉ vào phần bụng dưới.

Độc Cô Lưu Vân nhìn theo hướng y chỉ, liền phát hiện trên bụng của Điều Nhi có một vết máu màu tím đen.

Độc Cô Lưu Vân chấn động toàn thân, vội vàng xem xét, nhìn thấy trên bụng của Điều Nhi có một miệng vết thương cực nhỏ, xem ra là bị rắn độc cắn.

Độc Cô Lưu Vân nháy mắt cảm thấy như bị điện giật, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Người bị rắn cắn sao?”

Chu Mộ Phi vô lực mà gật đầu.

Trong nháy mắt lúc y sắp bay lên, bụng chợt đau nhói lên một cái, lúc đó y đã biết mình bị rắn độc cắn rồi.

Nhưng lúc đó y không thể để ý đến bất kỳ chuyện gì nữa, chỉ biết phải dùng hết toàn lực mà bay lên hòng thoát khỏi hiểm cảnh mà thôi.

Lúc y đáp xuống đất, mới cảm thấy toàn thân vô lực, miệng vết thương ngứa ran từng đợt, hơn nữa hình như còn có xu hướng lan ra, rõ ràng là độc tính của con rắn này rất mạnh.

Độc Cô Lưu Vân nhìn vết thương trên bụng Điều Nhi, trong lòng vừa đau vừa giận, không chút nghĩ ngợi liền đưa miệng đến gần vết thương, hút máu độc ra ngoài. Mỗi lần hút một ngụm rồi phun xuống đất, sau đó lại hút, rồi phun ra, cứ như thế mà lặp đi lặp lại, máu đen trên miệng vết thương cũng dần dần nhạt bớt, nhưng vẫn không thể trở lại màu sắc đỏ tươi như trước.

Độc Cô Lưu Vân thấy thế, biết nọc độc đã theo máu lưu chuyển khắp toàn thân Điều Nhi, chỉ dựa vào hút máu độc thì không thể giải được hoàn toàn độc tính, liền quyết định thật nhanh mà nói: “Mộ Phi, người cố gắng chống cự, ta tìm Âu Dương Phong lấy thuốc giải cứu người!” Nói xong liền xoay người muốn đi, nhưng lại nghe thấy tiếng chim kêu vừa dồn dập vừa réo rắt thảm thiết, tựa hồ như muốn ngăn cản hẳn.

Độc Cô Lưu Vân dừng lại, nhưng không quay đầu, chỉ an ủi mà nói: “Người yên tâm, Âu Dương Phong đã bị ta gây thương tích, chắc sẽ không đủ sức mà xua rắn độc tấn công nữa đâu. Ta sẽ bình an đem thuốc giải về thôi.”

Tuy hẳn nói như vậy, nhưng sao Chu Mộ Phi có thể yên tâm cho được, võ công của Âu Dương Phong không kém, lại am hiểu dụng độc, dù y có thực sự không thể sai sử rắn độc nữa, Độc Cô Lưu Vân cũng không nhất định có thể thắng được y.

Huống chi, đây chỉ là suy đoán Âu Dương Phong không còn đủ sức để sai sử rắn độc nữa, sự thật có phải như vậy hay không thì bọn họ không biết, Chu Mộ Phi sao có thể yên tâm để hẳn đắm đầu vào nguy hiểm?!

Vì lo lắng, y đành phải phát ra vài tiếng rên rỉ, hòng ngăn cản Độc Cô Lưu Vân đi tìm Âu Dương Phong.

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy tiếng kêu của Điều Nhi, lòng mềm nhũn, nhưng lại không đành lòng để Điều Nhi một mình ở chỗ này.

Nhưng nếu hẳn không đi tìm Âu Dương Phong ép hỏi thuốc giải, Điều Nhi cũng chỉ có con đường chết.

Trong lúc Độc Cô Lưu Vân đang lâm vào cảnh khó cả đôi đường, đột nhiên Hồng Thất cảm ả cầu bồng vội vã chạy tới, thấy Độc Cô Lưu Vân và con đại điều đang mệt mỏi nằm ở đằng kia liền sững sốt: “Sao lại thế này? Ta đi dọc theo quan đạo nhưng lại không tìm thấy các người, chỉ thấy có một đám rắn độc đang chạy trốn tứ phía, Vốn ta còn định đi dọc theo quan đạo, bỗng nghe thấy phía bên này có động tĩnh liền quyết định qua đây nhìn xem. – Con điều này là yêu quái mỹ nhân sao? Y bị sao vậy?”

Trong lòng Độc Cô Lưu Vân đang nóng như lửa đốt, không thềm sửa lại lời xưng cho của Hồng Thất khiến hẳn khó chịu, vội vàng nói với hẳn: “Hồng bang chủ, Mộ Phi bị rắn độc cắn, người giúp ta chăm sóc cho y. Ta phải đi tìm chủ nhân của rắn độc lấy thuốc giải.”

Hồng Thất nghe thấy Chu Mộ Phi bị rắn độc cắn, trong lòng cũng cả kinh, nhưng vẫn rất bình tĩnh, nói: “Chủ nhân độc xà hiện giờ đã đi rồi, người chắc không tìm được y nữa đâu. Tên ăn mày như ta bình thường cũng hay đi bắt rắn ăn, đối với chuyện bị rắn độc cắn coi như cũng có kinh nghiệm, không bằng để ta nhìn qua trước, có lẽ ta có thể giải được độc.”

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy lập tức tránh ra một bước: “Vậy làm phiền Hồng bang chủ.”

Hồng Thất tiến lên trước, cúi đầu xuống, cẩn thận nhìn miệng vết thương của Chu Mộ Phi, hàng lông mày dần dần nhíu lại.

39. Chương 39

Âu Dương Phong thấy đại điều công Độc Cô Lưu Vân cứ như vậy mà bay đi không thèm để ai vào mắt, đương nhiên là không cam lòng, liền cố vận chân khí thổi sáo hồng sai rần độc tiếp tục đuổi theo Chu Mộ Phi, nhưng y vừa mới vận chân khí lên thì bụng bỗng đau nhức, chân khí không thể vận chuyển bình thường, thành ra tiếng sáo thổi ra cũng tán loạn, không thể chỉ huy đám rần độc nghe theo hiệu lệnh của y.

Âu Dương Phong biết mình đã bị nội thương, trong thời gian ngắn không thể chỉ huy rần độc được, đành phải tùy ý để cho đám rần bỏ chạy tứ phía.

Âu Dương Phong che phần bụng bị thương của mình lại, đi về phía trước, tìm chỗ rừng rậm hoang vu mà ngồi xuống vận công chữa thương.

Qua nửa canh giờ, Âu Dương Phong rốt cục cũng chữa xong, đầy máu sống lại tại chỗ.

Y đứng dậy, đắc ý mà ngửa đầu hét dài một tiếng, sau đó cầm sáo lên thổi, dự định triệu tập toàn bộ đám rần độc quay trở về, tiếp tục đối nghịch với Độc Cô Lưu Vân.

Đương nhiên, mục tiêu chính của y không phải là Độc Cô Lưu Vân, mà là con đại điều có thể biến hóa thành người bên cạnh hắn.

Y đã phải ăn một như vậy, nếu không giết chết con điều đó thì thật là khó tiêu mỗi hận trong lòng.

Nhưng mà, tiếng sáo vừa vang lên, Âu Dương Phong bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên từ đằng sau: “Tiểu Phong, đừng lãng phí chân khí nữa, người không triệu tập rần độc đâu.”

Âu Dương Phong chấn động toàn thân, sau đó cứng ngắc mà quay đầu lại, nhìn bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng ở đằng sau mình.

Âu Dương Phong kinh hãi, nghẹn ngào kêu lên: “Đại ca, sao ca lại rời khỏi Bạch Đà Sơn?”

Thanh niên mặc bạch y lộ vẻ như cười như không mà nhìn y, nhưng trong đôi mắt đen thâm thúy lại không hề hiện lên nét cười: “Đương nhiên là vì phải đi tìm đệ rồi. Tiểu Phong, đệ cần quấy đã đủ rồi chứ?!”

Từ nhỏ Âu Dương Phong đã mất cha, là do một tay đại ca nuôi lớn, vì thế rất kính sợ vị đại ca vừa là huynh cũng vừa là cha này. Y vừa nghe thể liền lui về sau một bước, nói lúng búng trong miệng: “Đệ, đệ không có cần quấy....”

“Còn nói không có?” Thanh niên áo trắng sa sầm mặt mày, lộ ra khí thế: “Đệ bất chấp sơn quy của Bạch Đà Sơn, tùy tiện dùng bí thuật triệu tập mấy vạn rần độc, tùy ý làm xằng như vậy, trong mắt đệ còn xem ta là sơn chủ của Bạch Đà Sơn sao?”

Âu Dương Phong chột dạ cúi đầu, một chữ cũng không dám biện bạch.

Thanh niên áo trắng tỏ ra lạnh lùng mà nói: “Về rồi thì xem ta trừng phạt đệ như thế nào.” Nói xong liền xoay người đi.

Âu Dương Phong thấp thỏm trong lòng, vội vàng chạy bước nhỏ đuổi theo.

Độc Cô Lưu Vân nhìn hai hàng lông mày của Hồng Thất nhíu chặt lại, nhất thời ‘lộ bộ’ trong lòng, nói: “Mộ Phi trúng phải loại độc rất lợi hại sao?”

Hồng Thất gạt đầu, nói: “Độc tính rất mạnh, đã xâm nhập vào huyết mạch. Ta chỉ có thể dùng thuốc giải độc thường mang theo bên người tạm thời ngăn lại độc tính của nó trước, đề phòng độc phát công tâm. Hy vọng y có thể kiên trì cho đến khi tới Lạc Dương. Chờ đến lúc trở lại tổng đà, ta sẽ nhờ trưởng lão nhìn xem, đối với việc giải độc phóng độc, ông ấy rất am hiểu, hẳn là có thể giải được độc này.” Hồng Thất vừa nói xong, liền lấy ra hai bình thuốc giải độc rần bình thường, dùng một lọ thoa ngoài da thoa lên miệng vết

thương của Chu Mộ Phi, lọ còn lại thì lấy một viên thuốc cho y ăn, sau đó lại nói: “Có thể làm yêu quái mỹ nhân biến thành người được không? Hình thể hiện giờ của y quá lớn, làm sao chúng ta đưa y đến Lạc Dương đây?”

Độc Cô Lưu Vân khó xử mà nhìn Chu Mộ Phi, hiện giờ Điều Nhi bị thương nặng như vậy, làm sao còn dư sức mà hóa thành người?

Nghĩ đến đây, Độc Cô Lưu Vân liền nói với Hồng Thất: “Ta công Điều Nhi đi là được.”

Hồng Thất nghe thế liền dùng vẻ khiếp sợ mà nhìn gương mặt kiên quyết của Độc Cô Lưu Vân, sau đó lại quay đầu nhìn con đại điều nặng ít nhất hai ba trăm cân đang nằm trên mặt đất, thậm phun máu ở trong lòng: Đại điều nặng như vậy mà có thể vừa công vừa đi sao?! Xem ra tiểu tử này đối với yêu quái mỹ nhân tuyệt đối là chân ái a!

Sau khi Độc Cô Lưu Vân nói xong, liền đến bên người Chu Mộ Phi, khom lưng, gian nan dìu đại điều nặng chịch lên lưng của mình.

Hồng Thất thấy hắn vừa nói công thì liền công, trong lòng thán phục đồng thời cũng có chút lo lắng: “Người công yêu quái mỹ nhân như vậy mà còn có thể chạy sao?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Không sao. Mời Hồng bang chủ đi trước, làm phiền lưu lại ký hiệu ở ven đường, ta sẽ đuổi theo.”

Hồng Thất nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó quyết định, nói: “Không bằng như vậy đi, ta hy sinh một chút, hai ta thay phiên nhau mà công, như vậy thì người có thể nghỉ ngơi được một chút.” Tuy con đại điều này vừa nhìn thì liền biết là rất nặng, nhưng nghĩ lại, lúc nó ở trạng thái người thì lại là một đại mỹ nhân cực kỳ đẹp, Hồng Thất cảm thấy có cơ hội được công mỹ nhân như thế, cho dù vất vả cũng xứng đáng.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân không nhận lấy ân tình của hắn – đùa sao, Điều Nhi là vợ của hắn, vợ mình thì sao có thể để cho người khác công chứ. Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, nói: “Ta công được, không cần phiền đến Hồng bang chủ.” Nói xong, hai tay dùng sức nâng đại điều lên, vận khởi nội lực chạy đi.

Hồng Thất thấy hắn tuy phải công đại điều khá nặng, nhưng cước trình lại rất nhanh. Khóe miệng không khỏi giật giật vài cái, thậm bội phục nghị lực của hắn, sau đó thì triển khinh công chạy đến Lạc Dương.

Độc Cô Lưu Vân công Chu Mộ Phi, đuổi theo Hồng Thất.

Chu Mộ Phi nằm trên lưng Độc Cô Lưu Vân, tuy bị đè nặng nhưng tốc độ của hắn vẫn rất nhanh, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc ấm áp nồng đậm.

Thể trọng hiện giờ của y đương nhiên rất nặng, Độc Cô Lưu Vân phải công một con đại điều như thế mà chạy, chắc chắn sẽ rất mệt, nhưng giờ hắn lại chạy nhanh hơn so với bình thường, chứng tỏ trong lòng hắn đang rất lo lắng.

Độc Cô Lưu Vân lo lắng cho an nguy của mình như thế, có lẽ mình ở trong lòng hắn đã chiếm được một vị trí cực kỳ quan trọng đúng không. Chỉ là, không biết hắn rốt cuộc có thích mình không nữa?

Chắc là có một chút chứ nhỉ, nếu không thì sao hắn lại có thể tốt với mình như thế.

Nhưng cũng có khả năng hắn chỉ xem mình như là bằng hữu, dù sao thì cũng đã nhiều năm như vậy rồi, cũng chỉ có một mình mình ở bên cạnh hắn....

Chu Mộ Phi rồi rầm nghĩ, hận không thể ngay lập tức biến thành hình người, cầm hoa cúc trên tay, rồi bứt từng cánh một xuống mà hỏi dò.

Hình thái đại điều của Chu Mộ Phi thật sự là quá nặng, cho dù Độc Cô Lưu Vân có nội lực thâm hậu, nhưng qua một hồi cũng có chút ăn không tiêu.

Chu Mộ Phi nhìn thấy vạt áo sau lưng hắn thấm đẫm mồ hôi, có thể thấy hắn công mình vất vả biết bao nhiêu.

Nghĩ đến vừa mới này bản thân cũng đã công hắn bay ra khỏi vòng vây rắn độc, giờ lại đến phiên hắn công mình, chẳng lẽ đây gọi là cái gì cho đi đều phải trả lại sao?

Tuy trong lòng suy nghĩ miên man, nhưng nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân vất vả như vậy, Chu Mộ Phi vẫn rất đau lòng.

Ai, nếu giờ mình có thể biến thành người thì tốt rồi, như vậy Độc Cô Lưu Vân có thể giảm bớt một nửa gánh nặng.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi nhắm mắt lại, bắt đầu mặc niệm: Biến thành người, biến thành người....

Độc Cô Lưu Vân vẫn cứ đi về phía trước, bỗng cảm thấy sức nặng lên lưng rõ ràng có dấu hiệu nhẹ đi, vội vàng quay đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy một đồng lông vũ rụng lả tả như hoa tuyết.

Chu Mộ Phi rốt cuộc biến lại thành người, cho dù lần biến thân này khá là vất vả, lúc biến phải cố hết sức, nhưng cuối cùng vẫn biến thành người được.

Y nhìn thân thể trần trụi không một mảnh vải của mình một cái, sau đó vỗ vai Độc Cô Lưu Vân: “Mau, đưa quần áo của người cho ta mặc!”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng thả Chu Mộ Phi xuống, sau đó cúi trường sam của mình ra rồi choàng lên người y, lại không kìm lòng nổi mà lia mắt nhìn thân thể thon dài kiện mỹ kia, trong lòng rung động, cổ nhiệt ý từ bụng dưới chui lên, liền cuống quýt quay đầu đi không dám nhìn nữa.

Chu Mộ Phi chỉ lo mặc quần áo, đương nhiên không chú ý tới sự khác thường của hân.

Qua một lát, sau khi Chu Mộ Phi đã mặc xong quần áo, Độc Cô Lưu Vân mới xoay người lại, ôm y vào trong ngực, rồi tiếp tục chạy đi.

Chu Mộ Phi thấy hân dùng tư thế công chúa để ôm mình, khuôn mặt không khỏi phát sốt lên.

Dù sao bản thân cũng là một thằng đàn ông lại bị một tên con trai khác ôm như vậy thì thật là ầy ầy. Chu Mộ Phi muốn kháng nghị, muốn Độc Cô Lưu Vân thả mình xuống, nhưng bởi vì bị trúng độc nên toàn thân y không còn chút sức lực gì, căn bản không thể tự mình đi được, đành phải vùi mặt vào lòng Độc Cô Lưu Vân mà giả chết, tránh né ánh mắt kinh ngạc của mấy người qua đường.

Sau khi Chu Mộ Phi biến thành người, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy áp lực giảm đi nhiều, có thể dùng khinh công chạy đi, vì thể tốc độ tăng nhanh hơn gấp mấy lần, rất nhanh đã đuổi kịp Hồng Thất cũng đang cố ý thả chậm lại tốc độ.

Hồng Thất nhìn Chu Mộ Phi đang chôn đầu ở trong lòng Độc Cô Lưu Vân giả làm đà điểu, lộ vẻ ngạc nhiên mà nói: “Độc còn chưa giải được mà dám biến thành người à. Yêu quái mỹ nhân thực sự rất dễ ý đến người đó. Độc Cô huynh đệ, thành Lạc Dương còn cách khoảng mấy chục dặm nữa, chúng ta tăng tốc thêm chút, nửa canh giờ sau thì có thể tới nơi rồi.– Nếu người mệt, ta có thể hy sinh một chút, giúp người công yêu quái mỹ nhân trong chốc lát.”

Lời đề nghị này lập tức bị Độc Cô Lưu Vân bác bỏ, sau đó Độc Cô Lưu Vân không thèm để ý cánh tay đang đau nhức của mình mà ôm Chu Mộ Phi tiếp tục chạy đi, cho dù mệt cũng không chịu để cho Hồng Thất được hỏi.

Hơn nửa canh giờ sau, trong tổng đà Cái Bang.

Chu Mộ Phi được Phạm trưởng lão tuổi chừng năm mươi, có chòm râu bạc bắt mạch cho, sau đó ông gật gù tẩm tặc, cảm thấy kỳ lạ: “Thể chất của vị tiểu huynh đệ này quả thật khác hẳn so với người thường, y bị Ngũ Bộ Xà* cắn trúng, nếu là người bình thường, cho dù đã được hút máu độc ra ngoài và dùng thuốc giải độc rắn của bang chủ đi nữa, qua thời gian dài như vậy cũng không chống đỡ nổi mà hôn mê bất tỉnh, thể nhưng y lại vẫn có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh như vậy, có thể nói là kỳ tích.”

*Ngũ Bộ Xà: rắn độc Vipe, tương truyền bị rắn này cắn chưa đi được năm bước đã chết.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng hỏi: “Vậy trưởng lão có thể giải được độc rắn trên người Mộ Phi không?”

Phạm trưởng lão nói: “Tuy không nắm chắc được mười phần, nhưng may mà vị tiểu huynh đệ này có thể chất đặc thù, độc tính xâm nhập không sâu, ta sẽ nghiên cứu chế ra một phương thuốc, hẳn là có thể loại trừ hết độc tố còn lại.” Vừa nói vừa lấy bình sứ nhỏ ở trong lòng giao cho Độc Cô Lưu Vân: “Uống thuốc này, mỗi ngày một viên, có thể tạm thời áp chế độc tính. Ta sẽ lập tức đi nghiên cứu phương thuốc giải.”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhận thuốc rồi nói: “Làm phiền.”

Sau đó đứng dậy cùng Hồng Thất tiên Phạm trưởng lão rời đi.

Sau khi Phạm trưởng lão rời khỏi, Độc Cô Lưu Vân liền dốc bình sứ, đổ ra một viên thuốc màu đen nhỏ rồi đút cho Chu Mộ Phi ăn.

Hồng Thất thì sắp xếp chỗ ở cho Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi, nói: “Các người cứ ở nơi này trước, ta đi sắp xếp chuyện các người ủy thác cho Cái Bang làm, nếu có tin tức sẽ thông báo cho các người ngay lập tức.”

40. Chương 40

Độc Cô Lưu Vân tiễn chân Hồng Thất, rồi lại trở về giường chăm sóc cho Chu Mộ Phi.

Đại khái là bởi vì đã uống thuốc của Phạm trưởng lão cho nên hiện giờ khí sắc của Chu Mộ Phi tốt hơn lúc trước rất nhiều, chỉ là tinh thần vẫn có chút không tốt, trông có vẻ tiêu tụy.

Độc Cô Lưu Vân nhìn mà đau lòng cực độ, dịch lại góc chăn cho y rồi dịu dàng nói: “Mộ Phi, nếu mệt thì nghỉ ngơi một lát đi. Ta ở đây canh người.”

Chu Mộ Phi nhìn biểu tình ôn nhu của hắn, trong lòng ngọt ngào nói không nên lời, an tâm mà nhắm mắt lại, một lát sau đã ngủ ngon lành.

Độc Cô Lưu Vân ngồi ở bên giường, cứ ngây ngốc mà nhìn gương mặt lúc ngủ say của y, trong lòng nổi lên cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Loại cảm giác này hắn chưa bao giờ được cảm nhận qua.

Không biết vì sao, hắn phát hiện, từ lúc Điều Nhi có thể biến thành người thì chỉ cần Chu Mộ Phi yên lặng ở bên cạnh mình thôi, đáy lòng hắn liền sinh ra một loại cảm giác vừa ấm áp lại vừa yên bình. Phảng phất như chỉ cần hắn và Điều Nhi ở cùng nhau, cho dù chỉ là yên lặng ngồi nhìn y, hắn vẫn cảm thấy thỏa mãn vô cùng, giống như trên thế gian này không có ai hoặc bất cứ việc gì quan trọng hơn cả.

Thứ cảm giác xa lạ này, chẳng lẽ là tình yêu trong miệng người đời đó sao?

—Như vậy, mình yêu Điều Nhi sao?

Độc Cô Lưu Vân rất nhanh đã xác định được đồng thời cũng tiếp nhận luôn sự thật này, hoàn toàn không có chút lo lắng hoặc cảm thấy không ổn nào bởi vì bản thân yêu một nam nhân, hơn nữa lại còn là nam nhân bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành chim điều.

Làm gì có ai quy định nam nhân buộc phải yêu nữ nhân?

Trước kia, Độc Cô Lưu Vân không hiểu vì sao trên đời này lại có đoạn tụ, nhưng mà nay, khi nhìn Chu Mộ Phi, hắn bỗng cảm thấy làm đoạn tụ cũng rất tốt a.

Độc Cô Lưu Vân lẳng lặng nhìn Chu Mộ Phi đang ngủ say ở trên giường. Qua một lát sau, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi y.

Môi của Chu Mộ Phi vừa ấm áp lại mềm mại, xúc cảm tốt đến không thể tốt hơn, Độc Cô Lưu Vân rất nhanh đã bị thất thủ trong xúc cảm tốt đẹp kia, kim lòng không đậu mà vươn đầu lưỡi ra, tinh tế nhấp nháp cánh môi của Chu Mộ Phi.

Rất nhanh sau đó, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy chỉ như vậy thôi thì không đủ, vừa định cạy mở cánh môi mà xâm nhập vào bên trong khoang miệng của Chu Mộ Phi nhấp nháp, đầu lưỡi chợt đụng phải cái gì đó cứng cứng, bị chọc tới phát đau.

Độc Cô Lưu Vân nghi hoặc mở mắt ra, sau đó liền lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Điều Nhi a Điều Nhi, người biến thân lần này chọn không đúng thời cơ rồi!

Độc Cô Lưu Vân vươn tay vuốt lông vũ bóng loáng trên người Chu Mộ Phỉ, trong lòng âm thầm phun máu: Người không thể chờ ta hôn xong rồi mới biến thân sao?

Thôi thì, muốn biến thì cứ biến đi.

Nếu hần đã thích Chu Mộ Phỉ rồi, thì sẽ bắt chấp tất cả.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của đại điều, thành kính mà khẽ nói: “Mộ Phỉ, ta yêu người. Cho dù người là người hay chỉ là một con điều.”

Hai ngày sau, Phạm trưởng lão rút cuộc cũng đã chế ra được thuốc giải độc Ngũ Bộ Xà, tự mình đưa tới cửa.

Tinh thần của Chu Mộ Phỉ hiện giờ cũng khá tốt cho nên đã khôi phục lại hình người, Độc Cô Lưu Vân thì mở cửa mời Phạm trưởng lão vào trong.

Chu Mộ Phỉ uống thuốc giải của Phạm trưởng lão đưa tới xong, cảm giác khó chịu vẫn cứ nấn ná ở trong người dần dần biến mất, thân thể vốn bủn rủn vô lực cũng bắt đầu dần khôi phục lại sức lực, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tinh thần đã tốt lên rất nhiều.

Độc Cô Lưu Vân và Phạm trưởng lão thấy thế rất là vui mừng. Phạm trưởng lão lại bắt mạch cho y, xác định độc tố trong cơ thể y đã hoàn toàn được giải trừ, nhưng bởi vì đã trúng độc mấy ngày, nên thân thể vẫn còn suy yếu, phải tĩnh dưỡng thêm.

Vì thế, mấy ngày kế tiếp, Độc Cô Lưu Vân không đi đâu hết, cả ngày chỉ ở trong phòng với Chu Mộ Phỉ, y buồn thì dẫn y ra ngoài tản bộ, mệt rồi thì dìu y về phòng nghỉ ngơi. Ăn, mặc, ở, đi lại, chăm sóc đều rất cẩn thận.

Bởi vì được hần săn sóc tỉ mỉ cẩn thận, thân thể của Chu Mộ Phỉ rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường, có thể duy trì hình người suốt cả ngày, chỉ có lúc buổi tối ngủ say mới hiện ra nguyên hình. May mà Độc Cô Lưu Vân đã quen cảnh vừa mới ngủ được nửa chừng thì y lại biến thành đại điều, ngoại trừ lần đầu tiên bị giật mình tỉnh giấc ra, thì sau này lúc y biến thân, Độc Cô Lưu Vân đã có biểu tình gấp biến không sợ hãi rồi. Lúc y bắt đầu biến thân thì buông lỏng hai tay đang ôm eo của y ra, đợi y biến thân xong thì lại tiếp tục ôm cái gối lông chim thiên nhiên này ngủ tiếp.

Trong lúc chăm sóc cho Chu Mộ Phỉ, Độc Cô Lưu Vân cũng có rút bớt thời gian tìm Hồng Thất hỏi về chuyện rải tin tức, Hồng Thất nói cho hần biết, đệ tử Cái Bang đã thông qua đủ mọi cách rải tin tức nói hậu nhân của Độc Cô gia gia nhập võ lâm để tìm cừu nhân diệt tộc rồi, còn chuyện Độc Cô Lưu Vân ủy thác hần tìm người thì vẫn chưa có manh mối.

Độc Cô Lưu Vân cũng biết, muốn tìm một người như vậy phải mất một khoảng thời gian, vì thế không thúc giục Hồng Thất, chỉ dặn khi nào có tin tức thì lập tức nói cho hần biết.

Mà bản thân hần cũng có nhàn rồi đâu, sau khi Chu Mộ Phỉ khỏe lại, Độc Cô Lưu Vân lại dắt y đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ suốt cả ngày, thỉnh thoảng còn có vài nghĩa cử gặp chuyện bất bình liền rút đao tương trợ; rồi lại ngồi hết nửa ngày ở mấy trà lâu tửu quán nơi các nhân sĩ võ lâm thích tụ hội, nghe mấy người giang hồ nói chuyện võ lâm bát quái, hy vọng có thể tìm ra được chút manh mối về chuyện Độc Cô gia bị diệt.

Hần biết tìm như vậy cũng giống như là mò kim dưới đáy bể, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có kết quả gì, nhưng đây là cách duy nhất hần có thể nghĩ ra, manh mối sự phụ cung cấp cho hần thật sự quá ít.

Đáng tiếc, đã hơn nửa tháng qua, hần và Chu Mộ Phỉ cả ngày đều ngâm trong quán trà, nhưng chỉ nghe được một đồng chuyện giang hồ râu ria cũ rích. Tỷ như, chương môn phái Hành Sơn sợ vợ như cọp, tối nào cũng phải đổ nước rửa chân cho lão bà. Chương môn phái Thái Sơn thì cực kỳ háo sắc, lén lút đi kỹ viện lại bị người ta phát hiện. Thậm chí một tháng trước còn có chuyện thiếu niên kỳ quái dẫn theo một con đại điều kỳ quái hành tẩu giang hồ. Mấy tin tức hữu dụng thì lại không nghe được nữa chữ.

Hôm nay, Độc Cô Lưu Vân đang định dẫn Chu Mộ Phỉ ra ngồi quán trà tiếp tục nghe tám nhảm, bỗng có đệ tử Cái Bang truyền lời, nói bang chủ cho mời bọn họ qua bên kia có chuyện quan trọng cần báo.

Độc Cô Lưu Vân lập tức dẫn Chu Mộ Phỉ ra đại sảnh, thấy Hồng Thất đã ngồi ở trong phòng chờ bọn họ.

Độc Cô Lưu Vân vừa thấy Hồng Thất, liền hỏi: “Có tin tức ta nhờ Hồng bang chủ điều tra sao?”

Hồng Thất gật đầu, bảo đệ tử trong phòng lui ra ngoài hết, rồi mới nói: “Ta vừa nhận được bồ câu đưa thư. Có đệ tử tra ra được trên cánh tay phải của chưởng môn phái Hoa Sơn – Long Thiên Uy có một vết sẹo cho bị cào trúng để lại, hơn nữa thân phận và tuổi tác của ông ta cũng cao giống như lời của Độc Cô Lưu Vân nói.”

Nói xong liền đưa mảnh giấy trên bàn cho Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nhìn, là tư liệu về Long Thiên Uy.

Trên tư liệu có ghi Long Thiên Uy hiện 52 tuổi, cao bảy xích ba tấc, năm 25 tuổi tiếp nhận chức vụ chưởng môn phái Hoa Sơn, cho tới nay đã hơn 27 năm, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, đủ để gia nhập vào hàng ngũ mười người cao thủ có kiếm thuật cao nhất trong giang hồ.

*xích = 1/3 mét

Ngoài ra còn có thông tin, từ mười năm trước, Long Thiên Uy đã bắt đầu sửa lại kiếm pháp của phái Hoa Sơn, thêm vào rất nhiều kì chiêu dị thức mà mọi người đều chưa từng nghĩ tới, khiến kiếm pháp của phái Hoa Sơn được hoàn thiện và bổ khuyết rất lớn, được các sư huynh đệ cùng thế hệ xưng là kỳ tài đương thời.

Sự việc này khiến Độc Cô Lưu Vân phải chú ý ngay lập tức: Nếu kiếm chiêu mà Long Thiên Uy thêm vào không phải là do ông ta tự nghĩ ra, mà lấy từ trong tập kiếm phổ, sau đó lại thay hình đổi dạng thì sao?

Đương nhiên, không chỉ có mình hắn, Chu Mộ Phi cũng biết Long Thiên Uy này có hiềm nghi rất lớn.

Hai người thương lượng một phen, sau đó Độc Cô Lưu Vân cáo từ Hồng Thất, đến Hoa Sơn điều tra việc này.

Hồng Thất muốn đi cùng bọn họ, nhưng gần đây Cái Bang thường xảy ra đủ chuyện, bang chủ như hắn thật sự không thể thoát thân nổi, đành phải lưu luyến không rời tiễn yêu quái mỹ nhân và Độc Cô Lưu Vân.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi cùng cưỡi con ngựa đỏ thăm mua tại tiểu trấn lần trước, mang theo các loại lễ vật mà Hồng Thất tặng (đa phần là đồ ăn ngon) rời khỏi thành Lạc Dương, tiến đến Hoa Sơn.

Hai người chạy hết vài ngày đường, rốt cục cũng đến chân núi Hoa Sơn.

Độc Cô Lưu Vân thấy sắc trời đã muộn, liền tìm nhà dân xin ở nhờ.

Đêm đó, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đang nằm ngủ say ở trên giường, bỗng nghe thấy có tiếng cửa sổ bị đẩy ra, hắn liền cảnh giác mà mở mắt, nhìn thấy ngoài cửa chợt có bóng đen lóe qua.

Độc Cô Lưu Vân định đứng dậy, lại thấy ngân quang chợt lóe trước mắt, một cái ám khí mang theo tiếng xé gió bắn tới trước mặt.

Độc Cô Lưu Vân sợ tổn thương đến Chu Mộ Phi đã hiện nguyên hình đang ngủ say ở phía sau, vội vàng nâng tay chụp lấy ám khí, thì thấy ám khí kia là một cây phi đao, trên đó có ghim một mảnh giấy viết thư được gấp chính tề ngay ngắn.

Độc Cô Lưu Vân biết đây là phi đao truyền thư, liền mở thư ra đọc, chỉ thấy trên giấy viết: Muốn biết người nào đã gây ra thảm án diệt môn Độc Cô gia thì mau theo ta!

Độc Cô Lưu Vân nhất thời chấn động, lập tức xoay người đứng lên, đồng thời còn lay Chu Mộ Phi đang ngủ say ở bên cạnh, nhìn thấy đại điều chậm rãi mở đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ ra, mới nói khẽ với Chu Mộ Phi: “Mộ Phi, ta đi điều tra sự thật về thảm án diệt môn năm đó. Người cảnh giác một chút, coi chừng bị người ám toán.” Nói xong liền mang giày, xuống giường, cầm bảo kiếm treo trên tường xuống rồi phi thân ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Chu Mộ Phi đang ngủ đến đầu óc mơ hồ rốt cục cũng thanh tỉnh, bắt đầu nhớ lại lời Độc Cô Lưu Vân vừa mới nói, liền nhảy dựng lên: “Úc ưc

” Gì? Có tin tức ? !.....Go! (Đi thôi)

Chu Mộ Phi liền như đánh máu gà mà phần chấn lên, vẩy cánh đuổi theo.

Độc Cô Lưu Vân đuổi theo ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một bóng đen đang đứng cách đó không xa.

Thấy Độc Cô Lưu Vân đuổi theo, bóng đen lập tức dựa theo con đường nhỏ đi lên Hoa Sơn mà bay vút đi.

Độc Cô Lưu Vân vội vàng thi triển khinh công đuổi theo.

Khinh công của bóng đen kia rất cao, lại chạy trước, hơn nữa còn rất quen thuộc con đường lên núi Hoa Sơn, vì thế dù Độc Cô Lưu Vân có tăng tốc đuổi theo, cũng vẫn cách hẵn một đoạn không xa không gần.

Hai người rất nhanh đã đến giữa sườn núi, Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy ở đằng xa xa có một tòa kiến trúc đen đen, liền biết trước mặt chính là phái Hoa Sơn.

Độc Cô Lưu Vân đang nghĩ người này dẫn mình đến phải Hoa Sơn rồi cuộc là có mục đích gì, thì thấy người nọ đã dừng lại, giơng giọng mà nói: “Hung phạm sát hại cả nhà người năm đó đang ở trong phái Hoa Sơn, nếu có gan thì theo ta vào trong!”

Nói xong liền phi thân lên tường cao phía trước, nhảy vào bên trong.

Độc Cô Lưu Vân lập tức đuổi theo, cũng trèo vào trong.

41. Chương 41

Độc Cô Lưu Vân đuổi theo hắc y nhân vào trong tòa kiến trúc, quẹo qua quẹo lại đi vào một đình viện, hắc y nhân đáp xuống, nhún người một cái nhảy vào đại môn đang mở rộng ở phía trước.

Độc Cô Lưu Vân lập tức nhảy xuống khỏi nóc nhà, theo sát hắc y nhân.

Hắn còn chưa kịp đứng vững, thì đã thấy có một bóng dáng đang bỏ nhào về phía mình.

Độc Cô Lưu Vân không chút nghĩ ngợi, lập tức dề mũi chân xuống, nghiêng người qua bên cạnh khoảng ba thước, đồng thời giơ trường kiếm lên ngang trước ngực đề phòng.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của hắn chính là, bóng người kia lại ‘bùm’ một tiếng ngã ra đất, không hề nhúc nhích.

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy khó hiểu, cúi đầu nhìn xuống, thì thấy người nọ mặc một bộ thanh bào, tóc buộc ngọc quan, mặt úp xuống đất. Nhìn kỹ lại, giữa lưng người nọ có một vết thương, có vẻ là do kiếm gây ra, vẫn còn đang chảy máu ròng ròng.

Độc Cô Lưu Vân theo bản năng mà lui về sau một bước, chợt thấy trong phòng có bóng người chợt lóe, một cái bóng đen từ một nơi khác nhảy ra ngoài cửa sổ, đồng thời bên ngoài còn vang lên một tiếng hô to: “Người đầu mau tới, chương môn bị đâm rồi!”

Độc Cô Lưu Vân không khỏi cảm thấy sửng sốt, một lát sau mới tỉnh ngộ, cái bóng đen vừa mới bay ra ngoài chính là hắc y nhân đã dẫn mình tới, mà mục đích của gã chính là muốn giả họa tội danh sát hại chương môn phái Hoa Sơn lên đầu mình!

Nhưng sau khi Độc Cô Lưu Vân hiểu rõ mọi chuyện thì lại không lập tức rời đi, mà là tiến lên trước một bước, cúi người vén ống tay áo bên phải của người chết lên, cẩn thận xem xét tay phải của người nọ có vết trảo năm xưa để lại hay không.

Dù sao thì đối với hắn mà nói, chuyện quan trọng nhất phải điều tra chính là chương môn phái Hoa Sơn Long Thiên Uy rồi cuộc có phải là cừu nhân của mình không.

Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy cánh tay phải của người kia rồi, thì lại giật mình.

— Trên cánh tay phải của người chết, không hề có vết sẹo bị cào.

Sao lại có thể như vậy?

Là do Cái Bang cung cấp tin sai, hay người chết này vốn không phải là chưởng môn phái Hoa Sơn?

Nếu như là ý thứ hai, vậy vì sao hắc y nhân lừa mình tới đây lại kêu lên “chưởng môn bị đâm”?

Trong khoảng nửa khắc Độc Cô Lưu Vân lâm vào nghi hoặc, bên ngoài đã vang lên tiếng ồn ào, mười mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn đồng loạt ào vào.

Vài tên đệ tử xông lên trước nhìn thấy người chết đang nằm trên mặt đất, lại nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân đang cầm trường kiếm trong tay đứng ngay bên cạnh người chết, kinh sợ mà kêu lên: “Người là ai? Vì sao lại giết chết chưởng môn?!”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu rồi nói: “Người này không phải do ta giết, lúc tới thì ông ta đã chết rồi. Ông ta thật sự là chưởng môn phái Hoa Sơn sao?”

Mọi người dĩ nhiên là không tin hắc y nhân, ai nấy đều lộ vẻ căm phẫn mà quát to “Chưởng môn nhất định là do người này giết!” “Giết hắc, báo thù cho chưởng môn!” Sau đó rút bội kiếm ra rồi xông lên trước, bao vây Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân lặng lẽ nhìn đệ tử phái Hoa Sơn mặt mày đầy vẻ bi phẫn, trong lòng âm thầm suy tư.

Nhìn phản ứng của những người này, không nghi ngờ gì nữa, người chết hẳn là Long Thiên Uy.

Chẳng lẽ tin tức của Cái Bang sai thật sao?

Không được, nhất định phải tìm Hồng Thất để hỏi cho rõ ràng, đến tội cùng là sai ở đâu.

Lúc này, chúng đệ tử phái Hoa Sơn đã xếp thành kiếm trận theo lời hiệu triệu của đại đệ tử chưởng môn, chuẩn bị truy sát Độc Cô Lưu Vân trong kiếm trận Vu Hoa Sơn này, tức giận đến giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

Độc Cô Lưu Vân thấy đám đệ tử đã bị cừu hận xông đến không biết phải trái, cũng lưỡi mở miệng giải thích, lại càng không để kiếm trận này vào mắt, tay cầm trường kiếm, xoay người đi ra cửa.

Chúng đệ tử thấy hắc y nhân ngạo cuồng vọng không coi ai ra gì như thế, liền tức giận bừng bừng, không đợi đại sư huynh phát hiệu lệnh liền phát động kiếm trận, trong phút chốc, mười tám thanh trường kiếm lóe hàn quang tạo thành vòng kiếm chụp xuống đầu Độc Cô Lưu Vân.

Lãnh quang trong mắt Độc Cô Lưu Vân chợt lóe, sau đó trường kiếm trong tay hóa thành vô số đường ngân quang phản kích lại.

Chỉ trong chớp lát, đệ tử phái Hoa Sơn vây công Độc Cô Lưu Vân đều nhìn thấy có một đường kiếm quang đâm về phía mình, liền cuống quýt thu hồi kiếm đón đỡ.

Nhưng mà chờ bọn hắc y nhân rút kiếm về để chặn kiếm chiêu trước mắt, mới phát hiện mình chỉ quơ kiếm vào hư không, thứ mình nhìn thấy chỉ là hư ảnh mà thôi.

Trong nháy mắt bọn họ phát hiện ra, kiếm quang trước mắt lại lóe lên, mọi người chỉ nghe thấy một loạt tiếng ‘đinh đinh đang đang’, trường kiếm trong tay đã bị gãy làm hai đoạn.

Sau đó lại thêm một loạt tiếng vang ‘đinh đinh đang đang’ nữa, lần này là do đoạn kiếm bị Độc Cô Lưu Vân chặt đứt rơi xuống đất gây ra.

Trong lúc tiếng đinh đang vang lên, bóng dáng của Độc Cô Lưu Vân đã hóa thành một cái bóng màu xanh nhàn nhạt, tùy tay phát ra một cổ kiếm khí sắc bén xé mở một lỗ hổng trên kiếm trận của phái Hoa Sơn, mang kiếm chạy ra khỏi kiếm trận.

Chúng đệ tử phái Hoa Sơn cả đám cùng ngây ra như phỗng.

— Đã hơn trăm năm từ lúc phái Hoa Sơn mới vừa thành lập, chưa từng có ai có thể đột phá vòng vây của bọn họ trong vòng ba chiêu đâu a!?

Nhưng rất nhanh sau, bọn họ đã phản ứng lại, lập tức đuổi theo.

Độc Cô Lưu Vân phi thân lên nóc nhà, sau đó tìm được đường ra, thi triển khinh công chạy dọc theo mái hiên chạy ra bên ngoài.

Khinh công của hắn rất tốt, chỉ khoảng nửa khắc là đã có thể cách xa truy binh đến mười trượng, rất nhanh đã nhìn thấy tường vây của phái Hoa Sơn, đang chuẩn bị nhất cổ tác khí* leo tường thì chợt thấy một cái bóng đen lóe lên, đại điều từ trên trời giáng xuống, đậu ngay trên bức tường vây ở trước mặt.

*nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm hăng hái tinh thần (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Công lực của Độc Cô Lưu Vân nháy mắt bị gián đoạn, khiến một ngụm chân khí bị thoát ra ngoài, đành phải dừng bước đứng bên trong tường vây.

Độc Cô Lưu Vân: “Điều Nhi, sao ngươi lại tới đây?”

Chu Mộ Phi: “Úc

úc

~”

Sao vậy? Sao ngươi lại bị người ta đuổi chặt vật như vậy?

Độc Cô Lưu Vân: “Rời khỏi đây trước rồi lại nói!”

Chu Mộ Phi gật đầu, quay đầu bay ra ngoài.

Độc Cô Lưu Vân lập tức phi thân nhảy lên đầu tường, phát ống tay áo tiêu sái rời đi, chỉ là không đạp mây mà đi thôi.

Chúng đệ tử đuổi tới nhìn thấy hắn và con chim bự kỳ lạ bay đi, đương nhiên không thể cứ mất hết hi vọng như vậy, vì thế nhảy qua tường vây tiếp tục đuổi theo.

Nhưng mà bên ngoài tường vây chính là rừng cây rậm rạp, mọi người ra ngoài chỉ thấy bóng cây rậm rạp trong bóng đêm, làm sao có thể nhìn thấy nữa cái bóng của Độc Cô Lưu Vân và con chim bự kia chứ?

Chu Mộ Phi bay một hơi hết hơn mười trượng, rồi mới tìm chỗ trống trải đáp xuống.

Qua một lát liền nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân đuổi theo đằng sau.

Chu Mộ Phi thấy hắn bình yên vô sự, truy binh cũng không đuổi theo nữa, lúc này mới yên lòng, đi ra đằng sau gốc cây bắt đầu biến thân.

Một lát sau, có một cánh tay trần trụi giơ ra, đồng thời trong trời đêm vang lên giọng nói trong trẻo của Chu Mộ Phi: “Độc Cô, cho ta mượn cái áo.”

Độc Cô Lưu Vân nhìn cánh tay vươn ra kia, chợt nhớ tới cái đêm tay chân hai người quần cùng một chỗ ở trong khách điểm, tim đột nhiên nhảy lên một cái, thổ hồng đập.

Nhưng hắn biết, hiện giờ không phải là lúc nghĩ mấy loại chuyện ấy, liền hít vào một hơi thật sâu, áp chế dục niệm đang dâng lên ở trong lòng, chậm rãi tới gần, cúi xuống, sau đó tự mình khoát cho Chu Mộ Phi, tỉ mỉ buộc lại vạt áo cho y.

Chu Mộ Phi vốn chỉ muốn để Độc Cô Lưu Vân đưa áo sau đó tự mặc lấy, ai ngờ Độc Cô Lưu Vân lại giúp y mặc luôn, không khỏi luống cuống tay chân. Cúi đầu nhìn ngón tay thon dài của Độc Cô Lưu Vân đang cẩn thận thắt vạt áo cho mình, Chu Mộ Phi đột nhiên nhớ tới cái tay này ở tại đêm nào đó đã làm vài chuyện không lành mạnh, tim liền đập nhanh hơn.

Độc Cô Lưu Vân rút cuộc cũng thắt xong vạt áo, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hơi đỏ đỏ của Chu Mộ Phi và đôi mắt hai mí màu nâu nhạt của y, tim lung lay. Không kìm lòng nổi mà tiến lên, nghiêm túc hôn lên cánh môi mềm mại của Chu Mộ Phi. Cẩn thận vươn đầu lưỡi miêu tả hình dáng cánh môi của y, sau đó thử đẩy cánh môi ra, nhẹ nhàng thăm hỏi hàm răng đang khấp khểnh.

Chu Mộ Phỉ khựng lại vài giây, lại bị Độc Cô Lưu Vân lây nhiễm khiến hô hấp dần nóng lên, y chủ động há miệng mặc cho đầu lưỡi của Độc Cô Lưu Vân thâm nhập vào trong, sau đó quần quít lấy miệng lưỡi của hắn, liều chết triển miên.

Thân thể nóng như lửa của hai người dán sát vào nhau không một kẽ hở mà hôn nhau kịch liệt, tiếng chắc chắc không ngừng vang lên, trong không khí lập tức tràn lan một cỗ khí tức dâm mỹ.

Thẳng đến khi cả hai đều có chút khó thở, Độc Cô Lưu Vân mới lưu luyến kết thúc nụ hôn sâu này, sau đó thâm tình nhìn Chu Mộ Phỉ, mặt mày đỏ ửng mà vụng về tỏ tình: “Điều Nhi..... Mộ Phỉ, ta, ta thích ngươi, còn ngươi? Ngươi thích ta không?”

“Đã nói không được gọi là Điều Nhi!” Chu Mộ Phỉ phát điên, nói, “Ta đã biến thành người rồi mà!”

Sau đó mới có chút khó tin mà hỏi lại: “Ngươi xác định ngươi thực sự thích ta sao?” Độc Cô Lưu Vân thích y từ lúc nào vậy?

Sao y một chút cũng chưa từng phát hiện ra? [Cưng à, bởi vì cưng gốc quá thôi...(3)]

Độc Cô Lưu Vân nắm lấy hai tay Chu Mộ Phỉ, nói: “Phải, ta thích ngươi. Từ cái đêm lần đầu tiên ngươi biến thành người ở trong sơn động thì đã bắt đầu thích ngươi rồi....”

“Ngươi thôi đi.” Nghe thấy hắn nói vậy, Chu Mộ Phỉ liền tức không có chỗ đánh, trợn trắng mắt, bắt đầu không chút lưu tình mà đập xuống: “Chuyện tối đó không phải là ngươi không nhớ rõ sao, sau đó còn lầm tưởng ta thành người khác, quả thực là thím nhịn được nhưng chú lại không nhịn được mà, nói lệch hết cả!”

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy, không khỏi nhớ tới chuyện mình hiểu lầm sau đêm hôm đó, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác áy náy sâu sắc: “Xin lỗi Mộ Phỉ, là ta không tốt, không nhớ kỹ bộ dáng của ngươi. Nhưng ta có thể khẳng định, tối hôm đó, khi ôm ngươi, ta biết ta đã thích ngươi rồi, khi đó ta đã tự nói với mình, ta nguyện ý nửa đời sau này sẽ sống cùng với người này, một đời một kiếp toàn tâm chăm sóc cho y.... Mộ Phỉ, ngươi biết là ta không biết ăn nói, không biết biểu đạt, nhưng mà, ta thề ta đối với ngươi là thật tâm, ngươi tin ta được không?”

42. Chương 42

Chu Mộ Phỉ vừa nhìn vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Độc Cô Lưu Vân liền thấy được mối thâm tình nồng đậm và niềm chân thành không hề giữ lại cho riêng mình.

Y đương nhiên tin Độc Cô Lưu Vân, bởi vì Độc Cô Lưu Vân chưa bao giờ gạt y.

Hơn nữa y có thể khẳng định, sau này Độc Cô Lưu Vân cũng sẽ không bao giờ gạt mình.

Một lát sau, Chu Mộ Phỉ gạt đầu và nói: “Được rồi, ta tin ngươi.”

Độc Cô Lưu Vân thấy y rốt cuộc cũng tin mình, liền khẽ thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức khẩn trương lên, hỏi: “Vậy, ngươi thích ta không?”

Chu Mộ Phỉ nhìn bộ dáng lo được lo mất của hắn, trong lòng sáng khoái vô cùng: Mợ nó, rốt cuộc Độc Cô Lưu Vân ngươi cũng có ngày hôm nay a!

Vì thế y giả trò xấu xa mà cố ý trầm mặc một lúc lâu, nhìn thấy vẻ mặt càng lúc càng khẩn trương lẫn mất tự tin của Độc Cô Lưu Vân, cuối cùng đến lúc hắn có chút mất tinh thần, mới rụt rè gạt đầu gần như không thể nhận ra được.

Thấy y gạt đầu, Độc Cô Lưu Vân liền mừng như điên.

Hắn hí hửng ôm lấy Chu Mộ Phỉ, hưng hăng mà hôn lên môi y.

Chu Mộ Phỉ nhiệt liệt đáp lại, hai người lại một lần nữa miệng lưỡi quần quít, hôn đến thiên hôn địa ám.

Một lát sau, cánh môi của hai người mới tách ra.

Độc Cô Lưu Vân cố gắng kiềm chế cơn hưng phấn vui sướng mãnh liệt từ trong đáy lòng mà suy xét tình thế trước mắt, sau đó nói với Chu Mộ Phi: “Mộ Phi, ở đây không an toàn, người của phái Hoa Sơn chắc sẽ đuổi đến đây nhanh thôi, chúng ta nên xuống núi trước thì hơn.”

Chu Mộ Phi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó hai người sánh vai nhau, tay trong tay đi xuống núi.

Trong lúc xuống núi, Độc Cô Lưu Vân tỉ mỉ kể hết mọi chuyện phát sinh đêm nay cho Chu Mộ Phi nghe.

Chu Mộ Phi nghiêm túc cân nhắc một hồi, sau đó mới nhận định: “Rõ ràng hắc y nhân kia muốn giá họa cho người, mà nguyên nhân giá họa cho người rất rõ ràng, chắc chắn hẳn là người đã sát hại cả nhà người năm đó, ít nhất thì hẳn cũng có tham dự vào việc này. Cho nên khi biết người đang đi tìm cừu nhân, hẳn liền nghĩ ra kế mượn đao giết người này. Nhưng hẳn lại không ngờ võ công của người cư nhiên lại cao đến mức có thể thoát khỏi kiếm trận của phái Hoa Sơn, khiến kế hoạch sắp thành của hẳn lại thất bại. Nhưng nếu hẳn đã nghĩ ra được kế này, chứng minh hẳn và phái Hoa Sơn nhất định có quan hệ với nhau, nói không chừng hẳn là đệ tử có địa vị tương đối cao trong phái Hoa Sơn. Nếu chương môn bị giết chết, thì hẳn có thể là người được lợi rất lớn, vì thế hẳn mới nghĩ ra kế sách một hòn đá ném hai con chim. Về phần người nói trên cánh tay phải của người chết không có vết sẹo bị cào để lại, chúng ta cần phải đối chứng với Cái Bang, đồng thời có thể vụng trộm lên vào phái Hoa Sơn mà âm thầm điều tra. Tình huống hiện giờ chính là địch trong tối ta ngoài sáng, cách tốt nhất chính là chúng ta chuyển từ sáng vào tối, khiến đối thủ không thể tìm được chúng ta, đánh gãy bước tiếp theo trong kế hoạch của hẳn. Đồng thời, chúng ta cũng dễ làm việc hơn.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Người phân tích rất có lý, chừng nào chúng ta lên vào phái Hoa Sơn?”

Chu Mộ Phi nghĩ một lát, rồi nói: “Tốt nhất là ngày mai chúng ta liền lên vào phái Hoa Sơn. Chương môn của bọn họ vừa mới chết, nhất định sẽ phải xử lý tang sự, canh phòng nhất định sẽ có sơ hở. Nếu hắc y nhân đã đến chỗ tạm trú của ta rồi, thì không thể ở chỗ đó được nữa, chúng ta quay về lấy hành lý, sau đó lên Hoa Sơn tùy tiện tìm một cái sơn động trốn vào, chờ đến buổi tối thì lại lên vào phòng của chương môn, xem có thể tra được gì hay không.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu tán thành, sau đó hai người trở lại nhà dân kia, Độc Cô Lưu Vân trèo tường vào trong, lấy hành lý ra, sau đó hai người cố ý giả bộ như phải rời đi, đến một khách điểm trong trấn nhỏ cách Hoa Sơn hơn mười dặm trọ lại.

Ở khách sạn, Độc Cô Lưu Vân theo thói quen chỉ cần một gian phòng, dù sao thì Chu Mộ Phi cũng đã cùng ngủ với hẳn từ lâu rồi, không cảm thấy có gì không ổn. Sau đó hai người cùng nhau theo tiểu nhị lên lầu, vào phòng mà chương quầy đã sắp xếp cho bọn họ, Độc Cô Lưu Vân lại nhờ tiểu nhị chuẩn bị hai thùng nước ấm để tắm rửa.

Chỉ chốc lát sau, nước ấm đã được đưa lên, Độc Cô Lưu Vân cởi áo, lộ ra thân hình trần trụi khỏe đẹp săn chắc như liệt báo.

Tuy từ khi làm đại điều cho đến giờ Chu Mộ Phi đã quang minh chính đại nhìn hẳn khỏa thân không biết bao nhiêu là lần, nhưng cho tới hôm nay, khi nhìn thấy thân thể thon dài có sáu múi cơ bụng rắn chắc kia thì lập tức mất hết sức chống cự, đôi mắt nâu nhạt chợt sáng lên, ngay cả hô hấp cũng nhanh hơn bình thường.

Độc Cô Lưu Vân quay đầu nhìn Chu Mộ Phi một cái, nói: “Mộ Phi, mau tới đây tắm đi, nếu không thì nước sẽ lạnh mất.”

Chu Mộ Phi vội vàng thu hồi lại ánh mắt đang dừng ở trên người hẳn, sau đó đến trước một cái thùng gỗ khác, nhanh nhẹn cởi hết quần áo rồi nhảy vào trong thùng, sau đó cúi đầu lúng túng tắm rửa.

Vì thế y không chú ý tới, từ lúc y bắt đầu cởi quần áo, ánh mắt nóng cháy của Độc Cô Lưu Vân đã luôn luôn đặt lên người y, chưa từng di dời một giây nào.

Rất nhanh sau, hai người đã tắm rửa xong, Chu Mộ Phi bước ra khỏi thùng gỗ lấy một cái khăn lông to chà lau thân thể, lau một nửa mới phát giác ra có tầm mắt nóng rực đang chăm chăm nhìn thân thể của mình.

Chu Mộ Phỉ theo bản năng mà quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy hai ngọn lửa nhỏ trong đôi mắt đen của Độc Cô Lưu Vân.

Chu Mộ Phỉ đỏ bừng mặt, lộ vẻ mắt tự nhiên mà hỏi: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Độc Cô Lưu Vân không đáp, cố nén lại cơn dục vọng từ trong nội tâm, chậm rãi bước qua, vươn tay kéo y vào trong lòng, mơn trớn vuốt ve từng tắc một trên thân thể bóng loáng của y.

Thân thể trần trụi của cả hai dán sát vào nhau, Chu Mộ Phỉ có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của y đang phun ngay bên tai, lửa dục tiềm tàng trong cơ thể dần dần bị châm lên, nhịn không được đưa tay ôm lấy Độc Cô Lưu Vân, chủ động ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Độc Cô Lưu Vân lập tức đáp trả lại một cách kịch liệt, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy đầu lưỡi của Chu Mộ Phỉ mà hút mạnh, trong không khí nhất thời vang lên tiếng nước chập chập, cực kỳ phiến tình.

Cảm giác tuyệt vời đến nỗi tình dục trong lòng cả hai đều đã bị kích khởi triệt để, chỗ ấy cũng đã dựng lên cao cao.

Chu Mộ Phỉ nhìn đồ vật giữa hai chân Độc Cô Lưu Vân, so thước tắc thì lớn hơn mình một chút, trong lòng vừa hâm mộ lại ghen tị, nghĩ đến cái thứ này đã từng điên cuồng ra vào cơ thể mình, lại nhịn không được mà đỏ bừng mặt mày.

Độc Cô Lưu Vân si mê nhìn người yêu bởi vì động tình mà trông có vẻ cực kỳ ngon miệng ở trước mắt, hầu kết lên lên xuống xuống hai lần, rồi bất chợt xoay người bế Chu Mộ Phỉ lên giường, đôi mắt tối đen nhìn thẳng vào đôi con ngươi nâu nhạt nổi đầy hơi nước của y, khàn giọng mà nói: “Mộ Phỉ, ta muốn người, có thể chứ?”

Chu Mộ Phỉ bị đôi mắt đen sâu thẳm đến mức như có thể cuốn người vào trong đó mê hoặc mà gật gật đầu.

Độc Cô Lưu Vân vui mừng quá đỗi, vừa cúi đầu hôn ra một chuỗi dấu hôn nhỏ vun trên lồng ngực bóng loáng mịn màng của y, vừa dùng cả hai tay tách đôi chân thon dài của người dưới thân ra, tay trái nhẹ mơn trớn lên chỗ mẫn cảm bên trong đùi y, tay phải thì dùng hai ngón tay dính nước bọt mà sáp nhập vào cúc hoa nhỏ hẹp lại căng chặt kia.

Thẳng đến khi cảm nhận được có dị vật đang đẩy mở cúc hoa của mình, Chu Mộ Phỉ đang đắm chìm trong khoái cảm mới phục hồi tinh thần: Mẹ nó! Sao lại là hắn muốn ta mà không phải là ta muốn hắn a?

Mẹ nó sao hồi này lão tử lại quên phản công chứ!

Nhưng mà giờ y có hối hận thì cũng không còn kịp rồi, hai ngón tay trong cơ thể y đã bắt đầu vui vẻ đâm rút rồi, dẫn đến một cảm giác khác thường không thể nói thành lời, lại may may không khiến người ta chán ghét, Chu Mộ Phỉ muốn kháng nghị cũng không dám mở miệng, sợ bản thân vừa mở miệng liền phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ, đành phải cắn chặt cánh môi của mình.

Một lát sau, sau khi Độc Cô Lưu Vân cảm thấy khuếch trương đã đủ rồi, mới rút ngón tay đang trườn sáp ra và thay thế bằng phân thân đã cương cứng tới phát đau của mình, thông thả nhưng kiên quyết cắm vào trong.

Bởi vì hắn sáp vào quá chậm, cho nên quá trình có vẻ như rất là lâu, Chu Mộ Phỉ có thể cảm nhận được rõ ràng cái cây thô dài lại nóng rực kia đang từ từ chọc mở hậu đình của mình khiến nó bị banh ra đến cực hạn, mang theo một cảm giác đau rất sừng sẩy. Cảm giác dâm mỹ phiến tình như thế này khiến hơi thở y bất giác dồn dập lên, hai mắt cũng phấp phỏng.

Thật sự chịu không nổi loại cảm giác bị thông thả tiến vào mà, Chu Mộ Phỉ nhịn không được đành phải đỏ mặt thúc giục: “Ta, thảo! Người nhanh lên đi a!”

“Mộ Phỉ,” Độc Cô Lưu Vân nghiêm mặt sửa lại cho y: “Hiện giờ là ta đang thảo, người.” Vừa nói vừa hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất.

Chu Mộ Phỉ liền chịu không nổi, ngửa đầu phát ra một tiếng rên rỉ cao vút.

Nghe thấy tiếng rên rỉ mang theo mị ý của y, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy máu toàn thân đều dồn xuống cái đồ vật đang chôn trong cơ thể Chu Mộ Phi, khiến nó lại trưởng lớn thêm một vòng. Hắn cúi đầu, vừa liếm láp vừa cắn nhẹ lên cổ y, đồng thời hạ thân bắt đầu trùng kích mãnh liệt.

“A a a.....” Điểm mẫn cảm liên tục bị đập mạnh vào, cảm giác quá mức cường liệt khiến hai mắt Chu Mộ Phi phấp phất, nhin không được phải rên rỉ thành tiếng, phân thân cương cứng rất nhanh sau đã phải run rẩy học ra dịch thể màu trắng, cục huyết mà Độc Cô Lưu Vân đang khai phá cũng vì sung sướng mà co chặt lại.

Cứ như vậy, Độc Cô Lưu Vân cũng không nhin được khoái cảm quá lớn, sau khi đâm một cái cật lực vào sâu bên trong Chu Mộ Phi, liền vui sướng đầm đìa mà phóng thích vào bên trong y.

Sau đó hắn yên lặng nằm trên người Chu Mộ Phi, vừa cảm thụ dư vị sau khi cao triều vừa chậm rãi vuốt ve các điểm mẫn cảm trên người y. Chu Mộ Phi vừa mới bắn xong, lại bị hắn trêu chọc như vậy, nhất thời lại hưng phấn lên, hành thể vốn đã mềm xuống lại có xu thế ngẩng đầu.

Về phần Độc Cô Lưu Vân, phân thân hắn vẫn còn cắm trong cơ thể Chu Mộ Phi, tuy đã bắn nhưng vẫn chưa có dấu hiệu mềm xuống, giờ lại cảm nhận được xúc cảm sung sướng do thân thể nhũn nhụi nóng như lửa của Chu Mộ Phi mang lại, phân thân lại càng cứng rắn như thiết, liền dùng cả hai tay tóm lấy thắt lưng thon gầy của người dưới thân, lại một lần nữa hưng trí bừng bừng tiếp tục hoạt động đâm rút.

Lần thứ hai làm, thời gian có hơi lâu, đến lúc Chu Mộ Phi chịu không nổi vì bị kích thích liên tục, bắt đầu chảy nước mắt cầu xin tha thứ, Độc Cô Lưu Vân mới y do vị tấn mà tiến hành một đợt đâm rút mãnh liệt trong cơ thể y, sau đó mới tận tình phóng thích tinh hoa của nam nhân vào trong cơ thể Chu Mộ Phi.

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân qua loa rửa sạch thân thể cho cả hai, rồi mới mỹ mãn ôm Chu Mộ Phi mà ngủ.

Hai người ở trong khách điểm nghỉ ngơi gần hết một ngày một đêm, đến buổi tối ngày hôm sau, vào lúc canh ba, Độc Cô Lưu Vân mới ngồi dậy đánh thức Chu Mộ Phi, hai người thu dọn cho ngay ngắn, sau đó mở cửa sổ đi ra ngoài.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi cố ý đi hai vòng quanh trấn nhỏ, sau khi xác định không có người theo dõi, mới đi về hướng Hoa Sơn.

Đến dưới chân núi, hai người lại đổi sang đường nhỏ mà lên Hoa Sơn.

Hai người nương theo bóng đêm tiến đến gần phái Hoa Sơn, quả nhiên nhìn thấy cổng lớn của phái Hoa Sơn có treo đèn lồng trắng.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi chạy tới cửa sau hoang vu của phái Hoa Sơn, sau đó Chu Mộ Phi nói với Độc Cô Lưu Vân: “Người chờ ta một lát, ta đi xem xét địa hình bên trong phái Hoa Sơn.”

Độc Cô Lưu Vân đương nhiên không yên lòng nếu cứ để y đi một mình như vậy, liền vội vàng nói: “Ta cùng đi với người.”

Chu Mộ Phi giả đồa trầm mắt nhìn hắn, nói: “Ta tự mình đi, người tìm chỗ trốn cho tốt đi.”

Nói xong liền nhắm mắt biến thân.

Biến thân vào buổi tối rõ ràng là nhanh hơn vào lúc ban ngày, qua vài giây đã thấy một con đại điêu hùng vĩ xuất hiện ngay trước mắt Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Chu Mộ Phi dương dương tự đắc mà nói:“Úc

~ úc

~” Người yên tâm rồi chứ!

Độc Cô Lưu Vân dùng vẻ mặt mà gật đầu, sao hắn lại quên mất Diêu Nhi có thể biến trở về nguyên hình để bay lên cao quan sát tình hình cụ thể của phái Hoa Sơn chứ?

Chu Mộ Phi bay lên không trung, sau đó bay vào trong phái Hoa Sơn, tìm kiếm linh đường nơi đặt thi thể của Long Thiên Uy trước.

Giờ đã vào khuya, đại đa số đệ tử phái Hoa Sơn đã quay về nghỉ ngơi, trong linh đường chỉ còn lại hai đệ tử trẻ tuổi đang túc trực bên linh cữu.

Chu Mộ Phi đáp xuống một gốc cây đại thụ gần linh đường, nơi này quan sát rất tốt, có thể nhìn rõ tình hình bên trong linh đường, hơn nữa cách linh đường rất gần, Chu Mộ Phi có thể nghe được tiếng nói của người bên trong rất dễ dàng.

Y nghe thấy một tên đệ tử còn khá trẻ hỏi vị đệ tử bên cạnh có chút lớn tuổi hơn cũng trầm ổn hơn: “Nhị sư huynh, người nói xem, cái tên trẻ tuổi đến giết sư phụ kia có lai lịch như thế nào? Vô công quả thực cao đến mức khiến người khác rợn cả người.”

Cái vị nhị sư huynh kia lắc đầu rồi nói: “Ta cũng không biết, chưa từng nghe nói trên giang hồ xuất hiện cao thủ kiếm đạo lợi hại lại trẻ tuổi như vậy, người này quả thực giống như là từ dưới đất chui lên. Nhưng ta nghĩ người này không phải là hung phạm giết chết chưởng môn.”

“A?” Tên đệ tử trẻ kia nghe thế liền cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, nói: “Nhị sư huynh, sao lại nói ra lời ấy? Đêm qua không phải tất cả mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy người nọ cầm trường kiếm đứng ngay bên người chưởng môn sao?”

Nhị sư huynh nói: “Nhưng không có bất cứ ai chính mắt nhìn thấy hắn giết người. Ngũ sư đệ, ta hỏi người, nếu người là hung thủ giết người, vừa mới giết người xong lại bị người ta phát hiện thì sẽ làm gì?” Tên đệ tử trẻ tuổi nói: “Này còn phải nói sao? Chắc chắn là bôi mỡ lên chân mà chạy trốn rồi.”

“Vậy thì đúng rồi.” Nhị sư huynh nghiêm túc mà chậm rãi phân tích: “Đêm qua, tất cả mọi người đều nghe thấy có tiếng người kêu ‘chưởng môn bị đâm’ sau đó mới chạy đến phòng của sư phụ, khoảng thời gian này đủ để hung thủ bỏ chạy, nhưng khi chúng ta đến nơi, người trẻ tuổi kia lại vẫn đứng bên trong phòng, có phải rất không hợp lẽ thường không? Cho nên, cách giải thích duy nhất chính là hắn không phải là hung thủ giết người. Hắn có thể bởi vì nguyên nhân vào đó mà lên vào phái Hoa Sơn, vừa vận để cho hung thủ giá họa.”

Ngũ sư đệ nghe thế liền vỗ ót, bưng tỉnh đại ngộ: “A, có lý, nhị sư huynh cao kiến. Nhưng nếu hung thủ sát hại sư phụ không phải là hắn, vậy rốt cuộc là ai?”

“Theo ý ta, chắc là người hô lên ‘chưởng môn bị đâm’. Ngũ sư đệ, người có nghe ra là giọng của ai hay không?”

Ngũ sư đệ lắc đầu, nói: “Không biết. Ta đang ngủ say bỗng bị tiếng hô đó làm cho bừng tỉnh, làm sao chú ý tới việc này chứ.”

Nhị sư huynh nói: “Lúc đó ta đang trực đêm ở đại môn, có lưu ý đến giọng nói kia, nhưng lại không nghe ra là giọng của ai. Ta rất quen thuộc với tất cả giọng nói của mọi người trong phái Hoa Sơn, cho nên, cách giải thích duy nhất chính là, lúc người kia kêu lên đã cố ý sửa giọng, hồng tránh để chúng ta phát hiện ra.”

“Hóa ra là như vậy, nhị sư huynh người thật thông minh, không hổ là Tiểu Gia Cát mà toàn phái Hoa Sơn công nhận.”

Nhị sư huynh tỏ ra khiêm tốn mà lắc đầu: “Làm gì có làm gì có, ta chỉ hơi thận trọng chút mà thôi.”

“Nhưng mà,” Ngũ sư đệ khó hiểu, nói: “Nếu người đã đoán được chuyện này, vì sao không nói ra trước mặt mọi người, khiến hiện giờ toàn bộ phái Hoa Sơn đều xem cái tên kiếm khách trẻ tuổi kia như hung thủ giết chết sư phụ, này chẳng phải là để cho hung thủ chân chính được nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?”

Đối với vấn đề này, Chu Mộ Phi đang đậu trên cây cũng rất nghi hoặc, liền vươn dài cổ ra để nghe cho rõ.

Nghe thấy nhị sư huynh kia lại nói: “Ta vốn muốn nói ra, nhưng ta không dám nói trước mặt mọi người, ta sợ ta chưa kịp nói xong thì đã bị hung thủ thực sự giết người diệt khẩu rồi. Không nói lừa người, ta đã gần như đoán được hung thủ là ai rồi.”

“A? Là ai?” Ngũ sư đệ kinh ngạc nói.

Nhị sư huynh đưa miệng kề sát tai ngũ sư đệ, dùng giọng nói cực nhỏ mà nói ra một cái tên.

Ngũ sư đệ lập tức hoảng sợ mà nhảy dựng lên; “A?! Là đại sư huynh sao? Sao lại có thể chứ?!”

Giây tiếp theo, hắn đã bị một bàn tay đập thẳng vào đầu, nhị sư huynh dùng ánh mắt chỉ tiếc rên sất không thành thếp mà nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Nhỏ tiếng chút, ngươi muốn bị giết người diệt khẩu sao?”

Ngũ sư đệ lập tức đưa tay che miệng, một lúc lâu sau lại kiềm chế không nổi mà nổi tính tò mò, thấp giọng nói: “Vì sao ngươi lại cảm thấy đại sư huynh là hung thủ?”

“Ta nói như thế là có lý do. Tuy ta không dám hoàn toàn khẳng định, nhưng chắc chắn có ít nhất chín phần là hắn.” Nhị sư huynh lại phân tích lý do rõ ràng: “Động cơ giết người bình thường có hai loại. Một là trả thù, hai là vì lợi ích. Mọi người đều biết sư phụ quanh năm toạ trấn phái Hoa Sơn, rất ít khi xuống núi, vì thế không có cừu gia gì, cho nên có thể loại trừ, còn lại chính là lý do thứ hai. Nếu muốn điều tra cho rõ sư phụ là do bị người nào làm hại, đầu tiên cần phải điều tra rõ, sau khi sư phụ chết đi, thì ai là người được lợi nhất.”

Ngũ sư đệ lập tức tỏ vẻ chuyện này không cần tra, toàn bộ phái Hoa Sơn đều biết, sư phụ đã quyết định đề cử đại sư huynh làm trưởng môn đời tiếp theo, chỉ cần sư phụ chết, đại sư huynh chắc chắn sẽ thuận lý thành chương tiếp trưởng phái Hoa Sơn, vì thế không thể nghi ngờ người được lợi nhất là hắn.

“Nhưng đại sư huynh cũng quá nóng vội rồi.” Ngũ sư đệ cảm thấy khó hiểu, nói: “Dựa theo lệ thường, trưởng môn phái Hoa Sơn đến năm mươi tuổi sẽ phải từ chức, sau đó truyền ngôi cho người được đề cử làm trưởng môn đời tiếp theo, nhiều nhất thì chỉ còn năm sáu năm nữa thôi, chẳng lẽ ngay cả năm sáu năm hắn cũng không đợi kịp sao?”

“Đương nhiên là không phải nguyên nhân này,” Nhị sư huynh lại đề thấp âm lượng, khiến Chu Mộ Phi lại phải rướn cổ dài ra thêm mấy tấc: “Ta vô tình nghe thấy vài vị sư thúc nói, lúc trưởng môn còn trẻ từng có kỳ ngộ, đạt được một quyển bí tịch kiếm thuật mà người trong võ lâm đều tha thiết mơ đến, hắn dùng kiếm pháp huyền diệu để thay đổi phái Hoa Sơn, hắn là có xuất xứ từ trong bản kiếm phổ đó. Chuyện này đại sư huynh cũng biết, ta đoán trong lòng hắn nhất định là đang mơ ước có bản kiếm phổ đó, nói không chừng hiện giờ hắn đang thừa dịp phòng sư phụ không người đã vụng trộm vào kiếm bản kiếm phổ rồi.”

“Nhị sư huynh, ngươi biết kiếm phổ kia rốt cuộc là cái gì không? Cư nhiên lại lợi hại hơn kiếm pháp của phái Hoa Sơn chúng ta.”

Nhị sư huynh gật đầu: “Ngươi chắc là chưa nghe qua, nhưng hai mươi năm trước, trên giang hồ không ai là không biết bản kiếm phổ kia, tên của nó là –Độc Cô kiếm phổ.”

Chu Mộ Phi nghe thế nhất thời cả kinh, móng chim không khỏi trượt một phát, thân người lảo đảo, khiến cho nhánh cây đang đậu rung lắc một trận.

Nhị sư huynh lập tức cảnh giác ngẩng đầu nhìn về phía nơi Chu Mộ Phi ẩn thân, rút kiếm ra, lạnh giọng quát: “Ai ở nơi đó?”

Chu Mộ Phi: “Úc úc

”

Nhị sư huynh, ngũ sư đệ: “.....”

Chu Mộ Phi cúi đầu nhìn hai người đầy vẻ , vỗ cánh bay đi.

“Hóa ra chỉ là một con chim to.” Nhị sư huynh thả lỏng tâm tình mà ngồi xuống bên cạnh ngũ sư đệ, tiếp tục hưởng thụ cảm giác làm thần thám.

43. Chương 43

Âu Dương Phong vừa thấp thỏm bất an vừa đi theo sau Âu Dương Duệ đang tỏa ra áp suất thấp quanh người, thăm trộm suy đoán xem lần này đại ca sẽ phạt mình như thế nào.

Từ nhỏ, y đã được Âu Dương Duệ yêu thương cực kỳ, muốn sao sẽ không đưa trắng, vì thế mới nuôi thành tính cách kiêu căng không coi ai ra gì.

Tuy Âu Dương Duệ rất thương y, nhưng lúc cần nghiêm khắc thì cũng cực kỳ nghiêm khắc.

Nếu y bị phát hiện lười biếng không chịu luyện công, liền sẽ bị tăng thời gian luyện công lên gấp đôi. Bình thường y càn quấy thế nào thì Âu Dương Duệ cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nếu bất cẩn làm trái sơn quy của Bạch Đà Sơn, hoặc làm trái với quy định do Âu Dương Duệ đặt ra cho y, thì dù có giả ngao tới cỡ nào, Âu Dương Duệ vẫn có thể khiến y lột hết cả một tầng da.

Lần này, bởi vì y không muốn cứ phải ngồi ngốc trong Bạch Đà Sơn hoang vu nữa, muốn nhìn xem Trung Nguyên phen hoa như thế nào, nên mới dắt theo hơn trăm con rắn độc tự tay mình nuôi mà chạy đến Trung Nguyên, lại quây cho vô lâm Trung Nguyên long trời lở đất, còn bỏ sức triệu tập tới mấy vạn rắn độc tìm Độc Cô Lưu Vân báo thù, kỳ thực đã phạm phải một quy định quan trọng nhất – Âu Dương Duệ từng ra nghiêm lệnh cấm y rời khỏi phạm vi thể lực của Bạch Đà Sơn.

Vì thế, cho dù lúc Âu Dương Phong trộm trốn nhà đi chơi đã nghĩ tới hậu quả, nhưng giờ bị đại ca tự thân xuất mã bắt quả tang, y vẫn nhịn không được mà sợ hãi đến run bắn cả người.

Vì thế mà y không có chú ý tới, kỳ thật Âu Dương Duệ đang đi ở phía trước cũng đang đầy một bụng tâm sự.

Trước khi tìm thấy Âu Dương Phong, dựa theo lời của mật thám Bạch Đà Sơn, gã đã biết hầu hết mọi chuyện sau khi Âu Dương Phong đến Trung Nguyên – bao gồm cả việc chuốc thuốc muốn cưỡng gian Độc Cô Lưu Vân nhưng không thành – Đây mới là chuyện khiến gã giận nhất.

Từ khi Âu Dương Phong được mười ba tuổi, thì trong lòng gã đã nảy sinh ra một loại cảm tình khác thường đối với đệ đệ khả ái trắng trẻo nõn nà xinh đẹp nhưng lại kiêu căng tùy hứng ngao độc này.

Ngay tại lúc đó, Âu Dương Duệ đã cho rằng Âu Dương Phong là thuộc về gã, chờ đệ đệ ngày ngo trưởng thành rồi thì sẽ ra tay ngắt trái.

Ai ngờ, gã chưa kịp ra tay, thì đệ đệ kiêu căng hư hỏng của gã đã trốn nhà chạy đến Trung Nguyên rồi — tự mình trốn đi còn chưa tính, thế nhưng y lại còn dám mơ ước cúc hoa của nam nhân khác, Âu Dương Duệ quả thực đã bị y làm cho tức chết rồi! [Cưng ơi, cưng không cảm thấy may mắn vì thứ y mơ ước không phải là đũa chột của nam nhân khác chứ?]

Vì thế, Âu Dương Duệ suýt nữa đã tức đến bể phổi ra quyết định, chuyện thứ hai sau khi quay về nhà chính là ăn sạch sẽ vị đệ đệ không nghe lời này ngay lập tức — đừng hỏi ta vì sao lại là chuyện thứ hai, chuyện thứ nhất đương nhiên là phải trừng phạt y rồi, để y phải chịu hậu quả vì sai lầm của mình!

Âu Dương Duệ dẫn Âu Dương Phong đến đoàn xe dừng ở ngoài bìa rừng, nhét Âu Dương Phong vào trong xe ngựa xong, rồi cũng tự mình ngồi xuống.

Âu Dương Phong vẫn cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt âm trầm của đại ca, cố gắng cuộn người thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Âu Dương Duệ nhìn bộ dáng sợ hãi của y, trong lòng bắt đầu cười lạnh: Giờ mới biết sợ sao, muộn rồi!

Đoàn xe rất nhanh đã đến biệt viện gần nhất của Âu Dương Duệ.

Xe ngựa vừa dừng lại, gã liền xách áo Âu Dương Phong lôi vào phòng, hạ lệnh nếu không có chuyện quan trọng, thủ hạ không được phép tiến vào quấy rầy.

Âu Dương Phong cảm thấy lửa giận của đại ca thoát nhìn lớn hơn xưa rất rất nhiều, quanh thân đều tản mát ra khí lạnh như băng cộng thêm uy áp đáng sợ, để Âu Dương Phong đến mức phải cảm như hén, một chữ cũng không dám thanh minh.

Vì thế đương nhiên, lúc Âu Dương Duệ chỉ vào cái ghế gỗ dài ra lệnh y nằm sắp xuống, Âu Dương Phong liền ngoan ngoãn nghe theo, không dám trì hoãn một chút nào.

Sau đó, Âu Dương Phong không biết từ nơi nào tìm được một cây gậy thật dài, lạnh lùng nói với Âu Dương Phong đang nằm sắp trên ghế: “Cởi quần ra, ngay lập tức!”

Âu Dương Phong run lên, không thể tin nổi mà nhìn Âu Dương Duệ, thấy vẻ mặt của gã không giống như là đang nói đùa, liền tỏ ra đáng thương hề hề mà nói: “Đại ca, chắc không cần đâu...” Dù sao thì mình cũng đã lớn như vậy rồi, bị đại ca đánh mông đã dọa người lắm rồi, nếu còn phải cởi quần nữa, vậy mặt mũi y còn để chỗ nào đây.

Âu Dương Duệ lạnh lùng mà nghiêm nghị nhìn y, âm trầm trầm nói: “Người muốn ta phải nói lần thứ hai sao?”

Âu Dương Phong nhất thời run rẩy một trận, vội vàng cởi đai lưng rồi kéo quần xuống.

Âu Dương Duệ theo bản năng lia mắt nhìn hai cái đùi trắng nõn thon dài, sau đó dùng cây roi chỉ vào tiết khố của y, nói: “Cái này cũng cởi!”

“A?” Âu Dương Phong có chút do dự, nhưng nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của đại ca, cuối cùng vẫn thành thật cởi tiết khố xuống.

Cái mông tròn trĩnh trắng như tuyết lập tức bại lộ ngay trong tầm mắt Âu Dương Duệ.

Hai tròng mắt đen thâm thúy của Âu Dương Duệ lập tức tối sầm lại, hít thở có chút dồn dập, nhưng bản thân gã là sơn chủ nhất đại cao thủ của Bạch Đà Sơn, vốn có năng lực tự chủ cực tốt, liền hít vào một hơi thật sâu để áp chế cổ lửa dục đang bốc cháy trong cơ thể xuống, sau đó quất một roi lên cái mông tròn tròn trắng trắng của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong bị đau đến mức phải kêu “Ngao” lên thảm thiết, đôi mắt hoa đào lập tức ươn sũng.

Mà trên cánh mông bên trái của y đã xuất hiện một vết hồng hồng.

Âu Dương Duệ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Âu Dương Phong, lửa giận trong lòng đã tiêu tan, nhưng vẫn xuống tay không chút lưu tình, lại quất thêm một roi nữa lên cánh mông bên phải của y.

Cánh mông bên phải của Âu Dương Phong lập tức run lên, sau đó xuất hiện một vết sưng đỏ y chang như cánh mông bên trái.

Cùng lúc đó, Âu Dương Phong lại phát ra một tiếng kêu thảm.

Đương nhiên y có thể cố cắn răng chịu đựng không kêu thành tiếng. Nhưng dựa theo kinh nghiệm bị phạt của Âu Dương Phong, chỉ cần mình há to mồm kêu thảm thiết, thì đại ca nhất định sẽ đau lòng, đau lòng rồi thì tức giận gì cũng tiêu tán hết, sau đó y có thể bớt chịu tội rồi.

Nhưng mà lần này Âu Dương Duệ lại không bị y làm cho mềm lòng, cây roi trong tay vẫn cứ không nhanh không chậm mà quất thẳng xuống mông, mỗi lần quất đều ra sức như nhau, không nặng hơn cũng không nhẹ hơn chút nào, quất tới độ Âu Dương Phong phải nước mắt lưng tròng kêu đau liên tục.

Thẳng đến khi hai cánh mông của Âu Dương Phong phủ đầy vết hồng, Âu Dương Duệ mới dừng tay, mặt không chút thay đổi mà hỏi: “Tiểu Phong, người biết mình sai ở đâu chưa?”

Âu Dương Phong sớm đã đau đến chết đi sống lại, trong lòng thầm nghĩ mau mau chấm dứt sự trừng phạt vừa thống khổ vừa xấu hổ này đi cho rồi, liền liên tục gật đầu, nghẹn ngào mà nói: “Biết, ta không nên làm trái quy củ của đại ca, tự tiện xuống núi đến Trung Nguyên, lại càng không nên làm trái với sơn quy của Bạch Đà Sơn, tự mình dùng bí thuật triệu tập sai xử độc xà.”

Âu Dương Duệ nghiêm mặt quất một cái lên mông y, nói: “Còn gì nữa?”

Âu Dương Phong đau đến run rẩy cả người, liều mạng suy nghĩ xem mình còn làm sai cái gì nữa: “Còn có, còn có.... Ta không nên tùy tiện khiêu chiến với cao thủ võ lâm nổi tiếng....”

“Ba’, mông của Âu Dương Phong lại bị quất thêm một cái, đồng thời giọng nói không mang theo chút cảm tình của Âu Dương Duệ vang lên ngay bên cạnh lỗ tai y: “Còn gì nữa?”

“.....” Còn gì nữa?

Âu Dương Phong liều mạng nghĩ, nhưng thật sự là nghĩ không ra bản thân còn làm gì khiến cho đại ca nổi giận nữa, đành phải lắc đầu, sau đó quay đầu dùng cặp mắt hoa đào phiếm lệ nhìn Âu Dương Duệ, nói: “Ta thật sự là nghĩ không ra, xin đại ca nêu rõ, ta cam đoan sau này không dám tái phạm nữa.”

Âu Dương Duệ nhìn đôi mắt hoa đào sũng nước khoe mắt phiếm hồng của y, cảm thấy lửa dục đang cuồng chế ở trong lòng lại bốc lên, liền vươn hai tay ra, ái muội mà xoa nắn cái mông đỏ ửng của Âu Dương Phong, chậm rãi nói: “Nếu ta nói cho người biết, sợ người không nhớ được. Ta cảm thấy, phải dùng cách nào đó khiến người nhớ kỹ, để nói cho người.”

Cái mông bị chà đạp của Âu Dương Duệ được Âu Dương Duệ dùng lực không nặng cũng không nhẹ xoa bóp, trong cơn đau đớn lại có chút thoải mái nói không nên lời, đồng thời trong lòng còn ẩn ẩn cảm thấy hành động này của đại ca hình như có chút hơi quá, nhưng xét đến uy tín của Âu Dương Duệ thường ngày tạo ra, y cũng không nghĩ nhiều, chỉ lo liều mạng gật đầu, nói: “Nhớ kỹ mà nhớ kỹ mà, đại ca người mau nói cho ta biết đi, ta cam đoan không dám tái phạm nữa.”

Nói xong, y liền cảm thấy phía sau hình như có tiếng tát tát tác tác, vừa định quay đầu nhìn, chợt nghe Âu Dương Duệ lạnh lùng nói: “Không được quay lại!”

Âu Dương Phong sợ tới mức vội vàng nhìn thẳng, không dám quay đầu ra đằng sau nhìn một cái.

Âu Dương Duệ ung dung cởi bỏ đai lưng, lấy tính khí đã sớm cứng đến phát đau ra, sau đó từ trong lòng lấy ra một lọ kim sang được, mở nắp đổ ra một đồng thuốc mỡ tĩ mĩ bôi lên vật cương cứng của mình, cuối cùng dùng tay đỡ lấy cây hàng khủng kia đặt lên cục hoa giữa hai cánh mông của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong cảm giác ở phía sau đó cái gì đó vừa cứng vừa nóng hằm hạp đỉnh ngay chỗ tư mật của mình, trong lòng vừa thẹn vừa vội, muốn quay đầu nhìn, nhưng lại sợ mệnh lệnh của đại ca, chỉ đành run giọng nói: “Đại ca, cái gì đang đỉnh ở phía sau ta vậy?”

Đáp lại y, là một cổ đau đớn như bị xé rách.

Âu Dương Phong đau đến mức trước mắt tối đen, nhìn không được phải kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng cơn đau nhức vẫn không ngừng lại, mà còn nhanh chóng lan tràn, như muốn chém y thành hai nửa.

Âu Dương Phong rút cuộc bất chấp tất cả, vội vàng quay đầu lại nhìn, khoe mắt vừa vặn nhìn thấy thân thể của Âu Dương Duệ đang kề sát cái mông của mình.

Y lập tức đoán ra được cái thứ vừa mới xâm nhập hậu đình của mình khiến mình suýt nữa đau đến ngất xỉu là cái gì, không khỏi tái mặt, run giọng nói: “Đại, đại ca, người...”

Âu Dương Duệ đậm thẳng một phát, vừa hưởng thụ khoái cảm tiêu hồn và cảm giác loạn luân vì phân thân đang được chôn trong dũng đạo chật chội của đệ đệ ruột, vừa nhìn gương mặt tái mét của Âu Dương Phong mà nói: “Đây chính là chuyện thứ hai mà ta muốn nói cho người biết. Tiểu Phong, người là của ta, hoàn toàn là của ta, chỉ thuộc về một mình ta. Cho nên, người không có quyền tư tưởng tới bất luận người nào khác, hiểu chưa?”

Âu Dương Phong kinh ngạc nhìn gã, đầy vẻ khó tin.

Âu Dương Duệ nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc hiêm có trên mặt y, cảm thấy y thật ngốc manh khả ái, cổ lửa giận trong lòng cũng đã tiêu tán hơn phân nửa. Gã vừa dùng lực mạnh mà đâm ngoáy hậu đình của Âu Dương Phong, vừa đưa tay vuốt lấy phân thân đang mềm rũ giữa hai chân của y.

Âu Dương Phong bị gã đâm rất đau, nhưng trong đau đớn hình như lại có một cổ khoái cảm kỳ lạ nói không nên lời. Đồng thời, thứ mẫn cảm phía trước lại được ngón tay linh hoạt an ủi không ngừng, chăm sóc đến cực kỳ thoải mái. Rất nhanh sau, Âu Dương Phong đã cương lên cứng ngắc, đồng thời còn ngẩng đầu phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Âu Dương Duệ bị tiếng rên rỉ của y kích thích, nhiệt huyết trong cơ thể càng sôi trào, tốc độ đâm rút lần tốc độ vuốt ông càng lúc càng tăng nhanh.

Âu Dương Phong bị gã đâm đến mức cả người tê dại chưa xốt mảnh liệt, cái thứ phía trước được an ủi lại càng khiến y sướng như điên, hoàn toàn chìm ngập trong khoái cảm.

“Nhanh, nhanh..... Sắp bắn ra rồi...” Âu Dương Phong giống như đang bay trên mây, chuẩn bị nghênh đón đợt cao trào sắp tới, nhưng động tác của người phía sau đột nhiên dừng lại, một ngón tay chặn lại cái lỗ phía trước của y.

Âu Dương Phong bắt mắt mở mắt xoay qua nhìn, vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Duệ đang tháo dây buộc tóc của mình ra.

Âu Dương Phong:“?”

Trong lúc Âu Dương Phong đang lộ vẻ mặt nghi hoặc, Âu Dương Duệ thông thả dùng dây cột tóc trói chặt phân thân sắp sửa bắn tinh của Âu Dương Phong lại.

Âu Dương Phong khó chịu muốn chết, vẻ mặt như sắp khóc tới nơi, nhưng Âu Dương Duệ lại bất vi sở động, vừa tiếp tục cử động thất lưng hung hăng đập mạnh vào cúc hoa, vừa nói: “Đây mới là sự trừng phạt dành cho ngươi. Tiểu Phong, giờ ngươi đã hiểu chưa, tất cả của ngươi đều thuộc về ta.”

Âu Dương Duệ phần chấn sục sôi, dùng hết sức lực mà thao động đệ đệ ngon miệng của mình, ước chừng đã thao hơn nửa canh giờ rồi nhưng vẫn không có ý muốn bắn tinh.

Âu Dương Phong cảm thấy lỗ nhỏ của mình đã bị gã thao đến cực kỳ sung sướng, nhưng phía trước lại bị trói không thể phát tiết ra thống khổ cực kỳ. Y không chịu nổi khoái cảm như thế này đành phải đóng đưa đầu, chảy nước mắt cầu xin tha thứ, cầu xin Âu Dương Duệ cởi bỏ dây trói phía trước cho y, Âu Dương Duệ lại bất vi sở động, mặc cho y khóc đến khàn cả giọng.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Âu Dương Phong cũng đã khóc đến mức toàn thân nhũn hết cả ra, Âu Dương Duệ mới phát thiện tâm cởi dây cột phía trước cho y, sau đó lại xoa nắn trấn an hành thể đã căng đến mức sung huyết tím bầm, cùng nhau phát tiết.

Âu Dương Phong không còn chút sức lực mà ghé nằm trên ghế, cả người vô lực, ánh mắt tan rã, quả thực là sắp sửa hôn mê tới nơi.

Nhưng y lại không bất tỉnh thật sự, bởi vì hung khí vẫn còn chôn ở phía sau y lại cứng lên như thiết, hơn nữa đã bắt đầu đợt đâm rút tiếp theo...

Âu Dương Phong bị đát ngựa đầu yên lạng rơi lệ, nội tâm thì kêu rên: “Thần a để ta chết đi!”

.....

Mười năm sau.

Âu Dương Phong nhận được tin, giáo chủ Toàn Chân giáo Vương Trùng Dương khởi xướng Hoa Sơn luận kiếm, người thắng sẽ có được Cửu Âm Chân Kinh làm chiến lợi phẩm.

Vì thế Âu Dương Phong lập tức phấn chấn tinh thần, đã tâm bưng bưng muốn tham gia.

Kết quả lại bị Âu Dương Duệ nhẹ nhàng phiêu ra một câu: “Tiểu Phong, ngươi từng thấy qua dựng phu* nào có cái bụng lớn như vậy rồi mà còn dám đi tranh chức cao thủ tuyệt đỉnh vô lâm sao?”

*dựng phu: đàn ông có bầu

Âu Dương Phong:“.....”

“Nhưng mà, ta muốn có Cửu Âm Chân Kinh...” Qua một lúc lâu sau, Âu Dương Phong bưng cái bụng hơi lộ ra, ngóng trông nhìn Âu Dương Duệ mà nói.

“Này dễ thôi, để ta tham gia.” Âu Dương Duệ chịu không nổi ánh mắt tội nghiệp chờ mong của y, liền nói.

“Nhưng mà, ta còn muốn nổi danh thiên hạ...”

“Như vậy cũng được,” Âu Dương Duệ nói: “Ta sẽ dịch dung thành bộ dáng của ngươi rồi đi.”

Âu Dương Phong tự hỏi nửa ngày, suy xét đến tình trạng hiện giờ của mình quả là không thích hợp luận võ với người khác, đành phải bất đắc dĩ mà gật đầu.

“Nhưng mà,” Âu Dương Duệ nói: “Ta không vô duyên vô cớ giúp người giành Cửu Âm Chân Kinh như vậy được, ta cần phúc lợi làm phần thưởng nha, hơn nữa còn phải trả trước.”

Âu Dương Duệ nhìn ánh mắt nóng rực của gã, trong lòng nhin không được phải quát lên: Âu Dương Duệ người đồ cầm thú, ngay cả dựng phu mà người cũng không tha!

Bất quá, bởi vì rất muốn có Cửu Âm Chân Kinh, cho nên y đành phải gật đầu đồng ý.

Vì thế, mấy ngày sau, Âu Dương Duệ dịch dung thành bộ dạng của Âu Dương Phong, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xuất phát đến Hoa Sơn.

Đương nhiên, gã còn cố ý dẫn theo Âu Dương Phong đã được dịch dung thành nữ nhân, để tiện cho gã tùy thời tùy chỗ hưởng phúc lợi.

Một tháng sau.

Hoa Sơn luận kiếm chấm dứt, Âu Dương Duệ ủ rũ xuống núi Hoa Sơn.

Âu Dương Phong chờ ở dưới chân núi nhìn thấy vẻ mặt của gã liền biết kết quả: “Không cướp được?”

Âu Dương Duệ xấu hổ lại buồn bực: “Tiểu tử Vương Trùng Dương kia dám đấu nội lực với ta, sau đó lại thành đầu nhận nài.... Ai, sớm biết vậy mấy hôm trước ta đã tiết chế bớt rồi...”

Âu Dương Phong:“.....”

(Cảnh báo 2: sau đây tác giả sẽ chuyển viết theo hướng giống với nguyên tác kim dung, ai muốn bị sét đánh ngoài khét trong mềm thì nhào vô.)

Một tháng sau, Âu Dương Duệ bởi vì bị bại dưới tay Vương Trùng Dương, không cướp được Cửu Âm Chân Kinh, buồn bực mà chết.

Mấy tháng sau nữa, Âu Dương Phong sinh con, đặt tên là Âu Dương Khắc.

Âu Dương Duệ chết đi, Âu Dương Phong vì đau xót quá độ mà tính cách đại biến, luyện công cũng chăm chỉ hơn gấp mấy lần, cuối cùng biến thành nhất đại tuyệt thế cao thủ.

Mà Cửu Âm Chân Kinh, cũng trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng y.

44. Chương 44

Chu Mộ Phi bay ra ngoài hội họp với Độc Cô Lưu Vân, sau đó lại biến thành người, từ trong tay Độc Cô Lưu Vân nhận lấy quần áo mà mình lưu lại lúc này.

Độc Cô Lưu Vân hỏi: “Mộ Phi, điều tra được gì rồi?”

Chu Mộ Phi liền nói lại cuộc đối thoại của hai người đang túc trực bên linh cữu của Long Thiên Uy cho Độc Cô Lưu Vân biết, sau đó nói: “Ta cảm thấy phần phân tích của ‘nhị sư huynh’ kia không phải là không có lý, chúng ta có thể đến phòng của Long Thiên Uy nhìn xem có manh mối hay không.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Được. Ta đã đến chỗ đó một lần rồi, giờ ta dẫn người đi.”

Vì thế hai người cùng nhau thi triển kinh công lướt trên bức tường vây cao cao của phái Hoa Sơn, tìm cái đình viện mà tên hắc y nhân đã dẫn Độc Cô Lưu Vân đến lần đầu tiên kia.

Hai người đứng trên nóc nhà đối diện với cái sân, thấy trong phòng Long Thiên Uy mơ hồ lộ ra ánh sáng, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Hai người liếc nhau, Độc Cô Lưu Vân thấp giọng nói: “Sự tình có chút kỳ quái, chúng ta yên lặng nhìn xem thử.”

Chu Mộ Phi gạt đầu, hai người cùng nhau nhảy trên nóc phòng Long Thiên Uy, sau đó nằm sấp xuống, Độc Cô Lưu Vân bảo Chu Mộ Phi ở một bên chờ, còn mình móc hai chân vào mái hiên, treo người ngược ra đằng sau, thân thể theo mái hiên trượt xuống để đầu đối diện ngay cửa sổ.

Sau đó hần lấy ngón tay có dính nước miếng chọc thủng giấy dán cửa sổ, nhìn qua cái lỗ vừa mới chọc thủng.

Vừa liếc mắt nhìn một cái, Độc Cô Lưu Vân không khỏi thất kinh trong lòng.

–Trong phòng có hai người, một thanh niên một trung niên, người trung niên đang ngồi trên ghế ngay đằng sau bàn, còn người thanh niên lại quỳ trên mặt đất, mặt vàng như đất, lạnh run cả người.

Nhưng khiến Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc chính là, người đàn ông trung niên đang ngồi kia, rõ ràng là Long Thiên Uy đã chết đêm đó, ít ra thì bộ dạng của ông ta và Long Thiên Uy giống y như đúc.

Người đàn ông trung niên kia lộ vẻ khí định thần nhàn nhìn đại đồ đệ đang run rẩy trên đất, như cười như không mà nói: “Trình Vân, nửa đêm chạy tới phòng sư phụ là muốn tìm cái gì?”

“Sư, sư phụ, đệ, đệ tử không biết lão nhân gia ngài vẫn còn sống. Nếu không, có cho ta mượn một lát gan, ta, ta cũng không dám tự tiện xông vào phòng của lão nhân gia ngài..... Đệ tử sai rồi, xin sư phụ tha, tha thứ cho đệ tử lần này.....” Vừa nói vừa dập đầu không ngừng.

Người đàn ông trung niên không thèm động lấy một cái, chỉ thản nhiên hỏi: “Người đang giấu cái gì trong lòng đó? Đưa ra đây.”

“Dạ, sư phụ....” Trình Vân nhét tay vào trong lòng, sau đó bỗng vụt tay ra, một nắm độc châm phiếm lam quang* bắn ra khỏi tay gã, nhắm thẳng vào mặt người đàn ông trung niên ở đối diện.

*độc châm phiếm lam quang: cây kim châm có bôi thuốc độc khi đưa ra trước ánh sáng thì lóe ra màu xanh

Người đàn ông trung niên kia hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo lên, một đám châm độc lập tức bị cuốn vào tay áo của ông.

Trình Vân không ngờ dùng ám khí đánh lên ở khoảng cách gần như vậy cư nhiên còn có thể thất bại, nhất thời sắc mặt đại biến, nhảy dựng lên rồi xoay người muốn chạy trốn, nhưng tay phải của người đàn ông kia lại nhẹ nhàng vung lên, độc châm bị vây trong ống tay áo lập tức bay ngược trở lại, bắn chủ cũ của chúng nó thành con nhím.

Độc tính của độc châm rất mạnh, Trình Vân vừa bị châm trúng liền kêu thảm một tiếng rồi té xuống đất, hai tay bụm mặt, run rẩy hai cái rồi không động đậy gì nữa.

Người đàn ông chậm rãi bước đến trước mặt Trình Vân, khom người lấy một quyển sách có bìa cũ kỹ từ trong lòng hần ra, hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ bằng tài trí bình thường của ngươi lại dám mơ ước kiểm phổ trong tay vi sư sao, thật buồn cười!”

Sau đó ông cẩn thận nhét quyển sách vào trong lòng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Độc Cô Lưu Vân đã nhìn thấy bốn chữ “Độc Cô Kiếm Phổ” mạnh mẽ hữu lực trên bìa sách.

Độc Cô Lưu Vân không khỏi chấn động, xem ra người này quả thật có liên quan đến huyết án diệt môn Độc Cô gia năm đó!

Có lẽ ông ta chính là Long Thiên Uy chủ môn phái Hoa Sơn, còn người chết mà chúng đệ tử phái Hoa Sơn và mình đã thấy đêm đó, có lẽ là do ông tay tự tay dịch dung cho người khác thành bộ dáng của ông, tạo thành cảnh tượng Long Thiên Uy bị giết, hòng tự giấu mình, chỉ tiếc ông ta đã sơ suất, trên cánh tay phải của người kia không có vết sẹo do bị trảo để lại.

Có lẽ, ông tay tưởng hần không biết manh mối này, cho nên mới phạm phải sai lầm như vậy.

Trong lúc Độc Cô Lưu Vân hiểu rõ mọi chuyện, Long Thiên Uy đã dùng khăn che mặt lại, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Độc Cô Lưu Vân thấy ông ta phi thân lên nóc nhà đối diện, lập tức cong người leo lên mái nhà, thấp giọng nói với Chu Mộ Phi: “Đuổi theo!”

Chu Mộ Phi hiểu ý, liền biến thân nhanh như chớp, hóa thành đại điêu đuổi theo phương hướng Long Thiên Uy vừa biến mất.

Trước khi y biến thân, Độc Cô Lưu Vân đã dùng khinh công đuổi theo rồi.

Long Thiên Uy vẫn chưa phát hiện ra có người đang âm thầm đuổi theo, vì thế không dùng hết toàn lực, cho nên sau khi chạy hết mấy trăm trượng, một người một điều theo sau đã đuổi kịp ông.

Long Thiên Uy nghe thấy hình như có tiếng tay áo dạt hành phát động, liền cuống quýt xoay người lại, vừa lúc đối mặt với Độc Cô Lưu Vân đang chạy theo đằng sau.

Long Thiên Uy ngẩn ra, trong mắt hơi lóe lên tia kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại, hỏi: “Vị thiếu hiệp này là ai? Trông có vẻ là bằng hữu không giống như là muốn hại người?”

Độc Cô Lưu Vân lạnh lùng đánh giá ông ta, một lát sau lại hỏi: “Long Thiên Uy, người có liên quan đến sự kiện sát hại toàn gia Độc Cô năm đó hay không?”

Long Thiên Uy mờ mịt mà lắc đầu, nói: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Long Thiên Uy, người không cần phải giả bộ nữa.” Độc Cô Lưu Vân lạnh lùng nói: “Ta đã nhìn thấy [Độc Cô kiếm phổ] của gia tổ ta truyền lại trong tay người, người còn muốn chối cãi sao? Nếu ta đoán không sai, hắc y nhân dẫn ta đến phái Hoa Sơn đêm đó chính là người, đúng không?”

Long Thiên Uy nghe thế mới biết toàn bộ mọi chuyện lúc này Độc Cô Lưu Vân đã nhìn thấy hết, nhưng sao ông lại có thể dễ dàng thừa nhận mọi chuyện, khiến anh danh cả đời bị hao tổn như vậy, liền lắc đầu, nói: “Chỉ là một quyển kiếm phổ thì có thể chứng minh được gì? Ta vốn không làm ra chuyện mà người nói, kiếm phổ này là do năm đó ta nhặt được trong lúc vô ý.”

“Long Thiên Uy, người dám làm không dám nhận sao?!” Độc Cô Lưu Vân thấy ông tay còn muốn chống chế, nhin không nổi phải dựng thẳng mày kiếm, phần nộ mà quát: “Nếu người đã thề thốt phủ nhận, vậy người có dám vén ống tay áo lên để ta nhìn cánh tay phải của người không?! Nếu trên cánh tay của người không có vết trảo năm xưa để lại, vậy ta đã oan uổng cho người, ta có thể xin lỗi người ở trước mặt mọi người!”

Long Thiên Uy nghe vậy nhất thời đại kinh thất sắc, thất thanh mà nói: “Ai nói cho người biết? Làm sao có người lại biết! Người liên quan chuyện năm đó, rõ ràng, rõ ràng đều....”

“Rõ ràng đều đã bị người diệt khẩu rồi đúng không?” Độc Cô Lưu Vân lạnh lùng nói: “Cái này gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát! Ông trời đã định trước chuyện xấu người làm năm đó sẽ bị bại lộ ngay hôm nay! Hôm nay ta sẽ báo thù cho thân nhân Độc Cô gia chúng ta!”

Nói xong, Độc Cô Lưu Vân rút trường kiếm bên eo ra, nói: “Long Thiên Uy, chịu chết đi!”

Tuy hẳn không có bất kỳ ấn tượng nào về cha mẹ người thân của mình, nhưng dù sao cũng là huyết thống thân nhất, máu mủ tình thâm, trong đáy lòng của hắn vẫn có nỗi oán hận với kẻ đã hại mình trở thành cô nhi.

Long Thiên Uy thấy mọi chuyện đã bại lộ, cũng không tiếp tục chối cãi nữa, hào phóng thừa nhận: “Ta vì muốn cướp Độc Cô kiếm phổ nên phải giết vài người thì sao chứ?! Nhất tướng công thành vạn cốt khô*, đại trượng phu muốn làm chuyện lớn thì không được câu nệ tiểu tiết. Những người đó cố gắng ra tài cán giúp ta xưng bá võ lâm đó là phúc phận của bọn họ! Tiểu tử, nếu chán sống thì cứ việc tìm ta báo thù, ta không ngại đưa người xuống Hoàng Tuyền đoàn tụ với thân nhân của người đâu!” Nói xong liền rút trường kiếm, bày ra thức mở đầu.

*Đây là câu cuối trong bài thơ thất ngôn Kỉ Hại tuế nhị thủ của Tào Tùng đời Đường, có nghĩa là muốn chiếm được một thành trì, thì tướng quân nào cũng phải chấp nhận việc cả vạn binh lính của mình phải hy sinh trở thành xương khô.

Độc Cô Lưu Vân nhìn trường kiếm hơi nghiêng đuổi thẳng ra, mày không khỏi hơi nhíu lại.

Thức mở đầu này, rất quen....

Nhưng hắn không nghĩ nhiều, dù sao thì cừu nhân giết cả nhà hắn đang ở trước mắt, việc cấp bách phải làm chính là giết người này dưới thanh kiếm của hắn, dùng máu của ông ta để tế bái cha mẹ trên trời.

Nghĩ đến tận đây, Độc Cô Lưu Vân liền dứt bỏ cảm giác không thích hợp vẫn còn ở trong đầu ra, dùng kiếm pháp không tên có uy lực lớn nhất mà sư phụ truyền dạy tấn công Long Thiên Uy.

Long Thiên Uy nhìn kiếm chiêu của hắn, không khỏi kinh hãi kêu ‘di’ một tiếng, nhưng vì tình huống cấp bách, ông không dám phân thần nghĩ nhiều, lập tức múa kiếm đón nhận kiếm chiêu tấn công của Độc Cô Lưu Vân, đánh với hắn.

Hai bên vừa giao thủ, trong lòng Độc Cô Lưu Vân liền cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Hắn phát hiện, kiếm chiêu mà Long Thiên Uy dùng, lại giống y như đúc kiếm chiêu mà hắn đang sử dụng!

Tại sao có thể như vậy !

Rõ ràng đây là kiếm chiêu do sư phụ tự sáng tạo, sao Long Thiên Uy lại biết dùng?!

Trong khi y đang kinh hãi đến tột đỉnh, Long Thiên Uy cũng sợ hãi không thôi, nhin không được đành phải hỏi: “Tiểu tử, người học bộ kiếm pháp này ở đâu vậy?!”

“Người không cần biết.” Độc Cô Lưu Vân nói, vừa nói vừa sử ra kiếm chiêu có uy lực lớn nhất trong bộ kiếm pháp. Trường kiếm trong tay nháy mắt hóa thành bảy cái bóng, nhìn qua đều cứ y như thật, căn bản không thể phân rõ nổi đâu là giả đâu là thật.

Kiếm chiêu này tên là “Thần Long Thất Hiện”, bí quyết của kiếm chiêu chính là phải nhanh đến cực hạn, vì vậy đối thủ mới không thể phân rõ đâu là kiếm quang thật sự, mà cũng bởi vì ra chiêu quá nhanh, đối thủ căn bản sẽ không kịp né tránh, chỉ có thể chống đỡ, nhưng cho dù hắn có chống được một đạo kiếm quang nào đi nữa thì cũng sẽ thất bại, trường kiếm sẽ lập tức đâm vào lồng ngực của đối thủ.

Chiêu này Độc Cô Lưu Vân đã luyện suốt mấy năm, luyện đến mức không thể thành thực hơn được nữa, cho dù trong lúc ngủ mơ cũng có thể sử chiêu không sai một chút nào.

Nhưng hắn lại không biết, Long Thiên Uy luyện một chiêu này cũng đã hơn mười mấy năm, độ thuần thực tuyệt đối cao hơn hắn!

Cho nên Long Thiên Uy tất nhiên biết phải làm sao mới có thể phá được kiếm chiêu, chỉ cần ông ta cũng sử ra chiêu “Thần Long Thất Hiện”, như vậy chẳng những có thể khắc chế đối phương, còn có thể hậu phát tiên chế mà chiếm trước tiên cơ!

Cho nên Long Thiên Uy không chút do dự xuất ra chiêu Thần Long Thất Hiện.

Nhưng vào lúc này, lại xảy ra chuyện khiến Long Thiên Uy cho dù nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

–Trong lúc ông đang xuất chiêu Thần Long Thất Hiện, đối chiến với kiếm quang của Độc Cô Lưu Vân, bảy đạo kiếm quang trong tay Độc Cô Lưu Vân đột nhiên lại biến thành một đạo.

Mà đạo kiếm quang kia lại vừa vặn xuyên qua sơ hở cực nhỏ khó có thể phát hiện của Thần Long Thất Hiện, chuẩn xác đâm thẳng vào lá phổi của ông, khiến một lượng lớn máu tươi phun ra như suối.

Long Thiên Uy không thể tin được mà nhìn trường kiếm trong tay Độc Cô Lưu Vân, khàn giọng nói: “Là Quý Lăng Hiên dạy kiếm pháp cho người, đúng không? Chỉ có hắn mới có khả năng sửa lại Thần Long Thất Hiện.... Ta, ta sớm nên nghĩ đến....”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế trong lòng rung mình, biến sắc, nói: “Sao người lại biết sư phụ của ta?”

“Hắn là sư phụ của người?” Long Thiên Uy dùng ánh mắt phức tạp nhìn Độc Cô Lưu Vân, giọng khàn khàn: “Ha ha, người cư nhiên lại nhận hắn làm sư phụ, ha ha.... Thật buồn cười, thật là câu chuyện cười hay nhất mà ta từng được nghe ha ha ha....” Máu tươi từ trong miệng ông trào ra theo tiếng cười, nhưng ông ta vẫn cứ cười, cười đến điên cuồng, lại tràn ngập cảm giác châm chọc nói không nên lời.

45. Chương 45

Độc Cô Lưu Vân lẳng lẳng nghe tiếng cười điên cuồng trước khi chết của ông ta, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi không nói nên lời, phảng phất như có đang một sự thật khủng bố đang chờ hắt vạch trần, Độc Cô Lưu Vân theo bản năng chống cự lại sự thật che giấu trong lời nói của ông ta, nhưng vẫn nhìn không được phải hỏi: “Lời của người nói là có ý gì, nói rõ ràng một chút!”

“Được, là người kêu ta nói, nghe xong thì đừng hối hận!” Long Thiên Uy đưa tay che lại vết thương vẫn không ngừng trào ra máu tươi, dùng hết hơi sức cuối cùng mà khàn giọng nói: “Không sai, ta có liên can đến vụ diệt môn Độc Cô gia năm đó, nhưng sau lưng ta còn có đồng lõa, hoặc là nói, là chủ mưu. Chuyện năm đó là do một tay người kia lên kế hoạch, cũng là do người kia tự tay giết, giết phụ thân của người Độc Cô Minh, Minh Hạo....”

“Là ai?” Độc Cô Lưu Vân càng lúc càng bất an sợ hãi, hấn giả bộ trấn tĩnh: “Người đó là ai?”

Long Thiên Uy không trả lời ngay, chỉ ho khan không dứt, ho đến mức ho ra cả một vũng máu to nhưng vẫn cười lạnh không ngừng, nói: “Người chắc là đoán.... Đoán được rồi chứ... Vừa rồi kiếm pháp mà ta và người dùng... kỳ thật chính là bên trong kiếm...Độc Cô kiếm phổ...”

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy, tay chân liền phát lạnh, cả người bắt đầu run rẩy, hấn lão đảo tiến lên, nắm lấy áo Long Thiên Uy đang nằm trên đất, gần như sụp đổ mà quát lớn: “Không, người nói dối! Lời của người một chữ ta cũng không tin!”

Long Thiên Uy không đáp lại lời hấn, Độc Cô Lưu Vân cảm thấy sức nặng trên tay chột tăng thêm, cúi đầu nhìn thì phát hiện, ông ta đã tắt thở rồi.

Độc Cô Lưu Vân buông tay, thi thể của Long Thiên Uy lập tức té âm xuống đất.

Độc Cô Lưu Vân mờ mịt nhìn thi thể trên đất, trước mắt tối đen từng đợt, đầu óc trống rỗng.

Chu Mộ Phi vẫn đứng ở trên cây, liên tục chú ý mọi chuyện phát sinh ở phía dưới, giờ nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của Độc Cô Lưu Vân, liền vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất mà biến thân thành người, luống cuống mặc quần áo này giờ vẫn quắp theo, sau đó mới nhảy khỏi cây mà chạy tới trước mặt Độc Cô Lưu Vân, hỏi: “Độc Cô, sao người lại lộ ra vẻ mặt như vậy?” Y này giờ vẫn nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng sau đó bởi vì Long Thiên Uy bị trọng thương sắp chết, tiếng nói quá nhỏ, nên y không nghe được, lại hoàn toàn không hiểu được nội tình, tất nhiên là cứ như lọt vào sương mù, càng không hiểu vì sao Độc Cô Lưu Vân lại đột nhiên biến thành bộ dáng bị đả kích trầm trọng như thế.

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc ngẩng người một lúc lâu mới động dậy thân người.

Hấn khom người xuống, tóm lấy bản Độc Cô kiếm phổ bị dính đầy máu trong lòng Long Thiên Uy, sau đó lật từng trang ra xem, từ trang đầu tiên đến trang cuối cùng, mỗi một hình ảnh chiêu thức đều xem cực kỳ kỹ càng.

Hấn càng xem thì trong lòng càng lạnh, càng xem thì sắc mặt càng tái nhợt, xem đến trang cuối cùng, Độc Cô kiếm phổ trong tay rốt cuộc rơi xuống đất.

Chu Mộ Phi vốn vì tránh nghi ngờ, cố ý không xem bản kiếm phổ kia nên hết nhìn đông lại tới nhìn tây. Giờ lại nhìn thấy phản ứng của Độc Cô Lưu Vân, liền tò mò tùy tiện lật ra hai trang – sau đó y cũng ngây ngẩn cả người.

Một lát sau, y khẽ đẩy Độc Cô Lưu Vân, thấp giọng nói: “Sao lại thế này? Kiếm chiêu này, giống y như bộ kiếm pháp từ lúc người được mười ba tuổi vẫn luôn luyện đến giờ”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, vẻ mặt ngây ngốc, nói: “Sư phụ nói cho ta biết, đó là kiếm pháp do sư phụ tự nghĩ ra, bởi vì không tìm được tên thích hợp, cho nên không có tên kiếm pháp....”

Chu Mộ Phi ngay lập tức đã hiểu được sơ hở trong đó, liền chấn động, nói: “Người đang hoài nghi... sư phụ người cũng có liên can....hả?”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, trong lòng loạn thành một đoàn: “Ta không biết.... Sư phụ sẽ không làm ra loại chuyện này.... Nhưng kiếm pháp sư phụ dạy ta quả thật là Độc Cô kiếm pháp.... Nhất định là có chỗ nào đó nghĩ sai rồi....”

Chu Mộ Phi rất hiểu tâm tình hiện giờ của hắn, liền khẽ vỗ vai hắn, ôn nhu mà an ủi: “Đúng vậy, người đừng suy nghĩ miên man nữa. Chúng ta quay về hỏi sư phụ người một chút xem, ông ta và phụ thân của người là hảo hữu chi giao, có lẽ là được phụ thân của người truyền thụ Độc Cô kiếm pháp cũng không chừng.”

Nhưng mà, cho dù ngoài miệng nói vậy, nhưng thực tế y cũng biết cách giải thích này không hợp một chút nào.

Dù sao thì đối với một kiếm khách mà nói, kiếm pháp tổ truyền tuyệt đối không thể truyền cho người ngoài, thậm chí ngay cả thê tử nữ nhi cũng không được truyền thụ, huống chi là hảo hữu. Cái gọi là ‘truyền nam không truyền nữ, truyền trong không truyền ngoài’ chính là ý này.

Có lẽ Quý Lăng Hiên thật sự có liên can đến vụ diệt môn Độc Cô gia năm đó, vì thế mới học được kiếm chiêu trong bản kiếm phổ, đây mới là suy đoán có khả năng lớn nhất.

Nhưng nếu Quý Lăng Hiên thật sự là cừu nhân diệt môn của Độc Cô Lưu Vân, vậy sao ông ta phải một mình nuôi lớn Độc Cô Lưu Vân, lại truyền dạy võ công cho hắn, rồi sau đó lại bảo hắn xuống núi tìm kiếm kẻ thù giết cha của hắn rồi báo thù, lại còn nói mạnh mẽ duy nhất cho hắn biết? Đây cũng rất không hợp tình hợp lý.

Chu Mộ Phi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ sao cũng không hiểu được huyền cơ trong đó, đành phải dẹp qua một bên, kéo Độc Cô Lưu Vân vẫn còn đầy một bụng tâm sự xuống núi.

Độc Cô Lưu Vân theo bản năng đi theo Chu Mộ Phi, trong đầu loạn thành một đoàn, những lời Long Thiên Uy nói trước khi chết không ngừng vang lên bên tai hắn, mỗi lần vang lên đều y như có một cây búa sắt đập thẳng vào trong lòng.

Sở dĩ hắn xuống núi đi tìm kẻ thù giết cha, nguyên nhân lớn nhất là nghe theo mệnh lệnh của sư phụ. Sư phụ đã một tay nuôi hắn lớn khôn thành người, cũng đã dành hết tất cả tâm lực dạy kiếm thuật cho hắn, chỉ bảo hắn thành người, đối với hắn mà nói chính là ân sâu tựa biển, vì thế sư phụ muốn hắn làm gì thì hắn nhất định phải làm cái đó, hơn nữa còn phải cố gắng hết mình làm ra kết quả tốt nhất, hắn thậm chí còn không thêm suy xét xem điều đó là đúng hay sai.

Bởi vì trong lòng hắn, sư phụ luôn luôn đúng, sư phụ chính là thiên thần trong lòng hắn.

Mà gia đình cha mẹ hắn, chẳng qua chỉ là những dấu hiệu mơ hồ trong lòng hắn mà thôi.

Tuy bọn họ đã sinh hắn ra, nhưng trong trí nhớ của hắn chưa từng có bọn họ, cho nên đối với hắn, cha mẹ chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi.

Hắn xuống núi làm tất cả mọi chuyện, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của sư phụ.

Vì thế, khi Độc Cô Lưu Vân tra ra được manh mối hướng đến việc sư phụ mình có khả năng liên can đến vụ huyết án diệt môn năm đó, hắn mới cảm thấy khiếp sợ, bối rối lẫn không thể tin như vậy.

Hiện giờ Độc Cô Lưu Vân chỉ có một hy vọng, chính là sư phụ bị người khác hãm hại, hắn biết kiếm pháp được ghi lại trong Độc Cô kiếm phổ kỳ thật có nội tình khác, hết thấy đều là do Long Thiên Uy kia ăn nói bừa bãi, ngậm máu phun người.

Nhưng, nếu không phải là như vậy, nếu.... nếu sư phụ thật sự có liên can đến vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó....

Độc Cô Lưu Vân không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ cần suy nghĩ này hiện lên trong đầu, hắn liền liều mạng bóp chết nó từ trong trứng, kiên quyết không thể để nó mọc rễ nảy mầm trong lòng mình được.

Bởi vì Độc Cô Lưu Vân hiểu rất rõ, cho dù sư phụ vì một nguyên nhân nào đó mà thật sự giết chết cả nhà mình, hắn cũng không thể vì báo thù mà rút kiếm chĩa vào người sư phụ.

“Ta cần phải trở về hỏi sư phụ cho rõ ràng.” Độc Cô Lưu Vân đưa tay ấn lên lồng ngực đang khó chịu vì buồn bực, “Ta chỉ là.... Ta chỉ muốn nghe sự thật.”

Độc Cô Lưu Vân vô tri vô giác đi về khách điểm, sau đó qua loa thu dọn hành lý, cười con tuấn mã mua lúc trước, không ngừng chạy về lại Phong Kiếm sơn trang.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đi suốt cả ngày đêm, bảy tám ngày sau đã phong trần mệt mỏi chạy về Phong Kiếm sơn trang.

Vì tránh để người khác chú ý, trước khi vào sơn trang, Chu Mộ Phi đã biến thành đại điêu, đi theo đằng sau Độc Cô Lưu Vân.

Một người một điêu đi vào đại môn của Phong Kiếm sơn trang. Qua một lát, Đường thúc tươi cười từ trong đại sảnh đi ra đón, nói với Độc Cô Lưu Vân: “Công tử, người đã trở lại rồi. Sao hả, chuyện của chủ nhân bàn giao đã làm xong rồi sao?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, mặt không chút đổi sắc đi vào trong đại sảnh, vừa đi vừa hỏi Đường thúc: “Sư phụ đang ở đâu?”

Đường thúc cảm thấy sắc mặt của hắn hình như có chút không đúng, nhưng đã nhiều năm như vậy, vị tiểu thiếu gia này trên cơ bản đều là mặt than, vì thế Đường thúc cũng không chắc có phải là ảo giác của mình hay không, nghe thấy Độc Cô Lưu Vân hỏi Quý Lăng Hiên, không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Hồi công tử, sau khi dùng bữa xong chủ nhân đã đến phòng luyện võ rồi.”

Độc Cô Lưu Vân ‘ừm’ một tiếng, nghĩ một lát rồi nói với Đường thúc: “Ta đi bái kiến sư phụ, ông cứ đi làm chuyện của ông đi.”

Đường thúc vội vàng hành lễ với hắn, nói: “Dạ, ta sẽ phân phó phòng bếp làm một bàn đồ ăn ngon cho công tử đón gió tẩy trần.”

Độc Cô Lưu Vân phảng phất như không nghe thấy, đi ra khỏi đại sảnh đến phòng luyện võ.

Chu Mộ Phi lo hắn sẽ gặp nguy hiểm, liền vội vàng bám theo sau hắn, nếu Quý Lăng Hiên đột nhiên gây khó dễ, Độc Cô Lưu Vân không địch lại, thì sẽ cấp hắn bay đi luôn.

Dù sao thì võ công của Độc Cô Lưu Vân đều là do Quý Lăng Hiên truyền thụ, hắn không thể là đối thủ của Quý Lăng Hiên.

Một người một điêu một trước một sau đi vào phòng luyện võ.

Độc Cô Lưu Vân liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng người màu xanh đang lẳng lặng đứng ở đằng trước.

Quý Lăng Hiên cầm trường kiếm đưa lưng về phía hắn, bóng dáng thon gầy nhưng sừng sững, như một gốc tùng xanh tươi ngạo tuyết lừng sương.

Nghe thấy tiếng bước chân, Quý Lăng Hiên chậm rãi xoay người lại, đôi mắt đen thâm thúy lạnh nhạt vô tình chăm chú nhìn hắn, giọng nói bình thản vô ba: “Lưu Vân, con về rồi à.” Độc Cô Lưu Vân nhìn đôi mắt lạnh như băng đậm đặc không chút cảm xúc dao động của ông, ngực bỗng thất lại, vấn đề vẫn không ngừng quay cuồng từ dưới đáy lòng dâng lên, nhưng lại không thể há ra được nửa chữ.

Quý Lăng Hiên lẳng lặng nhìn hắn, một lát sau lại thản nhiên nói: “Lưu Vân, con có vấn đề muốn hỏi ta sao?”

Độc Cô Lưu Vân ấp úng nói: “Con....Đệ tử....”

Lời nói kế tiếp, hoàn toàn không biết nên mở miệng như thế nào.

Quý Lăng Hiên nói: “Đã tìm được hung thủ có vết trảo trên cánh tay phải chưa?”

Độc Cô Lưu Vân nói: “Hồi sư phụ, đã tìm thấy, là Long Thiên Uy – chưởng môn phái Hoa Sơn, đệ tử đã tự tay đâm chết người này báo thù cho cha mẹ, nhưng mà.... Nhưng mà....”

“Nhưng mà cái gì?” Quý Lăng Hiên nói: “Có việc gì cứ nói, có vấn đề gì thì cứ hỏi, vì sư sẽ không lừa gạt con.”

Độc Cô Lưu Vân trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng thu đủ dũng khí, cắn chặt răng mà nói: “Kiếm chiêu mà Long Thiên Uy dùng và bộ kiếm pháp không tên mà sư phụ truyền thụ cho đệ tử giống y như đức. Sau

khi ông ta chết, đệ tử tìm thấy Độc Cô kiếm phổ trên người hắn, kiếm chiêu vẽ trong này, lại giống như bộ kiếm pháp của sư phụ. Long Thiên Uy còn ám chỉ với đệ tử, nói sư phụ ngài, ngài...”

Quý Lăng Hiên thân nhiên nói tiếp: “Nói ta mới là chủ mưu của vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó, đúng không?”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế liền ngẩn ra, một lát sau mới nói: “Ông ta còn nói, là chính tay ngài giết phụ thân con. Sư phụ, ngài nói cho con biết, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

46. Chương 46

Quý Lăng Hiên nghe thế, dùng đôi mắt đen thăm thăm mà nhìn Độc Cô Lưu Vân, trong mắt chứa đầy vẻ phức tạp, giống như rốt cuộc đã được giải thoát, lại giống như ẩn chứa một cỗ ưu thương hối hận không nói nên lời.

Sau đó, ông im lặng thở dài rồi nói: “Nếu con đã biết, vì sư cũng không cần phải giấu con nữa. Lưu Vân, ta chờ ngày này, đã mười bảy năm rồi.”

Độc Cô Lưu Vân khẩn trương, nhìn Quý Lăng Hiên chăm chăm, ngưng thở, chờ đợi ông nói tiếp.

Một lát sau, Quý Lăng Hiên nói: “Long Thiên Uy nói không sai. Thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó đúng là do một tay ta tự lên kế hoạch, phụ thân của con cũng là chết dưới kiếm của ta. Mà hắn ta, chỉ là đồng lõa. Đường nhiên, hắn đúng là chết cũng chưa hết tội, bởi vì hắn giết mẫu thân con.”

Độc Cô Lưu Vân nhất thời như bị sét đánh trúng, đầu óc xoát cái trống rỗng.

Hắn đã từng thử suy đoán chuyện này có ẩn tình khác vô số lần, luôn hy vọng sư phụ là người vô tội, bị người khác hãm hại, nhưng bây giờ, niềm hy vọng rốt cuộc đã hoàn toàn tan biến.

Qua một lúc lâu sau, Độc Cô Lưu Vân mới nghe thấy giọng nói khô khan như sắp của mình vang lên: “Tại sao? Sư phụ, sao người phải làm vậy, chẳng lẽ chỉ vì một quyển Độc Cô kiếm phổ sao?”

Quý Lăng Hiên nghe thế liền trầm mặc rất lâu, xem ra là muốn cam chịu.

Độc Cô Lưu Vân thấy ông một chút cũng không có ý muốn biện bạch cho mình, trong lòng càng khó chịu hơn, nhịn không được phải khàn giọng rống lên với Quý Lăng Hiên: “Sư phụ, người không phải luôn bảo con phải luôn mang lòng hiệp nghĩa, không được thương tổn người vô tội sao? Tại sao người lại vì một quyển kiếm phổ mà ra tay sát hại tính mạng của cả nhà hảo hữu chí giao của người chứ?! Nếu người đã làm ra loại chuyện cực kỳ tàn ác như thế, tại sao lại cố tình lưu lại mạng cho con, còn tự tay nuôi dưỡng con thành người? Người có phải đã nghĩ, chỉ cần nuôi lớn con, dạy cho con võ công thì có thể xóa bỏ hết tội nghiệt khi xưa sao?!” Hắn càng nói lòng càng đau, nói đến khúc cuối thì mắt cũng đã đỏ hết cả lên, không thể chịu đựng được mà cắn hận nói: “Người nghĩ bởi vì người có ân dưỡng dục con, thì con sẽ không thể kiên quyết giết người báo thù cho cha mẹ con sao?”

Quý Lăng Hiên lẳng lặng nhìn Độc Cô Lưu Vân thống khổ, mặt tái nhợt, cánh tay che dấu dưới lớp áo cũng bắt đầu run rẩy theo, nhưng ngay cả như vậy, biểu tình trên mặt ông vẫn không chút dao động, giọng nói vẫn bình tĩnh vô ba như thường ngày: “Lưu Vân, con sai rồi, ta chưa từng nghĩ như thế. Từ sau khi tự tay giết chết phụ thân con, ta không có lúc nào là không chìm đắm vào nỗi hối hận tội cùng. Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ dùng ân tình mà kìm kẹp con, khiến con mất đi ý niệm báo thù, bởi vì muốn rửa sạch máu tươi dính trên tay, thì phải dùng chính máu tươi mà rửa.”

Độc Cô Lưu Vân khiếp sợ, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Quý Lăng Hiên, qua một lát mới run giọng mà nói: “Người cho rằng người nói như vậy thì có thể khiến con thôi hận người sao? Chẳng lẽ hơn mười mạng người của Độc Cô gia chúng con, chỉ cần một cái rất hối hận của người thì liền xóa bỏ như vậy sao?”

Quý Lăng Hiên lắc đầu, lặng lẽ nói: “Lưu Vân, từ lúc ta mang con về thì đã biết, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Ân oán của mười bảy năm trước, cũng nên chấm dứt rồi. Nhưng ta sẽ không khoanh tay chịu

chết. Lưu Vân, nếu là nam nhân, thì con mau xuất kiếm đi, dựa vào bản lĩnh thật sự của con mà đòi lại nợ máu năm đó. Hy vọng con sẽ toàn lực ứng phó, đừng cố kỵ tình sư đồ của chúng ta. Bởi vì, ta sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Nói xong, ông chậm rãi rút trường kiếm sau lưng ra, mặt mày ngưng trọng, bày ra thức mở đầu.

Độc Cô Lưu Vân theo bản năng lắc đầu, vừa lắc đầu vừa lui ra sau hai bước.

Không, hắn không thể ra tay với Quý Lăng Hiên, người kia dù sao cũng là ân sư nuôi nấng hắn suốt mười mấy năm.

Mặc dù Quý Lăng Hiên thiếu Độc Cô gia hơn mười mạng người, nhưng ông không hề có lỗi với mình.

Thấy hắn lắc đầu rồi lui về phía sau, khuôn mặt tuấn tú của Quý Lăng Hiên trầm xuống, nói: “Độc Cô Lưu Vân, con khiến ta quá thất vọng. Con sao lại yếu đuối do dự như vậy, sao có thể xứng đáng làm con cháu của Độc Cô gia, xứng đáng làm con của Độc Cô Minh Hạo?! Tuy ta là ân sư dạy dỗ con, nhưng càng là hung thủ sát hại hơn mười mạng người của Độc Cô gia. Con thân là con cháu của Độc Cô gia, con không thể trốn tránh trách nhiệm báo thù cho người thân cho cha mẹ con! Rút kiếm đi! Ân oán giữa ta và Độc Cô gia, hãy thanh toán triệt để trong hôm nay đi!”

Độc Cô Lưu Vân nhìn lưỡi kiếm sắc bén Uyên Đình Nhạc Trì mà ân sư đang cầm trong tay, trong lòng đau nhói, đồng thời cũng dâng lên một cảm giác hoang đường không chân thật.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới sẽ có một ngày như vậy, hắn và ân sư – người mà bản thân tôn trọng kính yêu nhất lại chĩa kiếm vào nhau.

Cho dù hắn trăm ngàn lần không muốn chĩa kiếm vào người sư phụ, nhưng hắn là con cháu của Độc Cô gia, hơn mười oan hồn chết thảm của Độc Cô gia đang chờ hắn cho một cái công đạo kia.

Có lẽ sư phụ rất muốn hoàn toàn chấm dứt ân oán đã dây dưa mười mấy năm trong lòng ông, nếu không ông sẽ không bức bách hắn xuất kiếm ra nhiều lần như vậy.

Một khi đã như vậy, vậy thì cứ để mọi chuyện ngày hôm nay triệt để kết thúc trong tay sư đồ hai người đi.

Độc Cô Lưu Vân suy nghĩ xong, hít một hơi thật sâu, chậm rãi rút trường kiếm trong tay ra, chỉ vào Quý Lăng Hiên đứng ở phía xa, trầm giọng nói: “Sư phụ, thứ cho đệ tử đã đắc tội!”

Nói xong, trường kiếm trong tay liền kéo thành một kiếm hoa, dùng Độc Cô kiếm pháp do chính tay Quý Lăng Hiên truyền thụ đánh thẳng tới chỗ hiểm của Quý Lăng Hiên.

Quý Lăng Hiên thấy hắn dùng Độc Cô kiếm pháp, gương mặt lạnh nhạt không chút tình cảm chợt lóe lên một tia cảm xúc cực kỳ phức tạp, trường kiếm trong tay vẽ thành một đường cong hoàn hảo, dùng góc độ xảo diệu mà đâm vào sơ hở duy nhất hầu như không thể nhận ra trong kiếm chiêu của Độc Cô Lưu Vân, hậu phát tiên chí, nháy mắt đã chiếm trước tiên cơ.

Sắc mặt Độc Cô Lưu Vân khê biến, tuy kinh nhưng không loạn, hắn không thu kiếm phòng thủ, chỉ dịch người né tránh kiếm chiêu, đồng thời trường kiếm trong tay chuyển một vòng, đâm sát đến trường kiếm của Quý Lăng Hiên.

Chiêu lấy công làm thủ này của hắn không thể nói là không ổn, đáng tiếc kiếm pháp của hắn đều là do Quý Lăng Hiên truyền thụ, Quý Lăng Hiên cũng nhìn hắn lớn lên, vì thế Quý Lăng Hiên đã sớm đoán được hắn sẽ ra chiêu như thế, trường kiếm trong tay vẽ ra một đạo ngân mang lạnh lẽo, xảo diệu mà phong kín thể công của Độc Cô Lưu Vân, sau đó trường kiếm chuyển một cái, đưa toàn bộ ngực cùng bụng của Độc Cô Lưu Vân vào trong phạm vi công kích.

Độc Cô Lưu Vân thấy kiếm phong của trường kiếm không ngừng rung động, nhưng lại không nhìn ra được phương vị ông muốn công kích, lưng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Nguy hiểm hết sức, hắn căn bản không kịp biến chiêu, cũng không biết ngăn cản như thế nào, chỉ đành phải hít một hơi rồi nhảy lùi ra sau, miễn cưỡng tránh thoát được một chiêu hung hiểm đến cực điểm.

Nhưng mà, vì cái lui này mà hắn đã hoàn toàn đánh mất tiên cơ, bởi vì Quý Lăng Hiên đã lập tức đuổi theo, trường kiếm trong tay múa ra một mảnh ngân quang, đủ loại diệu thức kỳ chiêu như nước sông cuộn

cuộn đổ ra không ngừng, nhất thời kiến Độc Cô Lưu Vân luống cuống tay chân, vừa mới không chú ý một chút cánh tay đã bị mũi kiếm quẹt qua một đường dài chừng nửa thước, máu tươi chảy ra.

Lông mày thanh tú của Độc Cô Lưu Vân khẽ nhíu lại, nỗ lực huy kiếm ngăn cản sự tiến công của Quý Lăng Hiên, nhưng cánh tay phải lại bị thương, sơ hở của kiếm pháp lại càng lớn hơn.

Chu Mộ Phi ở bên cạnh nhìn trận quyết đấu, ngay từ đầu đã biết kết quả thắng bại, vì thế trái tim luôn mắc nghẹn ngay trong cổ họng.

Y căng thẳng chú ý cuộc chiến, chuẩn bị vừa nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân gặp nạn liền bay ra cứu người.

Giờ nhìn thấy cánh tay phải của Độc Cô Lưu Vân bị thương, rõ ràng đã mất đi chiến lực, Quý Lăng Hiên chỉ cần dùng thêm hai ba chiêu nữa thì đã có thể chém chết hắn rồi, làm sao còn dám trì hoãn nữa, vội vàng ngẩng đầu phát ra một tiếng hét dài, đồng thời giương cánh xông vào cuộc chiến, không chút lưu tình mổ xuống cổ họng của Quý Lăng Hiên.

Một chiêu này chính là tấn công địch sở tất cứu, cho dù là tuyệt thế kiếm khách như Quý Lăng Hiên cũng không dám khinh thị công kích hung hãn của ác diệu, vội vàng thu kiếm phòng thủ.

Trong phút chốc đó, Chu Mộ Phi đã đằng không bay lên, đồng thời duỗi móng gấp lấy áo Độc Cô Lưu Vân rồi bay thẳng lên trời, nháy mắt đã cấp hấn ra khỏi phạm vi công kích của Quý Lăng Hiên.

Chu Mộ Phi biết rõ Quý Lăng Hiên không phải là hạng người dễ chọc, vì thế không dám ngừng, dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ ra để liều mạng bay càng cao càng xa, phòng ngừa trường kiếm của Quý Lăng Hiên đột nhiên rơi tay mà bay ra đả thương người.

Nhưng Quý Lăng Hiên lại không thừa thắng xông lên, chỉ ngẩng đầu nhìn đại điều và Độc Cô Lưu Vân đang bị đại điều quắp đi dần dần bay xa, dùng thuật truyền âm ngàn dặm mà nói: “Lưu Vân, kiếm pháp của con kém vì sư quá xa, trong khoảng thời gian ngắn dừng đến đây. Ta chờ con năm năm, ngày này năm năm sau, con lại đến Phong Kiếm sơn trang cùng ta quyết một cuộc sinh tử, hy vọng đến lúc đó con sẽ không làm ta thất vọng như ngày hôm nay!”

Chu Mộ Phi căn bản không còn lòng dạ nào mà nghe ông ta nói, chỉ lo liều mạng vẫy cánh bay, rất nhanh đã bay ra khỏi Phong Kiếm sơn trang.

Chu Mộ Phi cố gắng chống đỡ mà bay xa hơn mười trượng, mệt đến muốn tắt thở, lúc này mới tìm một chỗ bằng phẳng mà đáp xuống.

Y nhìn quanh bốn phía, xác định chung quanh ngoại trừ mình và Độc Cô Lưu Vân ra thì không còn ai khác, lúc này mới chạy ra đằng sau một gốc cây đại thụ mà biến thân.

Chu Mộ Phi biến thành người, toàn thân trần trụi đi đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân, nói: “Độc Cô, cho ta mượn một cái áo đi.” Độc Cô Lưu Vân dường như không nghe thấy, chỉ kinh ngạc mà nhìn về hướng Phong Kiếm sơn trang.

Chu Mộ Phi thấy sắc mặt của hắn có chút không ổn, vội vàng lắc lắc tay trước mặt hắn, nói: “Độc Cô, người sao vậy?”

Độc Cô Lưu Vân lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Người nói cái gì?”

Chu Mộ Phi chỉ chỉ thân thể không có một mảnh vải che thân của mình, Độc Cô Lưu Vân lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cởi trường sam trên người mình cho y mặc vào.

Chu Mộ Phi thấy cánh tay phải của hắn vẫn cứ đổ máu không ngừng, vội vàng lấy một bình thuốc trị thương nhỏ trong lòng, mở nút rồi đổ thuốc ra vẽ loạn lên miệng vết thương, sau đó lại xé nửa tay áo băng bó cho hắn.

Trong lúc đó, Độc Cô Lưu Vân không nói lời nào, đôi mắt đen thường lóe ra ánh sáng suy nghĩ sâu xa.

Chu Mộ Phi nhịn không được mà hỏi: “Độc Cô, người đang nghĩ gì vậy?”

Độc Cô Lưu Vân thật lâu sau cũng không đáp lại.

Đến khi Chu Mộ Phi tưởng hắn sẽ không trả lời mình, thì Độc Cô Lưu Vân bỗng nhiên lên tiếng: “Vừa rồi sư phụ đã thủ hạ lưu tình với ta, người có cơ hội giết ta, nhưng sư phụ lại không ra tay. Ta không hiểu, rốt cuộc là tại sao.” Hai người rõ ràng đã hoàn toàn đứng ở hai mặt đối lập người chết ta sống, vì sao Quý Lăng Hiên lại thủ hạ lưu tình với hắn?

Chu Mộ Phi nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Nếu vừa rồi người chiếm thượng phong là người, người có giết ông ta hay không?”

Độc Cô Lưu Vân trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Tuy lý trí nói cho hắn biết mình phải báo thù, nhưng hắn biết, bản thân mình không hạ thủ được.

Chu Mộ Phi ngồi xuống đất, thở hổn hển mà nói: “Vậy thì đúng rồi, người sẽ không giết ông ta, bởi vì các người có tình cảm sư đồ mười mấy năm. Ông ta không hạ sát thủ với người, rất có thể là vì nguyên nhân này. Nhưng ta không hiểu, nếu sư phụ người là chủ mưu sau màn tạo nên thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó, vì sao ông tay lại không giết chết người từ khi người vẫn còn đang nằm trong tã lót, ngược lại còn muốn nuôi nấng người? Chẳng lẽ ông ta không sợ dưỡng hổ vi loạn* sao?”

*gần như câu nuôi ong tay áo.

Độc Cô Lưu Vân ngồi xuống cạnh y, chậm rãi nói: “Đây cũng là điều khiến ta khó hiểu. Cho dù ta có thể hiểu, nhưng sư phụ cũng không có nói dối, người xác thực đã làm ra loại chuyện này. Nhưng mà, ta cảm thấy, người hình như vẫn còn che giấu ta một chuyện.”

47. Chương 47

Chu Mộ Phi gật đầu, cực kỳ đồng ý: “Không biết ông ta rốt cuộc đang muốn che giấu cái gì, sao lại phải giấu người.”

Nếu đã hào phóng thừa nhận bản thân là chủ mưu của vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó, thì còn có chuyện gì bí ẩn đến không thể nói hơn chuyện này chứ?

Độc Cô Lưu Vân trầm mặc một lát, nói: “Ta rất hiểu sư phụ, nếu sư phụ đã không muốn nói, ai cũng không thể ép người nói. Nhưng mà, vẫn còn có một tình huống, có lẽ sư phụ sẽ nói ra.”

Chu Mộ Phi đưa ánh mắt đầy nghi vấn nhìn hắn.

Độc Cô Lưu Vân nói: “Nếu sư phụ đã hẹn ta năm năm sau tái chiến. Nếu ta có thể đánh bại được người, có lẽ sư phụ sẽ nói cho ta biết ẩn tình năm đó.”

Chu Mộ Phi suy nghĩ, cảm thấy không phải là không có lý, vì thế nói: “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta tìm một chỗ yên lặng để ẩn cư trước, để người có thể tĩnh tâm mà dốc lòng tu luyện kiếm thuật. Tin chắc năm năm sau, kiếm pháp của người nhất định sẽ tiến được một bước tiến lớn, có lẽ sẽ thắng được sư phụ người.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu. Tuy sư phụ là tuyệt thế kiếm khách số một số hai trên giang hồ, muốn thắng sư phụ có thể nói là còn khó hơn lên trời, nhưng chỉ cần vẫn còn một tia hy vọng, hắn nhất định phải thử một lần.

Vì thế Độc Cô Lưu Vân dẫn theo Chu Mộ Phi đi xuống núi, đến khách điểm ở tạm lúc trước, thu dọn hành lý, sau đó Độc Cô Lưu Vân lại lên trấn trên mua một con ngựa, cùng cưỡi với Chu Mộ Phi, hành trình xuống núi lần thứ hai bắt đầu.

Khác với lần xuống núi trước đó, lần này hắn không có mục đích nào cả, cũng không biết mình phải đi đến đâu.

Chu Mộ Phi và hắn cứ đi vô mục đích hết mấy ngày, cuối cùng mới phát giác ra đã đến ranh giới Hồ Bắc.

Lúc đó, Tổng Kim đã giao chiến liên tục suốt mấy năm rồi, thời cuộc xao động bất an, dân chúng không thể an cư lạc nghiệp, nhìn khắp Tổng triều đều là cảnh tượng loạn lạc, mà Hồ Nam Hồ Bắc bởi vì xa nơi biên cảnh, cho nên vẫn là cảnh tượng an tĩnh quốc thái dân an.

Ngày hai người đến thành Tương Dương, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đã đi suốt mấy ngày, đều có chút mệt mỏi, nên tùy tiện tìm một khách điểm trong thành ở lại.

Mấy ngày sau, bởi vì hai người đều thích dân phong thuần phác ở cổ thành này, hơn nữa lộ phí cũng không còn bao nhiêu [đây mới là nguyên nhân chính], vì thế hai người quyết định tìm một ngọn núi hoang không người gần thành Tương Dương để ẩn cư, tiện cho Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm, đồng thời cũng không quá cách xa trần thế mà tự biến mình thành người rừng.

Sau khi ra được quyết định, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi liền bắt đầu hành động luôn trong ngày hôm đó. Hai người đi lòng vòng khắp ngoại ô thành Tương Dương hết vài ngày, cuối cùng cũng chọn được một ngọn núi sâu ở phía Tây thành.

Hai người tìm thấy một cửa động rất nhỏ ngay giữa sườn núi, bên trong lại là một sơn động rất rộng, sau đó cùng nhau sắp xếp lại một ít, dùng mấy cây gỗ thô chưa xẻ để làm vài vật dụng trong nhà, rồi đem vào trong động.

Sau đó, mỗi ngày Độc Cô Lưu Vân đều suy xét lại kiếm pháp mình đã luyện nhiều năm, ý đồ muốn cải tiến toàn diện, thậm chí là sáng tạo ra một bộ kiếm pháp mới cao minh hơn.

Hắn hiểu rất rõ, kiếm pháp bản thân mình đang dùng đều là do sư phụ truyền thụ lại, thiên phú kiếm đạo của sư phụ lại rất cao, hơn nữa đã nghiên cứu sử dụng kiếm pháp này hơn mười năm trời rồi, muốn dùng kiếm pháp của người truyền thụ để đánh thắng người, quả thực là nói chuyện viển vông.

Vì thế, cách duy nhất chính là phải tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp cao minh hơn, tốt nhất là nhằm vào kiếm pháp của sư phụ, sáng tạo ra một bộ kiếm chiêu có thể khắc chế hoàn toàn kiếm pháp của người.

Độc Cô Lưu Vân hiểu được sự thật này, cho nên liền bắt đầu thăm dò từ hướng đó.

Nhưng mà, đã qua hơn mười ngày, hắn mới hiểu được nhiệm vụ này có bao nhiêu gian khổ.

Sở học của Quý Lăng Hiên rất tạp, tinh thông kiếm thuật của rất nhiều môn phái, ngay cả Độc Cô Lưu Vân cũng không biết ông ấy am hiểu kiếm pháp nào nhất.

Hơn nữa, ở cảnh giới của Quý Lăng Hiên, cơ hồ đã không còn câu nệ kiếm pháp gì nữa rồi, bất cứ một chiêu thức bình thường nào được ông dùng đều có thể biến hóa một cách thần kỳ.

Muốn nghiên cứu sơ hở trong kiếm pháp của ông, hơn nữa còn phải dựa vào sơ hở này để tạo ra một bộ kiếm pháp mới có thể hoàn toàn khắc chế được kiếm pháp của ông, quả thực là còn khó hơn lên trời, Độc Cô Lưu Vân vắt hết óc ra để suy nghĩ, tóc cũng bạc hết mấy sợi, nhưng vẫn không nghĩ ra được cách.

Vì thế hắn đành tạm thời buông tha cho ý tưởng này, lấy lui làm tiến, thử nghĩ ra một bộ kiếm pháp không có một chút sơ hở thuộc về chính mình. Nhưng áp dụng chưa được bao lâu, hắn liền nhận ra ý tưởng của mình gây thơ hoang đường biết bao nhiêu.

–Kiếm pháp mà Quý Lăng Hiên truyền thụ, chỗ nào cũng là kiếm thuật tâm huyết của các bậc kiếm thuật tông sư hơn cả trăm năm trước truyền lại, mỗi một chiêu mỗi một thức đều tuyệt diệu tinh thâm đến gần như hoàn mỹ, mà hắn thì lại muốn trong một thời gian ngắn phải nghĩ ra được một bộ kiếm pháp càng tinh diệu kiếm chiêu càng có uy lực lớn hơn đương nhiên là cực kỳ khó khăn.

Độc Cô Lưu Vân hết lòng nghiên cứu rất nhiều kiếm chiêu, nhưng mỗi khi sáng tạo ra được một chiêu thức, hắn liền phát hiện chiêu này nếu không phải có chỗ này có sơ hở thì cũng là kém quá xa so với kiếm chiêu mà sư phụ truyền thụ, đối phó với cao thủ bình thường thì còn được, nhưng muốn chống lại Quý Lăng Hiên, thì nhất định sẽ thất bại thảm hại.

Hiểu được sự thật này, hắn liền cảm thấy phiền muộn lẫn buồn bực cực kỳ.

Trong khoảng thời gian này, Chu Mộ Phi nhìn hắn vì muốn sáng tạo ra bộ kiếm pháp mà đã hao tâm tổn trí suy nghĩ, mất ăn mất ngủ đến mức gần như bị điên, trong lòng không khỏi lo lắng. Giờ lại thấy hắn đây

về u sầu, biết kiếm chiêu hần tự sáng tạo lại gặp phải cản trở, vì thế liền bắt đầu cân nhắc xem bản thân có nên ra mặt giúp đỡ một chút hay không.

Lúc Chu Mộ Phi còn học đại học rất thích xem tiểu thuyết võ hiệp, nhưng y lại là fan cuồng của Cổ Long, tiểu thuyết của Kim Dung không coi nhiều, chỉ mới xem qua mấy bộ phim võ hiệp truyền hình gặt người như là phim [Tiểu Ngạo Giang Hồ] của Trương Kỷ Trung hoặc là [Anh Hùng Xạ Điêu] của Đường Nhân, cho nên đối với Độc Cô Cầu Bại, Chu Mộ Phi chỉ nhớ hần đã tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp rất trâu bò tên là [Độc Cô Cửu Kiếm], sau này truyền lại cho Phong Thanh Dương, lại bị Phong Thanh Dương truyền cho Lệnh Hồ Xung, sau đó Lệnh Hồ Xung chỉ dựa vào một chiêu phá đao thì đã khiến cho Điền Bá Quang vạn dặm độc hành rằng rơi đầy đất. Nhưng cụ thể khoảng bao nhiêu tuổi Độc Cô Cầu Bại mới sáng tạo ra bộ kiếm pháp đó, tinh túy của bộ kiếm pháp đó là gì, thì y hoàn toàn không biết gì hết.

Chu Mộ Phi cố gắng nhớ lại, cũng chỉ mơ hồ nhớ ra Phong Thanh Vân hình như có nói với Lệnh Hồ Xung: Độc Cô Cửu Kiếm, có tiến có lui, có công có thủ, hình như còn nói “Vô kiếm thắng hữu kiếm, vô chiêu thắng hữu chiêu” và mấy câu linh tinh huyền bí khó hiểu khác. Thiên phú luyện võ của Chu Mộ Phi cũng không cao, cho dù đã luyện kiếm với Độc Cô Lưu Vân lâu như vậy, nhưng để y hiểu được hết mấy lời này thì thật sự làm khó cho y quá.

Nhưng Độc Cô Lưu Vân lại được Quý Lăng Hiên đánh giá là kiếm thuật kỳ tài trăm năm khó gặp, nói không chừng với mình thì chỉ là mấy lời nói suông nhưng lại là đạo lý rất có ích cho hần thì sao, nếu có thể vì vậy mà hần ngộ ra được cảnh giới tối cao, một bước trở thành giang hồ đệ nhất kiếm khách, vậy thật sự là tin vui ngoài ý muốn rồi.

Chu Mộ Phi biết bản thân sao có thể chữa cho ngựa chết thành ngựa sống được chứ, nhưng nếu cái gì cũng không làm, chỉ trơ mắt nhìn Độc Cô Lưu Vân bởi vì phải suy nghĩ tìm cách sáng tạo ra kiếm pháp mới, nói không chừng còn có thể bởi vì chấp niệm quá sâu nên bị tẩu hỏa nhập ma thì còn tệ hơn.

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phi liền ra ngoài tìm Độc Cô Lưu Vân.

Y đến bãi đất trống nơi Độc Cô Lưu Vân thường xuyên luyện kiếm, thấy hần đang cầm trường kiếm mà đứng ngây ngốc ngay dưới gốc cây, hai mắt đăm đăm nhìn chỗ nào đó, miệng thì lẩm nhẩm nhắc: “Chiêu này cũng không được, phía dưới sườn phải hai tắc có chỗ sơ hở...”

Chu Mộ Phi trong lòng vừa động, liền nói: “Độc Cô, sư phụ dạy kiếm pháp cho người, có phải chiêu nào cũng không có sơ hở hay không?”

Độc Cô Lưu Vân ngẩn ra, một lát sau mới nói: “Không phải. Nhưng mỗi kiếm chiêu đều có hậu chiêu bổ trợ...”

Chu Mộ Phi nói: “Vậy hậu chiêu của tui nó có phải là hoàn toàn không có chỗ sơ hở hay không?”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, trên đời này làm sao có kiếm chiêu nào mà không có chỗ sơ hở.” “Thế thì đúng rồi.” Chu Mộ Phi nói: “Nếu kiếm chiêu đều có chỗ sơ hở, vậy sao người không dứt bỏ trói buộc của chiêu thức, không cần để ý cái gì gọi là kiếm chiêu? Chỉ cần kiếm chiêu của người không cố định, vậy đối thủ của người sẽ không biết nhược điểm của ở của người ở đâu.”

Độc Cô Lưu Vân sửng sốt, nói: “Vậy làm sao được, không có quy tắc thì sao có thể tạo ra chuẩn mực, nếu không có kiếm chiêu, chỉ sợ sơ hở càng nhiều, đối thủ càng thừa cơ...”

Chu Mộ Phi lắc đầu nói: “Không phải vậy. Đêm qua ta mơ thấy một tiên nhân râu bạc trắng, ông ta nói với ta: Cảnh giới cao nhất của kiếm thuật là ‘vô kiếm thắng hữu kiếm, vô chiêu thắng hữu chiêu’, còn nói, chỉ cần có thể vượt qua sự câu thúc của kiếm chiêu, tùy ý thu sát tiêu phát, vậy thì có thể trở thành giang hồ đệ nhất kiếm khách...”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế hai mắt liền phát sáng, lẩm bẩm nói: “ ‘Vô kiếm thắng hữu kiếm, vô chiêu thắng hữu chiêu’.... Sao lúc trước ta không nghĩ đến chứ!”

Chu Mộ Phi thấy hần chợt lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng hỏi: “Người hiểu ra được gì rồi à?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu: “Có chút giác ngộ, nhưng không rõ ràng lắm, còn cần phải cân nhắc thêm...”

Chu Mộ Phỉ nghe vậy không khỏi bóp trán, trầm nghĩ sao cái gì mình cũng không ngộ ra được vậy, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa thiên tài và phế tài sao!

Độc Cô Lưu Vân suy nghĩ sâu xa một phen, lại hỏi: “Tiên nhân râu bạc trắng trong mộng kia còn nói gì nữa không?”

Chu Mộ Phỉ ra vẻ trầm tư, lát sau mới nói: “Hình như ông ta còn nói cái gì ‘Có tiền có lưu, có công không thủ’ linh tinh gì đó, nhưng ông ta chưa nói xong thì ta đã tỉnh dậy, vì thế cũng không nhớ rõ lắm....”

Độc Cô Lưu Vân lại bắt đầu nhìn chăm chăm qua hướng khác mà lẩm bẩm: “Có tiền có lui, có công không thủ, có tiền có lui, có công không thủ....”

Chu Mộ Phỉ biết hẳn lại tiến nhập vào trạng thái chăm chú nghiên cứu kiếm pháp, không quấy rầy hắn nữa, trực tiếp ra đằng sau gốc cây cởi quần áo biến thành đại điêu, bay về hướng rừng rậm phía trước, dự định đi bắt vài con thú rừng hoang dã nướng lên làm cơm trưa.

Bởi vì ngọn núi này không có một bóng người, cho nên số lượng chim thú rất nhiều, Chu Mộ Phỉ cơ hồ không phí chút sức nào đã bắt được hai con thỏ hoang.

Y vừa định gấp thỏ hoang về lại sơn động, bỗng nghe thấy có một tiếng chim thê lương vang lên cách đó không xa.

Chu Mộ Phỉ khẽ động, từ lúc y trưởng thành đến nay rất ít khi nhìn thấy đồng loại, giờ nghe thấy tiếng chim kêu thân thiết đến ngoài ý muốn như thế, tim lòng không đậu liền bay về hướng tiếng chim kêu.

Bay được khoảng hai ba mươi trượng, Chu Mộ Phỉ rốt cuộc nhìn thấy con đại điêu đang phát ra tiếng kêu kia.

Đó là một con đại điêu màu nâu vàng, hình thể không hề nhỏ hơn y, nhưng bộ dáng thì khó coi hơn – trên đỉnh đầu có một cái cục u bự đỏ như máu, lông trên cổ thì thưa thớt chỉ có vài cọng, nhưng dù vậy, con điêu này trông cũng uy phong lẫm lẫm lắm.

Hiện tại, con đại điêu này đang giao đấu với hai con rắn độc ở trên cây, hai con rắn độc kia trông cũng có vẻ không phải hạng tầm thường, cũng dài tới vài thước, to như cánh tay người lớn, màu sắc cực kỳ diễm lệ, vừa thấy liền biết là vật kịch độc.

Chu Mộ Phỉ thấy con đại điêu kia cực kỳ anh dũng, trong lòng có chút tán thưởng, bởi vì cùng chung mối thù, nên y lập tức buông thỏ hoang bay qua đó, hung hăng dùng mỏ mổ một con rắn độc.

Con rắn độc kia lập tức ngẩng đầu đánh trả, động tác cực kỳ linh hoạt, đầu đuôi đều công thủ đúng mực, so với cao thủ võ lâm nhân loại thì không kém là bao.

Nhưng dù sao Chu Mộ Phỉ cũng đã từng luyện kiếm với Độc Cô Lưu Vân nhiều năm, luận về thân thủ thì tất nhiên là lợi hại hơn con rắn kia gấp mười lần, rất nhanh đã tóm được thất thốn của con rắn kia, sau đó hung hăng một ngụm mổ chết nó.

Lúc này, con đại điêu kia cũng đã đánh bại được con còn lại, kêu lên hai tiếng “úc úc” tỏ ý cảm ơn Chu Mộ Phỉ.

Chu Mộ Phỉ cũng kêu hai tiếng ý bảo không cần khách khí, lại không biết con đại điêu kia rốt cuộc có nghe hiểu hay không, dù sao thì từ nhỏ y đã được Độc Cô Lưu Vân mang đi, chưa từng học qua ngôn ngữ loài điêu.

Con đại điêu kia đến trước mặt Chu Mộ Phỉ, sau đó lấy cánh khê khàng cọ lên người y một cái, lại ngẩng đầu kêu một tiếng.

Chu Mộ Phỉ chợt phát hiện trên phần ngực bụng nó có một vết máu tím bầm, xem ra là đã bị rắn độc cắn trúng, trong lòng không khỏi kinh hãi.

–Nhìn độc tính của con rắn độc kia, nếu con điêu này bị nó cắn trúng, chỉ sợ không còn sống được bao lâu nữa.

Con đại điều kia cũng hiểu được điểm này, nó chăm chú nhìn Chu Mộ Phỉ, Chu Mộ Phỉ cũng nhìn ra được nỗi bí ai nồng đậm trong đôi mắt của con điều kia.

Con đại điều kia lại dùng cánh cọ cọ Chu Mộ Phỉ, giống như muốn nói với y cái gì đó, sau đó lại vươn cánh bay đi.

Chu Mộ Phỉ chưa kịp hiểu thì đã thấy con đại điều kia đã đậu lên một cái cây đại thụ gần đó, cách đó không xa là một cái tổ chim.

Chu Mộ Phỉ vội vàng bay tới, thì thấy nằm lẳng lẳng trong tổ chim là một trái trứng tròn xoe trắng như tuyết.

Con đại điều kia lại kêu lên hai tiếng với Chu Mộ Phỉ, xem ra là đang muốn ủy thác.

Chu Mộ Phỉ thấy con đại điều kia quá đáng thương, trứng điều lại trắng trẻo khả ái như vậy, liền muốn giúp nó một phen, nhưng mà... Bản thân mình lại không biết ấp trứng a!

Con đại điều kia hình như hiểu được y đang khó xử, tiếng kêu càng lúc càng thê lương đau xót.

Chu Mộ Phỉ bất đắc dĩ, đành phải gật đầu kêu lên hai tiếng với nó, tỏ vẻ bản thân sẽ chăm sóc đứa con cho nó.

Đại điều nghe vậy rốt cục cũng an tâm, không thể đậu vững trên nhánh cây nữa, ầm một tiếng ngã xuống đất, qua một lát đã tắt thở.

Chu Mộ Phỉ chọn chỗ có đất mềm, dùng móng vuốt đào một cái hố, sau đó qua loa chôn thi thể của đại điều xong, để tránh bị kền kền ăn xác nó, sau đó bay lên cây quắp lấy cái trứng.

Dù sao thì y cũng không thể nào chạy tới đây ấp trứng mỗi ngày được, nên đành phải mang trứng điều về sơn động rồi lại nói tiếp.

Chu Mộ Phỉ biến về lại thành người, tay trái ôm trứng điều, tay phải cầm hai con rắn độc và hai con thỏ hoang đi ra khỏi rừng rậm, trở về sơn động.

Nhìn trứng điều trắng như tuyết kia, Chu Mộ Phỉ lại phát sầu.

Lúc này là do y mềm lòng nên mới đồng ý lời thỉnh cầu của con đại điều kia, nhưng khi đem được củ khoai lang bồng tay trở về rồi thì mới hậu tri hậu giác phát hiện ra bản thân đã chọc phải một phiền toái lớn.

Tuy trước kia y từng kia nói dùng nhiệt độ ổn định là có thể ấp được trứng, nhưng y căn bản không biết phải ấm lên bao nhiêu độ thì mới ấp được a, hơn nữa giờ cũng đâu có cách nào cho phép y dùng nhiệt độ nhân tạo để ấp trứng đâu.

Chẳng lẽ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi sao?

Chu Mộ Phỉ bị đất lấy hai tay che mặt lại, bản thân mình đầu gì cũng là đàn ông, có biến thành điều thì cũng là một con điều đực, sao lại bị lưu lạc tới mức phải đi ấp trứng như thế này.

48. Chương 48

Chỉ vì một trái trứng điều mà Chu Mộ Phỉ đã chết vô số tế bào não, nhưng kết quả vẫn là nghĩ không ra biện pháp thích đáng để ấp trứng. Vì để không mất uy tín của một con điều, Chu Mộ Phỉ khê cần mẫn, quyết tâm, biến thành đại điều, sau đó cẩn thận ngồi lên trái trứng trắng như tuyết kia, mặt mày lộ đầy vẻ , tự dùng nhiệt độ của bản thân để ấp trứng.

Một lúc lâu sau.

Độc Cô Lưu Vân rốt cuộc cảm thấy đói khát, thu trường kiếm quay về động.

Liếc mắt một cái liền thấy Chu Mộ Phỉ đã hiện nguyên hình nằm úp sấp ở trên giường, Độc Cô Lưu Vân không khỏi sửng sốt.

Phải biết là gần đây, ngoại trừ đi săn hoặc ngủ rất sâu ra, Chu Mộ Phỉ đều dùng hình dạng con người để xuất hiện.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến y phải biến trở thành điều?

Độc Cô Lưu Vân nhảy dựng lên, vội vàng nhào đến trước người Chu Mộ Phỉ, lo lắng hỏi: “Mộ Phỉ, xảy ra chuyện gì, người bị thương sao?”

Chu Mộ Phỉ lắc đầu, kêu lên hai tiếng “Úc úc” với hần tỏ vẻ mình vẫn rất tốt, không cần phải lo lắng.

“Vậy sao người lại hiện nguyên hình?” Độc Cô Lưu Vân cảm thấy khó hiểu.

Lại nói, thường ngày cứ vào giờ này, Chu Mộ Phỉ đã nướng xong thịt rồi chờ mình trở lại rồi a.

Chu Mộ Phỉ nghe thế thì trong lòng cực kỳ quẫn bách, một lát sau mới khẽ nâng thân mình lên, để cho Độc Cô Lưu Vân nhìn thấy trái trứng điều đang nằm ở phía dưới thân.

Độc Cô Lưu Vân kinh hãi cực kỳ, nhìn không được phải thốt lên: “Này.... Người để ra hả?!”

Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy có tiếng gió quạt qua bên tai, đó là cái cánh của Chu Mộ Phỉ vì thẹn quá hóa giận quạt thẳng lên người hần.

Bởi vì vẫn còn trong cơn khiếp sợ, cho nên Độc Cô Lưu Vân đã quên mất cách né, thành ra bị cánh của Chu Mộ Phỉ đập trúng đầu, đầu óc ong ong một trận, trước mắt toàn là sao vàng lấp lóe, lảo đảo suýt nữa là ngã dập mặt.

Chu Mộ Phỉ không ngờ hần lại không né không tránh mà cứ đứng như khúc cây, liền hoảng sợ, vội vàng biến lại thành người, vừa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa nhảy tới bên người hần, vừa lo lắng vừa chột dạ mà nói: “Độc Cô người có bị thương không? Ta tưởng người sẽ né....”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu tỏ vẻ không sao, may mà Chu Mộ Phỉ tuy tức giận nhưng xuống tay có chừng mực, vì thế hần không có bị đánh choáng hoặc nào bị chấn động.

Độc Cô Lưu Vân chờ cho mấy ngôi sao trước mắt biến hết, mới cẩn thận hỏi lại: “Mộ Phỉ, trái trứng này rốt cuộc có phải là....”

Nếu đúng là như vậy thì đã man quá a, Mộ Phỉ không phải là một con điều đực (trống) sao, sao lại biết đẻ trứng?

Còn nữa còn nữa, nếu trái trứng này là kết tinh của hai người bọn họ, vậy rốt cuộc sẽ ấp thành con gì đây?

.....Người? Hay điều? Hay là đầu người thân điều, hay là đầu điều thân người?

Hai loại trước thì còn đỡ, nếu là hai loại sau thì....

Chu Mộ Phỉ thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Độc Cô Lưu Vân liền biết trong đầu hần đang suy nghĩ mấy thứ hoang đường rồi, liền hung hăng trừng mắt với hần rồi nói: “Người nghĩ bấy bả cái gì đó! Trái trứng điều này là ta nhặt được ở trong rừng! Chính xác mà nói thì, là một con đại điều trước khi chết đã phó thác cho ta, cho nên ta mới....”

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại ần ần cảm thấy có chút mất mát, hỏi: “Người định tự mình ấp nó ra sao?”

Chu Mộ Phỉ lộ vẻ , gật đầu: “Người ta đã phó thác thì mình cũng phải tận tâm mà làm việc. Nếu ta đã đồng ý nuôi nấng hậu đại cho con đại điều kia, thì không thể thất tín được! Ai, không biết phải mất bao lâu mới ấp ra được đây.”

Độc Cô Lưu Vân nghĩ một lát, nói: “Một khi đã như vậy, mấy ngày nay người cứ chuyên tâm ấp trứng.... Chăm sóc cho trái trứng này đi, ta tạm thời không luyện kiếm nữa, phụ trách chăm sóc ăn uống sinh hoạt hằng ngày cho người.”

Chu Mộ Phỉ gật đầu, lại biến về thành đại điều, sau đó tiếp tục cẩn thận ấp trứng.

Độc Cô Lưu Vân tự giác đem hai con rắn độc và hai con thỏ hoang ra xử lý, lấy mật rắn để qua một bên, sau đó nhóm hai đồng lửa, một đồng lửa để nấu canh rắn, một đồng khác thì dùng để nướng thỏ hoang.

Sau đó hắn cầm mật rắn lên ngửi thử, cảm thấy mùi của mật rắn này nồng hơn túi mật của mấy con rắn độc lúc trước Mộ Phi bắt cho hắn, màu sắc thì tiên diễm hơn nhiều, biết đây là trân phẩm hiếm gặp, liền trực tiếp nuốt sống một túi.

Kết quả, mật rắn vừa trôi xuống bụng, Độc Cô Lưu Vân liền cảm thấy có một cỗ ám áp mãnh liệt từ đan điền trỗi dậy, cỗ nhiệt ấy rất nóng, cơ hồ có thể tổn thương đến nội tạng. Độc Cô Lưu Vân vội vàng khoanh chân ngồi xuống, thăm vận chân khí dẫn dòng nước ấm kia di vận chuyển một vòng Đại chu thiên, toàn thân liền ám áp nói không nên lời, xem ra mật rắn này hình như có tác dụng tăng cường nội lực.

Độc Cô Lưu Vân vừa mừng vừa sợ, vội vàng lấy một túi mật rắn còn lại đưa đến trước mặt Chu Mộ Phi, nói: “Mộ Phi, mật rắn này hình như có tác dụng gia tăng nội lực, người mau ăn một túi đi.”

Chu Mộ Phi vội vàng lắc đầu ra ý bảo không ăn, mật rắn rất đáng a, từ nhỏ y đã rất sợ đáng, không muốn tự chuốc lấy khổ đau.

Độc Cô Lưu Vân đương nhiên biết trong lòng y đang nghĩ cái gì, duỗi tay tới trước mặt y, nhần nạy dụ dỗ: “Ăn đi mà, mật rắn này là trân phẩm thế gian hiếm thấy đó, đối với thân thể của người rất có lợi. Hơn nữa, cũng không đáng lắm, người cố nhin chút là được rồi.”

Chu Mộ Phi vẫn vừa lắc đầu vừa nói: “Úc úc

úc úc

” Ta không ăn, người ăn đi, người hiện giờ cần gia tăng nội lực hơn ta! [Kỳ thật là tên này sợ đáng

~]

Độc Cô Lưu Vân đại khái nghe hiểu ý tứ của y, nói: “Tuy vật này là trân phẩm, nhưng trong một ngày ăn nhiều cũng vô ích. Mộ Phi, người mau ăn đi. Chỉ có nội lực tăng cao thì sau này người càng có khả năng tự bảo hộ mình hơn, không phải sao?”

Chu Mộ Phi còn đang muốn từ chối, nhưng thái độ của Độc Cô Lưu Vân lại quá kiên quyết, xem ra nếu y vẫn kiên quyết không ăn thì hắn sẽ cạy mở y ra mà nhét mật rắn vào, vì thế y đành phải ‘thình tình không thể chối từ’ mà há miệng ra, nuốt mật rắn trong tay Độc Cô Lưu Vân xuống bụng.

Sau đó y nhảy dựng lên, kêu thảm thiết: “Úc úc

~” Mẹ nó đáng chết, vậy mà người còn lừa ta nói không đáng lắm nữa!

Độc Cô Lưu Vân đương nhiên biết y đang chỉ trích mình dám lừa y, liền chột dạ chạy đi, cực kỳ chăm chú mà nướng thỏ hoang.

Qua một lúc, thỏ hoang đã nướng xong, canh rắn cũng đã nấu đến vừa thơm vừa mềm, trong động tràn ngập mùi thơm mê người, khiến Chu Mộ Phi ngón trở đại động, con sâu tham ăn trong bụng bắt đầu làm ầm ĩ.

Độc Cô Lưu Vân múc canh rắn ra một cái chén gỗ cho Chu Mộ Phi ăn, dùng miệng thổi cho canh rắn nguội bớt, đến khi không còn nóng nữa thì mới dùng muỗng gỗ múc một muỗng đưa tới bên miệng Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi cúi đầu nhấp một ngụm, hai mắt điều lập tức cong lên đầy vẻ hưởng thụ, qua một lát liền hưng phấn kêu lên: “Úc úc

~ úc úc

~” Mẹ nó ăn quá ngon, so với canh rắn lần trước dùng mấy con rắn độc của Âu Dương Phong nấu còn ngon hơn a, quả thật là mỹ vị nhân gian!

Sau đó lại dùng miệng đẩy đẩy cái muỗng gỗ đến bên miệng Độc Cô Lưu Vân, ý bảo hắn cũng nếm thử một miếng đi.

Độc Cô Lưu Vân cúi đầu nhấp một ngụm, quả nhiên vừa thơm lại xốp mềm, vị ngon vô cùng, so với canh rắn bán trên phố thì ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà lúc này, Chu Mộ Phi đã âm thầm quyết định, chờ ấp trứng ra điều con rồi thì mỗi ngày sẽ chạy đi bắt loại rắn độc này về — dù không thể ăn mật rắn gia tăng công lực, thì cũng có canh rắn cực kỳ ngon lành để mà ăn, mạo hiểm một chút cũng đáng giá!

Huống chi y cũng đã bồi luyện nhiều năm với Độc Cô Lưu Vân, nếu phải cùng lúc ươm phôi với ba bốn con rắn độc như thể này cũng không có áp lực nhiều.

Chu Mộ Phi ngấu nghiến uống xong một chén canh rắn, Độc Cô Lưu Vân lại múc cho y thêm một chén nữa, thuận tiện xé nửa con thỏ hoang cho y. Chu Mộ Phi ăn đến mức cái bụng tròn vo, cảm thấy mỹ mãn rồi thì tiếp tục công cuộc ấp trứng.

Đến tối, một người một điều dùng cơm tối xong thì lên giường nghỉ ngơi.

Chu Mộ Phi không dám nằm lên trái trứng, sợ lúc ngủ sẽ đè bẹp nó, vì thế khum cánh lại để nó vào giữa thân thể và cánh của mình, sau đó mới nằm sấp xuống giường mà ngủ.

Sáng hôm sau, chuyện đầu tiên sau khi Chu Mộ Phi thức dậy chính là mở cánh ra nhìn trái trứng một cái, thấy trứng điều không có tổn hao gì, y mới thở phào nhẹ nhõm, trời biết y rất sợ bởi vì tướng ngũ không tốt của mình mà bất cẩn đè lên trái trứng hoặc đá nó xuống giường a.

Giờ này, Độc Cô Lưu Vân đã vào rừng luyện công rồi, Chu Mộ Phi liền biến thành người, đi rửa mặt một lát, sau đó ra ngoài giải quyết nhu cầu sinh lý, rồi lại lập tức quay về động, biến thành đại điều tiếp tục ấp trứng, đồng thời còn âm thầm cầu nguyện trứng càng nở sớm càng tốt, không thì bản thân phải ở trong động cả ngày như thế này, ngay cả đi ra ngoài phơi nắng cũng không được, còn không buồn đến lông cũng dài ra luôn hay sao.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Mộ Phi đều ở trong động, hết sức tận trung với cương vị ấp trứng. Đến giờ ăn, Độc Cô Lưu Vân cũng rất tự giác đưa đồ ăn đến trước mặt y, ngay cả nhúc nhích một cái y cũng không cần làm, trực tiếp há mỏ ra là được rồi. Điều trời sinh chỉ thích ăn thịt. Một ngày nay Chu Mộ Phi được ăn thỏ hoang gà rừng nướng đến miệng dính đầy mỡ, lại không vận động một tí tí nào, y đang hoài nghi bản thân có phải là đang tăng cân vùn vụt hay không.

Đến tối, Chu Mộ Phi theo lệ thường ôm trứng vào giữa cánh và thân thể, sau đó nằm sấp ở trên giường mà ngủ. Độc Cô Lưu Vân thì nằm ở bên ngoài giường, đề phòng y bất cẩn đạp trứng xuống dưới giường.

Kết quả, Chu Mộ Phi ngủ đến nửa đêm thì bắt đầu nằm mơ. Y mơ thấy Âu Dương Phong tìm tới đây, còn thả một đám rắn độc ra, y lập tức xông lên dùng mãnh chiến đấu với độc xà.... Nhưng không ngờ, lúc mình đang hăng máu, thì bên tai bỗng có tiếng kinh hô của Độc Cô Lưu Vân truyền tới: “Mộ Phi, dừng tay!”

Chu Mộ Phi còn đang đắm chìm trong mộng, trước mắt toàn là rắn độc đầu tam giác không ngừng lắc lư qua lại, sao có thể dừng tay, vì thế nên đập cánh thì đập, móng vuốt nên cào thì cứ cào.... Kết quả, cánh vừa quơ được một nửa thì một cổ lực mạnh mẽ chặn lại, đồng thời bên tai còn truyền đến tiếng hét của Độc Cô Lưu Vân: “Mộ Phi, trứng điều!”

Chu Mộ Phi lập tức giật mình tỉnh giấc, vội mở mắt ra.

Sau đó y liền thấy Độc Cô Lưu Vân đang đứng ngay cạnh giường, tay trái ôm trứng điều, tay phải thì làm ra thế phòng ngự chặn lại cái cánh đang chém ra được phân nửa.

Chu Mộ Phi: “.....”

Một lát sau, đầu óc mơ hồ của Chu Mộ Phi mới dần tỉnh táo lại, vội biến thành người, mặt mày khẩn trương nhìn trái trứng trong tay Độc Cô Lưu Vân: “Trái trứng không sao chứ?”

Độc Cô Lưu Vân dùng vẻ mặt đau xót mà nhìn y, sau đó đưa một mặt trứng trong tay cho y xem: “Vỏ trứng nứt ra một đường nhỏ rồi.”

49. Chương 49

Chu Mộ Phi:“!”

Chu Mộ Phi lộ vẻ khiếp sợ, thấy vết nứt hình như có xu hướng lan tràn ra khắp vỏ, thì cứng họng: “Không thể nào, sao lại có vết nứt như thế? A a a nó sẽ không bị ta làm hư chứ, ai tới nói cho ta biết nên làm sao đây làm sao đây, giờ đi lấy bùn trét lên dán lại còn kịp không...”

Trong lúc y đang lăm bằm loạn xạ, thì vết nứt trên vỏ trứng lại đang dần dần kéo dài ra theo tốc độ mắt thường có thể thấy được, hơn nữa từ một vết biến thành hai vết, ba vết.... Rất nhanh sau đó vết nứt đã phủ khắp vỏ trứng.

Cuối cùng, trong lúc Chu Mộ Phi đang trợn mắt há hốc mồm, thì vỏ trứng điều rầm một tiếng, nát bầy.

Chu Mộ Phi lập tức trưng ra vẻ mặt cực kỳ thảm thiết, nhắm mắt lại.

Sau đó, y nghe thấy giọng nói hưng phấn lẫn kinh hãi của Độc Cô Lưu Vân vang lên: “Mộ Phi mau nhìn, đây là cái gì này.”

Chu Mộ Phi nghe thế liền mở mắt ra, thấy trong lòng bàn tay của Độc Cô Lưu Vân, có một con vật nhỏ màu nâu nhạt đang lẳng lặng ngồi ở đó.

Con vật nhỏ kia nhắm mắt, lông toàn thân vẫn còn hơi ướt, thân mình nhỏ nhắn đáng thương đang run rẩy, hiển nhiên là vẫn còn sống.

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của Chu Mộ Phi và Độc Cô Lưu Vân, vật nhỏ kia chậm rãi mở mắt ra, đưa đôi con ngươi tròn tròn đen đen tò mò nhìn mọi vật xung quanh.

Chu Mộ Phi vừa mừng vừa sợ, nói: “Nó chui ra giờ có hơi sớm quá hay không, có sống được không?”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, hần cũng không biết.

Nhưng nếu điều con đã chọc vỏ ra ngoài rồi thì đành phải nuôi thử xem, hy vọng là không có vấn đề gì.

“Chiếp chiếp...” Tiểu Điều Nhi căng cổ lên, yếu ớt kêu lên hai tiếng.

Chu Mộ Phi ghé sát vào chút nữa, cực kỳ tò mò mà nhìn cái cục lông nhỏ xíu này, nhớ lại hình như lúc mình mới nở cũng nhỏ xíu như vậy thôi ha?..... Ấy dô, chỉ lớn hơn lòng bàn tay có xíu như thế mà lớn lên lại có hình thể lớn như ác quỷ, tạo hóa thật sự là thần kỳ mà.

Độc Cô Lưu Vân cũng nhìn cục lông nhỏ trong tay mà không chớp mắt lấy một cái, cảm giác cứ như lại được thấy Chu Mộ Phi vừa mới nở bảy tám năm trước vậy.

Cho đến giờ, hần vẫn cảm thấy cục lông nhỏ rất manh rất khả ái, vì thế cẩn thận dùng tay vuốt ve bộ lông xù của nó.

Giây tiếp theo, cục lông nhỏ đã tặng ngay một cục phân chim đen đen tròn tròn ngay trên tay hần.

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Chu Mộ Phi nhin không được phải phụt cười ra tiếng, sau đó ôm bụng ngã xuống đất cười ha hả.

Độc Cô Lưu Vân cau mày vội vàng đặt cục lông nhỏ lên giường, sau đó đi rửa tay.

Chu Mộ Phi cười xong thì đứng dậy, lấy chút quần áo cũ đặt lên chỗ bãi đá, lót lót rồi uốn vòng lại thành cái ổ nhỏ cho chim con, sau đó cẩn thận nâng Tiểu Điều Nhi lên bỏ vào ổ.

Tiểu điều còn chưa biến bản thân gặp phải rắc rối, cứ đưa đôi mắt đen cực kỳ vô tội mà nhìn y.

Chu Mộ Phi nhát thời mềm lòng đến mức muốn chảy ra nước. Lúc trước y còn vụng trộm khinh thường Độc Cô Lưu Vân kiêu thân tương lai là cái tên mao khổng*, giờ mới phát hiện hóa ra mình cũng có tiềm chất mao khổng a.

*mao khổng: mắc bệnh thích cái gì đó có lông xù.

Một lát sau, Độc Cô Lưu Vân rửa tay xong trở về, nói với Chu Mộ Phi: “Trời sắp sáng rồi, không bằng để ta chăm sóc cho cục lông nhỏ, người ra ngoài săn thú săn tiện vận động luôn nhé?” Hắn biết Chu Mộ Phi rất hiếu động, lần này đã phải ở lì trong sơn động suốt mấy ngày, phỏng chừng đã buồn bực đến muốn lên mốc luôn rồi, cho nên mới quan tâm mà ra lời đề nghị này.

Chu Mộ Phi vừa nghe đã gãi đúng chỗ ngứa, liền gật đầu nói: “Được.”

Dù sao từ lúc y nở ra cho tới bây giờ đều là do Độc Cô Lưu Vân nuôi y, đã có kinh nghiệm nuôi điều phong phú như thế, vậy thì cứ ném cho hắn chăm sóc là được rồi, bản thân cũng nên đi hít thở không khí trong lành thôi.

Chu Mộ Phi ra khỏi sơn động, biến thành đại điều, sau đó bay tới chỗ của con đại điều đã chết vài ngày trước.

Vào trong rừng rậm, Chu Mộ Phi dựa vào trung tâm phạm vi cuộc chiến điều xà lúc trước cẩn thận tìm một vòng xung quanh, cuối cùng may mắn tìm thấy vài con rắn độc giống y như mấy con ngày trước trên một nhánh cây đại thụ. Hiện giờ con rắn kia vẫn còn đang quấn lấy nhánh cây mà ngủ ngon lành.

Chu Mộ Phi quyết không để mất, lập tức lao xuống, đôi móng vuốt sắc bén mạnh mẽ chộp thẳng lên người rắn độc.

Rắn độc bị thanh âm bay lượn của loài chim làm cho bừng tỉnh, vội vàng mở mắt phản kháng lại, đáng tiếc nó đã mất đi tiên cơ, qua vài hiệp đấu liền bị Chu Mộ Phi chọt cho mù mắt, còn bị móng vuốt của y đâm vào thất thốn.

Chu Mộ Phi quắp chiến lợi phẩm bay ra khỏi rừng rậm, vừa tới sơn động thì gặp được một con hoẵng xui xẻo, thuận tay tha luôn về nhà, mấy ngày sau không cần phải lo cái ăn nữa.

Chu Mộ Phi kéo con hoẵng vào trong sơn động, sau đó ném rắn độc lên người con hoẵng, đến bên giường biến thành người, tìm một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào, vỗ vỗ hai tay, nói: “Nhiệm vụ hoàn thành, giờ người có thể đi làm bữa sáng rồi. Canh rắn nhớ hầm nát một chút, để Tiểu Điều Nhi dễ tiêu hóa.”

Độc Cô Lưu Vân thấy y kéo con hoẵng trở về, đầu tiên là lộ vẻ tán thưởng, đợi đến khi y lại ném rắn độc ra, rõ ràng là cùng loại với con rắn độc mấy ngày trước, thì lại khế biến sắc mặt.

Chu Mộ Phi nói xong, thấy Độc Cô Lưu Vân không nhúc nhích gì, đang định giục hắn lần nữa, bỗng phát hiện sắc mặt hắn khá xấu, vội vàng hỏi: “Làm sao thế Độc Cô, sao lại trưng ra cái mặt như vậy?”

Độc Cô Lưu Vân đưa mắt nhìn y, nhìn đến mức tóc gáy của Chu Mộ Phi đều dựng đứng cả lên, mới nghiêm mặt nói: “Mộ Phi, người lại chạy đến chỗ lúc trước gặp con đại điều kia sao?”

Chu Mộ Phi không hiểu ra sao đành phải gật đầu: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Y cư nhiên còn hỏi, có vấn đề gì sao?!

Độc Cô Lưu Vân lập tức đen mặt thêm vài phần, trầm giọng mà trách cứ: “Sao người lại tự mình đi tới khu đó, chẳng lẽ người đã quên cha mẹ của Tiểu Điều Nhi chết như thế nào sao? Hay là người cũng muốn được như nó?” Chu Mộ Phi giờ mới biết hắn đang lo lắng cho mình, trong lòng không khỏi dâng lên một dòng nước ấm, vội an ủi: “Độc Cô, người an tâm đi. Ta tốt xấu gì cũng là cao thủ hạng nhất, dư sức đấu với mấy con rắn độc này, tội nó làm sao có thể mổ chết ta như con đại điều kia.”

Độc Cô Lưu Vân thấy y một chút cũng không để ở trong lòng, không hề có chút ăn năn, lập tức có ý muốn bóp chết y luôn cho rồi, nhưng vẫn nén giận mà phản bác: “Vậy cũng không được! Mộ Phi, người nghe cho kỹ, sau này không được phép tự mình chạy tới chỗ đó nữa! Muốn ăn thịt rắn thì nói cho ta biết, ta đi cùng với người!”

Chu Mộ Phi thấy đôi mắt chứa đầy lửa giận của hắn, biết hắn giận thật rồi, vì thế liền mềm xuống, gật đầu nói: “Biết rồi, lần sau nhất định sẽ mang người theo, vậy được chưa?”

Độc Cô Lưu Vân mới vừa lòng mà gật đầu, bắt đầu đi lột da rắn xử lý thịt hoẵng, sau đó nhóm lửa nấu canh rắn, rồi cắt một cái đuôi hoẵng, xuyên qua cành cây, đặt lên lửa nướng.

Không lâu sau, trong động liền tràn ngập mùi thơm mê người.

Tiểu Điều Nhi ngửi thấy mùi thơm, tiếng kêu càng lúc càng nóng nẩy, rõ ràng là đã rất đói bụng.

Chu Mộ Phi ngồi xuống cạnh nó, đưa tay khê khàng vuốt lông tơ hồng trần an nó. Đừng nói chứ, sờ sướng thật nha, ẩm ẩm mềm mềm cứ dầm vào lòng bàn tay, khó trách trước đây Độc Cô Lưu Vân lại thích sờ y như thế.

Độc Cô Lưu Vân kiên nhẫn ngồi nấu canh rắn hết cả một canh giờ, sau khi đã xác định thịt rắn hoàn toàn mềm rục rồi, mới dùng chén gỗ múc ra non nửa chén đưa cho Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi nhận lấy muống gỗ, cẩn thận thổi cho nguội, sau đó mới dứt cho Tiểu Điều Nhi.

Tiểu Điều Nhi đã sớm bụng đói kêu vang, giờ lại bị mùi thơm kích thích, tất nhiên là khẩu vị đại khai, lập tức cúi đầu gấp gấp ăn canh rắn, chỉ chốc lát sau đã ăn sạch non nửa muống, cái bụng cũng phình lên.

Chu Mộ Phi sợ nó ăn nhiều không tốt, nhìn thấy nó cũng no rồi thì không dám dứt nữa, thu chén lại, sau đó ôm lấy cái bát chứa đầy canh rắn của mình và thịt hoẵng nướng bắt đầu ăn bữa sáng ngon lành.

Chờ đến khi y ăn no rồi, Độc Cô Lưu Vân mới lấy mật rắn ra, nói: “Mộ Phi, đến ăn mật rắn này.”

Chu Mộ Phi liền lắc đầu như trống bỏi, vừa lắc vừa kháng nghị: “Kiên quyết không ăn! Độc Cô, người muốn ta ới hết những gì ta vừa mới ăn sao? Sao lại bắt ta ăn mấy thứ khó ăn như vậy!”

Độc Cô Lưu Vân nói: “Nhưng mật rắn này rất có ích với thân thể con người...”

Chu Mộ Phi lập tức ngắt lời, nói: “Vậy tự ngươi ăn đi! Người cũng biết ta kỳ thật là điều, ta ăn cũng không có tác dụng gì, chỉ tổ lãng phí, còn không bằng để ngươi ăn.”

Độc Cô Lưu Vân khuyên hết nửa ngày, nhưng Chu Mộ Phi vẫn kiên quyết không ăn, cuối cùng hắc đành phải tự ăn.

Ăn xong bữa sáng, Độc Cô Lưu Vân ra ngoài luyện kiếm như lệ thường, Chu Mộ Phi thì ở lại trong động chăm sóc cho Tiểu Điều Nhi vừa mới nở.

Đến giờ cơm trưa, Độc Cô Lưu Vân quay về chủ động gánh vác trách nhiệm nấu cơm. Ăn xong thì cùng y chăm sóc cho Tiểu Điều Nhi, gia đình hạnh phúc a.

Cứ như thế qua vài ngày, Chu Mộ Phi lại thêm thịt rắn, nhưng Độc Cô Lưu Vân đã cảnh cáo, y cũng không dám đi một mình nữa, sau khi Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm về mới xin hắc đi.

Lúc này, Tiểu Điều Nhi đã có thể tự mình đi đường và ăn uống rồi. Vì thế Độc Cô Lưu Vân mới sáng khoái đồng ý. Sau đó hai người mang theo Tiểu Điều Nhi vào rừng cây.

Chu Mộ Phi biến thành đại điều bay lên cao, Độc Cô Lưu Vân thì ôm Tiểu Điều Nhi ở trong tay mà thi triển khinh công chạy theo, qua một lát đã đến chỗ hôm trước.

Chu Mộ Phi bay lên không trung tìm rắn độc, Độc Cô Lưu Vân thì ôm Tiểu Điều Nhi đi đến chỗ chôn cất con đại điều kia, thả Tiểu Điều Nhi đến trước mộ phần của đại điều rồi nói: “Nhìn đi, Mộ Phi đã không phụ sự phó thác của người, chăm sóc cho con của người rất tốt. Người yên tâm, sau này chúng ta sẽ nuôi nó thật tốt.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Điều Nhi đi vào rừng, đôi mắt đen láy lộ vẻ tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, thường xuyên phát ra tiếng kêu chiếp chiếp.

Độc Cô Lưu Vân cúi người nâng Tiểu Điều Nhi lên, chợt nghe phía bên phải cách đó không xa có tiếng kêu “úc úc” quen thuộc của Chu Mộ Phi.

Độc Cô Lưu Vân biết y đã tìm thấy tung tích của rắn độc, lập tức thi triển khinh công bay tới nơi phát ra âm thanh.

Đợi đến khi đến được nơi, thấy Chu Mộ Phi vẫn còn đang bay vòng vòng trên không, mà ở trên một cái cây cách y không xa, có ba con rắn độc cùng loại với con hôm trước. Mấy con rắn này còn lớn gấp hai lần so với con hôm trước, vì phát hiện ra sự uy hiếp của đại điều, cho nên đã tạo thành một thế trận tam giác, đầu rắn hướng ra ngoài phun lưỡi đe dọa đại điều, còn phát ra tiếng ‘tê tê’.

50. Chương 50

Chu Mộ Phi kêu hai tiếng với Độc Cô Lưu Vân, hỏi hần: có thể ra tay chưa.

Độc Cô Lưu Vân không đáp lời, chỉ trở tay rút kiếm, nhảy lên cao, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ánh sáng bạc, nhanh như chớp mà đâm tới con rắn độc.

Mấy con rắn độc đáng thương chỉ mới vừa cảm thấy hoa mắt, còn chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì thì đã thành vong hồn dưới kiếm rồi.

Chu Mộ Phi: “.....”

Độc Cô Lưu Vân tiêu sái thu kiếm lại, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve đám lông tơ của Tiểu Điều Nhi đang bị dọa sợ hồng trần an nó.

Chu Mộ Phi rốt cục cũng phản ứng lại được, lập tức lao xuống đất, biến thành người, sau đó đoạt lấy tay nải Độc Cô Lưu Vân đang đeo ở phía sau lấy quần áo ra mặc, tức giận mà nói: “Không phải đã nói cho ta bắt rắn, người canh chừng, nếu ta gặp nguy hiểm thì mới ra tay sao? Ta còn chưa động thủ mà người đã giành trước là sao hả?”

Độc Cô Lưu Vân nói: “Rắn độc nhiều quá, ta sợ lỡ như người gặp nguy hiểm mà ta thì lại trở tay không kịp.”

Chu Mộ Phi bóp trán, vô lực nói: “Chỉ có ba con thôi, ta có thể đối phó được....”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu: “Nọc độc của loại rắn này là kiến huyết phong hầu*, ta không dám để người mạo hiểm.”

*kiến huyết phong hầu= chết ngay lập tức

Chu Mộ Phi không còn cách nào với hần, nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy bất mãn vì mình không thể trở tài bắt rắn. Bất quá, y biết Độc Cô Lưu Vân thật sự lo lắng cho an nguy của mình, nên chỉ trợn mắt nhìn hần một hồi rồi lại tiếp tục mặc quần áo, miệng còn nói đồng dài: “Quên đi, sau này gặp tình huống này nữa, thì người không được cướp tay trên nữa đâu nha, phải để ta....”

“Được được được, lần sau sẽ tặng cho người.” Độc Cô Lưu Vân tốt tính gạt đầu.

“Vậy thì còn được.” Chu Mộ Phi từ giận dữ chuyển sang vui mừng, nhanh nhẹn mặc quần áo, sau đó nhận lấy Tiểu Điều Nhi trong tay hần, nói: “Nếu rắn là do người giết, vậy thì một chuyện không phiền hai chủ, nhiệm vụ lột da lấy mật nấu canh ăn mật đều do người làm hết luôn đi.”

Độc Cô Lưu Vân: “.....”

Nếu hần nhớ không lầm, hình như mấy cái việc lột da lấy mật nấu canh ăn mật đều là do hần đảm đương hết mà.

Nhưng mà, nếu nương tử đã ra lệnh, thì người làm phu quân như hần tất nhiên là phải nghe theo, vì thế liên tục gạt đầu.

Một lát sau, bỗng dưng nhớ tới điều gì đó, liền nghiêm mặt nói: “Sau này có thể cho người bắt rắn. Nhưng nếu số lượng rắn độc vượt quá ba con, thì không cho phép người hành động thiếu suy nghĩ, toàn bộ đều để cho ta đối phó.”

Chu Mộ Phi: “.....” Đừng mà, ngay cả số lượng cũng phải định ra hạn mức sao?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Độc Cô Lưu Vân, y đành phải im lặng mà gạt đầu.

Tiểu Điều Nhi ngồi trong lòng bàn tay Chu Mộ Phi, đang kinh ngạc nhìn y, trong đôi mắt nhỏ đen láy kia tràn đầy vẻ tò mò. Tuy nó đã nhìn thấy Chu Mộ Phi biến thân rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy y từ điều biến thành người hoặc là từ người biến thành điều, nó đều cảm thấy kinh ngạc cực kỳ.

Một lát sau, Chu Mộ Phi bỗng nhớ đến cái gì đó, nói: “Chiêu vừa nãy của người có uy lực lớn thật đó, tên là gì thế? Ngay cả ta cũng chưa thấy rõ thì đám rắn đã chết sạch hết rồi.” Nếu đổi lại là mình ra tay, chỉ sợ phải đấu hết nửa ngày với đám rắn độc mới xong, không ngờ Độc Cô Lưu Vân mới vừa ra chiêu đầu tiên thì đã thu phục xong hết rồi, nếu đổi lại là y, chắc chắn là làm không được.

“Không có tên.” Độc Cô Lưu Vân nói: “Hơn nữa cũng không phải là chiêu thức cố định. Ta chỉ cảm thấy nếu xuất kiếm như vậy thì có thể dùng một chiêu giết chết toàn bộ rắn độc, cho nên mới thuận tay chém ra. Không phải người đã nói, vô chiêu thắng hữu chiêu sao?”

Chu Mộ Phi nghe thế liền nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, không ngờ mới qua có vài ngày, kiếm thuật của Độc Cô Lưu Vân đã tiến lên một bước nhảy vọt như thế, xem ra hắn quả nhiên là kiếm khách bẩm sinh.

Độc Cô Lưu Vân xử lý rắn độc xong, liền giao cho Chu Mộ Phi. Chu Mộ Phi vừa nhét rắn vào trong tay nải vừa nói với Tiểu Điều Nhi: “Nhìn này, đây là rắn độc. Chính là loại rắn đã hại chết mẹ của người. Lớn lên rồi thì nhớ coi nó là thức ăn ha, coi như báo thù cho mẹ người luôn, hiểu chưa?”

Tiểu Điều Nhi: “Chiếp chiếp chiếp, chiếp chiếp chiếp.....”

Cũng không biết Chu Mộ Phi có nghe hiểu lời của nó hay không, chỉ thuận tay ném tay nải cho Độc Cô Lưu Vân, sau đó ôm Tiểu Điều Nhi về lại sơn động.

Thời gian qua thực nhanh, chớp mắt đã qua một tháng.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi, Tiểu Điều Nhi đã được nuôi thành một cục mượt mà, tròn vo mập mạp, mức độ dễ thương không kém Chu Mộ Phi lúc xưa là bao, khiến Độc Cô Lưu Vân mắc bệnh mao khổng mỗi lần nhìn thấy nó thì hai mắt liền tỏa sáng, cuối cùng kim lòng không đậu sẽ nhìn nhiều mà vuột ve còn nhiều hơn, khiến trong lòng Chu Mộ Phi có chút chua chua.

Nhưng Chu Mộ Phi không biết, kỳ thật Độc Cô Lưu Vân cũng đang ghen. Bởi vì Chu Mộ Phi có thể biến thành một con điều lớn, cho nên Tiểu Điều Nhi thân cận với y hơn. Thời gian Chu Mộ Phi ở cùng với Tiểu Điều Nhi khá nhiều. Chu Mộ Phi cũng không biết có phải do Tiểu Điều Nhi là đồng loại của y hay không, mà từ tận đáy lòng y đã cảm thấy rất thân thiết với Tiểu Điều Nhi rồi, vì thế cũng dung túng để mặc cho Tiểu Điều Nhi kề cận bên mình, lại còn chăm sóc cho nó cực kỳ cẩn thận.

Những lúc như thế, Độc Cô Lưu Vân ở bên cạnh sẽ có loại cảm giác mình bị vắng vẻ, thậm chí còn ỉn ỉn có cảm giác ghen tị với Tiểu Điều Nhi được Chu Mộ Phi ôm trong tay kia.

Nhưng hai người lại không biểu hiện ra bên ngoài, cho nên vô luận là bọn họ hay là Tiểu Điều Nhi vô tình trở thành trung tâm gió lốc đều không biết hề biết rằng, bản thân đã bị cha mẹ vụng trộm xem như là đối tượng để đánh ghen rồi.

Cũng may tuy hai người len lén nổi máu ghen, nhưng ít nhiều gì cũng hiểu loại cảm xúc này vô vị cỡ nào, cho nên cả hai đều không chế rất tốt.

Nhiều lắm thì sẽ có cảnh tượng kết cục như thế này: Thừa dịp Chu Mộ Phi đi ra ngoài săn thú, Độc Cô Lưu Vân sẽ dùng ngón tay chọt chọt Tiểu Điều Nhi đang ngủ trong tổ, sau đó dưới ánh nhìn không hiểu ra sao của nó mà trịnh trọng cảnh cáo: “Ta cảnh cáo người, sau này không được quấy quít Mộ Phi nữa, không được chiếm dụng quá nhiều thời gian của y, lại càng không được đánh chủ ý lên người y, nếu không cho dù người có dễ thương tới cỡ nào thì ta cũng ném người ra ngoài cho đám rắn độc ăn!”

Tiểu Điều Nhi đáng thương đành phải rụt cổ, yếu ớt lên tiếng: “Chiếp chiếp chiếp.....”

Hoặc tình huống sẽ như thế này: Mỗi khi Độc Cô Lưu Vân kim lòng không đậu dùng ngón tay đùa Tiểu Điều Nhi hoặc là dùng tay vuột ve bộ lông tơ của nó, thì nó luôn có cảm giác như có hai luồng ánh mắt rét căm căm cứ quét tới quét lui trên người, khiến nó không rét mà run, lại không hiểu gì sất, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc bản thân đã sai ở chỗ nào.

Bất quá, mỗi khi cả hai cùng nhau chăm sóc cho Tiểu Điều Nhi, cảnh tượng vẫn cực kỳ ấm áp, ví dụ như:

Chu Mộ Phi chỉ vào mình, nói với Tiểu Điều Nhi: “Gọi ba ba đi.”

Tiểu Điều Nhi: “Chiếp chiếp ~”

Chu Mộ Phi chỉ vào Độc Cô Lưu Vân: “Gọi mẹ đi.”

Tiểu Điều Nhi, Độc Cô Lưu Vân: “.....”

Cuối cùng, qua quá trình phản đối mãnh liệt của Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi rốt cuộc cũng sửa lại, đồng ý cho Tiểu Điều Nhi gọi hắn là “phụ thân”.

Nhưng kỳ thật, có đổi thành cái gì thì cũng chẳng khác nhau chỗ nào, bởi vì vô luận có sửa thế nào thì Tiểu Điều Nhi cũng sẽ chỉ là “chiếp nhiếp” mà thôi.

Hôm nay, Chu Mộ Phi nhìn thấy nó lớn lên không ít, thân thể càng lúc càng tròn vo lông xù, hai cái cánh ngắn cũng phủ đầy lông vũ, rốt cuộc đưa ra một quyết định trọng đại: Bắt nó học bay.

Dù sao thì nó cũng đã được một tháng tuổi rồi, nhớ năm đó bản thân cũng là vừa mới đầy tháng thì đã bắt đầu tự học cách bay. Cái gọi là hổ phụ vô khuyến tử*, nếu bản thân đã lợi hại như thế, thì Tiểu Điều Nhi cũng sẽ không kém là bao, cho nên vừa đúng lúc, có thể tiến hành huấn luyện nghiêm khắc với nó.

*hổ phụ vô khuyến tử: cha là hổ thì sẽ không sinh ra chó con. Ý chỉ cha giỏi thì con cũng phải giỏi.

Vì thế, sau khi nói chuyện với Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi liền biến thành đại điều, quắp Tiểu Điều Nhi bay lên cây, đặt nó xuống chạc cây, rồi dùng mỏ chỉ xuống phía dưới, nghiêm túc nói: “Úc úc

~” Nhảy xuống đi, học bay!

Tiểu Điều Nhi đáng thương chưa từng phải đứng ở nơi cao như vậy, hai cái móng vuốt nhỏ xinh run rẩy bấu chặt lấy chạc cây, đáng thương hề hề mà kêu lên: “Chiếp nhiếp, nhiếp nhiếp.....” Hu hu hu, cao quá a, người ta sợ lắm.....

Chu Mộ Phi thấy thằng nhỏ đáng thương quá thì có chút mềm lòng, nhưng ngẫm lại, giờ nhân từ với nó không phải là đang làm hại nó sao, làm một con điều, sao có thể không biết bay chứ?

Vì thế dùng cánh vỗ nhẹ một cái, nghiêm khắc mà răn dạy một tiếng.

Tiểu Điều Nhi đã ở chung với y lâu như vậy, đương nhiên nghe hiểu ý của y, vì thế cố lấy dũng khí rồi cúi đầu nhìn xuống dưới, sau đó lại sợ tới mức phải nhắm cả hai mắt.

Tuy nó biết, đây là biểu hiện cực kỳ yếu đuối cực kỳ vô dụng, nhưng mà.... Thật sự rất là cao a, mới cúi đầu nhìn xuống chút thôi đã sợ thế này rồi, huống chi còn phải nhảy xuống.....

Chu Mộ Phi thấy bộ dáng sợ hãi của nó liền tức không có chỗ đánh. Nhớ ngày đó một mình mình không ai dạy dỗ tự leo lên nóc nhà rồi tự nhảy xuống để học bay, không biết đã phải ngã bao nhiêu là lần, cuối cùng cũng học xong.

Nay Tiểu Điều Nhi đã có mình, sao nó lại còn sợ như vậy, chẳng lẽ nó tưởng mình sẽ để cho nó ngã chết luôn sao?

Nhìn Tiểu Điều Nhi vẫn cứ nhắm nghiền hai mắt mà run cầm cập, Chu Mộ Phi bốc hỏa, giờ cánh quất tới.

Tiểu Điều Nhi bị y quất cánh vào người, rơi khỏi cành cây, liền phát ra tiếng kêu “chiếp nhiếp” thảm thiết, y như cục đá mà thẳng tắp đâm đầu xuống đất.

“Hu hu hu ta sắp ngã chết rồi...” Tiểu Điều Nhi đáng thương cảm thấy bản thân đang rơi từ trên cao xuống, lập tức bị dọa đến choáng váng, ngoại trừ nhắm mắt kêu rên thảm thiết thì chẳng làm được gì.

Chu Mộ Phi đành phải lao xuống, bắt lấy Tiểu Điều Nhi đang rơi xuống đất, sau đó lại bay lên cành cây, đặt nó xuống, dùng vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép mà giáo huấn nó: “Úc úc

úc úc

” Con sợ cái gì chứ, sao không giương cánh ra bay hả?! Có ba ba ở đây rồi, không để con ngã chết đâu!

Tiểu Điều Nhi mở mắt, hai mắt đầm lệ lưng chừng nhìn y: “Chiếp nhiếp
chiếp nhiếp

” Cao quá, hơi sợ...

Chu Mộ Phi lật bàn!

Có lộn không vậy, làm chim điểu mà sợ cao là sao?

Trên đời này bộ có con điểu nào mắc bệnh sợ độ cao hả?!

Không được, Tiểu Điểu Nhi nhất định phải biết bay!

Điểu mà không bay thì còn gọi là điểu sao?! [Thần điểu trong nguyên tác truyện Thần điểu hiệp lữ tỏ vẻ bản thân nằm cũng trúng đạn~]

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phi lập tức tung chân... Tung móng vuốt ra đập một phát, đập Tiểu Điểu Nhi rớt luôn khỏi cây,

Kết quả, quá trình lại tiếp diễn thêm một lần nữa.

Cứ như vậy mà lặp lại đến lần thứ n, Chu Mộ Phi rốt cuộc nhịn không được phải ngửa mặt lên trời mà rít gào: “Úc úc

úc úc úc

~”

Trời ơi đất hỡi, đại thần Kim Dung a, sao lại để cho mình nhất phải một con điểu có chứng sợ độ cao vậy!

51. Chương 51: Ban Đêm

Độc Cô Lưu Vân luyện kiếm trở về, thấy Chu Mộ Phi đang buồn bực tột độ, liền nhịn không được phải hỏi han: “Mộ Phi, làm sao thế?”

Chu Mộ Phi liền nói hết chuyện mang Tiểu Điểu Nhi ra ngoài học bay cho Độc Cô Lưu Vân nghe, vừa nói vừa dùng ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép mà nhìn Tiểu Điểu Nhi.

Tiểu Điểu Nhi hiểu ánh mắt y, liền xấu hổ cúi đầu xuống.

Độc Cô Lưu Vân nhìn Tiểu Điểu Nhi đang hổ thẹn ở bên kia, lại quay đầu nhìn Chu Mộ Phi đang ủ rũ, trấn an mà nói: “Mộ Phi, đừng giận nữa. Tiểu Điểu Nhi mới vừa đây thắng, có chút sợ cao là chuyện thường thôi mà. Có thể là do người quá mong muốn nó thành công rồi. Theo ta thấy, không bằng để qua mấy ngày nữa đi, đợi nó lớn thêm chút nữa thì từ từ dạy dỗ nó, có lẽ sẽ học bay được.”

Chu Mộ Phi nghe thế thì thầm nghĩ: hay có khi là như vậy thật, liền gật đầu, nói: “Được, vậy qua nửa tháng nữa, ta lại mang nó đi ra ngoài học bay. Mấy ngày nay để ta luyện kiếm với người. Lại nói, đã lâu rồi ta chưa có luyện kiếm với người.”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế thì vui sướng mà gật đầu: “Vậy thì tốt quá, vừa lúc người có thể giúp ta nghiệm chứng xem kiếm pháp có tiến bộ lên không.”

Vì thế, sáng hôm sau, sau khi dùng cơm sáng xong, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi liền mang theo Tiểu Điểu Nhi đi về phía rừng cây luyện kiếm.

Đến nơi, Độc Cô Lưu Vân đặt Tiểu Điểu Nhi lên tảng đá lớn bóng râm thường ngày ngồi nghỉ ngơi, sau đó đến bãi đất trống, rút trường kiếm ra, bày ra thức mở đầu với Chu Mộ Phi, nghiêm mặt mà nói: “Xin chỉ giáo.”

Chu Mộ Phi bị vẻ mặt nghiêm túc của hắn làm cho nhịn không được cười thành tiếng, vừa định bẻ nhánh cây khoa chân múa tay với hắn, bỗng nhớ tới trước kia bản thân luôn dùng hình dáng chim điểu luyện kiếm với Độc Cô Lưu Vân, hơn nữa hình dáng chim điểu có miệng thiết móng vuốt sắc không sợ đao kiếm, uy lực của cánh so với trường kiếm thì không kém là bao, trị giá vũ lực cao hơn khi lúc ở hình người, hơn nữa khi

hóa thành điều thì cũng có chỗ ưu việt, cần phải cho Tiểu Điều Nhi quan sát học tập một phen mới được, sẽ có ích cho nó, nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ đến tận đây, Chu Mộ Phi nói với Độc Cô Lưu Vân: “Chờ tí.”

Nói xong, liền đến bên người Tiểu Điều Nhi, hơi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt nó, nói: “Tiểu Điều Nhi, một lát nữa ba ba với phụ thân so chiêu với nhau, con phải mở to mắt ra mà nhìn cho cẩn thận nhé, sau này phải lợi hại giống ba ba con nha!”

Tiểu Điều Nhi có vẻ như hiểu lời y nói, nhu thuận mà dùng đầu cọ cọ đầu gối của y, nói: “Chiếp chiếp, chiếp chiếp!”

Chu Mộ Phi vươn tay dịu dàng xoa cái đầu lông xù của nó, sau đó đứng dậy, đi ra đằng sau cây đại thụ, cởi quần áo cởi giày, biến thân thành điều, sau đó mới đi đến phía đối diện Độc Cô Lưu Vân, quơ quơ cánh với hắn, nói: “Úc úc!” Được rồi, có thể bắt đầu!

Hai mắt Độc Cô Lưu Vân không hề chớp lấy một cái mà chăm chăm nhìn y, trường kiếm vẫn nằm bất động trong tay, cất cao giọng, nói: “Người ra chiêu trước đi!”

Chu Mộ Phi cũng không khách khí với hắn, lập tức khiêu chiến, hung hãn quật cánh về phía Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân vận người tránh chiêu, ung dung né tránh phạm vi công kích của y, rồi ra chiêu.

Chu Mộ Phi thấy tốc độ kiếm chiêu không nhanh, mũi kiếm cũng không run, căn bản nhìn không ra hắn đang nghĩ gì, lại càng nhìn không ra chiêu thức của hắn đang dùng, trong lòng liền hiểu, hắn đã dùng khoảng thời gian này để nghiên cứu ra chiêu kiếm pháp vô chiêu vô thức.

Bởi vì không chiêu không thức, cho nên đối thủ mới không đoán ra được đường kiếm của hắn, càng không biết phải ứng đối như thế nào.

Giống như Chu Mộ Phi bây giờ vậy, thấy chiêu thức kỳ lạ của hắn thì liền không biết phải chống đỡ như thế nào nữa. Nhưng cũng may mà y có một đôi móng vuốt sắc bén không sợ đao kiếm, lại có đôi cánh có thể bay lên, có thể nói giống như plug-in vậy. Vừa thấy Độc Cô Lưu Vân dùng chiêu thức kỳ quái, y liền giương cánh bay lên không, vừa dùng móng vuốt chộp lấy lưỡi kiếm của hắn, vừa dùng cái mỏ cứng như thiết mổ lên mặt hắn, đồng thời lại dùng cái móng vuốt còn lại không chút khách khí mà chụp lấy ngực hắn.

Một kích này của Chu Mộ Phi, cảnh tượng y như là cảnh giao đấu giữa hai vị võ lâm cao thủ đồng thời xuất chiêu, hơn nữa lại phối hợp vô cùng ăn ý không chê vào đâu được. Nếu người khác gặp phải công kích xảo diệu lại có uy lực mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ đã luống cuống tay chân từ lâu rồi, nhưng Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đã đối luyện với nhau nhiều năm, đã sớm quen thuộc hình thức tác chiến của nhau, lại còn âm thầm đề phòng, gặp phải chiêu thức mãnh liệt lại không loạn, chân không động vai không nghiêng đột nhiên xuất ra một chiêu Thiết Bản Kiêu, thân thể cong ngược ra đằng sau, gần như song song với mặt đất, đồng thời trường kiếm trong tay đâm thẳng lên trời, ngay phía ngực Chu Mộ Phi.

Chiêu này vẫn không thuộc kiếm chiêu của bất cứ môn phái nào cả, cực kỳ đơn giản lại nhanh đến mức không gì sánh kịp, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại của Chu Mộ Phi, có thể nói là cực kỳ xảo diệu.

Đối mặt với chiêu thức có uy lực quá lớn như thế này, Chu Mộ Phi không thể không lập tức bay lùi về phía sau.

Lúc này, Độc Cô Lưu Vân đã đứng thẳng dậy, trường kiếm trong tay vẫn nhất quyết không tha cho Chu Mộ Phi.

Chu Mộ Phi lập tức phát cánh ngăn cản, hai người cứ quần lấy nhau mà đánh đến mức khó phân thắng bại.

Lại qua hơn mười chiêu, Độc Cô Lưu Vân bỗng xuất ra một chiêu Thần Lai Chỉ Bút, trường kiếm vẽ thành một nửa đường vòng cung, thân không biết quỷ không hay gác kiếm lên cổ Chu Mộ Phi, khiến Chu Mộ Phi đành phải gơ cờ trắng đầu hàng, trong lòng thì âm thầm thán phục.

Trước kia khi y đối chiến với Độc Cô Lưu Vân, ít nhất phải đánh đến hơn hai trăm chiêu mới có thể phân ra thắng bại, người thua còn chưa chắc là mình. Không ngờ giờ bản thân lại thua dưới tay hắn chỉ trong

vòng chưa tới hai mươi chiêu. Xem ra mười mấy ngày nay, tiến cảnh của Độc Cô Lưu Vân quả nhiên đã tăng đến cảnh giới rất cao rồi.

Chu Mộ Phi bay đến đằng sau cây đại thụ, biến lại thành người sau đó nhặt quần áo lên mặc vào, rồi đến trước mặt Độc Cô Lưu Vân, giơ ngón tay cái lên và nói với hắn: “Lợi hại! Dựa vào kiếm pháp bây giờ của ngươi, tuy không chắc có thể đánh thắng sư phụ ngươi, nhưng nếu bước chân vào giang hồ, ít nhất có thể bước lên bảng ba vị kiếm khách hàng đầu của đương kim giang hồ rồi!”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu, nói: “Tuy kiếm pháp của ta đã có chút thành tựu, nhưng so với sư phụ vẫn còn lâu mới bì kịp. Hơn nữa, loại kiếm pháp không chiêu thức này cần phải gặp trực tiếp đối thủ thì mới có thể tùy cơ ứng biến mà hạ bút thành văn, cần phải dùng tâm lực rất lớn. Phải trải qua vô số lần tôi luyện, ta mới có thể nắm vững được tinh túy của loại kiếm pháp này.”

“Chuyện này dễ thôi mà,” Chu Mộ Phi vỗ vai của hắn, nói: “Chuyện luyện kiếm của ngươi, chuyện kiếm người luyện kiếm với người thì cứ giao cho ta làm đi. Chúng ta phân công hợp tác diễn luyện mỗi ngày, đến một ngày nào đó ngươi sẽ tự đột phá chính mình, đạt đến cảnh giới kiếm đạo cao nhất thôi.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Nhưng nếu là như vậy thì sau này ngươi phải vất vả rồi.”

Chu Mộ Phi vỗ vỗ bả vai của hắn, nói: “Ngươi còn khách khí với ta làm gì a. Ta giúp ngươi là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi mà~” Nói xong đi đến trước mặt Tiểu Diêu Nhi, nâng nó lên, sau đó dương dương tự đắc mà nói: “Sao hả, ba ba và phụ thân có lợi hại không?”

Trong đôi mắt đen láy tròn tròn của Tiểu Diêu Nhi lóe lên ánh sáng hưng phấn lẫn sùng bái, nói: “Chiếp chiếp, chiếp chiếp~” Lợi hại, thật là lợi hại!

“Vậy sau này lớn lên rồi, con có muốn lợi hại giống như ba ba không hả?” Chu Mộ Phi bắt đầu hướng dẫn từng bước.

Tiểu Diêu Nhi đập đập cái cánh lông xù ngắn ngủn của mình, ngửa đầu nhìn y rồi nói: “Chiếp chiếp~” Muốn, rất muốn!

“Vậy thì sau này con phải chăm chỉ một chút, không được sợ phải chịu khổ, chăm chỉ học võ công với ba ba, như vậy thì mới có thể thành một con điều lợi hại giống như ba ba a!”

Tiểu Diêu Nhi mở to mắt nhìn ba ba lợi hại của mình: “Chiếp chiếp, chiếp chiếp~” Hiểu rồi, con sẽ cố gắng!

Được nó dùng ánh mắt sùng bái đại anh hùng nhìn chăm chăm, tâm hư vinh của Chu Mộ Phi lập tức thỏa mãn cực kỳ. Y hài lòng vuốt ve bộ lông của Tiểu Diêu Nhi, sau đó từ trong bao quần áo lấy ra một khối thịt thỏ nướng có ướp sẵn gia vị thưởng cho Tiểu Diêu Nhi, rồi lại biến thân thành đại điều, không ngừng cố gắng mà tiếp tục luyện kiếm cùng Độc Cô Lưu Vân.

Đảo mắt đã qua hết nửa tháng, Chu Mộ Phi phát hiện mỗi khi đối chiêu với Độc Cô Lưu Vân, số chiêu y có thể chống đỡ được đã xuống thấp hơn mười chiêu, chứng tỏ vô luận là kiếm thuật, nhãn lực hay là năng lực ứng biến của Độc Cô Lưu Vân đều có tiến bộ rất lớn so với nửa tháng trước.

Chu Mộ Phi thầm vui mừng thay cho hắn, đồng thời cũng thầm lo một chuyện khác, đó chính là chứng sợ độ cao của Tiểu Diêu Nhi.

Vào cái ngày y dạy nó học bay nửa tháng trước, vô số lần thất bại của Tiểu Diêu Nhi đã khiến y hiểu được, chứng sợ độ cao của con điều này cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng mà, Chu Mộ Phi vẫn muốn giúp nó vượt qua chứng sợ độ cao này, muốn dạy cho nó cách bay. Bằng không, làm một con đại điều nhưng lại không thể bay lượn lên chín tầng trời, quả là rất tiếc a.

Vì thế, hôm nay, Chu Mộ Phi đuổi Độc Cô Lưu Vân vào rừng luyện kiếm một mình, còn y thì biến thành đại điều, dắt Tiểu Diêu Nhi tới cái cây đại thụ lúc trước đã dẫn nó tới học bay. Sau đó đặt nó lên một cái chạc cây cao cao, rồi chỉ xuống dưới, nghiêm khắc mà ép bức Tiểu Diêu Nhi nhảy xuống.

Đừng nói là nhảy, Tiểu Diêu Nhi chỉ cần cúi đầu liếc một cái thôi thì đã kinh hồn táng đảm, hai mắt nhắm nghiền, cặp móng thì quặp chặt vào chạc cây.

Chu Mộ Phi bắt đắc dĩ, đành phải dùng chiêu cũ, dùng cánh đẩy nó xuống.

Nhưng sau khi Tiểu Điều Nhi bị đẩy xuống cũng chỉ biết nhắm mắt lại rồi kêu thảm thiết mà thôi, hoàn toàn không nhớ cánh của bản thân là có thể dùng. Chu Mộ Phi đành phải lao xuống tóm lấy nó, sau đó lại đặt nó lên chạc cây mà nghiêm khắc phê bình: “Úc úc~~ úc úc~~ úc úc úc

” Dừng cánh! Không muốn bị té chết thì đập mạnh cánh của con lên a, ba không đỡ con nữa đâu! Nói xong thì lại đẩy Tiểu Điều Nhi xuống một lần nữa.

Tiểu Điều Nhi kêu thảm thiết, đập cánh loạn xạ giữa không trung, căn bản không theo bất cứ quy luật nào, cả người nó y như quả cân rơi thẳng một mạch xuống đất.

Lần này Chu Mộ Phi đã quyết tâm không đỡ nó nữa, kết quả Tiểu Điều Nhi đáng thương bùm một tiếng rớt xuống đất, bị té đến mức mắt hiện đầy sao vàng lấp lánh.

Chu Mộ Phi biết từ độ cao đó mà ngã xuống sẽ không bị thương, nhiều lắm thì chỉ bị đau trong chốc lát mà thôi, nên cũng không để ý lắm. Bay xuống, cúi đầu kiểm tra qua một cái, thấy Tiểu Điều Nhi không bị gì – ngoại trừ bị dọa đến sống dở chết dở ra –, vì thế lại tóm nó lên chạc cây, bắt đầu giáo dục sâu sắc: “Úc úc úc úc úc

” Xem đi, cho dù có té xuống thì có làm sao đâu, con không được sợ hãi như vậy. Lại đây, luyện tiếp nào ~Tiểu Điều Nhi đưa hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn y: “Chiếp chiếp~ chiếp chiếp chiếp~~” Không muốn a, đáng sợ lắm

~~Chu Mộ Phi bị nước mắt của Tiểu Điều Nhi làm cho mềm lòng, nhưng nghĩ đến bản thân cũng chỉ vì muốn tốt cho nó. Nghiêm sư xuất cao đồ*, vì thế lại quyết tâm đạp Tiểu Điều Nhi xuống.

*ng nghiêm sư xuất cao đồ: thầy giáo nghiêm khắc thì mới có thể dạy ra một học sinh xuất sắc

Tiểu Điều Nhi: “Chiếp chiếp~~” Cứu mạng!

Sau đó đập cánh loạn xạ, quả cân nặng chịch lại rơi thẳng xuống đất lần nữa.

Chu Mộ Phi vội vàng giơ hai cánh lên che mắt, vẻ mặt vô cùng thê thảm.

52. Chương 52

Lúc Chu Mộ Phi còn đang ngẫm cách dạy bay cho nó, thì nghĩ chỉ cần kiên quyết ép buộc Tiểu Điều Nhi luyện vài lần, cùng lắm ngã vài lần thôi, thì Tiểu Điều Nhi có thể học được cách bay rồi.

Nhưng lý tưởng thì lúc nào cũng hoàn hảo, trong khi hiện thực thì thật dã man.

Tiểu Điều Nhi bị y đạp vài lần, ngã hết mấy lần, cơ hồ đã nửa chết nửa sống rồi, nhưng mà nó – vẫn – còn – chưa – biết – bay!

Cuối cùng, nhìn thấy Tiểu Điều Nhi vừa nhắm mắt vừa kêu thảm thiết, đập hai cái cánh không ra bất cứ quy luật gì, giống y chang như đá tảng rớt từ trên cây rớt xuống, Chu Mộ Phi rốt cuộc đã không còn hy vọng gì nữa, đành phải lao xuống dùng móng vuốt bắt lấy nó, nắn chí ngã lòng mà bay về nhà.

Đến bây giờ, Chu Mộ Phi mới hiểu ra, chứng bệnh sợ độ cao của Tiểu Điều Nhi là bệnh nan y không chữa nổi, đành phải bỏ cái ý niệm dạy nó bay qua một bên, bắt đầu dạy võ công cho nó.

Về sau, mỗi lần luyện kiếm với Độc Cô Lưu Vân, Chu Mộ Phi đều sẽ để Tiểu Điều Nhi ở bên cạnh nhìn. Đợi đến lúc rảnh rồi thì sẽ nghiêm túc chỉ từng chiêu thức đơn giản cho nó.

Cũng may, chỉ số thông minh của Tiểu Điều Nhi không hề thấp, nó lại có hứng thú với võ công Chu Mộ Phi dạy, học rất là nghiêm túc, vì thế mỗi một chiêu thức đều được nó luyện rất ra hình ra dáng.

Chu Mộ Phi thấy Tiểu Điều Nhi trẻ nhỏ dễ dạy thì mừng rỡ vô cùng. Từ đó về sau, mỗi ngày đều ‘giúp chồng dạy con’, buổi sáng luyện kiếm với Độc Cô Lưu Vân, buổi chiều dạy võ cho Tiểu Điều Nhi, tới buổi tối

đội cho Tiểu Điều Nhi ngủ say rồi thì cùng Độc Cô Lưu Vân chơi trò lăn giường. Cuộc sống cực kỳ phong phú và có ý nghĩa.

Sau khi Tiểu Điều Nhi biết bản thân không thể học bay, cũng có chút cam chịu, hơn nữa thân thể đang trong giai đoạn phát triển, sức ăn có chút không thể khống chế được, may mà mỗi ngày Chu Mộ Phi đều bắt nó đi luyện công, lượng vận động cũng khá lớn, vì thế nó mới không ăn tới mức thành một con điều siêu cấp béo phì.

Nhưng ngay cả như vậy, bởi vì sức ăn khổng lồ vẫn khiến hình thể của nó phát triển khá là cường tráng. Đồng thời, cũng bởi vì không biết bay, đôi cánh mất đi tác dụng, thân thể phát triển nhưng cánh lại không phát triển như thân thể, cho nên thoát nhìn như có chút bị thoái hóa. Điều này khiến Chu Mộ Phi và Độc Cô Lưu Vân đau đầu không thôi. Bất quá, cũng may cho dù cánh của Tiểu Điều Nhi hơi bị thoái hóa, nhưng thân thủ lại không chịu thua. So với Chu Mộ Phi năm đó thì giá trị vũ lực của nó chỉ có hơn chứ không kém, điểm này khiến Chu Mộ Phi cảm thấy vui mừng được chút.

Thời gian qua mau, nháy mắt đã trôi qua năm năm.

Bất tri bất giác, Tiểu Điều Nhi đã lớn, trở thành một con đại điều uy mãnh cao lớn như nguyên thân của Chu Mộ Phi. Chỉ là không biết vì sao, đỉnh đầu của nó đột nhiên bị rụng lông, sau đó mọc lên một cục thịt đỏ đỏ, cục thịt càng lúc càng lớn, rồi chậm rãi biến thành một cái cục đỏ chót bực bực, y chang như cái cục u đỏ như máu của mẹ nó hồi xưa. Lông trên cổ cũng rụng hết bảy tám phần, hiện giờ bộ dạng của Tiểu Điều Nhi cứ y như là khuôn mẫu của mẹ nó vậy. Chu Mộ Phi nhìn thấy nó, phảng phất như thấy con đại điều đã nhờ mình giúp đỡ năm xưa lại một lần nữa đứng ngay trước mặt mình.

Bởi vì y đã nhìn thấy mẹ của Tiểu Điều Nhi, cho nên không có cảm thấy có gì không ổn. Ngược lại là Tiểu Điều Nhi, lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng của mình trong làn nước, đã phải buồn bực hết một lúc lâu – vì sao đều là điều với nhau, ba ba vừa xinh đẹp vừa uy phong, lại còn biết biến thân, trong khi bản thân mình, không tính tới việc không biến được thành người, lại có bộ dáng..... bình thường như vậy, ông trời cũng bất công quá đi?

May mà Chu Mộ Phi chu đáo, đúng lúc phát hiện ra cảm giác mất mát của nó, sau đó lại kiên nhẫn khuyên giải nó một hồi, nói cho nó biết cha mẹ của nó cũng có bộ dáng như vậy, hơn nữa bộ dáng hiện giờ của nó cũng rất đẹp, cái cục u đỏ như máu ở trên đầu nhìn rất là uy phong, mấy con điều khác có muốn cũng không được, nói như vậy thì mới khiến cho Tiểu Điều Nhi lấy lại được sự tự tin một lần nữa.

Trong năm năm, mỗi ngày qua đi Độc Cô Lưu Vân đều dốc lòng chuyên tâm nghiên cứu kiếm đạo, cố gắng sáng tạo ra một bộ vô chiêu vô thức, nhưng lại có thể đánh bại được tất cả binh pháp kiếm pháp lợi hại trên thiên hạ. Công trình này có thể nói là cực kỳ lớn, nếu chỉ dựa vào sức lực của một mình hắn thì tất nhiên là còn khó hơn lên trời, nhưng may mà hắn còn có người vợ hiền là Chu Mộ Phi, mỗi ngày đều luyện kiếm cùng hắn, vì thế qua năm năm sau, hắn cũng đã có chút thành tựu. Tuy không dám nói có thể đánh bại tất cả binh khí, nhưng ít nhất thì cũng có thể đột phá được đao thương kiếm côn các loại.

Đặc biệt là kiếm, Độc Cô Lưu Vân đã khổ tâm nghiên cứu đủ loại kiếm thuật của các đại danh môn chính phái, nhất nhất tìm ra sơ hở của mỗi loại kiếm thuật rồi lại nghiên cứu ra cách phá vỡ chiêu thức.

Vì tránh cho bản thân chỉ biết bề môn nghệ chiêu thức nhưng lại không có kinh nghiệm thực tiễn, hắn còn đi xuống núi cùng Chu Mộ Phi và Tiểu Điều Nhi, dùng một thanh kiếm bình thường khiên chiến với các đại danh kiếm khách trên giang hồ, dùng kiếm pháp không tên mới sáng tạo ra mà đánh bại từng người một, sau đó cứ thông thả mà đi. Từ đó, cái tên Độc Cô Lưu Vân vang vọng giang hồ, tất cả mọi người đều biết trong chốn võ lâm có một tuyệt thế kiếm khách thần bí, bên người còn dẫn theo một con đại điều kỳ quái – đương nhiên, cũng có người nói rằng, lời đồn ấy là sai, kỳ thật không phải một con đại điều, mà có tới hai con lận.

Mất thấy lời hẹn năm năm đã đến gần, Độc Cô Lưu Vân bắt đầu chuẩn bị khởi hành đến Phong Kiếm sơn trang.

Đối với trận chiến sắp đến, Độc Cô Lưu Vân kỳ thật không nắm chắc phần thắng lắm. Cho dù hắn đã đánh bại được rất nhiều kiếm khách thành danh, nhưng trong lòng hắn biết rất rõ, thực lực của sư phụ cao hơn bọn họ gấp mười lần. Tuy có thể sư phụ chưa ngộ ra được kiếm đạo ‘vô chiêu thắng hữu chiêu’ như hắn,

nhưng sư phụ thông hiểu tất cả kiếm pháp của các kiếm phái khác nhau, bất cứ một chiêu thức đơn giản nào cũng đều được ông hạ bút thành văn biến hóa cực thần kỳ, bởi vậy, trận chiến giữa hắn và sư phụ lần này, thắng bại không thể đoán trước được.

Nhưng mà, cho dù trận chiến này hắn không nắm chắc được phần thắng, ít nhiều gì thì hắn cũng có cơ hội biết được sự thật của vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó, vì thế, dù cơ hội thắng chỉ có một phần ngàn, thì hắn vẫn muốn thử một lần.

Chu Mộ Phi đương nhiên nhìn ra nỗi sầu lo của hắn, nhưng hiện giờ y chỉ có thể an ủi Độc Cô Lưu Vân vài câu mà thôi, chuyện khác thì vẫn phải theo ý trời.

Mấy ngày trước khi đến hẹn, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi chỉ ngủ có hai ba canh giờ mỗi ngày, thời gian còn lại đều dùng cho việc đối luyện kiếm pháp. Chu Mộ Phi dùng hết tất cả chiêu thức quái dị xảo trá cho Độc Cô Lưu Vân phá giải, tranh thủ giúp Độc Cô Lưu Vân có thể phát ra uy lực lớn nhất của kiếm pháp vô chiêu vô thức khi đang lâm địch mà dành được phần thắng cao nhất.

Tuy Tiểu Điều Nhi không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy mấy ngày nay Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi đều trở nên nghiêm túc thấy rõ, thì liền khẳng định sắp có chuyện lớn phát sinh. Vì thế, mấy ngày nay nó rất là ngoan ngoãn nghe lời, mỗi ngày đều tích cực chạy đi bắt rắn độc Chu Mộ Phi thích ăn nhất, sau đó lột da móc mật rắn tươi ngon cho phụ thân mình ăn hồng gia tăng công lực.

Hôm nay, theo Độc Cô Lưu Vân tính toán thì cách ước hẹn khoảng chừng bảy tám ngày, liền nói với Tiểu Điều Nhi ở đây canh sơn động, còn mình thì dắt Chu Mộ Phi xuống núi, đến Phong Kiếm sơn trang.

Bảy tám ngày sau, hai người đã đến thôn xóm gần ngay Phong Kiếm sơn trang.

Lúc này, chỉ còn lại hai ngày là đến ngày ước hẹn năm năm trước, Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi liền tá túc trong một hộ dân trong xóm.

Vì trận chiến hai ngày sau, Độc Cô Lưu Vân không tiếp tục luyện kiếm nữa, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, đồng thời dùng thời gian cuối cùng tỉ mỉ nghiên cứu lại kiếm pháp của sư phụ thêm một lần nữa, tranh thủ phần thắng khi quyết chiến.

Hai ngày sau.

Độc Cô Lưu Vân sáng sớm đã thức dậy, rửa mặt thu thập một phen xong, lại lấy bảo kiếm ra tỉ mỉ lau lại một lần nữa, sau khi đã xác định không sót thứ gì rồi, mới dẫn Chu Mộ Phi lên Phong Kiếm sơn trang.

Chu Mộ Phi biết Độc Cô Lưu Vân đối với trận chiến này không nắm chắc phần thắng, mà bản thân y cũng hiểu, phần thắng của Độc Cô Lưu Vân nhiều nhất cũng chỉ có năm phần, vì thế y vẫn biến thành đại điều đi theo Độc Cô Lưu Vân, nếu lỡ như Độc Cô Lưu Vân không đấu lại, thì mình lại cứ giả trò cũ quắp hắn bay đi thôi.

Một người một điều đi đến ngoài đại môn Phong Kiếm sơn trang thì phát hiện Đường thúc đã sớm đứng chờ bọn họ.

Vừa thấy Độc Cô Lưu Vân xuất hiện, Đường thúc liền lộ ra vẻ mặt vui mừng, nói: “Độc Cô công tử, ngài quả nhiên tới! Sáng nay chủ nhân đã sai ta ra cửa chờ ngài, nói ngài sẽ trở về.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu với ông, nói: “Dẫn ta đến gặp sư phụ.” Đường thúc vội vàng mời hắn vào, vừa dẫn đường vừa nói: “Lại nói, công tử ngài đã gần năm năm không quay về rồi, chủ nhân và đám hạ nhân chúng ta đều rất nhớ ngài a! Lần trước ngài trở về, ta đã chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn để ngài đón gió tẩy trần, kết quả lại phát hiện ra ngài đi mất rồi. Mấy năm nay ngài sống ra sao, sao ngày lễ ngày tết cũng không về thăm chúng ta vậy?”

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy mới biết Đường thúc hoàn toàn không biết đến chuyện sư đồ bọn hắn đã đoạn tuyệt, nhưng cũng không có nói toạc ra, chỉ hỏi: “Sư phụ đang ở đâu?” Đường thúc thấy hắn trốn tránh không đáp lời, cũng thúc thời không hỏi nữa, chỉ vào đại sảnh luyện võ cách đó không xa, nói: “Ngài ấy đang ở trong đại sảnh luyện võ, công tử tự mình qua đó đi.”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, dẫn theo Chu Mộ Phi đi vào đại sảnh luyện võ.

Đi vào đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Quý Lăng Hiên đang chờ bọn họ.

Mấy năm không gặp, Quý Lăng Hiên gầy hơn trước, hai bên tóc mai đã xuất hiện tóc bạc, ánh mắt như hồ nước sâu thăm thẳm lại càng sâu không thấy đáy hơn.

Nhìn thấy Độc Cô Lưu Vân bước vào, biểu tình trên mặt ông vẫn không xuất hiện bất cứ biến hóa nào, chỉ thản nhiên mà nói: “Con đã đến rồi.” Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Con đã về.” Quý Lăng Hiên chậm rãi rút trường kiếm phía sau ra, nói: “Bắt đầu đi. Hy vọng con sẽ dùng toàn lực ứng phó. Bây giờ, ta sẽ không có lấy nửa điểm khoan dung nào nữa.”

Độc Cô Lưu Vân cúi người làm một cái lễ với Quý Lăng Hiên, sau đó rút kiếm ra, nghiêm mặt mà nói: “Sư phụ, đệ tử đắc tội.”

Nói xong, tay trái khẽ búng thân kiếm, nhất thời khiến bảo kiếm trong tay phát lên tiếng kêu thanh thúy.

Cùng với tiếng kiếm vang lên, trường kiếm trong tay Độc Cô Lưu Vân cũng hóa thành một đạo phi hồng, một cỗ kiếm khí sắc bén đâm tới Quý Lăng Hiên.

53. Chương 53

Không biết có phải Độc Cô Lưu Vân gặp ảo giác hay không, sau khi Quý Lăng Hiên nhìn thấy hấn xuất kiếm ra, trong mắt dường như lóe lên vẻ vui mừng.

Ngay lúc hấn tưởng bản thân bị hóa mất, định chớp mắt vài cái để nhìn cho rõ, thì ánh mắt của Quý Lăng Hiên lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng, sau đó nhấc tay xuất kiếm, trường kiếm lóe lên ánh sáng lạnh như băng vung tới trường kiếm trong tay Độc Cô Lưu Vân.

Song kiếm xẹt qua nhau trên không trung, khiến tia lửa bắn ra khắp nơi.

Quý Lăng Hiên vừa chặn lại chiêu kiếm vô cùng sắc bén của Độc Cô Lưu Vân, cổ tay dấy lên một trận đau nhức, không khỏi âm thầm kinh ngạc trong lòng: Tuy ông đã sớm biết Độc Cô Lưu Vân có thiên phú cực cao với kiếm đạo, nhất định có thể sáng tạo ra một bộ kiếm pháp khác người, một bộ kiếm pháp chỉ có thể thuộc về hấn, trở thành một đại kiếm khách tài ba. Nhưng ông có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, chỉ mới có năm năm, ấy vậy mà nội lực của Độc Cô Lưu Vân lại tăng mạnh đến như thế, thậm chí còn hơn tổng số nội lực mà ông phải khổ luyện công hết mười năm trời. Nếu là bình thường, để đạt được cảnh giới như vậy, Độc Cô Lưu Vân phải cần ít nhất hơn mười lăm năm khổ luyện.

Thông qua một chiêu chặn kiếm mãnh liệt vừa rồi, Quý Lăng Hiên cũng đã đánh giá được đại khái công lực của Độc Cô Lưu Vân – nội lực hiện giờ của hấn rất thâm hậu, không hề dưới cơ ông.

Nhưng mà, muốn thắng ông, chỉ dựa vào nội lực thì vẫn không đủ.

Nhóc con, để ta xem kiếm pháp con phải nằm gai nếm mật sáng lập trong năm năm này đi.

Quý Lăng Hiên thản nhiên mà nhìn Độc Cô Lưu Vân, trường kiếm trong tay chuyển một vòng, vẽ thành một độ cong duyên dáng ở trên không, sau đó hóa thành một đạo lưu tinh đâm tới yếu huyệt ngay trước ngực Độc Cô Lưu Vân.

Chiêu kiếm này Độc Cô Lưu Vân đã từng gặp qua, hơn nữa không chỉ có một lần.

Quý Lăng Hiên đã từng dùng một chiêu này đánh bại vô số người lên sơn trang khiêu chiến với ông. Đồng thời, lúc dạy hấn luyện kiếm, ông cũng đã dùng đến chiêu thức này để đối luyện với hấn.

Kết quả đương nhiên là Độc Cô Lưu Vân thua.

Sau khi ẩn cư, Độc Cô Lưu Vân đã từng tốn rất nhiều thời gian, phí biết bao tâm huyết chỉ để nghiên cứu ra phương pháp tiếp chiêu, cuối cùng hấn kết luận: Bản thân không thể nhận nổi một chiêu này. Đương nhiên, không chỉ có một mình hấn, nếu phóng tầm mắt ra nhìn tất cả kiếm khách khắp thiên hạ, có lẽ cũng không có ai có thể tiếp nổi một chiêu này.

Chiêu kiếm này đã ngưng tụ toàn bộ tinh hoa kiếm pháp của Quý Lăng Hiên, cơ hồ đã trở thành tuyệt kỹ tất sát của ông.

*tắt sát: chắc chắn phải chết.

Cho nên, dù có nghiên cứu mất bao nhiêu tháng đi nữa, Độc Cô Lưu Vân vẫn không thể tiếp được chiêu này.

Nhưng mà, không tiếp được, thì cũng không phải là không phá được, lại càng không đại biểu cho việc nhất định sẽ bại trận.

Trong nháy mắt khi Quý Lăng Hiên vừa ra chiêu, Độc Cô Lưu Vân cũng đồng thời xuất kiếm.

Hắn giờ trường kiếm lên, thẳng thường đâm về phía cổ họng của Quý Lăng Hiên. Chiêu kiếm đơn giản lại trực tiếp, không có bất cứ khác thường nào, nhưng bởi vì góc độ phương vị lẫn lực đạo đều đã được tính toán cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, vì thế xuất chiêu cực kỳ nhanh.

Có công không thủ, có tiến không lui!

Quý Lăng Hiên khẽ nhướn mày, bình thường đối thủ nhìn thấy chiêu kiếm này của ông, phản ứng đầu tiên sẽ là né tránh hoặc cố chống đỡ, vì thế tất cả bọn họ đều bại trận.

Chỉ có rất ít kiếm khách có kiếm pháp cực cao và ánh mắt cực chuẩn mới có thể nhảy bén mà chọn lấy công chế công.

Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy ông xuất kiếm thì đã mất đi tiên cơ rồi, vì thế cho dù bọn họ có tiến công đi nữa thì cũng đã chậm nửa phần. Kiếm chiêu của bọn họ chưa đâm tới, trường kiếm của ông đã chĩa thẳng vào cổ họng của bọn họ.

Mà chiêu này của Độc Cô Lưu Vân lại cứ như đã sớm chuẩn bị từ trước, tốc độ lại cực nhanh, đúng là hậu phát tiên chí*. Nếu bản thân không thu kiếm ngăn lại, vậy rất có khả năng người thua sẽ là mình, đương nhiên, cũng có khả năng sẽ lưỡng bại câu thương.

*hậu phát tiên chí: phát sau mà đến trước

*lưỡng bại câu thương: cả hai người cùng thua

Quý Lăng Hiên đương nhiên sẽ không cho phép loại tình huống này phát sinh, vì thế ông liền biến chiêu.

Quý Lăng Hiên điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng lui về sau vài thước, tránh kiếm phong của Độc Cô Lưu Vân, đồng thời, nghiêng trường kiếm đâm về hướng giữa hai hàng lông mày của Độc Cô Lưu Vân.

Một chiêu này tên là “Cử án tề mi”, vốn là tuyệt kỹ kiếm pháp của phái Thiên Sơn, sau khi qua tay của Quý Lăng Hiên, uy lực của chiêu này đã gia tăng hơn gấp mười lần.

Quý Lăng Hiên vốn nghĩ Độc Cô Lưu Vân sẽ gặp chiêu nào xử chiêu đó, nếu ông cứ liên tục ra chiêu như vậy, coi như có thể chiếm được tiên cơ. Nhưng Độc Cô Lưu Vân lại không hề để ý tới việc ông sử dụng chiêu thức nào, chỉ dùng trường kiếm đâm thẳng đến, hơn nữa chiêu thức cũng cực kỳ quỷ dị, thoát đầu thì thấy sơ hở chông chát, giống như một đứa con nít dùng kiếm đâm loạn, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại, đằng sau mỗi một sơ hở đều cất giấu một cái bẫy đang chờ ông chủ động bước vào.

Quý Lăng Hiên không khỏi âm thầm nhíu mày: Đây là kiếm chiêu do Lưu Vân tự nghĩ ra sao? Sao lại tà môn quỷ dị như thế? Chẳng lẽ nó đã lệch khỏi con đường kiếm thuận chính tông, bước vào tà đạo rồi sao?!

Trong lòng trầm xuống, nhưng tay lại không chút cầu thả, quyết đoán triệt tiêu kiếm chiêu không có chút bố cục của Độc Cô Lưu Vân.

Nhưng trường kiếm của ông vừa mới chuyển, thì chiêu số của Độc Cô Lưu Vân lại thay đổi. Lần này hắn lại đâm vào phía bên trái ông, cũng vẫn dùng kiếm pháp sơ hở chông chát đó.

Quý Lăng Hiên không biết mức độ nông sâu ra sao, đành phải huy kiếm ra ngăn cản, chỉ thủ chứ không công, phải nhìn xem lộ lối của bộ kiếm pháp này rốt cục là như thế nào.

Nhưng mà, kiếm pháp của Độc Cô Lưu Vân vẫn cứ loạn thất bát tao như cũ, thoáng nhìn quả thực còn không bằng người mới vừa học kiếm pháp. Quý Lăng Hiên đấu với hắn hơn mười chiêu, cảm thấy kiếm chiêu không quy tắc của Độc Cô Lưu Vân không có gì đáng nói, quả thực còn không được gọi là kiếm chiêu.

Nhưng nếu người thật sự nghĩ hấn đang loạn đâm chọt, muốn lợi dụng sơ hở mà hấn lộ ra để đâm vào nhược điểm của hấn, rất có khả năng sẽ mắc phải cái bẫy hấn lập ra, có khả năng sẽ bị chiêu sau của hấn chế trụ.

Đương nhiên, người không thể không để ý tới kiếm pháp kém cỏi này của hấn chỉ chuyên về tấn công, mỗi một kiếm hấn đâm ra đều hướng vào chỗ hiểm. Vì thế Quý Lăng Hiên đành phải cẩn thận lựa chọn chiêu thức hòng chống đỡ phòng thủ.

Độc Cô Lưu Vân vẫn cứ dùng chiêu thức phân tán mà đâm tới, biểu tình trên mặt cực kỳ trấn định, nhưng trong lòng thì lại tuôn ra mồ hôi lạnh.

Hấn dùng bộ kiếm pháp trộn lẫn ảo ảo thực thực hù sư phụ đến mức chỉ dám thủ chứ không công, nhưng bản thân hấn biết rất rõ, bộ kiếm pháp này chưa được hoàn thiện, có rất nhiều sơ hở khi hấn đâm trường kiếm ra đều là sơ hở thật.

Nếu Quý Lăng Hiên không cẩn thật suy xét, mà cứ đâm thẳng vào sơ hở đó, vậy hấn nhất định chết là cái chắc.

Cũng may, tính tình của sư phụ rất là cẩn thận.

Độc Cô Lưu Vân cảm thấy may mắn.

Nhưng hấn cũng biết, phương pháp này chỉ có thể lừa gạt sư phụ nhất thời mà thôi, nói không chừng sư phụ sẽ nhìn ra được chỗ kỳ lạ nhanh thôi.

Nếu trước đó mình có thể nghĩ ra được phương pháp khắc địch chế thắng* thì tốt rồi.

*khắc địch chế thắng: đánh bại địch giành chiến thắng.

Độc Cô Lưu Vân vừa nghĩ, vừa chống kiếm xuống, chém ra một chiêu ‘Hoành tảo thiên hạ’.

Chiêu này lại làm ẩu cực kỳ, cơ hồ đã khiến cho toàn thân bại lộ trước công kích của Quý Lăng Hiên.

Quý Lăng Hiên khẽ nhíu mày, nhưng lại không tùy tiện tấn công, chỉ nhẹ nhàng lui về sau tránh thoát kiếm chiêu của hấn, đồng thời nhanh chóng vận chuyển nội bộ.

Giống như lời tiên đoán lúc nãy của Độc Cô Lưu Vân, dựa vào nhãn lực của ông, đương nhiên đã nhìn ra sơ hở trong kiếm chiêu của Độc Cô Lưu Vân là nửa thật nửa giả, không phải tất cả sơ hở đều cố ý thiết lập cạm bẫy. Chỉ cần chuẩn xác đâm vào chỗ sơ hở thật sự đó, ông nhất định sẽ thắng.

Nhưng kiếm pháp của hấn thực sự là quá mức tùy tiện, cho dù thị lực của Quý Lăng Hiên có tốt tới đâu cũng nhìn không ra được sơ hở nào là thật, sơ hở nào là giả.

Cho nên ông đành phải tiếp tục quan sát, đợi đến khi có thể xác định thì mới ra tay.

Nhưng không đợi cho Quý Lăng Hiên nhìn ra được nguyên cơ, Độc Cô Lưu Vân lại biến chiêu.

Ngay lúc hấn đang xuất một nửa kiếm chiêu không có quy tắc, Quý Lăng Hiên cũng đang nâng kiếm chống đỡ, thì Độc Cô Lưu Vân bỗng xuất chiêu ‘Linh xà xuất động’, kiếm phong đâm thẳng vào giữa ngực Quý Lăng Hiên.

Biến cố tới quá nhanh, Quý Lăng Hiên vốn đã quen với loại kiếm chiêu ẩu tả của Độc Cô Lưu Vân, giờ lại phải đối mặt với trường kiếm nhanh như điện xẹt chỉ còn cách ngực mình chưa đầy vài thước, trong lòng biết cho dù có tránh né cũng không kịp nữa rồi, đành theo bản năng cùng ra chiêu ‘Linh xà xuất động’ hướng về lồng ngực của Độc Cô Lưu Vân.

Tuy ông ra chiêu muộn hết nửa phần, nhưng chỉ cần hai bên xuất ra toàn lực, thì có thể tạo ra tình thế lưỡng bại câu thương, cả hai đều sẽ bị kiếm đâm thủng một lỗ.

Hơn nữa, hiện tại, hai người ra tay đều không lưu lực, lại càng không lưu lại một chút đường sống nào.

Chu Mộ Phi vẫn đứng ở bên cạnh quan sát tình thế, thấy hai người liều mạng muốn đồng quy vu tận, không khỏi căng thẳng lên.

Mắt thấy trường kiếm của cả hai sắp sửa đâm vào thân thể đối phương, chợt có tiếng chim kêu vang dội, đồng thời, bóng dáng khổng lồ đột nhiên nhào tới, đánh bay Độc Cô Lưu Vân ra xa đến vài thước.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Quý Lăng Hiên ‘xoẹt’ một tiếng, đâm vào trong cơ thể khổng lồ kia.

Mà vai phải của ông cũng bị một cái móng vuốt cào trúng, lưu lại năm vết cào thấy được tới xương.

Quý Lăng Hiên lão đảo lui về sau, trường kiếm trong tay ‘leng keng’ rơi xuống đất.

Đồng thời, Độc Cô Lưu Vân thét lên một tiếng đau đớn “Mộ Phi!”, lập tức nhào tới, hoảng loạn ôm lấy đại điều máu chảy lai láng vì bị đâm trúng một kiếm.

Chu Mộ Phi thở dồn dập, bởi vì bị mất máu quá nhiều mà trước mắt tối đen từng chớp, chỉ có thể phát ra một tiếng kêu cực khê đáp lại hắn.

Độc Cô Lưu Vân mặt mày tái nhợt nhìn thanh kiếm đang cắm sâu vào bụng đại điều, hơi hơi rung động theo nhịp điệu hấp của nó, hắn cảm thấy như bị sét đánh, trong lòng vừa sợ vừa đau, run giọng kêu: “Người, sao người lại nhào qua đây? Ta....” Hắn muốn nói bản thân có giữ lại chiêu sau, sẽ không thua lại càng không chết, nhưng nhìn thấy Điều Nhi máu chảy thành dòng đang hấp hối, yết hầu lại nghẹn ngào hai mắt cay cay, nửa lời cũng không nói được.

Chu Mộ Phi nhìn thấy khoeo mắt của hắn đã ướt nước, rõ ràng đã thương tâm cực độ, trong lòng nảy lên một cổ cảm động nói không nên lời, cố nén cơn đau mà dùng đầu cọ lên cổ hắn, dùng hơi thở mỏng manh mà nói: “Úc úc~~ úc úc

” Độc Cô người đừng có khóc a, ta chỉ là bị trúng có một kiếm, chảy xiu máu mà thôi, máu ta nhiều lắm, lại còn là nhân vật chính trong văn xuyên việt mà, nhất định là có quãng sáng của nhân vật chính, sẽ không chết dễ vậy đâu....

Độc Cô Lưu Vân đang chìm đắm trong nỗi bi thống, bỗng bị tiếng kêu mỏng manh kia làm bình tĩnh, vội vàng xé nửa ống tay áo chèn quanh vết thương bị kiếm đâm của Chu Mộ Phi, rồi hướng về phía Quý Lăng Hiên mà nói: “Sư phụ, xin người cho con một lọ thánh dược cầm máu của sơn trang đi....”

Quý Lăng Hiên lại giống như không hề nghe thấy Độc Cô Lưu Vân đang nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt tràn ngập khiếp sợ lẫn vui mừng, lẩm bẩm nói: “Ta thua.... Lưu Vân, con rốt cục đã thắng sư phụ....”

Chu Mộ Phi ngóng trông mà nhìn Quý Lăng Hiên, muốn gọi nhưng lại kêu không nổi, chỉ có thể thầm rống giận ở trong lòng: Kính nhờ, có thể cho thuốc cứu mạng tôi trước rồi mới tiếp tục ngăn người được không a?!

Rống xong, y liền cảm thấy trước mắt đen thui, đầu gục xuống, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

54. Chương 54

“Mộ Phi!” Độc Cô Lưu Vân nhìn đại điều không rõ sống chết ở trong lòng, cảm thấy trước mắt tối đen từng đợt, nhin không được phải kêu lên một tiếng bi thương, hai tay ấn chặt vết thương của Chu Mộ Phi run rẩy không ngừng.

Lúc này, chợt nghe thấy có giọng nói quen thuộc bên tai: “Lưu Vân, con buông tay ra trước, để ta nhìn xem.”

Độc Cô Lưu Vân ngẩng đầu, thấy Quý Lăng Hiên đang đứng trước mặt mình, tay trái đã mở nút binh sứ trắng nho nhỏ kia rồi, đó chính là thánh dược chữa thương trân quý của Phong Kiếm sơn trang.

Độc Cô Lưu Vân nhìn bình thuốc kia, trong lòng dâng lên một tia hy vọng, liền yên lặng thả lỏng hai tay đang đè chặt vết thương trên bụng của đại điều, lo lắng mà nói: “Sư phụ, kiếm...kiếm còn cắm ở trên người Mộ Phi....”

Lúc hắn nhìn thấy trường kiếm cắm trên bụng Chu Mộ Phi, đã muốn động thủ rút ra vài lần rồi, nhưng nếu rút kiếm ra, từ vết thương chắc chắn sẽ trào ra một lượng máu tươi cực lớn. Nếu trong lúc rút kiếm ra có hơi vô ý, hoặc sau khi rút kiếm ra lại không kịp xử lý, tính mạng của Chu Mộ Phi sẽ khó bảo toàn.

Quan tâm quá sẽ bị loạn, vì thế Độc Cô Lưu Vân không thể thu đủ can đảm để rút kiếm ra, đành phải đưa mắt nhìn Quý Lăng Hiên nhờ giúp đỡ.

Quý Lăng Hiên cúi đầu nhìn kỹ trường kiếm trên bụng đại điều. Gần một nửa thanh kiếm đã ghim sâu vào trong thân thể, nếu không lập tức rút kiếm ra, chỉ sợ tính mạng của con đại điều này sẽ gặp nguy hiểm.

Ông biết con đại điều này từ nhỏ đã cùng sống cùng với Độc Cô Lưu Vân, cực kỳ quan trọng với Độc Cô Lưu Vân, vì thế ông khá là quan tâm đến nó. Quý Lăng Hiên giao bình thuốc trong tay cho Độc Cô Lưu Vân, sau đó dùng tay trái điểm vài huyệt đạo trên vai phải của mình hòng cầm máu đang không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, rồi nói với Độc Cô Lưu Vân: “Chờ đến lúc ta rút kiếm ra khỏi người nó, con lập tức bôi thuốc lên miệng vết thương cho nó, nhất định phải mau, nhớ chưa?”

Độc Cô Lưu Vân vẫn nhìn chăm chăm vào chuôi kiếm đang cắm trên người Chu Mộ Phi, nghiêm mặt gật đầu, lại nhin không được mà dặn dò: “Con biết rồi, sư phụ, người cẩn thận một chút....”

Quý Lăng Hiên thân là kiếm khách tuyệt đỉnh, lúc còn trẻ bị thương không ít, vì thế ông có rất nhiều kinh nghiệm xử lý vết thương, biết hiện giờ rút kiếm ra cần phải hành động rõ ràng lưu loát, tay nhất định phải vững, không thể mềm lòng, không thể dây dưa, liền hít vào một hơi thật sâu, sau đó hai tay cầm lấy chuôi kiếm, dùng tốc độ cực nhanh mà rút kiếm ra.

Một cổ máu đỏ tươi lập tức mạnh mẽ phun ra theo trường kiếm.

Độc Cô Lưu Vân lập tức đổ thuốc trong bình ra, bôi lên một tầng thật dày trên miệng vết thương của Chu Mộ Phi.

Thuốc trị thương kia rất dính, cực kỳ hữu hiệu trong việc cầm máu, rất nhanh đã có thể ngăn chặn được máu chảy ra khỏi miệng vết thương, dần dần đông lại.

Độc Cô Lưu Vân thấy máu đã được cầm, mới khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó xé xuống một nửa vạt lý y băng bó miệng vết thương cho Chu Mộ Phi, sau lại nhìn hình thể khổng lồ của Điều Nhi rồi nhìn tới cái tay áo bị xé rách kia, đành phải vứt bỏ ý muốn băng bó kia đi, sửa thành cuộn đồng vải thành một cục rồi che lên miệng vết thương, phòng ngừa vết thương bị vỡ ra lần nữa.

Quý Lăng Hiên thấy thế, lập tức ra ngoài gọi hạ nhân đi lấy băng vải lại đây.

Đúng lúc Đường thúc vẫn còn chờ ở bên ngoài, thấy chủ tử mình bị thương liền hoảng sợ, muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, lại bị vẻ mặt nghiêm trọng của Quý Lăng Hiên làm cho sợ tới mức không dám mở miệng, vội chạy đi lấy băng vải.

Quý Lăng Hiên chờ Đường thúc lấy băng vải lại đây, sau đó bảo ông phái người mời đại phu tới, còn mình thì quay về đại sảnh luyện võ.

Nhưng ông vừa mới bước vào đại sảnh thì liền ngắc ngứ cả người.

Độc Cô Lưu Vân vẫn còn nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, nhưng trong lòng lại ôm một vị thanh niên tuấn tú hôn mê bất tỉnh, đôi mắt đen chăm chú nhìn gương mặt không chút huyết sắc của người thanh niên đó, trong mắt tràn ngập tình cảm thân thiết nhu tình nồng đậm.

Còn con đại điều đã vì hắn chắn kiếm kia thì không thấy đâu.

Quý Lăng Hiên ôm một bụng đầy hồ nghi, tiến tới hỏi: “Điều Nhi đi đâu rồi? Người này là ai?” Lời còn chưa dứt, ông lại nhìn thấy mảnh tay áo dính một chút máu đang băng bó trên bụng của người thanh niên, không khỏi lấy làm lạ: “Này....” Nếu như ông đoán đúng, thì vị trí vết thương trên bụng người thanh niên này giống y như vị trí bị thương của con đại điều kia.

Này rốt cục chỉ đơn giản là trùng hợp, hay là....

Độc Cô Lưu Vân nhìn ra được vẻ mặt nghi hoặc của sư phụ, liền chủ động giải thích: “Y là Mộ Phi, Chu Mộ Phi. Cũng là Điều Nhi lúc này.”

Quý Lăng Hiên:“.....”

Cho dù Quý Lăng Hiên luôn bình tĩnh, nhưng gương mặt băng sơn vạn năm không đổi kia cũng nhin không được phải lộ ra biểu tình kinh ngạc cực kỳ, ông nói: “Cái gì? Y là Điều Nhi?! Sao lại có thể như vậy?” Rõ ràng trước mắt ông là một con người, sao Lưu Vân lại nói y là Điều Nhi? Rốt cục là do hắn nói sai hay là do ông đã nghe lầm?

“Sư phụ, người không nghe lầm đâu.” Độc Cô Lưu Vân nói: “Y quả thật là Điều Nhi, Điều Nhi kỳ thật có thể biến thành người.... Chuyện này nói ra rất dài, sau này con sẽ kể chi tiết cho người nghe, giờ có thể sắp xếp một chỗ cho Mộ Phi được không?”

Quý Lăng Hiên rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói: “Đưa y tới phòng của người ở trước đi. Ta đã sai người mời đại phu, cũng sắp đến rồi.”

Độc Cô Lưu Vân vội vàng nói cảm ơn, sau đó ôm Chu Mộ Phi trở về căn phòng lúc trước của mình.

Lúc Độc Cô Lưu Vân vào phòng mới phát hiện, nơi này giống y như lúc hắn vừa mới rời đi, không có chút thay đổi nào, hơn nữa trong phòng lại cực kỳ sạch sẽ, ngay cả đệm chăn cũng được gấp ngay ngắn chỉnh tề, có thể thấy từ lúc hắn rời đi, sư phụ vẫn thường xuyên sai hạ nhân đến đây sửa sang quét tước cho hắn.

Độc Cô Lưu Vân cẩn thận đặt Chu Mộ Phi đang hôn mê lên giường, đắp chăn cho y, sau đó ngồi lại bên giường canh chừng.

Vừa rồi hắn đã bắt mạch cho Chu Mộ Phi, phát hiện tuy y mất máu nhiều, nhưng mạch đập vẫn xem như vững vàng, chắc là không có nguy hiểm đến tính mạng, trái tim này giờ vẫn còn mắc trên cổ họng mới từ từ tuột xuống.

Lại nói tiếp, này cũng coi như mạng của Chu Mộ Phi lớn, dựa vào uy lực chiêu kiếm của Quý Lăng Hiên, nếu y dùng hình người đến đỡ kiếm, đã sớm bị thanh kiếm kia xuyên thủng cả người rồi, làm gì còn sống tới giờ? May mà y dùng thân điều đi đỡ kiếm, nhờ vào hình thể cực kỳ khổng lồ, cho nên tuy kiếm đâm vào thân thể hơn cả thước, nhưng lại chỉ cắt trúng vài mạch máu, không tổn thương đến lục phủ ngũ tạng, vì thế mới bảo toàn được cái mạng nhỏ, quả thật là may mắn cực kỳ.

Ước chừng qua hết nửa ly trà nhỏ, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, là Đường thúc dẫn đại phu vội vàng chạy tới.

Đại phu bắt mạch cho Chu Mộ Phi, cho ra kết luận giống như của Độc Cô Lưu Vân, sau đó cầm bút viết phương thuốc, dặn Độc Cô Lưu Vân dựa theo phương thuốc này mà bốc thuốc cho Chu Mộ Phi, sau đó liền cáo từ.

Đường thúc cầm phương xuống dặn dò hạ nhân dựa theo đơn này mà đi bốc thuốc, còn Độc Cô Lưu Vân thì ở lại trong phòng chăm sóc cho Chu Mộ Phi.

Qua một lúc lâu, hạ nhân đưa chén thuốc vừa mới sắc xong tới, Độc Cô Lưu Vân vội vàng nhận lấy, múc một muỗng thuốc đút Chu Mộ Phi uống.

Không biết có phải chén thuốc này quá hữu hiệu, hay là do thân thể của Chu Mộ Phi khác với người thường, mới vừa qua nửa canh giờ, khí sắc của Chu Mộ Phi đã tốt lên rất nhiều, lại qua một lát, y cư nhiên đã tỉnh lại.

Độc Cô Lưu Vân vừa mừng vừa sợ, vội vàng nắm lấy bàn tay ở ngoài chăn của y, hỏi: “Mộ Phi, giờ người cảm thấy sao rồi?”

Chu Mộ Phi tỉnh dậy là do bị miệng vết thương làm đau, đau đến muốn đòi mạng, vừa nghe thấy câu hỏi liền trợn trắng mắt: Vô nghĩa, người thử thọt kiếm vô bụng xem coi cảm giác thế nào.

Nhưng lúc y há miệng ra, thì lại phun ra một câu khác: “Mẹ nó đau chết ta, ở đây không có thuốc tê sao, có thì làm ơn cho ta một chút đi...”

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy, trái tim liền thất lại, nhin không được nắm chặt lấy tay y, đầy vẻ áy náy mà khẽ nói: “Mộ Phi, đã bôi thuốc rồi, người ráng nhin một chút, chờ cho miệng vết thương kết vảy rồi thì sẽ không đau nữa.”

Chu Mộ Phỉ hút một ngụm khí lạnh, theo bản năng muốn dùng tay che miệng vết thương, nhưng vừa động đây thì lại bị Độc Cô Lưu Vân nắm chặt.

Độc Cô Lưu Vân lo lắng nhìn y: “Mộ Phỉ, người đừng cử động, cẩn thận miệng vết thương nứt ra. Người muốn cái gì, cứ nói cho ta biết là được.”

Chu Mộ Phỉ nói: “Ta muốn vết thương lập tức ngừng đau, người làm được sao?”

Độc Cô Lưu Vân: “.....”

Qua một lát, Độc Cô Lưu Vân đau lòng nói: “Mộ Phỉ, sau này nếu gặp phải tình huống thế này, người trăm ngàn lần không được xông vào, lỡ như người xảy ra chuyện không may, ta không thể sống một mình được....”

Bởi vì miệng vết thương đau cho nên tâm tình Chu Mộ Phỉ cũng không tốt, tức giận mà than: “Đậu xanh rau má, người nghĩ lão tử muốn chắc?! Lúc đó lão tử chắc chắn là nào bị rút gân rồi, nếu không thì mắc gì phải xông tới chắn đao cho người. Cái loại hành vi thánh mẫu xả thân cứu người này rõ ràng là chỉ có mấy nhân vật nữ chính si tình trong mấy bộ phim kiếm hiệp hạng ba mới làm a!”

“Còn nữa,” Chu Mộ Phỉ nghĩ một chốc rồi lại nói: “Người không phải muốn đánh bại sư phụ của người sao? Không có chuyện gì thì dùng cái chiêu đồng quy vu tận để làm gì hả? Nếu không phải tại người dùng chiêu này, ta cũng không có...”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế liền cảm thấy mình oan uổng lắm nha, người xuất chiêu đồng quy vu tận là sư phụ của hắn chứ có phải hắn đâu?

Hơn nữa, tuy chiêu kiếm kia của hắn thoát nhìn thì đã dốc hết toàn lực, nhưng thực tế vẫn còn có một biến chiêu, hắn cũng đâu có muốn lấy tính mạng của sư phụ.

Cho nên, một khi kiếm chiêu kia đến thời điểm cuối cùng, hắn sẽ lập tức biến chiêu hòng đâm trúng vai phải của Quý Lăng Hiên, như vậy có thể giải quyết tận gốc sức chiến đấu của Quý Lăng Hiên, khiến kiếm của ông không đâm trúng mình.

Nhưng hắn còn chưa kịp biến chiêu, Chu Mộ Phỉ lòng nóng như lửa đốt đã kêu gào nhào tới rồi....

Nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Chu Mộ Phỉ, Độc Cô Lưu Vân quyết định không nên nói sự thật cho y biết, bằng không nếu y biết bản thân phải chịu oan một kiếm thì sẽ càng tức giận thêm.

Chu Mộ Phỉ nói một hơi nhiều như vậy, cũng có chút mệt, thở gấp một lát, rồi lại chuyển mắt nhìn xung quanh, nghi hoặc mà hỏi: “Chúng ta đang ở đâu đây? Vì sao chỗ này quen quá vậy....”

“Phòng Kiếm sơn trang.” Độc Cô Lưu Vân nói: “Căn phòng lúc trước của ta.”

Hóa ra là như vậy, hèn gì nhìn thấy quen.

Chu Mộ Phỉ vỗ trán, sau đó nói: “Sư phụ của người cho chúng ta ở lại sao?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu: “Người bị thương, ta nhờ ông ấy tìm một chỗ cho người.” Quý Lăng Hiên thật ra rất hào phóng, nửa điểm cũng không mang thù. Độc Cô Lưu Vân muốn tới giết ông, thế nhưng ông còn cho mình ở lại dưỡng thương, hầu như không có chút phòng vệ nào. Xem ra nếu ông ta không có âm mưu nào khác, thì chuyện năm đó thực sự là có ẩn tình.

Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phỉ hỏi: “Chuyện năm đó người đã hỏi sư phụ chưa?”

Độc Cô Lưu Vân lắc đầu: “Chưa, người bị thương, ta không có thời gian hỏi.” Vậy là tốt rồi.

Chu Mộ Phỉ khẽ thở ra, may quá chưa bỏ lỡ cơ hội làm bà tám.

Nếu không, bản thân vừa phải chịu một kiếm lại còn không được nghe chính đương sự kể lại đoạn khúc chiết bí ẩn giang hồ, thì thiệt là lỗ vốn quá a.

55. Chương 55

Chu Mộ Phỉ vội vàng dặn dò Độc Cô Lưu Vân: “Nếu chưa hỏi thì tạm thời đừng hỏi. Đợi thương thể của ta tốt rồi thì ta với người cùng đi qua đó hỏi lại.”

“Vì sao?” Độc Cô Lưu Vân tỏ vẻ khó hiểu.

Chu Mộ Phỉ đương nhiên sẽ không nói bản thân y muốn chính tai mình nghe chuyện bát quái* rồi, vì thế cứ hùng hồn mà nói: “Vì suy nghĩ cho an toàn của người. Tuy kiếm pháp của người giờ đã sắp cao hơn sư phụ của người rồi, nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của ông ta, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

*bát quái: nhiều chuyện, bà tám

Độc Cô Lưu Vân không cho là đúng, lắc đầu rồi nói: “Mộ Phỉ, người nghĩ nhiều rồi. Xưa nay sư phụ làm người quang minh lỗi lạc. Người sẽ không dùng âm mưu quỷ kế hại người đâu. Hơn nữa, nếu sư phụ muốn hại ta, lúc người bị thương thì sư phụ đã có cơ hội động thủ rồi, không cần đợi đến sau này.”

Được rồi, lời này đúng là rất có đạo lý. Nhưng mà.....

“Cho dù là vậy, người vẫn không được tự mình đi hỏi,” Chu Mộ Phỉ nói: “Chờ thêm vài ngày nữa, thương thể của ta tốt rồi thì cùng đi hỏi.”

Độc Cô Lưu Vân:“..... Vì sao?”

Chu Mộ Phỉ thấy hẳn thật đúng là muốn đánh nát bao cát mà hỏi đến cùng, chợt cảm thấy khó chịu cực kỳ: Tốt xấu gì thì ta cũng mới vừa đỡ cho người một kiếm đó, sao người có thể dùng mười vạn câu hỏi vì sao để làm phiền ta dường như vậy?

Vì thế, Chu Mộ Phỉ trợn trắng mắt, tức giận mà nói: “Sao người nhiều câu vì sao vì sao quá vậy hả. Ta nói cùng đi hỏi thì là cùng đi hỏi, không được phản bác càng không được phép hỏi vì sao. Bằng không ta sẽ tức giận!”

Độc Cô Lưu Vân:“..... Được rồi, ta nghe lời người.”

Này coi như còn được.

Thấy hẳn rốt cục cũng đồng ý, tâm tình Chu Mộ Phỉ liền tốt lên nhiều.

Sau đó y bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi.

Đại khái là bởi vì mất máu quá nhiều cần phải tĩnh dưỡng, cho nên y cảm thấy mệt rất nhanh, vì vậy Chu Mộ Phỉ nói với Độc Cô Lưu Vân: “Ta mệt, muốn ngủ một lát.” Nói xong thì nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau đã tiến nhập mộng đẹp.

Độc Cô Lưu Vân bắt mạch thêm lần nữa, thấy mạch tượng vững vàng, biết được hiệu đã có tác dụng, thương thể đang hồi phục rất tốt, hẳn cũng an tâm.

Qua một lúc, Đường thúc phụng mệnh Quý Lăng Hiên đến xem xét tình hình của Chu Mộ Phỉ, thấy y không có gì đáng ngại nữa, liền an tâm trở về phục mệnh.

Độc Cô Lưu Vân muốn tìm sư phụ hỏi chút chuyện xưa bị ông giấu kín, nhưng lại nhớ tới lời dặn dò của Chu Mộ Phỉ, vì thế lại cố nhịn không đi nữa.

Cũng may mà Chu Mộ Phỉ không bị thương ở chỗ hiểm, thương thể cũng không nặng lắm, lại có thánh dược chữa thương của Phong Kiếm sơn trang cộng thêm đại phu kê cho phương thuốc dưỡng cả trong lẫn ngoài, qua bảy tám ngày đã khôi phục được hơn phân nửa, không những có thể xuống giường tự do đi lại, lại còn có thể tự do biến thân.

Vì thế, Chu Mộ Phỉ cảm thấy thương thể đã lành rồi thì bắt đầu giật dây Độc Cô Lưu Vân thôi, bắt hẳn dẫn mình đi tìm Quý Lăng Hiên hỏi mặt trái của vụ thảm án diệt môn năm đó.

“Nhưng mà...” Độc Cô Lưu Vân lộ vẻ chần chờ mà nói: “Thương thể của người chưa có khỏi hẳn. Giờ đi được sao?”

“Có cái gì không được chứ,” Chu Mộ Phi chẳng hề để ý mà khoát tay: “Không phải người đã nói sự phụ người sẽ không hại người sao. Đi mau đi mau, đi liền giờ đi.”

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Vì thế, dưới sự thúc giục của Chu Mộ Phi, Độc Cô Lưu Vân đành phải dẫn y đến phòng của Quý Lăng Hiên.

Bởi vì lo Quý Lăng Hiên e ngại có người ngoài ở đây nên không muốn nói, Chu Mộ Phi cố ý biến thân thành đại điều, định lát nữa trốn ở trên cây nghe lén.

Một người một điều đi đến trước cửa phòng Quý Lăng Hiên, thấy đèn trong phòng còn sáng, liền biết Quý Lăng Hiên vẫn chưa đi ngủ.

Độc Cô Lưu Vân tiến lên trước, gõ cửa phòng, trong phòng lại không có tiếng người đáp lại.

Vì thế Độc Cô Lưu Vân lại gõ thêm hai tiếng, đồng thời gọi: “Sự phụ, đệ tử có chuyện cầu kiến.” Quý Lăng Hiên vẫn không hề đáp lại.

Độc Cô Lưu Vân vừa nghi hoặc vừa lo lắng, tự mình đẩy cửa bước vào, nhưng lại phát hiện cửa đã bị khóa trái.

Trực giác của Độc Cô Lưu Vân cho biết trong phòng đã xảy ra chuyện, ma xui quỷ khiến rút kiếm ra, chém then cài cửa thành hai đoạn, sau đó đẩy cửa bước vào.

Chu Mộ Phi lập tức theo hấn vào trong phòng, trực giác nói cho y biết, sự thật mà bọn họ luôn muốn biết, tối nay sẽ được công bố.

Hai người bước vào trong, thấy ngọn nến trên bàn cháy rất mạnh, nhưng trong phòng lại không có một bóng người, ngay cả đệm chăn cũng được gấp ngay ngắn chỉnh tề.

Độc Cô Lưu Vân đưa mắt nhìn quanh, cách bày trí trong phòng vẫn y như mấy năm trước, không chút thay đổi.

Hắn nhìn căn phòng mình đã từng phải bước vào vô số lần từ khi còn nhỏ cho đến bây giờ, không khỏi nhớ lại chuyện cũ, cảnh tượng sự phụ dốc lòng dạy dỗ cho hắn, nhớ lại rất nhiều kỷ ức sự phụ và hắn ở chung với nhau, trong lòng không khỏi dấy lên cảm xúc ngổn ngang.

Chu Mộ Phi cũng cẩn thận xem xét bốn phía xem có gì khác thường hay không. Mắt của chim điều so với con người thì lợi hại hơn nhiều, cho dù đang ở trong bóng tối mịt mù cũng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh, vì thế khi ánh mắt của y lướt qua tủ quần áo, liền phát hiện vị trí của cái tủ này bị lệch một chút.

Chu Mộ Phi bước lên trước để nhìn cho rõ hơn, quả nhiên phát hiện cái tủ quần áo kia đã bị lệch hai tấc về phía bên phải, đồng thời bức tường đằng sau tủ quần áo lộ ra một cái khe hở nhỏ.

Chu Mộ Phi vội quay đầu lại, khẽ kêu “úc úc” với Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân hiểu ý, tiến tới trước, cũng phát hiện ra chỗ dị thường.

Độc Cô Lưu Vân dùng sức đẩy tủ quần áo, nhưng cái tủ lại không chệch đi một chút nào, xem ra là có cơ quan.

Độc Cô Lưu Vân đưa mắt tới trước tủ mà cẩn thận xem xét. Qua một lát sau mới phát hiện hai con tì hưu làm bằng thanh đồng được gắn ở hai bên sườn tủ không bằng nhau, có một con hình như bị khảm vào sâu hơn một chút. Độc Cô Lưu Vân chợt phất chỉ tâm linh, cầm lấy con tì hưu thanh đồng còn lại, dùng lực ấn xuống, quả nhiên đã bị khảm vào sâu trong tủ.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng ‘cạch cạch’ do cơ quan mở ra vang lên, tủ quần áo tự động dời qua bên cạnh, lộ ra cửa động tối như mực.

Cư nhiên có mật đạo!

Hai mắt Chu Mộ Phi tỏa sáng, sau khi so sánh hình thể và kích cỡ cửa động, y quyết đoán biến về lại thành người, sau đó tùy tiện lấy một bộ quần áo trong tủ ra thay vào, rồi cầm lấy nền ở trên bàn, khó nén được cảm giác hưng phấn mà nói với Độc Cô Lưu Vân: “Đi thôi, chúng ta đi xuống đó nhìn xem!”

Độc Cô Lưu Vân cũng rất muốn biết mật đạo này đang ẩn chứa bí mật gì, có phải có liên quan đến vụ thảm án diệt môn Độc Cô gia năm đó hay không, vì thế gật đầu rồi khẽ nói: “Cẩn thận đi theo sau ta.” Sau đó, đưa tay trái lên nhận lấy nền Chu Mộ Phi đang cầm, tay phải thì rút trường kiếm ở sau lưng ra, cầm kiếm bước vào cửa động, dần dần bước vào trong mật đạo.

Chu Mộ Phi lập tức đuổi theo, vừa đi vừa coi chừng xem trong mật đạo này có cơ quan ám khí gì đó hay không.

Hai người một trước một sau đi tới, mật đạo này không rộng, nhưng lại rất dài, càng đi xuống thì càng tối, ngay cả nền cũng không thể chiếu rõ, nhưng lại không có cơ quan ám khí gì.

Hai người đi rất lâu, trước mặt dần dần rộng hơn, sau đó xuất hiện một cánh cửa sắt trước mặt hai người.

Độc Cô Lưu Vân đến trước, thấy cửa sắt chỉ khép hờ, liền dùng tay đẩy ra, trước mắt lập tức sáng ngời.

Mắt của Độc Cô Lưu Vân đã quen với bóng tối, đột nhiên gặp phải ánh sáng liền phải nheo mắt lại.

Còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Lưu Vân?”

Chính là giọng nói của Quý Lăng Hiên.

Độc Cô Lưu Vân rốt cục đã thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt là một căn phòng lớn, vách tường được lát bằng cẩm thạch, bốn góc tường đều được đặt một ngọn đèn hoa sen, nhưng bên trong lại không đốt đèn, mà là chứa một viên dạ minh châu lớn như trứng chim bồ câu, khiến cả căn phòng sáng như ban ngày.

Vì thế, hắn mới nhìn thấy rõ sắc mặt tái nhợt của sư phụ, cũng thấy rõ cỗ quan tài bằng trong suốt đang được đặt ngay giữa phòng, cùng với, người nam tử lam sam* nằm trong cỗ quan tài đó.

*sam: áo lót, lam: màu xanh da trời.

Xuyên qua quan tài trong suốt, Độc Cô Lưu Vân có thể nhìn thấy, người nam tử nằm trong kia có khuôn mặt rất giống hắn.

Độc Cô Lưu Vân chấn động cả người, không khỏi lui về sau một bước, thất thanh mà nói: “Sư phụ, người kia là...”

Quý Lăng Hiên đã khôi phục lại sắc mặt như thường, ông lẳng lặng nhìn Độc Cô Lưu Vân, thản nhiên mà nói: “Hắn chính là phụ thân của con.”

Cho dù trong lòng đã đoán được, nhưng nghe chính miệng sư phụ xác nhận, Độc Cô Lưu Vân vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi. Qua một lát hắn mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vậy ông ta, ông ta còn sống không?” Nhìn sắc mặt của người nằm trong quan tài vẫn y như người bình thường, giống như đang say ngủ, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hy vọng.

Quý Lăng Hiên lắc đầu, nói: “Hắn đã tạ thế* hai mươi ba năm rồi, là do ta tự tay giết chết hắn.”

*tạ thế: chết

Độc Cô Lưu Vân nghe vậy, sắc mặt liền tái nhợt, nhin không được phải thốt lên: “Sư phụ, vì sao người phải giết cả nhà con, lại giấu thi thể của cha con ở nơi này. Rốt cục người có ân oán gì với cha của con...”

Quý Lăng Hiên không chút sợ hãi mà chăm chú nhìn hắn, nói: “Tuy ta giết hắn, nhưng lại chưa từng hối hận. Cho nên, con chỉ cần để ý đến chuyện giết ta trả thù cho hắn là được.”

Độc Cô Lưu Vân nhìn vào đôi mắt sâu thẳm và bình tĩnh của Quý Lăng Hiên, tĩnh mịch như ao tù nước đọng, không dậy nổi một tia gợn sóng, nhưng sâu trong đó lại ẩn chứa sự thống khổ sâu đậm.

Độc Cô Lưu Vân trong lòng rất đau, bỗng ngẩng đầu lên rồi nói “Sư phụ, người có ân dưỡng dục đồ nhi, đồ nhi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện giết sư phụ đại nghịch bất đạo này. Con trở về Phong Kiếm sơn trang, chỉ là vì muốn người cho con một lời giải thích, con muốn biết năm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì!”

“Chuyện năm đó không có gì đáng để nói,” Quý Lăng Hiên lắc đầu: “Là do ta và Long Thiên Uy muốn có Độc Cô kiếm phổ, hợp mưu hại chết cả nhà của con, chỉ đơn giản như vậy thôi. Thôi được, nếu con không muốn lưng đeo tội danh giết thầy, vậy thì để ta tự mình động thủ. Dù sao.... Tâm nguyện của ta đã hoàn thành, đã không còn lưu luyến gì trên cõi đời này nữa rồi.” Câu cuối cùng đó, ông đã dùng thanh âm thấp đến độ chỉ có một mình ông có thể nghe rõ.

Nói xong, Quý Lăng Hiên nâng tay lên, một cổ đại lực vọt tới.

Độc Cô Lưu Vân bị tập kích bất thành linh, trường kiếm trong tay bị người đoạt đi.

Quý Lăng Hiên đặt ngang thanh kiếm lên cổ họng, vừa chuẩn bị kéo một đường kết thúc một đời, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “A Hiên, không được!”

56. Chương 56

Quý Lăng Hiên nghe thấy tiếng kêu, động tác trên tay khê khệng lại.

Ngay đúng lúc đó, một vật thể cực nhỏ phóng vút tới, ‘ba’ một tiếng đập vào trường kiếm trong tay Quý Lăng Hiên.

Cổ tay Quý Lăng Hiên chợt đau nhói, trường kiếm tuột khỏi tay, leng keng rơi xuống đất.

Theo trường kiếm cùng rơi xuống đất, là một viên đá nhỏ màu trắng, có thể thấy đây chính là ám khí vừa mới bắn tới.

Có thể sử dụng một hòn đá nhỏ như thế đánh rơi kiếm trong tay một bậc cao thủ như Quý Lăng Hiên, vậy chắc chắn nội lực của người này phải cực kỳ thâm hậu, chỉ lực không phải là hạng tầm thường.

Ba người đứng trong mật thất không hện mà cùng quay đầu nhìn về phương hướng hòn đá vừa mới bắn ra, liền thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc từ trong mật đạo đến gần.

Chu Mộ Phi nhìn thấy gương mặt tuần lãng của người nọ, hai mắt phát sáng, gần như ngay lập tức đã nhận ra người trước mắt này là ai.... Đây không phải là cái lão thích làm khách ở Phong Kiếm sơn trang, Quý Lăng Hiên muốn đuổi cũng đuổi không đi, hồi xưa còn dùng chiêu Đạn chỉ thần công búng đầu mình đó sao?

“Dương Thiên, ngươi tới đây làm gì?” Quý Lăng Hiên không vui mà nhả lại hàng lông mày thanh tú: “Ta đã nói với ngươi, sau này ít đến Phong Kiếm sơn trang thôi. Còn nữa, chuyện của ta không cần ngươi nhúng tay vào.”

“Như vậy sao được?” Dương Thiên lắc đầu, nói: “Nếu ta mặc kệ ngươi, giờ ngươi đã sớm máu tươi bắn xa năm bước biến thành một khối thi thể rồi.” Dương Thiên nhớ tới tình cảnh lúc ấy, trong lòng nghĩ lại mà sợ, lộ vẻ thương tâm muốn chết mà lên án Quý Lăng Hiên: “A Hiên, thật không ngờ ngươi lại tuyệt tình như thế, hết lần này đến lần khác đều muốn bỏ hảo huynh đệ quen biết bao nhiêu năm của ngươi lại mà tự mình đi xuống Hoàng Tuyền sao, ngươi làm sao xứng đáng với tình cảm bao năm của chúng ta?”

“Sống chết của ta không liên quan gì đến ngươi.” Quý Lăng Hiên không nhìn vẻ mặt thương tâm khoa trương của y, dùng giọng điệu lạnh như băng mà nói.

“Sao lại không liên quan tới ta?” Dương Thiên dùng giọng đúng lý hợp tình mà phản bác: “Ta là hảo huynh đệ thân thiết nhất của ngươi. Chúng ta đã quen nhau hơn ba mươi năm. Chuyện của ngươi chính là chuyện của ta. Người ta gây khó dễ cho ngươi chính là gây khó dễ cho ta, sao lại nói không liên quan đến sống chết của ngươi?”

“Dương Thiên, người chỉ là người ngoài cuộc,” Quý Lăng Hiên dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn y, nghiêm túc mà nói: “Chuyện năm đó, người vốn không hiểu. Ân oán giữa ta và một nhà của Độc Cô Minh Hạo cũng nên chấm dứt ngay tại hôm nay. Chuyện này người đừng nhúng tay vào, người cũng không nhúng vào được, đừng quan tâm thì tốt hơn.”

“Ai nói ta không biết chuyện năm đó?” Dương Thiên nghe thế liền không phục mà ồn ào lại: “Ta chỉ là làm bộ như không biết mà thôi, kỳ thật chuyện năm đó, ta sớm....”

Đôi mắt phương của Quý Lăng Hiên lập tức lia tới trên mặt Dương Thiên, lạnh lùng nhìn y: “Người sớm cái gì?”

Dương Thiên bất giác rụt cổ lại, sau đó lại ngang bướng mà rướn cổ lên, nói: “Chuyện năm đó, ta đã sớm phái người đi âm thầm điều tra hết rồi. Không sai, Độc Cô Minh Hạo đúng là chết ở trên tay người. Thê tử gã chết, người cũng không thoát khỏi liên quan. Nhưng mà, nếu xét đến cùng, chẳng lẽ chỉ có người mới là người khởi xướng lên vụ thảm án này sao? Chẳng lẽ Độc Cô Minh Hạo kia không sai một chút nào sao?! Vì sao tất cả tội lỗi đều chỉ do một mình người gánh?!”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế, lập tức chuyển mắt đến trên người Dương Thiên: “Người nói cái gì?”

Cái linh hồn bà tám trong người Chu Mộ Phi đã sớm cháy hừng hực từ lâu rồi, vừa nghe thấy lời của Dương Thiên nói thì liền đưa ánh mắt tràn ngập tò mò nhìn ông chằm chằm, hi vọng ông càng tuôn ra nhiều bí ẩn bất ngờ càng tốt.

Ai ngờ, Dương Thiên vừa nói tới đây, thì lại im bặt không nói nữa.

Chu Mộ Phi ngứa ngáy chịu không nổi, trong lòng không ngừng suy đoán đủ loại: Nghe giọng điệu của Dương Thiên, chắc chắn giữa Độc Cô Minh Hạo, vợ của ông ta và Quý Lăng Hiên đã xảy ra một chuyện khúc chiết ly kỳ sâu triền miên gì đó rồi, nhưng không biết đó là đoạn tình tiết BG thông thường hai nam tranh một nữ đến người chết ta sống, hay là tiết mục BL kinh điển bánh bèo và tiểu thụ tranh giành tiểu công cuối công thụ tương ái tương sát nhỉ?

“Chuyện đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa.” Quý Lăng Hiên hờ hững mà nói: “Nếu cái chết của cả nhà Độc Cô Minh Hạo là do một tay ta tạo ra, một thân đầy tội lỗi như ta, đương nhiên phải tự tay ta chuộc lỗi cho bọn họ.”

“Thật không công bằng!” Dương Thiên nghe vậy, trong mắt liền dâng lên vẻ tức giận rõ rệt, giọng nói cũng nâng lên: “Năm xưa Độc Cô Minh Hạo đã khiến người đau khổ bao nhiêu, dù gã có chết cũng không đủ để bù đắp! Tuy gã chết ở trong tay người, nhưng mấy năm qua người đã sống không bằng chết rồi, chẳng lẽ người chịu trừng phạt vẫn còn chưa đủ sao? Dựa vào cái gì lại còn muốn lấy mạng của người để bù đắp chứ?!”

Nói tới đây, giọng nói Dương Thiên lại dịu đi một chút: “Ta biết là người hại chết phu nhân của gã, đến giờ vẫn còn canh cánh ở trong lòng, nhưng người đã giữ đúng lời hứa, nuôi lớn đứa con của nàng thành người. Ta tin nếu nàng ở trên trời có linh thiên, nàng sẽ không oán hận người. A Hiên, giờ người đã không còn nợ nần gì nữa, người không cần chịu trách nhiệm của năm đó nữa!”

Độc Cô Lưu Vân càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, nhin không được đành phải mở miệng hỏi: “Dương thúc thúc, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thúc có thể nói từ đầu chí cuối chuyện ân oán giữa phụ thân và sư phụ cho con biết được không?”

Dương Thiên quay đầu nhìn Độc Cô Lưu Vân, đang định nói thì Quý Lăng Hiên lại lên tiếng: “Dương Thiên, chuyện năm xưa rất phức tạp, không phải chỉ nói một câu là có thể hiểu hết được. Hôm nay ta tự nguyện chết không phải là vì muốn trả lại nợ máu của một nhà Độc Cô Minh Hạo. Người và ta đã quen biết nhiều năm rồi, chẳng lẽ người không biết trong lòng ta đang suy nghĩ gì hay sao?”

Dương Thiên nhìn vào đôi mắt ẩn nhẫn của Quý Lăng Hiên, trong lòng nhói đau.

Y đương nhiên biết rõ tâm tư của Quý Lăng Hiên, biết rõ trái tim của Quý Lăng Hiên đã sớm chết theo Độc Cô Minh Hạo rồi. Người tuy còn sống, nhưng chỉ có thể tự mình nhấm nháp nỗi đau khổ, vì thế mới muốn mượn nguyên do Độc Cô Lưu Vân báo thù để chấm dứt sinh mệnh của mình, rời khỏi nhân thế hắc đã sớm không còn quyền luyện gì nữa.

Nhưng mà.....

“Gã căn bản không đáng để người thống khổ vì gã, lại càng không đáng để người tự tử vì gã!” Dương Thiên nhớ tới bộ dáng thất hồn lạc phách khi y gặp lại Quý Lăng Hiên năm đó mà đau lòng, lại nhớ tới khúc mắc giữa hai người mà mình điều tra được, trong lòng càng cảm phần, nhin không được mà thốt lên: “Gã chỉ là một tên nam nhân cạn bã bội tình bạc nghĩa. Gã có lỗi với người, cũng có lỗi với phu nhân của gã!”

Tự tử? ! Bội tình bạc nghĩa?!

Chu Mộ Phi này giờ vẫn tập trung tinh thần căng tai ra nghe chuyện bát quái lập tức bắt được hai cụm từ mẫn cảm, không khỏi phấn chấn lên: Hóa ra là kịch bản công thụ tương ái tương sát a, xem ra thể giới mình xuyên qua là đam mỹ văn rồi, này còn không đúng sao, khắp thiên hạ đều vậy mà.

Độc Cô Lưu Vân nghe thấy liền rối rắm không thôi. Tuy hẳn hy vọng chuyện năm đó có nội tình khác, hy vọng sư phụ vô tội, sư phụ là có nỗi khổ riêng, nhưng nghe thấy cha ruột của mình bị chỉ trích nghiêm khắc như thế, trong lòng hẳn vẫn cảm thấy mất mát không nói nên lời.

Quý Lăng Hiên không khỏi biến sắc, ánh mắt nhìn Dương Thiên cũng lạnh xuống vài phần: “Dương Thiên, người có tư cách gì mà phê bình hẳn? Cho dù hẳn có lỗi với ta, thì đó cũng là chuyện giữa hai chúng ta, không tới phiên người bình luận!”

Dương Thiên:“.....”

Độc Cô Lưu Vân nghe đến đó, cũng mơ hồ đoán ra được nội dung chuyện năm xưa.

Hắn biết muốn hỏi được chuyện năm xưa từ miệng sư phụ là cực kỳ khó khăn, liền chuyển hướng đột phá sang Dương Thiên, lộ vẻ khẩn cầu mà nói với ông: “Dương thúc thúc, nếu đã nói đến đây rồi thì thúc mau nói hết mọi chuyện năm đó cho con biết đi! Con trở về lần này là vì muốn hiểu rõ rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì. Nếu quả thật là do cha mẹ con sai, con sẽ không tính toán chuyện năm xưa với sư phụ nữa.”

Dương Thiên nghe vậy, đôi mắt đen láy liền lộ ra biểu tình vui mừng, vỗ vỗ bờ vai của hắn mà khen ngợi: “Tiểu tử tốt. Quả nhiên hiểu lý lẽ. Không uống công sư phụ con đã dốc lòng chỉ bảo con hơn hai mươi năm trời. Chuyện năm đó, có rất nhiều chi tiết sau này ta mới điều tra ra được, cho nên cũng không rõ ràng lắm. Nếu con muốn biết rõ chân tướng mọi chuyện, tốt nhất là đến hỏi sư phụ con đi.”

Độc Cô Lưu Vân lặng lẽ dùng dư quang khóe mắt quét qua gương mặt âm trầm của Quý Lăng Hiên, sau đó thấp giọng nói: “Thúc cảm thấy sư phụ sẽ nói cho con biết sao?” Dương Thiên trầm mặc một lát, sau đó quyết đoán lắc đầu.

Độc Cô Lưu Vân dùng ánh mắt ‘không được cũng phải được’ mà nhìn ông, nói: “Cho nên Dương thúc thúc vẫn nên nói cho con biết thì hơn.”

Dương Thiên nghĩ một chốc, rồi gật đầu, nói: “Cũng được. Giờ này ngày mai, ta ở....”

Quý Lăng Hiên chợt ngắt lời: “Lưu Vân, đừng hỏi y. Con muốn biết chuyện năm đó, ta sẽ tự nói cho con biết.”

Thứ nhất, Dương Thiên căn bản không hiểu hết mọi chuyện năm đó. Thứ hai, Dương Thiên trước giờ chưa từng nghiêm túc, nói chuyện lại thích khoa trương. Nếu để Dương Thiên nói cho Lưu Vân biết, không biết sẽ bị biến tấu thành kịch bản gì nữa. Còn không bằng để tự ông nói thì hơn.

Dương Thiên:“.....”

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Chu Mộ Phi:“.....”

Quý Lăng Hiên không thềm nhìn ba người đang hóa đá, chỉ bỏ lại một câu cho Độc Cô Lưu Vân: “Tối nay, canh bốn, ta ở trong phòng chờ con. Chỉ cho phép một mình con tới, người khác không được đến.” Sau đó xoay người ra khỏi mật đạo.

Chu Mộ Phi đương nhiên biết ‘những người khác’ trong miệng Quý Lăng Hiên kỳ thật là chỉ chính mình, không khỏi thầm mắng người này keo kiệt quá.

Thấy Quý Lăng Hiên đi rồi, Chu Mộ Phỉ mới quay đầu lại hỏi Độc Cô Lưu Vân: “Độc Cô, sư phụ đi rồi, chúng ta cũng đi thôi?”

Độc Cô Lưu Vân nghe thế mới phản ứng lại, quay đầu nói với Chu Mộ Phỉ và Dương Thiên: “Dương thúc thúc, Mộ Phỉ, hai người đi trước đi. Ta muốn ở đây suy nghĩ một lát.”

Chu Mộ Phỉ và Dương Thiên biết hẳn muốn ở lại đây cùng với cha ruột của mình trong chốc lát, vì thế chỉ nhìn hẳn một lát rồi gật đầu, xoay người đi ra khỏi mật đạo.

Hai người một trước một sau ra khỏi mật đạo, đi vào phòng Quý Lăng Hiên, cửa phòng mở rộng, Quý Lăng Hiên lại không thấy.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Dương Thiên đang chuẩn bị trở về phòng của mình, chợt nghe thấy Chu Mộ Phỉ gọi: “Dương thúc thúc, chờ một chút.”

57. Chương 57

Dương Thiên ngạc nhiên mà quay đầu lại: “Vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu của Lưu Vân sao? Chúng ta quen nhau?”

Chu Mộ Phỉ vẫn còn nhớ như in cái búng đầy bạo lực năm xưa lúc y còn đang đòi tuyệt thực, bĩu môi, nói: “Đương nhiên là quen rồi! Ông không phải là bạn thân của sư phụ Độc Cô – sư phụ của Hoàng Dược Sư, rảnh rồi liền chạy đến Phong Kiếm sơn trang để ăn chực uống chực ở chực, da mặt dày tới độ sư phụ của Độc Cô có đuổi cũng không đi sao! Ta còn nhớ lúc trước ông còn dùng Đạn Chỉ Thần Công búng đầu ta nữa kia, may mà hộp sọ của ta cứng, nếu không thì bị ông bắn tới mức não đập luôn rồi!”

“Có chuyện này sao? Sao ta lại không có ấn tượng nhỉ?” Ngoại trừ Hoàng Dược Sư ra, Dương Thiên hoàn toàn không nhớ mình từng dùng tay búng đầu đứa nhỏ nào nữa.

Chu Mộ Phỉ nghĩ một chốc, quyết định phải nhắc cho ông nhớ, đương nhiên là không thể làm không công rồi, phải bắt ông ta dùng bí mật để đổi mới được.

Vì thế y ghé sát vào bên tai Dương Thiên, dùng giọng điệu cực kỳ thần bí mà nói khe khẽ: “Dương thúc thúc, kỳ thật, thân thể của ta là một bí mật kinh thiên động địa đó, ông có muốn biết không hả?”

Dương Thiên cả kinh, nói: “Bí mật gì vậy? Chẳng lẽ ngươi là con riêng của đương kim hoàng thượng sao?”

Chu Mộ Phỉ lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy là con riêng của hoàng hậu hoặc là của nương nương nào đó thông đồng với tình thân ngoài cung?”

“Đều không phải.” Chu Mộ Phỉ tức giận, liếc ông trắng cả mắt: “Ông đừng có chạy đi xem mấy cái truyện đấu tranh cung đình nữa?!”

Dương Thiên chợt nghĩ tới một khả năng, liền kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên: “Chẳng lẽ ngươi là của A Hiên? Đâu có giống nhau đâu a?”

Mẹ nó.....

Chu Mộ Phỉ không nhin nổi nữa: “Ông không chia qua khía cạnh khác mà nghĩ được sao?!”

“Nếu chia qua khía cạnh khác, thì làm sao gọi là đại bí mật kinh thiên nữa chứ?” Dương Thiên nói.

“Ai nói! Thân thể của ta còn dã man hơn thế kia! Ta chính là...” Chu Mộ Phỉ bị ông kích cho một cú, suýt nữa đã lòi ra, may mà phanh lại đúng lúc, liền lảng qua chỗ khác: “Chuyện bí mật quan trọng như vậy làm sao có thể dễ dàng nói cho người khác chứ. Nếu ông muốn biết, vậy lấy bí mật của ông tới trao đổi đi.”

Thằng nhóc này quả là không chịu lép vế, cứ nhiên còn dám cò kè mặc cả.

Dương Thiên nheo lại đôi mắt to tròn đen láy, lưỡi biếng mà nói: “Nói đi, ngươi muốn biết bí mật gì?”

Chu Mộ Phỉ lại tỏ vẻ thần bí mà khẽ nói: “Đương nhiên là chuyện không muốn cho người khác biết của ông và sư phụ của Độc Cô rồi.”

Dương Thiên nghe thế liền biến sắc, tần suất tim đập tăng cao, vội vàng che dấu biểu tình mà ho khan hai tiếng, nói: “Ta và A Hiên là bạn bè tốt, nào có chuyện không muốn để cho người khác biết chứ.”

“Đừng có giả vờ ở trước mặt ta nữa,” Chu Mộ Phi không chút khách khí mà vạch trần ông: “Người khác có thể không biết, nhưng ta sao lại không biết ông thầm mến sư phụ đại nhân đã rất nhiều năm rồi chứ.”

Dương Thiên kinh hãi, bật thốt lên: “Người làm sao biết?”

Ông trước giờ vẫn luôn che dấu rất tốt, ngay cả A Hiên cũng không biết được bí mật này, sao thằng nhóc này lại biết?

“Nhìn bộ dáng của ông thôi.” Chu Mộ Phi tỏ ra lạnh lạnh mà nói: “Bộ dáng của ông chính là trung khuyến công si mê tiểu thụ.”

Dương Thiên: “.....”

Dù ông có trì hoãn thì cũng hiểu bản thân đã bị thằng nhóc trông có vẻ đơn thuần vô hại này lừa cho một vố, không khỏi thẹn quá hóa giận xoay người rời đi.

Chu Mộ Phi vội vàng theo sau: “Ông không muốn biết bí mật của tôi sao?” Dương Thiên dừng bước: “Muốn.”

Chu Mộ Phi: “Vây thì....”

Dương Thiên tiếp lời: “Dùng bí mật của ta mà đổi.”

Chu Mộ Phi gật đầu.

Dương Thiên nói: “Không phải người đã đoán được bí mật của ta rồi sao? Đã không có gì đáng để nói nữa rồi.”

Chu Mộ Phi nói: “Cho nên ông vẫn cứ đè nén tình cảm của mình suốt bao năm nay, giả bộ làm anh em tốt với ông ta, chỉ dám dùng thân phận hảo hữu mà đứng ở bên người ông ta, chưa bao giờ dám biểu lộ tình cảm sao?”

Dương Thiên lộ vẻ ghen khuất mà gật đầu.

Mẹ nó, ở bên cạnh người mình yêu suốt hai mươi năm mà có thể chịu đựng không lộ ra một chút manh mối nào, quả thực là nhịn quá siêu rồi, so với đặc công Ninja* rùa còn còn muốn siêu hơn! Nếu đổi lại là mình thì đã nhịn không nổi mà tìm thời cơ thổ lộ rồi.

*Ninja: ở TQ được phiên âm là nhẫn giả, nhẫn ở đây đồng nghĩa với kiên nhẫn

Chu Mộ Phi đồng tình, vỗ vỗ đầu vai của ông: “Chẳng lẽ ông chưa từng nghĩ tới việc thổ lộ sao?”

Dương Thiên buồn bực mà nói: “Dựa theo tính cách của A Hiên, nếu ta thổ lộ, chỉ sợ ngay cả bằng hữu cũng không làm được.”

Điều này cũng đúng.

Chu Mộ Phi thấy đồng tình với ông ta quá nha.

“Còn người thì sao? Bí mật của người là gì?”

Chu Mộ Phi ghé sát vào bên tai Dương Thiên, dùng giọng thần bí mà khẽ nói: “Bí mật của ta không có mấy người biết. Ông trăm ngàn lần đừng nói cho người khác nghe nha. Kỳ thật ta không phải là người, mà là đại điêu. Chính là con đại điêu trước kia vẫn đi theo Độc Cô Lưu Vân đó. Giờ chắc ông nhớ rồi chứ, nhiều năm trước kia ông đã từng dùng tay búng lên cái đầu nho nhỏ của con chim điêu non đó?”

Dương Thiên trợn trừng mắt: “Ý của người là, người không phải là người, mà là yêu quái đại điêu sao?”

Chu Mộ Phi gật đầu, sau đó nghiêm túc sửa lại cho đúng: “Ta là đại điêu, không phải yêu quái.”

Dương Thiên chợt bật cười ha hả, cười đến mức lẫn lộn ra đất: “Phụt ha ha ha ha cười chết ta mất. Thế mà lại có kẻ tự xưng bản thân là đại điêu. Hóa ra là bị bệnh vọng tưởng ha ha ha ha....”

Ông bất chợt dừng cười, há to miệng mà nhìn Chu Mộ Phi, biểu tình thoát nhìn có hơi ngu.

Ngay lúc ông đang cười bò, Chu Mộ Phi đã dùng khinh công nhảy lên một cành cây đại thụ, sau đó bắt đầu cởi đồ.

Tuy giờ đang là đêm khuya, lại có cành lá đại thụ che chắn, nhưng nhìn thấy từng kiện từng kiện quần áo Chu Mộ Phi rơi xuống đất thì liền biết là y đang làm gì rồi.

Giờ Dương Thiên lại càng xác định tên kia bị bệnh tâm thần.

Ai, thật là đáng tiếc, thằng bé mi thanh mục tú như vậy mà đầu óc lại có vấn đề, sao này giờ mình không nhìn ra nhỉ?

Chu Mộ Phi rốt cục cũng cởi đồ xong, nói với Dương Thiên ở phía dưới: “Dương thúc thúc, phiền ông giữ quần áo giúp tôi.”

Nói xong liền bắt đầu biến thân.

Dương Thiên liền thực sự hóa đá tại chỗ.

Qua một lát sau, Dương Thiên đưa tay đẩy cảm lên, khép miệng lại, mắt vốn to lại càng mở to hơn mà nhìn con đại điều to kèn trước mắt: “Tiểu huynh đệ, là người sao? Người thực sự biến thành chim sao?”

Chu Mộ Phi: “Úc ~”

Dương Thiên không thể tin nổi mà đưa tay nhón lấy một cọng lông trên cánh đại điều, sau đó dùng sức nhỏ.

Chu Mộ Phi: “Úc úc

” Ông làm gì thế, đau chết lão tử!

Dương Thiên nghiên cứu cọng lông cả nửa ngày, cuối cùng mới xác định được đây là cọng lông chim.

Sau đó Dương Thiên lại tự cắn đầu ngón tay của mình, xác định bản thân không có nằm mơ.

Sau đó Dương Thiên đặt mông ngồi xuống đất, hơn nữa bắt đầu xuất hiện hai cái vòng nhang muỗi trong mắt: “Ta kháo, không phải đầu nha, thật sự là yêu quái chim bụi sao, thế giới này không chân thật tí nào.....”

Chu Mộ Phi bực: “Úc úc! Úc úc!” Lão tử là điều, là thần điều!!

Chu Mộ Phi đến bên người Dương Thiên, cúi đầu ngậm lấy quần áo vừa mới cởi ra, sau đó giương cánh bay lên cây, biến lại thành người, mặc quần áo rồi nhảy xuống đất, nhướn mày mà nói với Dương Thiên vừa đứng dậy: “Thế nào, giờ ông tin rồi chứ.”

Dương Thiên gật đầu, không tin cũng không được a.

Chu Mộ Phi nói: “Dương thúc thúc, ngay cả bí mật như vậy ta cũng nói cho ông rồi, ông có thể giúp ta một chuyện không?”

Dương Thiên hỏi: “Chuyện gì?”

Chu Mộ Phi hạ giọng mà nói: “Ta muốn biết sự phụ của Độc Cô và lão ba của hần đã xảy ra chuyện gì, ta định canh bốn đêm nay tới nghe lén bọn họ nói chuyện.”

Dương Thiên khó hiểu: “Cái này thì có liên quan gì tới ta?”

Chu Mộ Phi nói: “Ông không muốn hiểu rõ mọi chuyện sao?”

Dương Thiên quả thực là rất muốn.

Nhưng mà.....

“A Hiên rất thánh tai, bất cứ động tĩnh gì trong phạm vi vài chục trượng đều không thể gạt được hần.”

“Cho nên ta mới nhờ ông giúp đó.”

“Giúp như thế nào?”

Chu Mộ Phi ghé sát vào tai Dương Thiên mà thì thầm: “Chúng ta cứ làm như vậy như vậy, rồi lại như vậy....”

“Ta không làm!” Dương Thiên kiên quyết nói: “Nếu A Hiên phát hiện ra sẽ không thèm nhìn mặt ta cả tháng mất!”

Chu Mộ Phi liền trở mặt ngay lập tức: “Vậy ta sẽ nói chuyện ông thầm mền cho người kia biết. Đến lúc đó sẽ không còn là một tháng không nhìn mặt ông đâu!”

Dương Thiên:“.....”

Vì thế, dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của Chu Mộ Phi, Dương Thiên đành phải ngoan ngoãn thỏa hiệp.

Trong mật thất.

Độc Cô Lưu Vân đứng trước quan tài bằng, cẩn thận nhìn người đàn ông giống hần năm phần nằm trong đó.

Người này chính là cha ruột của mình sao?

Không biết lúc trước giữa sư phụ và phụ thân đã xảy ra chuyện gì, khiến sư phụ phải ra tay giết ông như vậy? Còn nữa, thi thể của mẫu thân ở đâu?

Tuy biết Quý Lăng Hiên hại chết cha mẹ mình, nhưng đáy lòng của Độc Cô Lưu Vân lại không hề trở lên một chút hận ý.

Có lẽ lúc trước hần đã từng hận, hận ông vì sao lại hại chết cha mẹ mình, hận ông vì sao lại chỉ lưu lại tính mạng của mình, nuôi lớn mình rồi lại nói cho mình sự thật khiến mình phải gánh chịu nỗi thống khổ như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thống khổ ẩn nhẫn của Quý Lăng Hiên, Độc Cô Lưu Vân rốt cuộc không hận nổi nữa.

Hần phát hiện, đã qua nhiều năm như vậy, sư phụ có lẽ đã phải chịu thống khổ còn nhiều hơn cha mẹ hần phải chịu rất nhiều.

Dù sao thì người đã chết rồi thì làm gì có thống khổ, chỉ có người sống mới phải nhấm nháp sự thống khổ ngày này qua ngày khác.

Độc Cô Lưu Vân nghiêm chỉnh quỳ xuống trước quan tài bằng, dập đầu ba cái, trán đầy áy náy mà nói: “Phụ thân, thực xin lỗi, chỉ sợ hài nhi không thể tự tay báo thù rửa hận cho phụ thân và mẫu thân. Có lẽ sư phụ có lỗi với cha, có lẽ sư phụ nghiệp chướng nặng nề, nhưng sư phụ có ân trọng như núi, con không thể lấy oán trả ơn. Cho nên, nếu cha dưới tuổi vàng có linh thiêng, thì hãy tha thứ cho hài nhi bất hiếu!”

Sau đó, Độc Cô Lưu Vân đứng dậy, thấy cũng sắp tới canh bốn, nhìn thi thể trong quan tài một lần nữa, rồi mới xoay người ra khỏi mật đạo.

Lúc Độc Cô Lưu Vân ra khỏi mật đạo, Quý Lăng Hiên đã ngồi chờ ở trong phòng rồi.

Độc Cô Lưu Vân xoay người đóng cơ quan lại, dời tử đến đúng vị trí, sau đó đến cạnh bàn, hành lễ với Quý Lăng Hiên: “Sư phụ.”

Quý Lăng Hiên nâng tay ra ý bảo hần đứng dậy, sau đó chỉ cái ghế bên cạnh, nói: “Ngồi đi.”

Độc Cô Lưu Vân nào dám cùng ngồi với sư phụ, vẫn cứ giữ đúng lễ của đệ tử mà quỳ củ đứng trước mặt Quý Lăng Hiên.

Quý Lăng Hiên cũng không ép, cầm lấy ly trà xanh, nhấp một ngụm rồi nói: “Lúc ta được mười bảy tuổi, đã gặp phụ thân con. Trước đó, cuộc đời ta chỉ có kiếm.”

58. Chương 58

Độc Cô Lưu Vân thấy sư phụ bắt đầu kể lại, liền tập trung tinh thần chờ nghe câu tiếp theo.

Ai ngờ Quý Lăng Hiên vừa nói xong câu đầu, sau lại không nói gì nữa.

Độc Cô Lưu Vân:“?”

Quý Lăng Hiên thản nhiên nói: “Đợi chút, để ta dọn sạch sẽ đã.”

Nói xong ngón tay liền búng một phát, ly trà cầm trong tay bay xuyên qua cửa sổ, đập thẳng vào cây đại thụ đối diện.

Mấy giây sau, một tiếng ‘ai u’ đột nhiên vang lên, bóng người từ trên cây rớt xuống, nhưng khi sắp sửa đập thẳng xuống đất thì lại linh hoạt xoay người, vững vàng đứng trên mặt đất.

Quý Lăng Hiên thấy người, không khỏi có chút bất ngờ, lộ vẻ ngạc nhiên mà nói: “Dương Thiên? Người tới đây làm gì?”

Lúc này ông nghe thấy có động tĩnh ở bên ngoài, còn tưởng là con đại điều biết biến thành người của Lưu Vân nuôi. Lúc còn ở trong mật đạo, thấy biểu hiện rất có hứng thú của nó với chuyện năm xưa của mình, cho nên ông mới có ý nói chỉ cho phép một mình Lưu Vân tới đây, hơn nữa bản thân còn đề cao cảnh giác. Kết quả không ngờ người tới lại là Dương Thiên chứ không phải Điều Nhi.

Dương Thiên dùng tay sờ cằm, cười xấu hổ, nói: “Ta cái kia..... Ha ha.... Nửa đêm ngủ không được cho nên chạy ra ngoài dạo, vừa lúc nhìn thấy trong phòng người còn sáng đèn, cho nên tới đây xem người đang làm cái gì thôi mà.... Ta thật sự không có cố ý nghe lén các người nói chuyện đâu....”

Quý Lăng Hiên lườm vạch trần lời nói dối của y, hơi trầm mặt xuống, nói: “Người muốn tự mình đi về phòng ngủ, hay là để ta dẫn người về?”

Dương Thiên vội vàng cười làm lành rồi nói: “Ta trở về ngủ đây, trở về ngủ.”

Nói xong liền xoay người chạy tóe khói.

Cùng lúc đó, thừa dịp Quý Lăng Hiên và Dương Thiên nói chuyện với nhau, Chu Mộ Phi dùng hình dáng điều đứng trên mái nhà, im lặng không một tiếng động, gỡ một vài mảnh ngói ra rồi dùng đôi mắt đen láy tròn vo toát ra vẻ đắc ý mà nhìn vào trong phòng.

He he, y biết chiêu dương đông kích tây này rất hữu dụng mà!

Dựa vào năng lực thính tai của điều, cho dù có cách một cái nóc nhà, y cũng có thể nghe rõ hết lời mấy người trong phòng nói với nhau.

Chu Mộ Phi vừa âm thầm đắc ý vừa cúi đầu nhìn, chuyên tâm nghe câu chuyện tương ái tương sát năm xưa do chính miệng người trong cuộc kể.

Chuyện bắt đầu cách đây hai mươi sáu năm về trước. Năm đó Quý Lăng Hiên vừa tròn mười bảy tuổi, đã học kiếm thành tài, phụng lệnh của sư phụ xuống núi khiêu chiến thiên hạ thành danh kiếm khách.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng thiên phú kiếm đạo lại rất cao, cộng thêm việc sư phụ cũng là một đại kiếm khách có rất ít đối thủ, vì thế Quý Lăng Hiên tuổi trẻ đã học được một thân kiếm thuật kinh người, sau khi xuống núi lại đánh bại gần hết cao thủ kiếm thuật trong các đại môn phái, chỉ trong một thời gian ngắn đã thành danh, trở thành đại kiếm khách trẻ tuổi nhất xuất sắc nhất.

Trước khi Quý Lăng Hiên xuống núi, đã nhận được mệnh lệnh của sư phụ, bảo hắn đến gặp truyền nhân của Độc Cô thế gia, lĩnh giáo Độc Cô kiếm pháp gia truyền của đối phương, xem xem có đúng là có uy lực như trong lời đồn hay không.

Vì thế, sau khi thắng hết các cao thủ của đại kiếm phái, Quý Lăng Hiên liền hạ chiến thư với Độc Cô Hàm – chủ đương gia của Độc Cô thế gia.

Vừa lúc Độc Cô Hàm có việc phải ra ngoài, vì thế đưa con là Độc Cô Minh Hạo tiếp nhận chiến thư, ra mặt nghênh chiến với Quý Lăng Hiên.

Trận chiến này, Quý Lăng Hiên thắng, nhưng cũng là thua.

—Thắng kiếm thuật, nhưng thua mất trái tim.

Độc Cô Minh Hạo thuở còn trẻ rất anh tuấn lại có tác phong nhanh nhẹn, nhưng từ nhỏ đã dính vào tình trường, là loại người đa tình. Lần đầu gặp Quý Lăng Hiên, gã như vừa gặp đã thương, giở đủ trò theo đuổi, lúc hai người so kiếm gã cũng cố ý nhường nhịn, mới đánh hơn mười chiêu liền bị ‘thất thủ’ để Quý Lăng Hiên đánh rớt trường kiếm trong tay, sau đó mặt dày mày dạn bò lên người Quý Lăng Hiên.

Tục ngữ có câu, liệt nữ sợ triền lang*.

*liệt nữ sợ triền lang: gái cương trực sợ trai quần lầy không tha

Mấy lời này cho dù có dùng trên người nam tử thì cũng y như thế.

Tuy từ nhỏ Quý Lăng Hiên đã nhận được sự giáo dục nghiêm khắc của sư phụ, tính tình trông có vẻ rất lạnh lùng, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên chưa trải sự đời mà thôi.

Qua mấy tháng bị Độc Cô Minh Hạo mặt dày dây dưa bám riết không tha, hơn nữa còn suýt chút bỏ luôn cả cái mạng nhỏ vì hắn, Quý Lăng Hiên rốt cục cũng bị thâm tình của gã đả động mà giao phó ra chân tâm của mình.

Từ đó, hai người cùng nhau du sơn ngoạn thủy, trở thành một đôi thần tiên quyến lữ.

Chỉ tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang. Vào ngày nào đó của một năm sau, lúc Quý Lăng Hiên tỉnh lại, không còn thấy bóng của Độc Cô Minh Hạo đâu nữa, chỉ còn có một phong thư đang lẳng lẳng nằm trên gối.

Thư đương nhiên là của Độc Cô Minh Hạo lưu lại, trong thư nói gã có việc gấp phải về nhà một chuyến, bảo Quý Lăng Hiên chờ gã một tháng.

Quý Lăng Hiên đợi, một lần đợi là chờ đến một năm.

Thẳng đến một năm sau, bạn tốt Dương Thiên nói cho hắn biết, Độc Cô Minh Hạo đã cưới vợ từ lâu rồi.

Quý Lăng Hiên không tin, lập tức xuống núi đến Độc Cô thế gia, vừa lúc nhìn thấy Độc Cô Minh Hạo đang ở trong sảnh cùng với thê tử đang mang thai sáu tháng, cười đến đầy mặt ôn nhu.

Quý Lăng Hiên thương tâm, xoay người đi, Độc Cô Minh Hạo lại đuổi theo, rơi lệ nói bản thân làm vậy là có khổ tâm, gã nhất định giải thích rõ ràng cho hắn.

Quý Lăng Hiên tin lời gã nói, cũng nghe lời gã ở trọ lại một khách điểm trong trấn, chờ gã đưa ra lời giải thích hợp lý.

Nhưng mà hắn không ngờ, Độc Cô Minh Hạo lại chuốc thuốc mê cho hắn, sau đó bị gã nhốt trong mật thất của Phong Kiếm sơn trang.

Sau này Quý Lăng Hiên mới biết, Độc Cô Minh Hạo lòng tham không đáy, vừa muốn có vợ đẹp con xinh, lại vừa muốn cưỡng ép hắn ở bên cạnh gã.

Hắn bị Độc Cô Minh Hạo nhốt gần nửa năm trời, thẳng đến khi Độc Cô phu vô tình biết chuyện, nàng mới tìm cơ hội cứu hắn chạy thoát.

Từ đó về sau, Quý Lăng Hiên đối với Độc Cô Minh Hạo từ yêu chuyển thành hận. Hắn thề nhất định phải khiến cho nam nhân phản bội mình trả ra một cái giá thật thảm thối, để gã phải hối hận về những gì gã đã làm.

Vì thế, hắn âm thầm cấu kết với Long Thiên Uy – đệ tử chương môn phái Hoa Sơn đã mơ ước Độc Cô kiếm phổ từ lâu. Hai người lập kế hoạch, sau khi Quý Lăng Hiên dẫn dụ Độc Cô Minh Hạo ra ngoài, Long Thiên Uy liền dẫn người đến giết cả nhà Độc Cô Minh Hạo, rồi căn cứ theo manh mối do Quý Lăng Hiên cung cấp mà truy tìm Độc Cô kiếm phổ.

Sau khi Quý Lăng Hiên hại Độc Cô Minh Hạo cửa nát nhà tan, liền muốn tự tử vì tình, nhưng lại bị Dương Thiên vừa lúc đuổi tới ngăn lại.

Hai người cùng đến thôn trang Độc Cô Minh Hạo cư ngụ, giờ đã thành thôn hủy người chết, Long Thiên Uy vừa mới lục soát tìm kiếm phổ, giờ đang sai người đi khắp bốn phía tìm kiếm đứa con mất tích của Độc Cô Minh Hạo.

Tuy Độc Cô phu nhân bị Long Thiên Uy đâm một kiếm nhưng vẫn còn dư lại một hơi tàn.

Độc Cô phu nhân không rõ chân tướng nhìn thấy Quý Lăng Hiên, liền cầu xin hẩn cứu con của mình.

Quý Lăng Hiên nhớ đến ân tình nàng đã lén lút cứu hẩn thoát khỏi mật thất, hối hận trong lòng, liền nhận lời nàng, đồng ý sẽ nuôi lớn và chỉ bảo cho con trai của nàng thành tài.

Sau đó hẩn đuổi Long Thiên Uy đi, tìm thấy nhũ nương* trốn trong bụi cỏ, ôm Độc Cô Lưu Vân mới vừa tròn một tuổi ra khỏi vòng tay của nàng mang về nuôi dưỡng.

*nhũ nương: vú nuôi.

“Sự tình chính là như thế.” Quý Lăng Hiên nói: “Tuy phụ thân con có lỗi, nhưng mẫu thân con thì không. Chỉ là do lúc ấy tính tình của ta quá mức cực đoan, một lòng muốn hẩn thống khổ đến chết, nên mới phạm phải sát nghiệp này. Lưu Vân, mạng của ta vẫn là nợ con. Sau này nếu con muốn báo thù, lúc nào cũng có thể tới lấy mạng ta, ta tuyệt đối sẽ không phản kháng.”

Độc Cô Lưu Vân nghe xong câu chuyện của sư phụ, trong lòng chứa đủ loại cảm xúc ngổn ngang.

Tuy lời nói của Quý Lăng Hiên rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng hẩn có thể tưởng tượng, với tính tình cao ngạo của sư phụ, ông đã phải chịu thống khổ tâm như tro tàn đến nhường nào khi bị người yêu vứt bỏ, rồi lại bị khuất nhục đến cỡ nào khi bị người yêu nhốt giữ bên người đùa bỡn.

Nhất là về sau, dựa theo lòng tự trọng mãnh liệt của sư phụ, bị đối đãi như vậy, chỉ sợ so với giết ông thì càng khiến ông thống khổ hơn mà thôi.

Cho nên, chuyện ông làm ra, cũng có thể hiểu được.

Độc Cô Lưu Vân ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen thăm thăm nhìn Quý Lăng Hiên đã gầy yếu tái nhợt hơn nhiều so với lúc trước, thấp giọng mà nói: “Sư phụ, con hy vọng ân oán giữa người và phụ thân có thể chấm dứt từ hai mươi mấy năm trước. Vì ân oán này mà đã chết quá nhiều người rồi, con không muốn lại có người phải chết nữa. Không sai, thù giết cha mẹ không thể không trả, con muốn lấy một thứ trên người sư phụ để tể diện vong linh của cha mẹ, hy vọng sư phụ ân chuẩn. Còn nữa, mẫu thân con an táng ở nơi nào, xin sư phụ chỉ rõ, để đệ tử đến bái tế.”

Quý Lăng Hiên nói: “Mạng của ta đều là của con, dù con muốn tay chân của ta, hay là cái gì khác, thì cứ việc lấy đi. Mẫu thân con được chôn ở dưới huyền nai phía bắc cách hậu sơn hai mươi trượng. Ta đã tự tay đề mộ bia, rất dễ tìm.” Nói đến đây, Quý Lăng Hiên nhắm mắt, trầm mặt một lúc.

Đợi đến khi mở mắt ra, ông hít sâu một hơi, dùng hết tất cả bình tĩnh mà nói: “Trước khi con đi, đem thi thể của phụ thân con ra khỏi mật thất rồi hợp táng với mẫu thân con. Dù sao nàng cũng là thê tử cuối đời hoàng của phụ thân con, ta lại ích kỷ chiếm lấy phụ thân con hơn hai mươi năm, cũng đã đến lúc trả lại rồi.” Nói xong, ông nâng tay lên vịn chặt lấy ngực, phảng phất như đang phải chịu sự đau đớn cực kỳ đáng sợ.

Độc Cô Lưu Vân nhìn biểu tình trông như bình tĩnh nhưng phảng phất lại cất giấu sóng ngầm mãnh liệt của sư phụ, trong lòng dấy lên một trận khó chịu.

Hẩn quỳ gối, khấu đầu với sư phụ, sau đó rút kiếm.

Hàn quang lóe qua, một nhúm tóc được Quý Lăng Hiên tùy ý buộc ra đằng sau rơi xuống.

Độc Cô Lưu Vân xoay người nhặt tóc lên, nói với Quý Lăng Hiên: “Đa tạ sư phụ đã thành toàn. Đệ tử sẽ dùng tóc này để tế cha mẹ ở trên trời.”

Chu Mộ Phi ở trên nóc nhà nghe thấy, biết mọi chuyện đã xong, nếu còn nghe nữa không chừng sẽ bị Quý Lăng Hiên phát hiện, liền khẽ khàng dùng móng vuốt lấp lại ngói, sau đó đứng dậy giương cánh bay đi, vừa bay vừa hồi tưởng lại đoạn khúc chiết li kỳ kia, trình độ máu cún không thua mấy cái tiểu thuyết văn học thiếu nữ ngược luyến tình thâm ở trên mạng đầu nha.

A, mẹ nó, không ngờ lão cha của thằng nhóc Độc Cô này lại là một tên tra công* không hơn không kém!

*tra công: công cận bã

May mà Độc Cô Lưu Vân không có di truyền cái tính cận bã của cha hắn, nếu không thì người bị kịch sẽ là mình rồi.

Đáng tiếc, Chu Mộ Phi vẫn cảm thấy chưa có đủ. Quý Lăng Hiên lười biếng quá, câu chuyện máu cún như vậy mà kể lại chưa tới ba ngàn từ, cái phần hấp dẫn kịch tính nhất lại bị ông dùng giọng điệu qua loa mà kể, khiến y không thỏa mãn cơn nghiện gì hết trơn.

Nếu mình mà đang coi tiểu thuyết ở trên mạng, nhất định sẽ chịu không nổi mà ló đầu ra bình luận: Sơ sài quá đọc không đã gì cả, tác giả lười quá đi!

59. Chương 59

Chu Mộ Phi bay về lại phòng ngủ của Độc Cô Lưu Vân, nhảy vào cửa, sau đó đóng cửa lại, bay tới bên giường biến thân.

Sau khi biến thân xong, y cầm lấy bộ quần áo trên giường mặc vào.

Vừa mới mặc xong cái cuối cùng, Độc Cô Lưu Vân đã đẩy cửa đi vào.

Chu Mộ Phi lập tức lộ vẻ mặt hiền lành đi ra đón, biết rõ mà vẫn còn cố làm ra vẻ quan tâm, hỏi: “Độc Cô, người trở lại rồi à. Người và sư phụ của người.... Vẫn tốt chứ?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Chu Mộ Phi biết hắn trông rất lạnh nhạt, nhưng kỳ thật trong lòng chắc chắn không dễ chịu gì, liền bước lên trước hai bước, ôm hắn vào lòng thật chặt, rồi ghé sát vào lỗ tai của hắn mà nói: “Độc Cô, người đừng buồn nữa, chuyện trước kia đều đã qua rồi, còn có ta ở bên cạnh người mà. Nếu người cảm thấy mệt mỏi, vậy thì dựa vào vai của ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Độc Cô Lưu Vân vươn tay ôm lấy thân thể ấm áp lại rắn chắc của Chu Mộ Phi, lồng ngực được lấp đầy một loại cảm giác ấm áp dào dạt nói không nên lời, dần dần xua tan hết mọi phiền muộn trong lòng.

Hắn tựa đầu vào vai Chu Mộ Phi, lẩm bẩm khẽ nói: “Mộ Phi, may mà có người ở bên cạnh ta.”

Qua một lát sau, Chu Mộ Phi bỗng đẩy Độc Cô Lưu Vân ra.

Độc Cô Lưu Vân:“?”

Chu Mộ Phi đỏ mặt mà giải thích: “Cái kia.... Ta mắc tiểu, cần phải đi mao xí*.” Nói xong liền quay đầu chạy như bay.

*mao xí = nhà vệ sinh. Bởi vì là trong ngữ cảnh cổ đại, nên ta vẫn để hán việt. Mọi người coi phim Hồng Kông, Trung Quốc chắc cũng hiểu từ này rồi ha.

Độc Cô Lưu Vân:“.....”

Chu Mộ Phi chạy như bay ra khỏi phòng, vừa tìm một chỗ hẻo lánh vừa thầm nghĩ nguy hiểm thật: Mẹ nó, không ngờ ghen quá lâu không có làm, mới ôm Độc Cô Lưu Vân có một lát đã cương, may mà bản thân chạy trốn mau nên hắn mới không phát hiện ra, nếu không thì chết mất!

Sáng sớm hôm sau.

Chu Mộ Phi vừa mới thức dậy đã chạy đi mao xí, lúc trở về thì bị Dương Thiên chặn lại.

Dương Thiên chấn một bàn tay lên trước người y, nói: “Tiểu tử, tối qua ngươi lợi dụng ta, bắt ta dẫn dụ tầm mắt của A Hiên, hại ta bị hấn dạy dỗ một trận. Bị như vậy thì làm sao mà không công cho được, tối qua đã nghe được cái gì, ngươi phải kể lại từ đầu tới cuối cho ta nghe mới được.”

Chu Mộ Phi không ngờ tính cách tò mò bà tám của ông cư nhiên lại không thấp hơn mình chút nào a, mới sáng sớm đã chặn đường chờ nghe chuyện của người ta rồi, vì thế đành phải gật đầu mà nói: “Được rồi, đến phòng ông đi, ta sẽ nói lại lời của sư phụ Độc Cô cho ông nghe, không thiếu một chữ, vừa lòng rồi chứ.”

Qua hết một chung trà nhỏ.

Dương Thiên đầy vẻ thất vọng mà nhìn Chu Mộ Phi: “Chỉ có nhiều đó thôi sao?”

Chu Mộ Phi gật đầu: “Ông còn muốn biết gì nữa hả?!”

Dương Thiên lộ vẻ buồn bực mà nói: “Mấy chuyện này so với mấy chuyện ta phái người tra xét thì đâu khác gì lắm đâu, cơ bản là chả có chuyện gì mới.”

Chu Mộ Phi lộ vẻ đành chịu, buông tay: “Sư phụ đại nhân chỉ nói nhiều đó thôi, ta cũng đâu còn cách nào.”

Dương Thiên cũng biết Quý Lăng Hiên bình thường luôn tiếc chữ như vàng, nhất định sẽ dùng cách nói ngắn gọn nhất để kể lại chuyện năm đó, bắt Chu Mộ Phi nói thêm nữa là chuyện không thể nào, vì thế không nói gì nữa.

Chu Mộ Phi lại chợt hỏi: “Sao ông lại muốn biết chuyện này? Chẳng lẽ ông muốn triển khai kế hoạch theo đuổi sư phụ của Độc Cô, nên mới muốn biết chuyện năm xưa của ông ta, tranh thủ biết người biết ta trăm trận trăm thắng?”

Dương Thiên nghe thế, khuôn mặt liền đỏ ửng lên, cứ y như một tên thiếu niên mới lớn, ngọng nghịu nói: “Ta chỉ là muốn hiểu hần hơn thôi, như vậy sẽ cảm thấy bản thân gần với hần hơn chút. Về phần theo đuổi hần, ta chưa từng nghĩ tới. A Hiên đối với ta mà nói, hần tựa như những đám mây trên trời cao, không thể chạm tới. Ta có thể ở bên cạnh hần, lẳng lặng chờ hần là tốt lắm rồi, không dám hi vọng gì nhiều.”

Chu Mộ Phi nhìn thấy bộ dáng không tiền đồ của ông, thật muốn đưa tay đập thẳng vào ót ông một phát. Nhưng dựa vào giá trị vũ lực siêu cao của đối phương, y chỉ có thể thầm nghĩ ở trong lòng, sau đó dùng giọng điệu rên rỉ không thành thép mà nói: “Dương thúc thúc, ông bảo ta phải nói gì thì mới tốt đây? Chính vì thái độ bị động cái gì cũng không làm này của ông, cho nên ông mới phải sống cuộc sống độc thân hết hai mươi mấy năm đó! Đối với người mình thích, ông không tích cực chủ động theo đuổi, chẳng lẽ muốn để cho người ta tự tới cửa ông sao?!”

“Nhưng mà...” Dương Thiên ngập ngừng nói: “A Hiên rất cố chấp, thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, đã quyết định chuyện gì rồi thì có cho chín con trâu tới kéo cũng kéo không nổi. Người nhìn đi, Độc Cô Minh Hạo đã chết nhiều năm như vậy rồi, mà hần vẫn còn cố chấp nhào vào...”

“Đó là do ông không chịu cố gắng!” Chu Mộ Phi ngắt lời: “Ông không thử thì làm sao biết không được? Hơn nữa, con người thì sẽ thay đổi! Ngay từ đầu sư phụ đại nhân cũng đâu có thích phụ thân của Độc Cô, nhưng bởi vì da mặt của người ta dày, vừa cầu xin vừa theo đuổi, làm sao mà không tóm vào tay cho được?! Nếu ông ta có thể, sao ông lại không thể? Dương thúc thúc, mau lấy dũng khí của ông lại đi, để sư phụ đại nhân cảm nhận được chân tình của ông, dùng chân tâm của ông làm sư phụ đại nhân cảm động từng chút một, chỉ có như vậy thì ông mới có thể ôm được mỹ nhân!... Ông cũng đâu có muốn phải sống độc thân suốt cả đời!”

Bị ngôn từ tràn ngập tính kích động của Chu Mộ Phi lừa dối, Dương Thiên liền động tâm, ông nhìn Chu Mộ Phi, dùng giọng điệu không chắc chắn mà nói: “Nhưng mà, thực sự có thể thành công sao? A Hiên có thể yêu ta?”

“Đương nhiên, hơn nữa khả năng rất là lớn!” Chu Mộ Phi tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Làm gì có người chịu sống cô độc cả đời chứ. Cho dù sư phụ đại nhân có vẻ lạnh lùng, nhưng nói không chừng, trong lòng của ông ta cũng hi vọng sẽ có người có thể quan tâm chăm sóc cho ông ta! Dương thúc thúc, ông cố gắng lên, ta xem trọng ông đó!”

Dưới sự cố gắng giật dây hết mức của Chu Mộ Phỉ, Dương Thiên liên tục thăm mền và chờ đợi suốt gần ba mươi năm, gần như đã rơi vào cảnh tuyệt vọng, lại một lần nữa dấy lên hi vọng và ý chí chiến đấu hừng hực, lập tức nắm chặt tay và nói: “Tiểu huynh đệ, ta quyết định, từ ngày mai, à không, từ hôm nay trở đi, ta sẽ dùng hết toàn lực theo đuổi A Hiên, để hẳn cảm nhận được tình yêu trầm lắng của ta đối với hẳn, tranh thủ lúc còn sống có thể nhận được lời đáp lại của hẳn!”

Chu Mộ Phỉ làm xong công tác tư tưởng cho Dương Thiên thì trở về phòng Độc Cô Lưu Vân, vừa vào thì thấy Độc Cô Lưu Vân đang thu dọn hành lý.

Chu Mộ Phỉ nói: “Độc Cô, người định đi sao?”

Độc Cô Lưu Vân gật đầu, nói: “Sư phụ giờ chắc chắn rất khó chịu. Ta ở lại đây cũng không hợp lắm, vẫn nên rời đi thì hơn, để sư phụ bình tĩnh một chút.”

Chu Mộ Phỉ nghe hẳn nói cũng có lý, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi thu dọn thỏa đáng rồi, hai người cùng nhau đến cáo từ Quý Lăng Hiên.

Quý Lăng Hiên nghe Độc Cô Lưu Vân nói muốn đi cũng không giữ lại, quay đầu nói Đường thúc đến phòng thu chi đưa một trăm lượng vàng làm lộ phí cho Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân tất nhiên là cực lực chối từ. Mấy năm nay, tuy hẳn chỉ chuyên tâm luyện kiếm, nhưng mỗi khi Chu Mộ Phỉ và Tiểu Điều Nhi rảnh rỗi đều ra ngoài săn thú, săn được rất nhiều da lông quý hiếm, tất cả đều được đưa xuống chợ dưới núi bán đổi lấy bạc, vì thế bọn họ cũng không thiếu tiền.

Nhưng lời Quý Lăng Hiên đã nói ra thì đương nhiên sẽ không thu hồi, chỉ thản nhiên nói: “Chỉ là chút thứ màu trắng vàng thôi, sư phụ có giữ cũng vô dụng, vừa lúc cho con làm phí chi tiêu hàng ngày. Nếu con còn xem ta là sư phụ, thì nhận lấy đi.” Độc Cô Lưu Vân nghe vậy, đành phải nhận, sau đó Quý Lăng Hiên mở cơ quan ở tử đồ, tự mình vào trong mật đạo, đem thi thể của Độc Cô Minh Hạo ra.

Độc Cô Lưu Vân từ biệt Quý Lăng Hiên, cùng Chu Mộ Phỉ mang theo thi thể của Độc Cô Minh Hạo đến hậu sơn ở phía bắc cách đây hơn hai mươi dặm, quả nhiên tìm thấy phần mộ của mẫu thân Độc Cô Lưu Vân.

Độc Cô Lưu Vân kinh ngạc nhìn chữ viết sạch sẽ của sư phụ ở trên bia mộ, cảm thấy trong lòng khó chịu cực kỳ.

Dù sao ở trong phần mộ này cũng là mẹ ruột mình, dù bản thân không có chút ấn tượng nào, nhưng dòng máu chảy trong người vẫn không thể nào cắt bỏ được.

Đáng tiếc, bản thân là con trai của bà, nhưng không thể báo thù cho bà.....

Nhưng mà, có lẽ lúc sư phụ an táng mẫu thân, trong lòng ông cũng rất thống khổ.

Dù sao bà và ông đều là người bị hại, đều bị phụ thân của mình lừa dối, bà có ân tình với sư phụ, mà sư phụ thì lại vì báo thù, vì thế cho dù bà là người bị hại giống ông nhưng vẫn phải mất mạng.

Độc Cô Lưu Vân mang nhang đèn nguyên bảo đặt trước mộ bia của mẫu thân, sau đó quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, nhỏ giọng mà cầu khẩn: “Mẫu thân, xin hãy tha thứ có hài nhi không thể báo thù cho người. Dù sao sư phụ cũng có ơn dưỡng dục con, con không thể giết người, chỉ có thể cắt một lọn tóc của người để tế vong linh của mẹ và phụ thân. Nhưng mà, con đã mang di thể của phụ thân đến đây hợp táng cùng người, có lẽ người ở dưới chín suối cũng có thể nhắm mắt rồi.”

Sau đó, hẳn quỳ gối trước mộ phần, lặng lẽ chờ cho ba nén nhang cháy hết, lúc này mới bắt đầu động thủ đào phần mộ lên.

Đến lúc đào xong, Độc Cô Lưu Vân mở quan tài gỗ ra, nhìn thấy di cốt của mẫu thân trong quan tài.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phỉ nâng quan tài đã sắp rửa nát ra ngoài, sau đó đưa quan tài làm bằng gỗ tử đàn mua ở dưới chân núi – bên trong đã đặt sẵn di thể của Độc Cô Minh Hạo – đặt vào trong mộ thất, lại nâng di cốt của mẫu thân Độc Cô Lưu Vân ra rồi nhập quan hợp táng cùng với Độc Cô Minh Hạo.

Sau khi tu sửa lại phần mộ, Độc Cô Lưu Vân lại quỳ xuống khấu đầu vài cái trước mộ phần của cha mẹ, rồi mới cùng Chu Mộ Phi rời khỏi.

Độc Cô Lưu Vân và Chu Mộ Phi phong trần mệt mỏi chạy đến ngọn núi gần thành Tương Dương nơi bọn họ ẩn cư lúc trước, từ xa xa đã nhìn thấy Tiểu Điều Nhi đang đứng ngay trước cửa động trông mòn con mắt chờ bọn họ trở về.

Vừa thấy bóng dáng của bọn họ, mắt của Tiểu Điều Nhi phát sáng lên, nhảy hai ba cái đã đến trước mặt bọn họ, hai cái cánh ngắn ngủn đập phàn phật, hưng phấn kêu lên: “Úc úc~~ úc úc~ úc úc úc úc.....” Phụ thân, ba ba, hai người rốt cuộc đã trở lại rồi! Con rất nhớ hai người.... làm thịt nướng a! Mẹ nó thịt sống khó ăn quá con ăn không có quen a! (Thằng con trời đánh =.=)

Chu Mộ Phi đau lòng nhìn Tiểu Điều Nhi đã đói đến độ gầy mất một vòng, lông vũ cũng không còn sáng bóng như trước. Y vuốt ve bộ lông mềm mại trên lưng nó, trấn an mà nói: “Tiểu Điều Nhi đừng vội, để phụ thân nướng thịt cho con ăn.”

Độc Cô Lưu Vân cũng nhìn Tiểu Điều Nhi, bỗng nhớ tới một việc, liền nghiêm mặt mà nói: “Mộ Phi, lúc chúng ta còn sống thì vẫn có thể chăm sóc cho Tiểu Điều Nhi, nướng thịt cho nó ăn. Nhưng qua vài chục năm, trăm năm nữa thì sao đây? Tiểu Điều Nhi chắc chắn sẽ không học được cách nướng thịt. Nếu nó không chịu ăn thịt sống, vậy chẳng phải là sẽ đói chết sao?”

Chu Mộ Phi quả thật là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nghe thế thì cũng sửng sốt, suy nghĩ một lát: “Xem ra, sau này không thể để cho Tiểu Điều Nhi quá mức ỷ lại vào thức ăn đã được nấu chín nữa.”

Nói xong, y quay sang Tiểu Điều Nhi, tỏ vẻ ôn nhu mà nói: “Tiểu Điều Nhi, dù sao con cũng là một con chim điều chân chính, không nên sợ mùi máu tanh như vậy, bẩm sinh đã biết dùng thịt sống làm thức ăn rồi. Lúc trước là do ba ba sơ sót mới để cho con cùng ăn thịt nướng với chúng ta, sau này con nên dần dần tập ăn thịt sống cho quen đi, như vậy....”

Tiểu Điều Nhi bất mãn, lập tức đánh gãy lời y nói, dùng đôi mắt đen tròn tròn của mình mà nhìn Chu Mộ Phi, đáng thương hề hề: “Úc úc~~ úc úc úc úc

” Đừng mà, thịt sống không ăn được, con muốn ăn thịt nướng hu hu hu hu.....

Chu Mộ Phi nhìn thấy ánh mắt nó liền không còn chút sức chống cự nào, vừa thấy liền mềm lòng, vội vàng dỗ dành: “Rồi rồi rồi, không ăn thịt sống, ba ba nướng thịt cho con ăn.....”

Tiểu Điều Nhi lập tức chuyển bi thương sang vui mừng, hoan hô nhảy vào trong sơn động.

60. Chương 60

Chu Mộ Phi và Độc Cô Lưu Vân cùng nhau đi vào sơn động, nhìn thấy tảng đá lớn thường dùng để đặt đồ ăn đã có hơn mười con măng xà được lột da sạch sẽ đang nằm chờ ở đó, còn có một đồng mật rắn nhơn nhớt và mấy con thỏ hoang bị cắn chết.

Tiểu Điều Nhi nhảy lên phiến đá bên cạnh, đắc ý mà kêu lên vài tiếng “úc úc” với bọn họ hòng tranh công.

Chu Mộ Phi bước lên nhìn, trong động tuy lạnh lẽo nhưng khá khô ráo, vì thế thịt rắn và thịt thỏ hoang chưa bị biến chất hư thối, vẫn còn có thể ăn được.

Vì thế Chu Mộ Phi bắt đầu xử lý thịt thỏ hoang, chuẩn bị làm thịt nướng, Độc Cô Lưu Vân thấy thế liền đặt bao quần áo xuống rồi chạy tới giúp làm canh rắn.

Không qua lâu sau, Tiểu Điều Nhi suốt mấy ngày nay cơ hồ không được ăn no rốt cuộc cũng đã có thịt nướng và canh rắn thơm ngào ngạt để ăn rồi.

Chu Mộ Phi buông bát xuống, nhìn Tiểu Điều Nhi ăn ngấu ăn nghiêng hết cả hai con thỏ giờ vẫn còn đang ăn canh rắn. Có lẽ suốt mấy ngày mình rời đi, Tiểu Điều Nhi vì không muốn bị chết đói nên chỉ có thể miễn

cưỡng ăn chút thịt sống, cuộc sống bi thảm như vậy khiến y đau lòng một trận, suy nghĩ một hồi, nói với Tiểu Diêu Nhi: “Tiểu Diêu Nhi, nếu sau này ba ba khụ khụ..... nghĩ cách tìm một người tên là Dương Quá nhận làm chủ nhân đi, giúp hần luyện công bắt rắn độc, rồi bắt hần nướng thịt cho mà ăn. Nhưng mà, nhớ không được cho hần cười lên người, cũng đừng cho Tiểu Long Nữ – sư phụ kiêm vợ của hần cười luôn, cùng lắm thì giúp hần đánh vài cái cho hần chút mặt mũi thôi. Là con của Kiếm Thần Độc Cô Cầu Bại, là thần điều đại danh鼎鼎 trong chốn giang hồ, không thể làm mất thân phận được, biết không hả?” Giờ y mới cảm thấy may mà Tiểu Diêu Nhi không biết bay, nếu không thì sẽ bị tên xuất chúng Dương Quá và bà vợ của hần cười lên người bắt nó bay tới bay lui mất.

Tiểu Diêu Nhi ngẩng đầu ra khỏi chén gỗ, lộ vẻ nghi hoặc mà nhìn y: “Úc úc? Úc úc úc?” Dương Quá? Là ai vậy? Độc Cô Cầu Bại là ai?

Độc Cô Lưu Vân đang thu dọn hành lý cũng ngẩng đầu lên, tỏ ra nghi hoặc mà hỏi: “Độc Cô Cầu Bại là ai?” Chu Mộ Phi lúc này mới nhận ra bản thân nhất thời lạnh mồm lẹ miệng, vội ho khan hai tiếng rồi giải thích: “Độc Cô Cầu Bại đó hả! Là nghệ danh đã chọn cho người từ lâu rồi, Độc Cô Cầu Bại, muốn xin một trận chiến bại cũng không được, ý chính là muốn thua cũng thua không nổi. Thế nào, tên này đủ bá đạo đủ khoe khoang chưa? Sau này có hành tẩu giang hồ thì dùng tên này đi, tương lai sẽ lưu danh thiên cổ.”

“Nhưng mà,” Độc Cô Lưu Vân do dự: “Tên như vậy có phải là rất không vừa mắt hay không?” Ra ngoài mà nói tên này, không phải là muốn bị cả đám giang hồ đánh hội đồng cho tới chết chứ!?

“Không vừa mắt?” Chu Mộ Phi lập tức phản bác: “Ngay cả sư phụ cũng đã đánh bại luôn rồi, giờ làm gì có kiếm khách thành danh nào trong giang hồ có thể trở thành đối thủ của người chứ? Quyết định vậy đi, từ hôm nay trở đi, liền dùng tên Độc Cô Cầu Bại!”

Độc Cô Lưu Vân trầm nghĩ, nếu mình đã muốn ẩn cư, thì gọi bằng tên gì cũng không quan trọng, vì thế quay sang hỏi Tiểu Diêu Nhi: “Tiểu Diêu Nhi, thấy thế nào?”

Tiểu Diêu Nhi vội nuốt ngụm canh rắn xuống bụng, nói: “Úc úc~~ úc úc úc

” Nghe theo phụ thân, phụ thân nói cái gì tốt thì chính là cái đó!

Nói xong, lại đưa mắt sang Chu Mộ Phi: Lại nói nha, Dương Quá là ai, làm sao tìm được hần đây? Chu Mộ Phi suy nghĩ một lát rồi nói: “Dương Quá a, hần vẫn còn rất trẻ, chỉ có một cánh tay, nhưng bộ dạng rất đẹp trai.... Chắc là vậy.... Không cần đi tìm hần, chờ đến lúc, hần sẽ tìm đến thôi...” Nếu nội dung Thần Điều Hiệp Lữ không có gì thay đổi thì là vậy....

Vừa mới bị ‘bà vợ’ bắt gở nhãn cũ dán nhãn mới – Độc Cô Cầu Bại – đột nhiên hỏi: “Mộ Phi, sao biết tương lai sẽ xuất hiện Dương Quá?” “Cái này,” Chu Mộ Phi ho khan hai tiếng, bắt đầu COS vai đại thần bán tiên ngưỡng mặt lên trời giả bộ sâu xa khó hiểu, nói: “Đây là thiên cơ, thiên cơ thì không thể tiết lộ. Bằng không sẽ bị trời phạt. Hai người cũng đâu có muốn gặp chuyện đúng không?”

Độc Cô Cầu Bại:“.....”

Tiểu Diêu Nhi:“.....”

Chu bán tiên ăn uống no đủ, lừa ‘ông chồng’ và ‘đứa con’ xong, liền bắt đầu suy nghĩ tới giường chiếu.

Dù sao thì y cũng đã ghen cả gần một tháng không chơi trò làm thủy sản với Độc Cô Cầu Bại rồi, giờ đang ở trong sơn động quen thuộc, nhìn chiếc giường thoải mái trong động, còn có Độc Cô Cầu Bại đẹp trai đến muốn rớt cằm lại tỏa ra khí tức gợi cảm, trong lòng khó nhịn như bị mèo cào, liền nói với Tiểu Diêu Nhi: “Tiểu Diêu Nhi, ăn uống no đủ rồi thì ra ngoài nghỉ ngơi (canh gác) đi, để phụ thân và ba ba ở trong động thư giãn (vận động) một lát.”

Tiểu Diêu Nhi và Chu Mộ Phi ở chung với nhau lâu như vậy, nghe y nói thế liền đoán được cha mẹ mình sắp sửa làm gì, quay đầu nhìn ra ngoài trời, bất mãn nói: “Úc úc

úc úc

” Phiền mấy người chú ý chút được không hả, giờ vẫn còn là ban ngày đó!

Chu Mộ Phi lập tức trừng mắt, nói: “Còn dài dòng nữa thì mai không có thịt nướng và canh rắn ăn đâu!”

Tiểu Diêu Nhi đáng thương vì bữa cơm ngày mai mà suy nghĩ, đành phải ủy khuất leo lên cây đại thụ bên ngoài sơn động, vì hai tên ban ngày tuyên dâm này mà canh gác.

Sau khi đuối được cái bóng đèn siêu cấp đi rồi, Chu Mộ Phi lập tức sàng tới phía sau Độc Cô Cầu Bại, dùng hai tay ôm lấy hân.

Độc Cô Cầu Bại đương nhiên biết y đang phát tín hiệu, lập tức xoay người, hôn lấy cánh môi mềm mại của Chu Mộ Phi, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào khoang miệng, ôm lấy đầu lưỡi của Chu Mộ Phi mà hút mát.

Chu Mộ Phi nhiệt tình hôn trả, hai đầu lưỡi cơ khát không ngừng dây dưa với nhau, bừa bãi phóng khoáng trao đổi nước miếng của nhau, phát ra tiếng nước chặc chặc phiền tình.

Rất nhanh, hai người triền miên nhiệt liệt hôn đến đáy lòng bắt lửa, bất tri bất giác đã dời địa điểm lên giường đá. Cũng không biết là ai động thủ cởi quần áo của đối phương ra trước, tóm lại đợi đến lúc kết thúc nụ hôn, cả hai đã triệt để không còn một mảnh vải.

Chu Mộ Phi tham lam nhìn thân thể thon dài kiện mỹ và tám múi cơ bụng rắn chắc của Độc Cô Cầu Bại, nhìn không được mà vươn tay sờ soạng. Ô ô, rắn chắc thiệt nha, làn da còn nhẵn bóng đến vậy, cái gọi là tơ lụa bọc sắt thép chính là đáng người như vậy đó!

Chu Mộ Phi cho đến giờ vẫn cảm thấy khó mà tin được, nam nhân xuất sắc như vậy mà mình lại có thể bắt được dễ dàng như thế, hơn nữa ngoại trừ kiếm ra thì hân đối với mình rất toàn tâm toàn ý, đã nhiều năm rồi mà vẫn chưa từng có hành vi ngoại tình nào, xem ra đời này của mình đã đụng trúng vận may lớn rồi.

Chỉ có một tiếc nuối duy nhất là lúc ở trên giường Độc Cô có chút bá đạo, đã nhiều năm rồi mà mỗi lần làm hân đều ở mặt trên. Chu Mộ Phi có vô số lần muốn phản công, nhưng lại bởi vì không đủ thực lực nên cuối cùng lại bị thảm trở thành tên bị đè.

Ai, nếu hân cho mình đè hai lần thì tốt rồi, nói thế nào thì mình cũng là đàn ông mà, nếu chỉ được làm thụ không được làm công thì quá đau khổ rồi.

Còn nữa, dựa vào lực eo của Độc Cô, nếu để hân làm thụ, bọn họ nhất định có thể thực hiện được rất nhiều tư thế yêu cầu độ khó cao, khẳng định sẽ thích tới điên luôn!

Chu Mộ Phi vừa dùng tay néo cơ ngực Độc Cô Cầu Bại vừa xuất thần suy nghĩ, mặt mày không nhìn được mà lộ ra nụ cười không rõ hàm xúc.

Độc Cô Cầu Bại mê luyện vuốt ve tám lưng nhẵn bóng của người trong lòng, đang chìm đắm vào xúc cảm dị thường tốt đẹp, lại vô ý nhìn thấy nụ cười đáng sợ trên mặt Chu Mộ Phi.

Hân hiểu rõ hàm ý ẩn giấu đằng sau nụ cười kia.

Tóc gáy sau lưng đều dựng hết cả lên, không ngờ Mộ Phi vẫn còn chưa hết hi vọng, vẫn còn mơ ước tới cúc hoa của mình, xem ra đêm nay phải ra sức hầu hạ y hơn nữa, như vậy mới có thể khiến y hiểu rõ vị trí công thụ là trăm năm không thể lay chuyển.

Độc Cô Cầu Bại vừa nghĩ vừa không chút khách khí đè Chu Mộ Phi xuống giường, vừa cúi đầu hôn môi vừa dùng một bàn tay vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ bộ vị trọng yếu giữa hai chân y.

Chu Mộ Phi bị hân thành thạo đùa tới mức cả người nhũn ra, thở hồng hộc, bất giác nâng eo lên mà vặn vẹo, hành thể bị Độc Cô Cầu Bại tóm lấy lập tức hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mà cương lên.

Độc Cô Cầu Bại vừa đem hết sở học của mình ra lấy lòng người dưới thân, vừa mò thuốc mỡ bôi trơn để ở trong đệm chăn, mở nắp hộp ra, quét một đồng lên ngón tay, rồi thừa dịp Chu Mộ Phi đang đắm chìm trong khoái cảm mà nhẹ nhàng đâm vào trong mật huyết.

Chu Mộ Phi được hân chăm sóc đến sung sướng, bỗng cảm giác ở phía sau lạnh lạnh, vội vàng mở đôi mắt nhắm đầy hơi nước ra, vừa thấy liền bừng tỉnh: Đù, bất cẩn không để ý liền xem chút bị thăng nhóc Độc Cô này lừa nữa rồi!

Không được, lão tử phải vùng lên, lão tử phải khởi nghĩa, lão tử phải làm công!

Chu Mộ Phỉ tràn đầy hùng tâm tráng chí, dè lại ngón tay đang đâm rút của Độc Cô Cầu Bại, bất mãn kháng nghị, nói: “Không được, đêm nay phải làm công, không thì khỏi làm nữa!”

Độc Cô Cầu Bại nhìn cặp mắt nâu nhạt tràn ngập khí tức tình dục của y, cổ lửa tình trong cơ thể lại điên cuồng dấy lên, vội vàng vừa dụ dỗ y mà chẳng có tí thành ý nào, vừa cúi đầu hôn lên môi lên cổ y, đồng thời công việc trên tay càng ra sức hơn, ngón tay linh hoạt không ngừng vuốt ve hành thể của Chu Mộ Phỉ, kích thích đến mức lỗ nhỏ chịu không nổi phải chảy nước sung sướng, hai ngón tay trái thì lại đâm vào động nhỏ, tỉ mỉ khuếch trương.

“Ồ ô...” Chu Mộ Phỉ chỉ cảm thấy từng đợt khoái cảm đập thẳng vào não, nhịn không nổi mà rên rỉ thành tiếng: “... Khốn kiếp..... Muốn..... Làm..... a a...”

Lại bị đầu ngón tay của Độc Cô Cầu Bại vô tình chọt trúng điểm mẫn cảm phía sau, khiến chỗ đó của Chu Mộ Phỉ nổi lên một cảm giác chua xót tê dại, niêm mạc phía sau sung sướng co rút lại, đồng thời, phía trước cũng bị kích thích đến mức phải run rẩy học ra chất dịch màu trắng.

Chu Mộ Phỉ thỏa mãn khẽ thở một hơi dài, đầu óc trống rỗng trong phút chốc.

Độc Cô Cầu Bại nắm chặt thời cơ, rút ngón tay ra, sau đó dùng tinh hoa Chu Mộ Phỉ bắn ra bôi lên khắp dương vật cực lớn cực thẳng của mình, nhất cổ tác khí cắm thẳng vào trong.

*nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm hăng hái tinh thần.

Dùng đạo ẩm áp chặt chội co dãn vô cùng tốt quen thuộc mà nuốt lấy cự vật kia, lại còn gắt gao đè ép nó, giống như là cái miệng nhỏ đang tham lam hút lấy, khiến Độc Cô Cầu Bại đang chôn thân trong đó nếm được tư vị tiêu hồn cực hạn.

“Mộ Phỉ, chặt quá.... Yêu chết mất....” Độc Cô Cầu Bại vừa ghé vào tai Chu Mộ Phỉ nói mấy lời ân ái thân mật thường ngày vẫn ngại ngùng nói ra miệng, vừa cử động eo lưng tận tình xông lên.

Cảm giác được đại gia hỏa quen thuộc đang đâm chọt trong cơ thể mình, Chu Mộ Phỉ mới hậu tri hậu giác phát hiện mình lại bị đè nữa, liền nhịn không được nước mắt lưng tròng mà lên án: “Gạt người a, Độc Cô, vừa rồi rõ ràng đã nói cho ta làm công mà, đồ đâm loạn hư hỏng hu hu hu hu....”

Đêm nay, muện tao công Độc Cô Cầu Bại cũng ghen lâu không được phóng thích rồi cực đã thành công biến thành sói một đêm bảy lần, mỗi lần đều kéo dài đến khác thường, từ ban ngày làm tới tận canh bốn, làm đến mức Chu Mộ Phỉ vốn muốn tìm bất mãn cũng phải liên tục cầu xin tha thứ, đến lúc quá mỗi một liền nhắm luôn hai mắt mà ngắt xủ.

Độc Cô Cầu Bại lúc này mới vừa lòng ôm Chu Mộ Phỉ đâm chọt thêm vài cái nữa rồi mới bắn tinh dịch nóng rực vào sâu trong đường đạo của người dưới thân, dịu dàng hôn lên mi tâm của Chu Mộ Phỉ, rồi mới lưu luyến không rời rút phân thân đã mềm xuống ra, sau đó tìm một cái khăn sạch đơn giản lau cho cả hai người, đổi khăn trải giường đã dính vô số chất dịch của hai người, rồi mới mỹ mãn mà ôm Chu Mộ Phỉ ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Chu Mộ Phỉ tỉnh lại, thấy thân thể đầy dấu vết ái muội của mình, và chiếc khăn trải giường thấm đẫm tinh hoa của cả hai ở dưới đất, cảm giác hai bên huyết thái dưới đập thực mạnh, tức giận đập tỉnh cái vị đại kiếm thần đang ngủ say ở bên cạnh, vành mặt hắt hàm mà sai khiến: “Mau đến thác nước giặt khăn trải giường đi, còn một đồng quần áo bẩn nữa, giặt không sạch thì đừng hòng ăn điểm tâm!” Vì thế, cho dù là kiếm thần xếp ở thứ hạng cực trâu bò, khi lão bà tức giận cũng chỉ có thể như cô vợ nhỏ mà ôm một đồng quần áo và khăn trải giường bẩn thành thật chạy ra thác nước giặt đồ mà thôi.

Tiểu Điều Nhi phải làm tổ ở trên cây hết một đêm, thấy phụ thân nhà mình ôm cả đồng quần áo bẩn nhìn như ủy khuất kỳ thực lại cảm thấy mỹ mãn đi ra, đại khái đã đoán được tối hôm qua ba ba lại phản công thất bại rồi – đương nhiên chuyện này đâu có gì là khó đoán, bởi vì mấy năm rồi có lần nào Chu Mộ Phỉ thành công đâu.

Vì thế Tiểu Điều Nhi thông minh không vào động ngay, tránh để tên vạn năm thụ kia làm nơi trút giận, bay tới trước rừng cây, chuẩn bị triển khai phương thức cận chiến đấu với đám măng xà kích động sống chết không ngừng [kỳ thực mà nói thì chỉ có Tiểu Điều Nhi đi giết thôi].

Vì thế, cứ như vậy ngày qua ngày, ban ngày Độc Cô Cầu Bại luyện kiếm, Chu Mộ Phi cùng luyện với hắn, Tiểu Điều Nhi thì đi săn thú. Tối tối, Chu Mộ Phi phản công, Độc Cô Cầu Bại phản phản công, Tiểu Điều Nhi thì bị đuổi đi ra chạc cây ngủ.

Từ sau khi Độc Cô Cầu Bại thắng sư phụ, cảnh giới kiếm thuật đã nâng cao lên một nấc, tự nghĩ ra kiếm pháp vô chiêu biến ảo khó đoán huyền diệu vô phương, có thể phá được tất cả kiếm thuật trên khắp thiên hạ. Từ nay về sau, hắn lại theo thứ tự mà nghiên cứu kiếm pháp phá đao thức, phá tiên thức, phá thương thức. Bởi vì hắn đã lĩnh ngộ được kiếm đạo, một nguyên tắc nhưng có thể thông suốt cả trăm điều, rất nhanh đã có thể phá giải được tất cả binh khí trong thiên hạ.

Độc Cô Cầu Bại luyện thành một bộ kiếm pháp có thể phá giải được chín loại binh khí, tinh thần phần chấn, liền hỏi Chu Mộ Phi: “Mộ Phi, bộ kiếm thuật không chiêu thức tên là gì mới tốt đây?”

Chu Mộ Phi không chút nghĩ ngợi liền nói: “Nếu kiếm pháp có thể phá hết chín loại vũ khí thường dùng trong võ lâm, vậy thì gọi là Độc Cô Cửu Kiếm đi, thấy sao hả?”

Độc Cô Cầu Bại gật đầu, khen: “Tên này rất hay, vậy gọi là Độc Cô Cửu Kiếm đi.”

Chu Mộ Phi liền lên mặt: Ha ha, không ngờ cái tên Độc Cô Cầu Bại và Độc Cô Cửu Kiếm lại là do ta đặt. Đại kiếm thần Độc Cô Cầu bại cũng là do một tay ta tạo ra. Nói như vậy, anh đây là một một đại kiếm [tiện] thần rồi!

Thời gian qua mau, đảo mắt đã qua năm năm.

Độc Cô Cầu Bại, Chu Mộ Phi dẫn theo Tiểu Điều Nhi đến Tương Dương thành dạo chơi thuận tiện uống trà. Trong lúc uống trà, vô ý nghe được vài người giang hồ đàm luận một tin tức: Vương Trùng Dương chương môn tân nhậm của Toàn Chân giáo khởi xướng hội thi võ lâm Hoa Sơn luận kiếm, là người giang hồ thì đều có thể tham gia, năm người được toàn thể giang hồ công nhận là cao thủ võ lâm sẽ được vinh dự nhận giấy chứng nhận, ngoài ra quán quân còn được tặng Cửu Âm Chân Kinh mà người trong giang hồ đều tha thiết muốn có làm chiến lợi phẩm.

Độc Cô Cầu Bại ẩn cư tu luyện Độc Cô Cửu Kiếm nhiều năm, nay đã đại thành, có thể nói là mười năm mài một kiếm, nghe tin tức như thế không khỏi có chút động tâm, liền hỏi Chu Mộ Phi: “Mộ Phi, Hoa Sơn luận kiếm này có muốn tham gia không?”

Chu Mộ Phi vừa nghe tới Hoa Sơn luận kiếm liền nhớ tới lần luận kiếm này chính là để định ra thứ tự của Trung Châu Ngũ tuyệt, tiếp theo lại nghĩ tới lão tình địch Tây Độc Âu Dương Phong của mình, trong lòng không khỏi có chút chua chua, liền nói mát: “Đương nhiên là muốn đi rồi, nghe nói vị thiếu chủ Âu Dương Phong của Bạch Đà Sơn kia cũng sẽ tới tham gia, vừa lúc gặp y ôn chuyện.”

Độc Cô Cầu Bại: “..... Quên đi, không đi nữa.” Mắt công người lại đổ bình dấm chua.

Tuy Chu Mộ Phi vừa nghĩ tới Âu Dương Phong liền khó chịu, nhưng vẫn không keo kiệt tới mức y không tham gia Hoa Sơn luận kiếm thì Độc Cô Cầu Bại cũng không được đi— dù sao thì cảnh tượng cướp đoạt Độc Cô chắc chắn sẽ không diễn lại lần nữa, huống chi còn có mình và Tiểu Điều Nhi giám sát mà. Nghĩ đến đây, Chu Mộ Phi liền hào phóng nói: “Được rồi, chỉ là buột miệng nói thôi, muốn đi thì đi, đúng lúc có thể nghiệm chứng võ công của mình, lại còn có thể nổi danh thiên hạ.”

Độc Cô Cầu Bại nghe thế thì suy nghĩ một lúc, cảm thấy mình đã lui ẩn giang hồ rồi, nếu bởi vì Hoa Sơn luận kiếm này mà làm náo động khiến một đồng người giang hồ tâm cao khí ngạo cứ tìm mình đưa chiến thư yêu cầu so kiếm mỗi ngày, đến lúc đó không phải bản thân sẽ bị phiền chết sao, liền nói: “Không muốn nổi danh thiên hạ, nhưng ngược lại rất muốn nghiệm chứng xem kiếm đạo của mình đã tiến bộ đến bậc nào. Thôi được, Hoa Sơn luận kiếm không đi nữa. Đợi đến lúc bọn họ ra quyết định ai là cao thủ đệ nhất rồi thì lên tới tìm người đó để nghiệm chứng võ công cũng được.”

Chu Mộ Phi nghe thế, cảm thấy chủ ý này không tồi, liền gật đầu đồng ý.

Một tháng sau, Hoa Sơn luận kiếm chấm dứt một cách tốt đẹp, Vương Trùng Dương đánh bại quần hùng đoạt được ngai vàng quán quân, nhận được chiến lợi phẩm Cửu Âm Chân Kinh.

Lại qua nửa tháng, Vương Trùng Dương nhận được một chiến thư kỳ lạ.

Chiến thư là do một con chim bự có hình thể khổng lồ đưa tới, viết rõ hẹn hán ba ngày sau ở núi Chung Nam đến nghiệm chứng kiếm thuật, cả hai có thể dẫn theo người tới chứng kiến, bởi vì chỉ muốn tham khảo kiếm đạo của nhau, vô luận kết quả có như thế nào, thì hai bên cũng không được công bố ra ngoài. Lạc khoản là Độc Cô Cầu Bại.

*lạc khoản: nơi đề tên

Vương Trùng Dương xem thư xong, xoa cằm trầm ngâm không nói gì.

Từ sau khi đoạt được giải nhất Hoa Sơn luận kiếm, hán cũng nhận được vài bức chiến thư, nhưng mấy chiến thư đó đều muốn cướp danh hiệu thiên hạ đệ nhất của hán, còn loại vô luận thắng thua cũng sẽ không công khai này thì là cái đầu tiên. Chẳng lẽ thật sự chỉ là muốn so kiếm, không cầu danh lợi thôi sao? Chu Bá Thông ở bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ, nói: “Độc Cô Cầu Bại, tên thật kỳ lạ, chưa hề nghe qua. Con đại điều đi truyền tin kia cũng rất kỳ quái, hình thể có chút quen, nhưng không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu...”

Vương Trùng Dương nói: “Nghe nói mấy năm trước, trong giang hồ có kiếm khách tên là Độc Cô Lưu Vân, đã đánh bại không ít cao thủ thành danh, sau này không biết tại sao lại mai danh ẩn tích. Không biết Độc Cô Cầu Bại này có quan hệ gì với Độc Cô Lưu Vân năm đó. Danh tự của hán cuồng ngạo như vậy, có khi nào là cao thủ thật sự không?” Hán liền nổi lên cảm giác coi trọng, quyết định ba ngày sau đúng hẹn tới.

Ba ngày sau, Độc Cô Cầu Bại dắt theo Chu Mộ Phi cùng đứa con ghẻ Tiểu Điều Nhi vì lý tưởng mỗi ngày đều có thịt nướng để ăn đi đến nơi ước chiến, qua một lát, Vương Trùng Dương cũng mang theo Chu Bá Thông đến đúng giờ.

Hai bên đối mặt nhau, ngoại trừ Chu Mộ Phi đã sớm biết Vương Trùng Dương là ai ra, thì người còn lại đều giật mình.

Độc Cô Cầu Bại: “..... Là mấy người? Trong hai người, ai là Vương Trùng Dương?”

Chu Bá Thông chỉ vào Độc Cô Cầu Bại, dùng giọng điệu bình tĩnh đại ngộ mà nói: “Không phải là tiểu tử chạy tới làm náo loạn Tăng Kinh Các vào buổi tối mười năm trước sao!”

Ngón tay lại chuyển hướng về phía Tiểu Điều Nhi sau lưng hán: “Đây là con đại điều năm đó sao? Sao lại già tới mức hói đầu thế, so với trước kia còn xấu hơn, lúc trước đâu có khó coi tới vậy đâu...”

Chu Mộ Phi: “.....”

Tiểu Điều Nhi chịu đả kích trầm trọng đến mức tan nát cõi lòng liền xù lông lên: “.....Úc úc~~ úc úc úc!” Hai người các ngươi mới khó coi cả nhà ngươi mới khó coi toàn giáo ngươi mới khó coi!

Tiểu Điều Nhi cảm tức mà nhìn Chu Bá Thông, trong không khí lập tức có một đồng tia lửa cháy vắng khắp nơi. Nếu không ngại cha mẹ còn đang đứng ở đây, thì giờ nó đã nhào tới dùng cánh đập chết cái tên nói mình xấu này rồi!

Tựa hồ như cảm nhận được Tiểu Điều Nhi đang tức giận, Vương Trùng Dương liền liếc mắt cảnh cáo Chu Bá Thông: “Sư đệ, không được nói năng vô lễ.”

Chu Bá Thông le lưỡi làm mặt quỷ với nó, sau đó im lặng.

Vương Trùng Dương thi lễ với Độc Cô Cầu Bại, nói: “Tại hạ Vương Trùng Dương của Toàn Chân giáo. Sư đệ tuy thô鄙 như tâm không ác, hi vọng các hạ yên tâm.”

Độc Cô Lưu Vân thi lễ, nói: “Độc Cô Cầu Bại đã nghe danh từ lâu, xin chỉ giáo.”

Nói xong liền tiến lên hai bước, rút trường kiếm sau lưng ra, nói: “Mời ra chiêu.”

Vương Trùng Dương thấy khí độ của hán bất phàm, đôi mắt đen tào nhả lại nội liễm, giơ tay nhắc chân đều lộ phong phạm đại gia, liền biết kiếm thuật của đối phương chắc chắn có trình độ cao thâm, trong lòng càng coi trọng, rút trường kiếm sau lưng ra, bày chiêu thức mở đầu, nói: “Là chủ, các hạ là khách, mời các hạ ra chiêu trước.”

Độc Cô Cầu Bại cũng không chối từ, tùy ý đâm trường kiếm ra.

Vương Trùng Dương không khỏi ngăn người, đây là chiêu thức gì vậy?

Nhìn như thể trần đầy sơ hở, lại hoàn chỉnh cực kỳ, kiếm nhanh như chớp, đều là những điều chưa hề thấy mới nghe tới lần đầu, khiến hần không biết phải ứng đối như thế nào.

Nhưng hần thân là chuyên gia kiếm thuật, tuy kinh ngạc trong lòng, nhưng cũng không bởi vì kiếm chiêu kỳ quái của Độc Cô Cầu Bại mà luống cuống tay chân, lập tức nâng tay đỡ chiêu.

Kiểm pháp Toàn Chân giáo ngưng trọng trầm ổn mạnh mẽ lại doan chính, được Vương Trùng Dương cao thủ tuyệt thế nội ngoại kiêm tu xuất ra, uy lực dĩ nhiên là không giống bình thường.

Chỉ tiếc, hần vừa xuất chiêu, Độc Cô Cầu Bại đã nhìn ra được sơ hở trong kiếm chiêu của hần, trường kiếm lập tức hậu phát tiên chí, đâm thẳng vào chỗ sơ không thể nhận ra kia.

Vương Trùng Dương kinh hãi, chỗ sơ hở này chỉ là thoát hiện ra trong lúc mới xuất kiếm, cao thủ bình thường căn bản không thể nhận ra, cho dù có may mắn nhìn ra, cũng không thể dùng tốc độ nhanh như chớp mà đâm trúng được.

Nhưng kiếm thuật của Độc Cô Cầu Bại quả thực đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, hần muốn đâm ở đâu thì liền đâm ở đó, hoàn toàn không bị quy tắc kiếm thuật kiềm kẹp.

Vương Trùng Dương thấy hần ra chiêu liền biết không ổn, vội vàng huy kiếm ngăn cản, nhưng cũng vì thế mà mất đi tiên cơ, chỉ đành tạm thời lấy phòng thủ làm chính.

Nào ngờ mỗi một chiêu của Độc Cô Cầu Bại đều là thức tiến công, mỗi một chiêu đều rất tùy ý huy sai quỹ thân khó lường, cơ hồ đều đâm trúng những sơ hở trong kiếm chiêu mà bình thường Vương Trùng Dương không thể phát hiện ra.

Vương Trùng Dương mặt mày âm trầm đầu đầy mồ hôi, đỡ trái hở phải ngăn cản từng kiếm chiêu tiến công đầy sắc bén của Độc Cô Cầu Bại, rốt cuộc qua hơn mười chiêu, bị một kiếm của Độc Cô Cầu Bại đập trúng cổ tay phải, đánh rớt trường kiếm trong tay, thua ngay lập tức.

Độc Cô Cầu Bại nói: “Kiếm đã so xong, tại hạ cáo từ.”

Vương Trùng Dương mời hần ở lại Toàn Chân giáo vài ngày, cùng nhau tham khảo kiếm thuật, nhưng Độc Cô Cầu Bại không muốn ở lâu, liền yển chuyển từ chối.

Độc Cô Cầu Bại và Chu Mộ Phi cùng Tiểu Điều Nhi quay về gần thành Tương Dương tiếp tục ẩn cư, một nhà ba người vui vẻ thuận hòa sống cùng với nhau.

Chu Mộ Phi tỏ vẻ đối với cuộc sống như vậy thì rất là vừa lòng, chỉ có tiếc nuối duy nhất chính là, mỗi lần chơi trò thủy sản y đều bị đề, điều này khiến cho cuộc sống tính phúc của Chu Mộ Phi có chút khó chịu.

Đã có rất nhiều buổi tối, Tiểu Điều Nhi nằm ở trên chạc cây nghe thấy tiếng kháng nghị (làm nũng) của ba ba: “Không được, đêm nay muốn ở mặt trên!”

Cùng với tiếng rên rỉ sau khi phản công thất bại: “A a.... Độc Cô chết tiệt lại lừa ta.... Ngày mai không cho chạm.... A nhẹ một chút...”

Tiểu Điều Nhi ở trên cây nghe thấy giọng nói phóng dăng của y, không khỏi lộ vẻ thẹn thùng mà vươn cánh bưng kín mặt: Hai cái người không biết tiết tháo này sao lại phát xuân hết cả bốn mùa vậy a!

A a không biết mùa xuân của ta đã đi đâu rồi?!

Tác giả có lời muốn nói:[bắt loa]: Dương Quá, Điều huynh nhà ngươi kêu ngươi về nhà nướng thịt kìa!

TOÀN VĂN HOÀN

61. Chương 61: Phiên Ngoại 1

Lúc Quý Lăng Hiên đưa thư khiêu chiến đến Độc Cô thế gia, thì Độc Cô Minh Hạo – vị đại thiếu gia nổi tiếng trác táng – đang ngồi trong nhĩ gian của Túy Mộng Lâu uống rượu cùng với hai hồng nhan tri kỷ của gã.

Đang uống đến cao hứng, thì tên quản gia lấm mồm thích làm gà mẹ* vội vã chạy vào, trong tay còn cầm một lá thư, lộ vẻ lo lắng mà kêu lên: “Đại thiếu gia, có người hạ chiến thư với Độc Cô lão gia!”

*gà mẹ: ý chỉ quan tâm quá mức, cái gì cũng phải nhắc đi nhắc lại, chăm sóc đủ điều

Độc Cô Minh Hạo lười biếng nghiêng người dựa lên vai người đẹp, đôi mắt say xỉn nhập nhèm nheo lại: “Nghiêm túc à, ta thấy ông càng già thì càng hồ đồ rồi. Có tháng nào mà cha ta không nhận được thư khiêu chiến chứ, không có mười lá thì cũng có tám lá. Có cái gì ngạc nhiên đâu? —— Ông cứ sai người đánh cái tên hạ chiến thư kia đi, đừng cản trở bản thiếu gia uống rượu mua vui.”

“Nhưng người này so với mấy người tự cho là bất phàm lần trước không giống nhau. Hắn là cao thủ mới xuất hiện trong chốn võ lâm, chỉ mới có mấy tháng ngắn ngủi đã đánh bại được chưởng môn của các kiếm phái đẳng cấp như Thanh Thành, Hoa Sơn, Thiên Sơn. Hiện đã được công nhận là đệ nhất cao thủ của lớp thế hệ sau.....”

“Khoan khoan khoan khoan,” Độc Cô Minh Hạo cắt ngang lời lải nhải của quản gia: “Người này ta có nghe tới, hắn tên là Quý.....cái gì Hiên thì phải, đúng không?”

Lão quản gia gật đầu liên tục: “Đúng vậy, là Quý Lăng Hiên.”

Độc Cô Minh Hạo nghe thế liền hăng hái: “Nghe giang hồ đồn rằng kiếm pháp của người này hết sức lợi hại, dung mạo thì lại đẹp hơn cả nữ nhân, không biết là thật hay giả?”

Lão quản gia đương nhiên biết thiếu gia nhà mình phong lưu háo sắc đến mức nào, nên đành nói qua loa: “Ừm..... Quý thiếu hiệp quả thật là phẩm mạo* xuất chúng.”

*phẩm mạo: nhân phẩm và tướng mạo

Độc Cô Minh Hạo vừa nghe xong thì trong lòng càng cảm thấy hứng thú. Tuy mỹ nhân không hiếm, nhưng mỹ nhân có võ công trác tuyệt thì lại là phượng mao lân giác*. Mình phải nhân cơ hội này đến nhìn hẩn thử, xem xem có phải là đẹp tựa nữ tử, lạnh tựa thu sương hay không.

*phượng mao lân giác đều là thứ quý hiếm

Vừa nghĩ đến đây, Độc Cô Minh Hạo liền nói với lão quản gia: “Thư cứ để ở đây đi, nếu cha đã đến kinh thành thăm bạn rồi, vậy chuyện thay cha đuổi người khiêu chiến đi ta đương nhiên không thể đổ trách nhiệm cho người khác.”

Sáng sớm hôm sau.

Giờ Tỵ vừa tới, Độc Cô Minh Hạo vừa về thì được gia đình báo, vị thiếu hiệp hạ chiến thư kia đang chờ trong đại sảnh.

Độc Cô Minh Hạo đuổi gia đình kia đi trước, sau đó sửa sang lại dáng vẻ, chậm rãi đến trước tấm gương đồng bên cạnh tủ quần áo, thấy trong kính phản chiếu ra hình ảnh một vị phiên phiên trọc thế giai công tử* dung mạo tuấn mỹ một thân áo bào nhẹ nhàng đai lưng dài buông thõng, lúc này mới hài lòng đưa tay cầm trường kiếm ở trên bàn lên, xoay người tới đại sảnh.

*công tử trẻ tuổi đẹp trai trần tục

Vừa mới tới cửa đại sảnh, thì đã thấy thiếu niên mặc áo xanh có dáng người cao lớn đang đứng ở trong.

Độc Cô Minh Hạo ngưng thần nhìn diện mạo của thiếu niên kia, chợt trước mắt sáng bừng.

Thiếu niên kia tu mi phượng mục*, ngũ quan tuấn mỹ đến không thể bắt bẻ nổi, từ trên xuống dưới đều lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng không thể dùng lời diễn tả được. Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, lại phảng phất như không thuộc nơi trần thế huyền ảo ồn ào, tùy thời đều có thể hóa thành một luồng gió mát bỗng bành bay đi.

*tu mi phượng mục: lông mày gọn gàng, mắt phượng

Ngực Độc Cô Minh Hạo thắt lại một cái, ngay cả hô hấp cũng đã quên.

Từ lúc gã mười bốn tuổi đã chơi bời gái gú, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy giai nhân nào có khí chất đặc biệt như vậy.

Nếu nói những người mà gã đã gặp trước kia là mỹ nhân tuyệt sắc, vậy khi so với hình dáng xuất trần thoát tục của hân, lại chẳng khác nào là bần sinh dưới đất, tầm thường khó coi.

Độc Cô Minh Hạo ngây ngốc nhìn thiếu niên tuấn mỹ ở trước mắt, cảm thấy mình rốt cục đã tìm được tình yêu đích thực của cả đời rồi, rốt cục đã xác định được mục tiêu sống mà gã muốn theo đuổi.

Độc Cô Minh Hạo tiến lên trước, khom người thi lễ với Quý Lăng Hiên, tác phong thanh thoát, giọng nói lại càng dịu dàng đến chảy ra nước: “Vị thiếu hiệp này, tại hạ là Độc Cô Minh Hạo, hữu lễ*.”

*Hữu lễ = có lễ, một kiểu chào tôn trọng thời xưa.

“Độc Cô Minh Hạo?” Quý Lăng Hiên khẽ nhúc nhích đôi chân mày tuấn tú lại, tỏ vẻ không hiểu mà nói: “Người tới làm gì? Ta rõ ràng là muốn khiêu chiến với gia chủ đương nhiệm của Độc Cô thế gia – Độc Cô Hàm mà.”

Độc Cô Minh Hạo: “.....A mỹ nhân, người không biết rồi. Mấy ngày trước, gia phụ có việc gấp phải tới kinh thành. Thân là con trai duy nhất của ông, đương nhiên phải phụ trách gánh vác tất cả công việc trong nhà, bao gồm cả việc thay mặt ông đối phó với các anh hùng tới khiêu chiến.”

Mỹ nhân?!

Quý Lăng Hiên nghe thấy lời xưng hô này liền bị sét đánh cho một cái: Từ này không phải chỉ dùng để gọi mấy nữ nhân có dung mạo xinh đẹp thôi sao?

Xem ra mắt của người này không được tốt cho lắm, hoặc là đầu óc có vấn đề rồi.

“.....Ta là nam nhân.” Quý Lăng Hiên nghiêm mặt lại mà nói.

“Cũng là mỹ nhân thôi.” Đôi mắt Độc Cô Minh Hạo cong lên thành hình hoa đào, nói tiếp.

Quý Lăng Hiên: “.....”

Một lát sau, Quý Lăng Hiên quyết định không dây dưa vấn đề này với người có đầu óc không được bình thường nữa, quay trở lại đề tài chính, nói: “Ý của người là, nếu muốn so kiếm với Độc Cô Hàm, vậy thì phải đánh với người trước, đúng không?”

Độc Cô Minh Hạo mỉm cười, gật đầu: “Đúng là như vậy. Mỹ nhân, dung mạo của người đẹp như vậy, kiếm pháp đương nhiên cũng rất thần kỳ, hy vọng mỹ nhân ngàn vạn lần nhớ hạ thủ lưu tình cho ta mới phải.”

Quý Lăng Hiên nghe thế, cảm thấy thái độ của người này lúc nói chuyện với mình hơi lạ, không giống như mấy người trước. Nói chuyện với gã khiến hân thấy mất tự nhiên, nhưng hân chưa trải đời được bao lâu, đương nhiên không hiểu sao lại thế, cũng không biết rằng bản thân đang bị người ta dùng lời nói để đùa giỡn.

Quý Lăng Hiên rút bội kiếm, bày ra thức mở đầu, nghiêm mặt, nói: “Mời các hạ ra chiêu.” Độc Cô Minh Hạo lại không rút kiếm, chỉ điểm nhẹ mũi chân lướt đến bên cạnh Quý Lăng Hiên, sau đó nhanh như chớp vươn tay cầm lấy một lọn tóc đen đang để xõa sau lưng của hân, đưa lên mũi rồi hít vào một hơi, say mê mà nói: “Thơm quá, mỹ nhân không hổ là mỹ nhân, ngay cả mùi hương trên người cũng thơm tới như vậy.”

Quý Lăng Hiên nghe thế, khóe miệng không khỏi co giật: Rõ ràng bản thân chỉ dùng xà phòng để gội đầu thôi mà, trên người làm gì có mùi thơm?

Xem ra đầu óc của người này thật đúng là có vấn đề.

Quý Lăng Hiên không quen gần gũi với người lạ như vậy, liền vung trường kiếm lên sử ra một chiêu ‘Tiên Nhân Chi Lộ’ công kích về phía Độc Cô Minh Hạo, hòng muốn gã thối lui ra sau.

Độc Cô Minh Hạo thấy kiếm pháp mạnh mẽ của hân, đành phải phi thân lui về sau, đồng thời vừa rút kiếm ngăn cản vừa giả vờ thương tâm, nói: “Mỹ nhân, người thật là độc ác a, sao không nói tiếng nào đã lấy kiếm đâm ta rồi...”

Quý Lăng Hiên không đáp lại gã, trường kiếm trong tay vung lên vung xuống, kỳ chiêu dị thức ùn ùn kéo tới, không ngừng công kích Độc Cô Minh Hạo.

Độc Cô Minh Hạo vừa bắt đầu đã âm thầm quyết định sẽ thua trong tay Quý Lăng Hiên hòng lấy được niềm vui của mỹ nhân, vì thế vội giả vờ kinh ngạc mà nói: “A, kiếm pháp của mỹ nhân thật là lợi hại, ta chắc chắn đánh không thắng được ngươi.....ai u.....”

Độc Cô Minh Hạo lui về sau mấy bước, dùng tay trái che lại vết thương trên cánh tay phải, giả bộ nói: “Đau thật a..... Mỹ nhân, ta thua rồi!”

Nghiêm túc quán gia và chúng gia đình đang đứng ở một cạnh: “.....”

Quý Lăng Hiên dùng đôi mắt đen láy không hề có chút tình cảm nhìn gã, hờ hững mà nói: “Nhặt kiếm lên, nghiêm túc so kiếm với ta lần nữa.” Độc Cô Minh Hạo biết hẳn đã nhìn ra gã giả vờ thua, nhưng vẫn cứ cười híp mắt rồi nói: “Mỹ nhân, ta đã nghiêm túc lắm rồi a. Ta đúng là không đánh lại ngươi mà. Kiếm thuật của mỹ nhân cao siêu, tại hạ cam bái hạ phong.....”

Quý Lăng Hiên lộ vẻ hoang mang mà nhìn Độc Cô Minh Hạo, trong lòng cực kỳ hoài nghi: kiếm thuật của người này rõ ràng không thua mình chút nào, sao gã lại cố ý thua mình? Không phải sư phụ nói mấy người trong giang hồ đều là loại tranh cường hão thắng sao, sao người này lại không giống.

Quý Lăng Hiên nghĩ không ra, đành phải hỏi: “Ngươi.... Sao lại cố ý thua ta?”

Bấy giờ Độc Cô Minh Hạo mới nhận ra, tuy kiếm thuật của người này rất cao, nhưng đối với nhân tình thế thái* thì lại dốt đặc cán mai, liền khoa trương mà thở dài một hơi, nói: “Mỹ nhân à, ta không có cố ý thua ngươi đâu. Chỉ là bởi vì có quá nhiều người nhìn chúng ta đấu kiếm, áp lực quá lớn nên không có cách nào phát huy được tài nghệ bình thường. Nếu chỉ có hai người chúng ta so kiếm, không còn ai khác quấy nhiễu, ta nhất định sẽ phát huy được trình độ cao nhất.”

*nhân tình thế thái = đối nhân xử thế

Quý Lăng Hiên quả nhiên tin lời gã nói: “Ngươi có thể bảo người khác lui ra. Chúng ta lại tỷ thí một lần nữa.” Độc Cô Minh Hạo lắc đầu, nói: “Bảo người khác lui ra cũng không được. Con người ta khi tỷ võ với người khác, nếu muốn phát huy được trình độ cao nhất thì phải có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa. Đầu tiên phải tra hoàng lịch, hôm nay không phải là ngày thích hợp để so chiêu với ngươi, thiên thời đã mất. Tiếp theo, mỗi lần ta làm sai chuyện gì, cha ta đều ở ngay trong phòng này mà dạy dỗ ta, khiến ta có một nỗi sợ hãi thâm căn cố đế với nơi này. Nếu tỷ võ ở đây, ta sẽ mất địa lợi, kết quả nhất định sẽ thua. Vì thế nếu ngươi thắng ta ở đây, thì thắng cũng không anh hùng gì.”

Quý Lăng Hiên nghe thấy lời gã nói cũng đúng, vì thế hỏi: “Vậy theo ngươi thì phải làm sao?”

Độc Cô Minh Hạo nói: “Ta thấy thế này, không bằng chúng ta nên tìm một ngày lành tháng tốt nào đó thích hợp để động thủ đã, sau đó lại tìm một nơi ít người lui tới lại có phong cảnh yên tĩnh tú lệ tỷ thí một trận. Như vậy thì ta mới có thể phát huy được trình độ cao nhất, để ngươi nhìn cho rõ uy lực chân chính của Độc Cô kiếm pháp.”

Quý Lăng Hiên không biết muốn tiến hành một cuộc tỷ thí hoàn toàn công bình lại phiền phức đến như vậy. Nhưng mà, thứ nhất hẳn không muốn thắng không anh hùng; thứ hai nếu bởi vì Độc Cô Minh Hạo ‘phát huy thất thường’, hẳn không thể nhìn thấy được uy lực chân chính của Độc Cô kiếm pháp, không thể hoàn thành được mệnh lệnh của sư phụ.

Do dự một hồi, Quý Lăng Hiên mới nói: “Nếu là như vậy, chúng ta lại tỷ thí một lần nữa. Thời gian địa điểm đều do ngươi quyết định.”

Độc Cô Minh Hạo nghe thế thì không khỏi vui vẻ: không ngờ lại dễ dàng có cơ hội được đơn độc ở chung với mỹ nhân như vậy, xem ra trời cũng giúp ta rồi!

Độc Cô Minh Hạo cố nhịn, không để cho vẻ vui mừng lộ ra ngoài, nói: “Vậy tối nay ta sẽ xem hoàng lịch, coi coi ngày nào thích hợp để tỷ võ với ngươi. Sau đó sẽ phái người thông báo cho mỹ nhân. Nói mới nhớ, mỹ nhân vừa mới tới nơi đây, chắc là còn chưa tìm được nơi dừng chân đúng không. Không bằng cứ ở Độc Cô gia làm khách đi. Ta làm chủ nhân cũng có thể tận tình chiêu đãi ngươi thật tốt.”

Quý Lăng Hiên lắc đầu, nói: “Không cần, ta đã đặt phòng ở khách điểm trấn trên rồi. Sau khi người xác định được thời gian địa điểm tỷ võ rồi thì sai người tới đó tìm ta.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Độc Cô Minh Hạo nhìn thân ảnh đang rời đi của hắn, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống.

Tuy mới gặp Quý Lăng Hiên có một lần, nhưng gã đã nhận định, người này chính là tình yêu của cả đời gã.

Gã sẽ không tiếc hết thảy, dùng hết mọi chiêu thức thủ đoạn của mình để theo đuổi hắn, khiến hắn phải tự nguyện chui vào vòng tay ôm ấp của mình.

——Một đoạn nghiệt duyên cứ như vậy mà chính thức mở màn.

62. Chương 62: Phiên Ngoại 2

Cho đến nay, Quý Lăng Hiên vẫn nhớ như in ánh tà dương như máu của hoàng hôn năm đó, lần biểu tình và phản ứng của Độc Cô Minh Hạo khi nhận được thư nhà do Độc Cô gia sai người đưa tới.

Sau khi Độc Cô Minh Hạo đọc thư xong, liền lộ vẻ kinh ngạc, giấy tiếp theo lại xuất hiện biểu tình hoảng loạn.

Quý Lăng Hiên ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt khác thường của gã, liền quan tâm hỏi: “Minh Hạo, sao vậy?”

Độc Cô Minh Hạo vội vo lá thư lại nhét vào ngực, sau đó lắc đầu, nói: “Chỉ là giục ta về nhà mà thôi, không cần để ý tới.”

Quý Lăng Hiên rất tín nhiệm gã, không hề có bất cứ nghi ngờ gì, vẫn tiếp tục bận rộn chuyện của mình.

Buổi tối hôm đó, so với thường ngày, Độc Cô Minh Hạo càng điên cuồng muốn hắn hơn, một lần rồi lại một lần, còn không ngừng ghé vào bên tai hắn mà thì, cả cuộc đời này gã chỉ yêu mỗi mình hắn, còn ép hắn thì chỉ yêu mỗi mình gã.

Quý Lăng Hiên bị gã làm đến muốn bất tỉnh, lại còn phải nghe lời gã, nói ra lời thì cho gã nghe, nên không chú ý đến sự khác thường của gã.

Cuối cùng, Quý Lăng Hiên cũng bị gã làm tới ngất xỉu.

Sáng sớm hôm sau, Quý Lăng Hiên tỉnh dậy trễ hơn thường ngày rất nhiều, cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Lúc hắn tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn người. Đưa tay sờ, trong chăn chỉ còn lại một mảnh lạnh như băng, chứng tỏ Độc Cô Minh Hạo đã rời giường từ lâu rồi.

Quý Lăng Hiên tưởng gã ra ngoài rừng cây luyện kiếm, vì thế cũng không để ý, tùy tay vén chăn lên, phát hiện có một phong thư.

Quý Lăng Hiên kinh ngạc lật thư, cúi đầu nhìn bìa thư, phát hiện là thư viết cho mình, trong lòng bộc phát nghi ngờ, liền mở ra đọc.

Thư được viết theo lối chữ thảo, chẳng qua là mất trật tự hơn so với bình thường, chứng tỏ người viết thư đang có tâm tình rất loạn.

Độc Cô Minh Hạo nói, tối qua nhận được thư viết phụ thân bị bệnh nặng, mong mỗi được nhìn thấy gã. Tuy gã nghi ngờ đây là lời nói dối muốn gạt gã quay về, nhưng gã vẫn phải về nhà nhìn một cái mới thấy an tâm, bảo Quý Lăng Hiên ở nhà chờ gã, nhanh thì một tháng, chậm thì vài tháng, gã nhất định sẽ trở lại.

Quý Lăng Hiên xem xong thư, trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi bất an mơ hồ.

Hắn xoa xoa mi tâm, cưỡng ép bản thân thu hồi lại tâm tư, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Minh Hạo đối nhân xử thế rất có chừng mực, nếu gã phải về, dĩ nhiên là có lý do của gã. Minh chỉ cần an tâm ở nhà chờ gã là được.

Một tháng sau, Độc Cô Minh Hạo chưa về, Quý Lăng Hiên vẫn theo lệ thường mỗi ngày đều đi luyện kiếm, sau đó một mình tới dòng suối nhỏ mà cả hai người đều thích ngồi xuống, nhớ lại vài kỷ niệm yêu nhau của hai người.

Ba tháng sau, Độc Cô Minh Hạo vẫn chưa về, Quý Lăng Hiên có chút nóng lòng, rồi lại nghĩ có phải đã lâu rồi không về thăm nhà cho nên gã mới ở thêm vài ngày hay không, vì thế lại tiếp tục chờ, nhưng thời gian ngồi ở dòng suối nhỏ thì lại lâu hơn một chút.

Nửa năm sau, Độc Cô Minh Hạo vẫn chậm chạp không về, chỉ phái người đưa thư tới, nói mình có chuyện phải nán lại, bảo hẳn đợi gã thêm nửa năm nữa.

Quý Lăng Hiên lại tiếp tục chờ, chẳng qua đã dần dần bắt đầu cơn nước không màng, quần áo càng lúc càng rộng.

Một năm sau.

Quý Lăng Hiên đến trấn trên mua nhu yếu phẩm cho cuộc sống, đúng lúc gặp được hảo hữu Dương Thiên, dựa theo lời nói của y, hẳn mới biết, nửa năm trước, Độc Cô Minh Hạo đã thành thân rồi, nghe nói là cưới vị biểu muội bà con xa vốn đã có hôn ước với gã từ nhỏ.

“Đừng nói với ta là người vốn không biết chuyện này đó!” Dương Thiên nhìn Quý Lăng Hiên, lộ vẻ mặt khoa trương.

Quý Lăng Hiên lắc đầu, rõ ràng trong lòng đau đớn nhưng gương mặt vẫn không có chút biểu tình: “Ta không tin hẳn sẽ làm như vậy. Ta muốn đích thân đến Độc Cô thế gia tìm hẳn để hỏi cho rõ ràng.” Dương Thiên biết trong lòng hẳn rất khó chịu, nói muốn cùng đi với hẳn, lại bị Quý Lăng Hiên kiên quyết chối từ.

Nửa tháng sau, Quý Lăng Hiên đứng ở trước cửa đại sảnh, nhìn thiếu phụ xinh đẹp bụng nhô cao vui vẻ nói chuyện cùng Độc Cô Minh Hạo đang lộ ra biểu tình vui vẻ ôn nhu quen thuộc ngồi ở bên trong, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Nụ cười kia, rõ ràng vốn chỉ thuộc riêng một mình hẳn a, nhưng giờ lại không chút keo kiệt mà nở rộ trước mặt một nữ nhân khác.

Quý Lăng Hiên vốn vẫn tự an ủi bản thân, lời Dương Thiên nói chỉ là lời đồn đãi, còn có ẩn tình khác.

Vậy mà, cảnh tượng chói mắt này đã phá vỡ hoàn toàn một tia hi vọng cuối cùng của hẳn.

Quý Lăng Hiên bưng tay lên lồng ngực đang đau âm ỉ của mình, xoay người bước đi, rất muốn ra khỏi cái nơi khiến mình tan nát cõi lòng này càng nhanh càng tốt.

Lúc này, Độc Cô Minh Hạo đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy hẳn, nụ cười trên mặt liền cứng đờ, gã lập tức nhảy dựng lên đuổi theo.

Một lát sau, Độc Cô Minh Hạo ngăn ở trước mặt Quý Lăng Hiên, trên mặt lại treo lên một nụ cười mất tự nhiên: “A Hiên, người sao lại xuống núi?”

Quý Lăng Hiên thản nhiên liếc nhìn gã một cái, hời hợt mà nói: “Nếu không xuống núi, làm sao nhìn thấy người vợ chồng hòa thuận, tương kính như tân?”

Độc Cô Minh Hạo nghe thế liền rung lên, lộ vẻ hốt hoảng lẫn lúng túng, sau đó bình tĩnh trở lại, nói: “A Hiên, chuyện không giống như ngươi nghĩ. Ta là có nỗi khổ tâm, cưới nữ nhân kia không phải là do ta muốn, mà là.....”

“Vậy thì thế nào?” Quý Lăng Hiên chặn lại lời gã, đem toàn bộ thống khổ trong lòng biến thành một lời quyết tuyệt: “Độc Cô Minh Hạo, từ nay về sau, ta và người không chung một đường.”

“Không!” Mặt Độc Cô Minh Hạo đỏ lên, biểu tình lẫn lời nói đều lộ vẻ đau đớn: “A Hiên, đừng nói lời tuyệt tình với ta như vậy. Ta biết bây giờ trong lòng ngươi nhất định rất thống khổ, cũng rất hận ta. Nhưng trong lòng ta vẫn chỉ yêu một mình ngươi.... Ngươi có thể cho ta một cơ hội để giải thích hay không?”

Quý Lăng Hiên lắc đầu.

Minh Hạo đã thành thân, mọi thứ đã định rồi, bản thân trừ việc một đao chặt đứt cảm tình ra thì còn có thể làm gì chứ?

Hắn xoay người muốn đi, lại bị Độc Cô Minh Hạo nắm ống tay áo mà nín lại.

Quý Lăng Hiên quay đầu lại, đập vào mắt chính là gương mặt đầy nước mắt của Độc Cô Minh Hạo.

Quý Lăng Hiên vừa kinh ngạc vừa đau lòng, hắn biết Độc Cô Minh Hạo lâu như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy gã rơi lệ ở trước mặt mình.

Độc Cô Minh Hạo nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, chảy nước mắt mà khẩn cầu: “A Hiên, xin người đừng quyết định nhanh như vậy. Cho ta một cơ hội để giải thích, có được không? Ta không cầu xin người tha thứ, chỉ xin người có thể tìm một chỗ, tĩnh tâm lại nghe ta giải thích mọi chuyện....”

Nhìn gã rơi lệ, Quý Lăng Hiên không khỏi mềm lòng, quý thần xui khiến mà nói: “Ta ở khách điểm trần trên.” Nói xong, không nhìn phản ứng của gã, lòng dạ rồi bời mà rời đi.

Độc Cô Minh Hạo nghe thế, liền biết hắn đã cho mình một cơ hội để mình có thể đi tìm hắn mà giải thích, trong lòng không khỏi mừng như điên, sau đó âm thầm trừ tính hành động tiếp theo.

Ngay đêm đó, bên trong khách điểm.

Quý Lăng Hiên không chút nào phòng bị uống hết rượu Độc Cô Minh Hạo mang tới, sau đó trước mắt tối sầm, lâm vào hôn mê.

Chờ đến lúc hắn tỉnh trở lại, thì đã ở trong một căn phòng xa lạ, cổ tay còn bị còng vào một sợi xích sắt.

Quý Lăng Hiên khiếp sợ nhìn tất cả mọi thứ, qua một lát mới hiểu được đây là chuyện gì.

Hắn nổi cơn thịnh nộ, muốn vận công chặt xích sắt, không ngờ phát hiện đan điền trống rỗng, toàn thân không có chút sức lực, là bị người ta hạ hóa công tán.

Quý Lăng Hiên nằm mơ cũng không ngờ, mình một mực yêu Độc Cô Minh Hạo như vậy, mà gã lại làm ra loại chuyện như vậy với mình, trong lòng thương tâm phần hận đến cực điểm.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một trận âm thanh va chạm của xích sắt, tiếp theo đó, khóa cửa bị mở ra, Độc Cô Minh Hạo mở cửa bước vào.

Quý Lăng Hiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt chất vấn mà nhìn Độc Cô Minh Hạo, lạnh lùng chờ gã nói.

Độc Cô Minh Hạo không có cách nào đối mặt với đôi mắt trách cứ kia, không khỏi đỏ mặt lên, chột dạ cúi đầu mà nói: “A Hiên, người đừng nhìn ta như vậy có được không? Ta biết, dựa vào tính cách của người, cho dù ta nói cái gì, thì người cũng không thể chấp nhận được việc đã ta cưới vợ sinh con, rồi lại chấp nhận ở lại bên cạnh ta. Ta lại không thể mất đi người, nên chỉ có thể ra hạ sách này.”

Quý Lăng Hiên tiếp tục nhìn gã: “Đây là sự giải thích người dành cho ta sao?”

Độc Cô Minh Hạo ngẩng phắt lên, lớn tiếng nói: “Ta là bị ép đến bất đắc dĩ thôi! Ban đầu phụ thân viết thư giục ta về nhà thành hôn với biểu muội đã được định hôn từ nhỏ. Ta biết nhất định phải giải quyết cho xong hôn sự này thì hai chúng ta mới có thể sống cùng nhau đến trọn đời, cho nên mới giấu người mà vội vã chạy về xử lý. Ai ngờ, phụ thân lại cương quyết giam giữ ta ở trong nhà, mẫu thân thì lại lấy cái chết ra uy hiếp, ta bất đắc dĩ đành phải đồng ý thành hôn. Định lợi dụng trong đêm tân hôn, phụ thân lơ lửng phòng thủ thì chạy trốn, không ngờ đêm đó phụ thân hạ thủ vì cường, hạ xuân dược trong cơm canh của ta, đợi đến lúc có thuốc có tác dụng thì đưa ta vào động phòng, chờ đến lúc ta tỉnh lại thì ván đã đóng thuyền, ta không thể làm gì khác hơn là tạm thời lưu lại....”

Quý Lăng Hiên lạnh lùng nhìn gã, không nói lời nào.

Độc Cô Minh Hạo cảm thấy ánh mắt của hắn đã nhìn thấu vào nơi sâu nhất trong đáy lòng của gã, không khỏi chột dạ.

Thật ra, hai bên trong lòng đều biết rõ, nếu ý chí của Độc Cô Minh Hạo đủ kiên định, gã nhất định có thể nghĩ ra cách giải quyết hết tất cả mọi chướng ngại.

Sở dĩ hôm nay lại có cục diện như thế này, vẫn là do tình yêu của gã đối với Quý Lăng Hiên không đủ sâu sắc, ít nhất thì cũng không sâu đến mức gã có thể vì hắn mà buông bỏ hết tất cả mọi thứ.

Một lát sau, Quý Lăng Hiên nói: “Minh Hạo, nếu trong lòng ngươi vẫn còn có chút tôn trọng ta, vậy thì lập tức thả ta đi. Ngươi làm như vậy, chỉ khiến cho ta càng khinh bỉ ngươi thôi.” Độc Cô Minh Hạo lắc đầu, gã sao lại không hiểu đạo lý này.

Nhưng mà, A Hiên – người gã yêu đang đứng ở trước mặt gã, gã làm sao có thể buông tay thêm lần nữa? Gã không thể vứt bỏ thể tử đang mang thai sáu tháng, nhưng, việc này không đại biểu cho việc gã có thể vứt bỏ tình yêu duy nhất của đời gã.

Chỉ cần có thể giữ A Hiên lại, Độc Cô Minh Hạo thà để hắn hận mình khinh bỉ mình.

Độc Cô Minh Hạo tiến lên trước một bước, cường ngạnh túm chặt lấy cổ tay Quý Lăng Hiên, nói: “A Hiên, ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi đi. Ngươi đã thề đời này chỉ thích một mình ta, cả đời này của ngươi chỉ thuộc về một mình ta. Ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Quý Lăng Hiên nghe thế liền cười lạnh: “Vậy còn ngươi thì sao? Lời ngươi đã từng thề chẳng lẽ chỉ là một lời nói suông thôi sao?”

Độc Cô Minh Hạo nói: “Đương nhiên không phải, cả đời của ta, cũng sẽ chỉ yêu mỗi một mình ngươi.”

Gã vừa nói, vừa ôm lấy người mà gã ngày nhớ đêm mong vào ngực.

Quý Lăng Hiên vừa liều mạng giấy dựa vừa giận dữ nói: “Ta không cần thứ tình yêu như vậy! Ta và ngươi đã là quá khứ, cầu xin ngươi hãy để ta rời đi!”

“Không thả!” Độc Cô Minh Hạo đỏ mắt, quát: “A Hiên, ngươi là của ta, vĩnh viễn đều là của ta!”

Gã cúi đầu xuống, cuồng loạn hôn người đang giấy dựa không ngừng ở trong lòng ngực mình, đồng thời thô bạo xé hết quần áo trên người hắn.

Quý Lăng Hiên yếu ớt giấy dựa rốt cục bị chế phục, vô lực nằm ở trên giường, ánh mắt hoảng hốt nhìn cái người đang lâm vào điên cuồng như dã thú đè lên người hắn.

Hắn không hiểu, Minh Hạo bây giờ và Minh Hạo trước kia cứ như hai người hoàn toàn khác nhau, hay là nói, đây mới thật sự là gã, chỉ là bản thân mình chưa từng phát giác ra?

63. Chương 63: Phiên Ngoại 3

Ngày thứ chín mươi bảy Quý Lăng Hiên bị nhốt.

Sau khi cuồng bạo phát tiết cả đêm, Độc Cô Minh Hạo rốt cuộc lại mang theo cơn tức vì không được đáp lại đập cửa mà đi — đương nhiên, trước khi đi gã vẫn không quên khóa lại cửa cho kỹ càng.

Quý Lăng Hiên cúi đầu nhìn dấu vết bị ngược đãi tràn khắp cả người mình, đôi mắt đen lấy dâng một tia hận ý sâu sắc.

Kể từ lúc đoạn tuyệt với Độc Cô Minh Hạo, tim của hắn đã thành một mảnh hoang vu.

Bị phản bội, bị lừa gạt, bị tổn thương toàn bộ như dây gai không ngừng điên cuồng sinh trưởng khắp đây lòng, từ từ thắt chặt tim hắn, đem vô số gai nhọn đâm vào lòng hắn, đâm tới máu tươi đầm đìa, không ngừng hành hạ hắn.

Mỗi lần hắn nghĩ đây chính là cơn đau đến mức tận cùng không thể đau hơn nữa, thì Độc Cô Minh Hạo lại dùng hành động của gã nói cho hắn biết, thật ra thì hắn còn có thể đau hơn nữa.

Quý Lăng Hiên từ từ nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền.

Ngày thứ một trăm tám mươi ba Quý Lăng Hiên bị nhốt.

Có một khách không mời đột nhiên xông vào.

Trình Phương Hoa trợn to mắt nhìn nam tử trẻ tuổi đang bị xích sắt khóa cổ tay lại trong mật thất, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Nàng có tâm tư tinh tế nhạy cảm, đã sớm biết trượng phu luôn có chuyện đang gạt mình, nhưng vụn vặt lần không ngờ tới, gã cư nhiên giấu một người nam nhân ở trong mật thất.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của người này hình như không phải là tự nguyện, mà là bị trượng phu của mình nhốt tại nơi này.

“Người là ai?” Nàng hỏi, trong giọng nói hơi lộ ra vẻ cảnh giác và địch ý.

Trực giác nói cho nàng biết, nam tử này và trượng phu của nàng nhất định là có quan hệ không thể nói cho người khác biết.

Quý Lăng Hiên nâng mắt lẳng lẳng nhìn thiếu phụ trang điểm tinh xảo, khí chất nhã nhặn. Mặc dù hôm đó ở trong đại sảnh của Độc Cô gia, hắn chỉ vội liếc mắt nhìn một cái, nhưng hắn vẫn nhận ra người thiếu phụ này chính là thê tử của Độc Cô Minh Hạo.

“Phu nhân cần gì phải hỏi nữa?” Quý Lăng Hiên nhàn nhạt nói: “Người không phải đã đoán ra rồi sao?”

Trình Phương Hoa khẽ chấn động, không kìm lòng được phải nhìn Quý Lăng Hiên một lần nữa.

Trên người nam nhân này có một loại khí chất rất đặc biệt. Mặc dù đã bị xích sắt khóa lại, trên người cũng chỉ mặc mỗi một bộ tiết y trắng, nhưng lại không có vẻ chật vật. Ngược lại, đôi mắt trong suốt lạnh lùng và khí tức người lạ chớ gần mơ hồ tản mát ra kia, càng khiến hắn lại tăng thêm một cỗ khí tức cảm dỗ khó có thể nói thành lời.

Trình Phương Hoa rốt cuộc đã hiểu, vì sao trượng phu mình thường xuyên không về nhà ngủ. Cho dù có ở cùng mình thì cũng thường xuyên không yên lòng.

Một nam nhân xuất sắc như vậy, khó trách Độc Cô Minh Hạo sẽ động tâm.

Nhớ đến bản thân phải phòng không gối chiếu nhiều đêm, trượng phu thì lại ở chỗ này cùng người kia phiến vân phúc vũ đến quên về, Trình Phương Hoa cảm thấy trong lòng đau đớn như bị kim châm.

Tiếp theo là một cỗ ghen tị mãnh liệt từ đáy lòng xông tới.

Nhưng cũng may, nàng chưa bị cơn ghen xông đến đầu óc mù mịt, còn có thể gắng gượng giữ được tỉnh táo mà hỏi: “Người..... không phải là tự nguyện sao? Là hắn cưỡng ép giam cầm người ở nơi này?” Quý Lăng Hiên gật đầu.

Trình Phương Hoa ngẩn ra, mặc dù đã đoán được đại khái, nhưng sau khi được chứng minh là đúng, nàng vẫn có chút khiếp sợ trong lòng.

Một lát sau, nàng do dự hỏi: “Sao hắn lại phải làm như vậy? Sao người không trốn đi?”

Quý Lăng Hiên lảng tránh câu hỏi đầu tiên, đáp: “Gã cho ta uống hóa công tán. Giờ ta không có nội lực, ngay cả muốn chạy thì cũng là hữu tâm vô lực.”

*hữu tâm vô lực: muốn làm nhưng không có sức.

Dù hắn đã lảng tránh câu hỏi đầu, nhưng Trình Phương Hoa lại vẫn có thể đoán được câu trả lời.

Ngày thứ hai kể từ lúc tân hôn, Độc Cô Minh Hạo lúc nào cũng dùng ánh mắt lãnh đạm mà nhìn mình, lúc đó nàng đã sớm đoán được, trái tim của gã không ở trên người mình, mà là ở trên người khác.

Mặc dù sau đó mình có thai, thái độ của trượng phu cũng ôn nhu hơn rất nhiều, nhưng loại cảm giác tương kính như tân đó không khi nào mà không nhắc nhở nàng, trong lòng trượng phu vẫn còn giấu người khác.

Xem ra, ‘người khác’ đó chính là người nam tử trước mắt này không thể nghi ngờ gì nữa.

Giờ nên làm gì đây? Trình Phương Hoa nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Quý Lăng Hiên, trong lòng suy nghĩ thật nhanh.

Trong lòng nàng hiện vẫn còn hơi chút oán giận nam nhân này cướp trượng phu của mình. Nháy mắt đó, nàng thậm chí còn có ý niệm muốn động thủ diệt trừ hắn để bảo vệ cho hôn nhân của mình, nhưng ý niệm này đã bị chính tay nàng chế ngự lại ngay lúc đó.

Người này có vẻ rất quan trọng trong lòng của Độc Cô Minh Hạo, nếu mình giết hắn, vậy mối quan hệ giữa nàng và Độc Cô Minh Hạo cũng sẽ tiêu tùng.

Huống chi, hắn lại đang bị trượng phu của mình cưỡng ép, điều này đã nói rõ, trái tim của hắn không còn đặt lên người Độc Cô Minh Hạo nữa, giờ chỉ có Độc Cô Minh Hạo nhất sương tình nguyện mà thôi.

Người nam nhân này là vô tội, hơn nữa trong chuyện này cũng là người bị hại.

Mặc dù Trình Phương Hoa hết sức ghen tị với hắn, nhưng nàng vẫn còn có lương tri, cái gì trắng cái gì đen đều phân biệt rất rõ ràng.

Chỉ ngần ngừ trong chốc lát, nàng liền ra quyết định.

Sau đó, nàng hỏi Quý Lăng Hiên: “Nếu ta giúp người lên lấy giải dược, sau đó thả người đi, người có thể đồng ý ta một chuyện được không?”

Quý Lăng Hiên nói: “Người nói đi.”

Trình Phương Hoa nói: “Người đáp ứng ta, sau này sẽ biến mất hoàn toàn, không được xen vào giữa phu thê chúng ta, cũng không được có bất kỳ qua lại gì với hắn.” Quý Lăng Hiên nói: “Được.”

Trình Phương Hoa không tin, nhìn hắn: “Người thề đi.”

Quý Lăng Hiên lập tức nói, ngay cả mày cũng không nhú lấy một cái: “Quý Lăng Hiên ta thề, nếu sau này còn có bất kỳ gút mắc gì với Độc Cô Minh Hạo, thì cứ để ta chết không có chỗ chôn thân.”

Lúc này Trình Phương Hoa mới yên lòng, nói: “Mấy ngày này ta sẽ tìm cách trộm giải dược, sau đó thừa dịp Minh Hạo không có ở đây sẽ lặng lẽ thả người đi. Hi vọng người nhớ kỹ lời thề của mình.”

Quý Lăng Hiên trầm mặc nhìn nàng rời đi, trên gương mặt tuấn tú dần dần hiện lên vẻ u ám.

— Đợi đến lúc hoàn toàn kết thúc mối ân oán với Độc Cô Minh Hạo, hắn sẽ tự mình biến mất khỏi thế giới của gã, sau này không còn bất cứ gút mắc gì nữa.

Về phần lời thề đó, hắn vốn không để trong lòng.

Từ lúc bị Độc Cô Minh Hạo nhốt, hắn đã biết, giữa bọn họ nhất định sẽ là kết cục không chết không ngừng.

Ba ngày sau.

Quý Lăng Hiên ăn giải dược hóa công tán mà Trình Phương Hoa lên cho hắn, rốt cục khôi phục lại nội lực, chặt đứt xích sắt đã khóa hắn hơn nửa năm trời.

Ánh mắt trong suốt lạnh lùng chậm rãi quét qua căn phòng đã chứng kiến vô số cảnh đau đớn khuất nhục của mình, khóe miệng Quý Lăng Hiên từ từ cong lên một độ cong gần như lãnh khốc.

Rời khỏi chỗ này, Quý Lăng Hiên rốt cuộc cũng gặp lại ánh mặt trời và bầu trời đã lâu không thấy.

Sau đó, hắn chợt nhận ra mình đã không còn chỗ để đi nữa rồi.

Sau khi hoàn toàn thoát khỏi Độc Cô Minh Hạo, cuộc đời của hắn, chợt biến thành trống rỗng.

Quý Lăng Hiên phát hiện, hóa ra toàn bộ cuộc sống của mình đã sớm vĩnh viễn dây dưa với Độc Cô Minh Hạo rồi.

Trước kia, hắn yêu Độc Cô Minh Hạo, yêu đến chết đi sống lại, chỉ muốn cùng gã đời đời kiếp kiếp. Bây giờ, hắn hận Độc Cô Minh Hạo, hận đến không chết không ngừng, hận đến mức không thể nghiêng xương thành tro.

Nhưng cho dù có là yêu hay hận, trong cuộc sống mười tám năm của hắn, chỉ có duy nhất một mình gã.

Gã bá đạo tiến vào cuộc sống của hắn, chiếm đoạt lấy tim hắn, sau đó tàn nhẫn giày xéo, cuối cùng ngay cả tôn nghiêm của mình gã cũng cướp đi hết, khiến mình phải trả giá bằng tất cả tâm ý của mình, trở thành một câu chuyện cười đáng sợ.

Quý Lăng Hiên đứng trên một vùng đất trống trải, nhìn ánh mặt trời sáng ngời trước mắt, trong đầu xẹt qua cảnh tượng mình bị tổn thương khuất nhục, trong lòng chột hận đến mức không thể đè nén nổi.

Hắn không thể cứ vậy mà buông tha cho Độc Cô Minh Hạo được, hắn muốn gã phải nhận lấy thống khổ gấp trăm gấp ngàn lần mà hắn phải chịu đựng, sau đó chết trong thống khổ.

Có lẽ như vậy, mới có thể khiến cho thống khổ và hận ý đang cháy hừng hực trong lòng dịu xuống.

Từ nay, Quý Lăng Hiên bước lên con đường báo thù.

Ba tháng sau, hắn gặp được Long Thiên Uy – đại đệ tử của phái Hoa Sơn – luôn mơ ước tới Độc Cô kiếm phổ. Quý Lăng Hiên chột nhận ra, cơ hội của mình đã tới rồi.

Mục đích của hai người dù khác nhau, nhưng người muốn đối phó lại chỉ có một.

Quý Lăng Hiên nói muốn cùng Long Thiên Uy liên thủ đối phó với Độc Cô thế gia, Long Thiên Uy muốn Độc Cô kiếm phổ, còn hắn thì chỉ cần một cái mạng của Độc Cô Minh Hạo. Long Thiên Uy đang lo lắng không chọn được người thích hợp để liên thủ, nghe vậy liền mừng rỡ, hai người lập tức hợp tác, Quý Lăng Hiên bắt đầu bày ra kế hoạch tỉ mỉ.

Vào một đêm khuya của hai tháng sau, Quý Lăng Hiên dựa theo kế sách đã định trước, gửi một lá thư cho Độc Cô Minh Hạo hẹn gã đến cánh rừng cách Độc Cô thế gia mười dặm đường, còn Long Thiên Uy thì tụ tập với nhân sĩ hắc đạo đánh thuê cùng nhau tiến vào trong Độc Cô thế gia.

Không lâu sau, Độc Cô Minh Hạo nghe thấy tiếng chém giết trong nhà truyền tới, không khỏi biến sắc, không cùng Quý Lăng Hiên dây dưa nữa, lập tức xoay người muốn thi triển khinh công quay về sơn trang xem thế nào, lại chột phát hiện cả người như nhũn ra, đan điền hư không, ngay cả nửa phần nội lực cũng không sử dụng.

Độc Cô Minh Hạo khiếp sợ mà nhìn chằm chằm Quý Lăng Hiên: “Sao lại như vậy, là người ra tay sao?!”

Quý Lăng Hiên thấy sắc mặt chột biến của gã, trong lòng dâng lên một cỗ khoái má không nói nên lời, cười lạnh, nói: “Chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi. Minh Hạo, lúc trước người chuốc thuốc ta, có từng nghĩ tới hôm nay chưa?!”

Độc Cô Minh Hạo nghe thấy tiếng chém giết và tiếng la khóc truyền từ trong sơn trang ra càng lúc càng lớn, vừa kinh hoảng vừa đau lòng, nghẹn ngào mà nói: “A Hiên, chuyện lúc trước là ta có lỗi với người. Nhưng lỗi là của một mình ta, một mình ta gánh vác, sao lại giáng lên người thê nhi của ta?!”

Quý Lăng Hiên nhìn sắc mặt thống khổ của gã, ngoại trừ sự khoái má ra lại dâng lên một cỗ đau đớn như bị kim châm. Đồng thời, còn có một cảm giác đổ kị đến điên cuồng.

Hắn biết mình đang ghen với thê nhi của Độc Cô Minh Hạo, ghen với bọn họ được gã quan tâm, nhưng hắn không có cách nào khống chế được tình cảm của mình.

Quý Lăng Hiên nhìn người mình vốn đã từng yêu sâu đậm, bây giờ lại trở thành hận sâu đậm, lạnh lùng nói: “Một người gánh vác, hừ, thật là có trách nhiệm. Ta lại càng muốn thê nhi của người phải cùng chôn theo người! Lúc trước người đã cho ta bao nhiêu thống khổ, hôm nay ta phải cho người nhận lại gấp trăm lần! Ta bắt người tận mắt nhìn thấy từng người trong nhà của người từng bước từng bước té ngay trước mặt người, bản thân người thì không thể làm gì được....”

“Không được nói nữa!” Độc Cô Minh Hạo bị thống nói: “A Hiên, sao người lại trở nên ác độc như vậy?.... Không, người rõ ràng không phải là người như thế, chẳng qua chỉ bị cừu hận che mắt mà thôi. A Hiên, người đừng phạm sai lầm nữa, nếu không sau này chính người cũng sẽ hối hận! Ta biết người hận ta, mạng của ta người cứ lấy đi, nhưng cầu xin người đừng tổn thương người nhà ta, bọn họ là vô tội!”

Quý Lăng Hiên nhìn Độc Cô Minh Hạo đang bị thương khẩn cầu mình, tâm thần không khỏi hoảng hốt.

Mình đang làm gì vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ, thì đã thấy Độc Cô Minh Hạo rút kiếm đâm tới.

Quý Lăng Hiên theo bản năng vung kiếm đánh trả, trường kiếm cắt qua trời đêm, gọn gàng lưu loát cắm thẳng vào lồng ngực Độc Cô Minh Hạo.

Kiếm trong tay Độc Cô Minh Hạo chỉ mới đâm ra được một nửa liền vô lực mà rút xuống.

Quý Lăng Hiên cả kinh, lúc này chợt nhớ tới, lúc này mình đã hạ hóa tán công ở trong không khí, gã căn bản không thể tấn công, chẳng qua chỉ là miễn cưỡng làm ra vẻ mà thôi.

Trước ngực Độc Cô Minh Hạo không ngừng chảy ra máu tươi, gã giương đôi mắt vô thần, cả người suy yếu mà khấn cầu: “A Hiên..... cầu xin người.... Tha cho bọn họ....”

Quý Lăng Hiên thấy Độc Cô Minh Hạo trút hơi thở cuối cùng ở trước mặt mình, cảm thấy trái tim đã bị đào rỗng, chẳng còn bất cứ cảm giác gì, chết lặng.

Hắn kinh ngạc nhìn Độc Cô Minh Hạo vẫn mở to mắt nhưng hô hấp đã dừng lại, rất lâu rất lâu.

Sau đó, hắn từ từ ngồi xổm trước người Độc Cô Minh Hạo, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt vẫn còn hơi ấm của gã, khẽ khàng vuốt lên mí mắt, giúp gã nhắm mắt lại, sau đó sửa sang lại mái tóc và quần áo cho chỉnh tề.

Làm xong hết thảy mọi thứ, Quý Lăng Hiên nhặt trường kiếm còn vươn máu ở dưới đất lên, cắt qua cần cổ của mình.

Hắn không nghĩ mình sẽ vì Độc Cô Minh Hạo mà tự tử, hắn cũng không cho rằng bản thân sẽ chết vì tình.

Hắn chẳng qua cảm thấy, thế giới không có Độc Cô Minh Hạo thì thật chán, không muốn sống cô đơn một mình nữa.

Nhưng rốt cục hắn lại không chết, Dương Thiên đã kịp thời dùng viên đá bắn bay trường kiếm của hắn ngay thời khắc cuối cùng, cương quyết ngăn chặn hắn.

Quý Lăng Hiên cũng không kháng kháng nữa, Độc Cô Minh Hạo vừa chết, đối với hắn mà nói chẳng còn gì quan trọng, bao gồm cả sống chết của hắn.

Sau khi cứu Quý Lăng Hiên, Dương Thiên lập tức kéo hắn chạy tới Độc Cô thế gia, vừa lúc nhìn thấy Long Thiên Uy rút bội kiếm từ trong lồng ngực của Trình Phương Hoa ra, cánh tay phải của hắn còn có vài vết thương máu chảy đầm đìa, sâu tận xương, nhìn qua liền biết là do bị cào.

Trình Phương Hoa vô lực té xuống đất, đúng lúc Quý Lăng Hiên xuất hiện ngay trước tầm mắt của nàng.

Đôi mắt thất thần lập tức chuyển thành ánh sáng hi vọng, dùng hết một tia tiềm lực cuối cùng bò về phía Quý Lăng Hiên.

Quý Lăng Hiên nhìn phụ nhân sắp chết này, trong đầu chợt xẹt qua cảnh tượng nàng giao giải dược cho mình, giúp mình chạy trốn, không khỏi động dung, bước qua chỗ nàng.

Trình Phương Hoa rốt cuộc cũng tóm được ống quần của Quý Lăng Hiên, nắm chặt lấy, phảng phất như đã tìm được một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Van người.... Cứu cứu..... con ta.....” Trình Phương Hoa ngược mặt tha thiết nhìn Quý Lăng Hiên, giây phút suy yếu mà nói: “Nó được nhũ nương ôm đi, cầu xin người..... cứu nó.... Dựa vào việc.... ta đã từng....cứu...cứu người một lần....”

Quý Lăng Hiên cúi đầu nhìn nàng, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy đến tột cùng.

Dù sao nữ nhân này cũng đã từng cứu hắn, là ân nhân cứu mạng của hắn, mà hắn, lại ân đền oán trả hại chết nàng.

“Ta sẽ cứu nó,” Quý Lăng Hiên nghe thấy giọng nói khô khốc của mình: “Cũng sẽ nuôi lớn nó, dạy thành tài....”

Nghe thấy lời hứa của hắn, Trình Phương Hoa rốt cục an tâm khép mắt lại.

Qua một nén nhang, Quý Lăng Hiên phát hiện trong bụi cỏ cách Độc Cô gia không xa là nhũ nương đang run rẩy ôm một đứa nhỏ.

Hắn giải thích ý đồ, sau đó cho nhũ nương một ít bạc vụn, muốn nàng giao lại đứa con vừa mồ côi của Độc Cô Minh Hạo và Trình Phương Hoa.

Sau đó hắn phát hiện, tướng mạo ngũ quan của đứa bé này cực kỳ giống Độc Cô Minh Hạo.

Cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ say trong ngực, trong lòng Quý Lăng Hiên đầy cảm xúc ngổn ngang.

Hắn nghĩ Độc Cô Minh Hạo chết rồi, thì tất cả yêu hận tình thù giữa mình và gã sẽ hoàn toàn kết thúc.

Nhưng hắn lại không ngờ, lão thiên gia lại đưa một đứa nhỏ như vậy đến trước mặt hắn.

Có lẽ, đây là sự trừng phạt vì làm sai chuyện của lão thiên gia dành cho mình chăng?

Dương Thiên nhìn vẻ mặt âm tình bất định của Quý Lăng Hiên, trong lòng hết sức lo âu, không nhịn được đành phải kêu lên: “A Hiên?”

Quý Lăng Hiên lúc này mới chợt hồi thần, nói: “Ta không sao. Chúng ta đi thôi, đi an táng người nhà của Minh Hạo.”

Dương Thiên nhìn đứa nhỏ trong ngực hắn, thấp giọng nói: “Người định nuôi đứa bé này thật sao?”

Quý Lăng Hiên gật đầu.

Một lát sau, Dương Thiên dè dặt nói: “Nếu người không muốn thấy nó, bị nó làm nhớ lại chuyện xưa, ta có thể giúp người tìm một gia đình tốt cho nó, đảm bảo sẽ không để nó chịu ủy khuất.”

Quý Lăng Hiên lắc đầu, lộ vẻ kiên quyết: “Không cần, ta sẽ tự mình nuôi nó. Ta đã đồng ý với mẫu thân của nó, thì nhất định sẽ làm được.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-thanh-than-dieu>